FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Asha Lemmie

Cincizeci de cuvinte pentru ploaie

Traducere din limba engleză de Irina-Marina Borțoi

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă:
Kaitlin Kall

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consințământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Fifty Words for Rain
Autor: Asha Lemmie

Copyright © AL Creative Works, LLC 2020
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1024-7
ISBN (PDF): 978-606-40-1135-0

Pentru Hannah, cu dragoste, și pentru toți cei marginalizați, în cinstea zilei de mâine

Prolog

Prefectura Kyoto, Japonia
Vara anului 1948

Prima amintire adevărată pe care o avea Nori era de când mașina a oprit în fața acelei case. Mulți ani după aceea, a încercat să-și întindă hotarele minții mai departe, la ce a fost înainte de acea zi. Iar și iar, se lăsa pe spate în liniștea nopții și încerca să-și amintească. Uneori prindea cu ochii minții un crâmpei al unui apartament minuscul cu niște pereți de un galben-țipător. Însă imaginea dispărea la fel de iute cum venea, fără să lase în urmă vreun strop de mulțumire. Așa că dacă o întrebai, Nori spunea că viața ei a început oficial în ziua când a dat cu ochii de conacul impunător ce se odihnea senin între crestele a două dealuri verzi. Era o casă uluitor de frumoasă — fără putință de tăgadă — și totuși, în pofida acestei frumuseți, Nori simți cum stomacul i se strânge și i se întoarce pe dos la vederea ei. Mama ei o ducea rareori undeva și cumva știa că o așteaptă ceva acolo, ceva ce nu îi va plăcea.

Automobilul de un albastru-spălăcit se opri brusc pe strada din fața casei. Era amenajată în stilul tradițional, înconjurată de ziduri albe înalte. Primul set de porți era deschis, iar prin ele vedeai întreaga curte meticulos aranjată din spatele lor. Dar porțile interioare, ce dădeau spre casă, erau închise ermetic. În partea de sus a porții principale erau câteva cuvinte gravate, cu litere aurii în relief, ca să le vadă toată lumea. Nori însă nu le înțelegea. Știa să-și citească și să-și scrie numele — *No-ri-ko* —, dar atât. În clipa aceea, își dori să poată citi fiecare cuvânt scris vreodată, în fiecare limbă din toate cele patru zări. Faptul că nu putea citi acele litere o frustra într-un fel pe care nu îl pricepea. Se întoarse spre mama ei.

— Okaasan, ce înseamnă literele alea?

Femeia așezată lângă ea scoase un oftat înăbușit de enervare. Era limpede că fusese o mare frumusețe la vremea ei. Încă era superbă, dar chipul ei tânăr începea să oglindească tributul pe care și-l luase viața. Părul negru și des îi era legat la spate într-o coadă împletită care tot dădea să se desfacă. Ochii ei de un cenușiu blând priveau în jos. Nu voia să întâlnească privirea fiicei sale.

— *Kamiza*, răspunse ea în cele din urmă. Scrie *Kamiza*.

— Dar ăsta e numele nostru, nu-i așa? ciripi Nori, devenind imediat curioasă.

Mama scoase un chicotit care îi ridică fetiței părul de pe ceafă. Șoferul mașinii, un bărbat pe care Nori nu-l mai văzuse niciodată până în dimineața aceasta, le aruncă o privire alarmată în oglinda retrovizoare.

— Da, răspunse femeia încet, cu ochii luminați de o privire stranie pe care vocabularul limitat al lui Nori nu avea mijloacele de a o numi. E numele nostru de familie. Aici locuiesc mama și tatăl meu, copilă. Bunicii tăi.

Nori simți cum inima începe să-i bată cu putere. Mama ei nu mai pomenise niciodată de vreo rudă sau de familie. De fapt, cele două rătăciseră în singurătate atât de mult timp, încât lui Nori îi părea ciudat că ar putea avea de fapt rădăcinile într-un loc real.

— Ai locuit aici, Okaasan?

— Demult, spuse mama ei sec. Înainte să te naști tu. Cu multă vreme în urmă.

Nori se încruntă și tot chipul i se încreți.

— De ce ai plecat?

— Ajunge cu atâtea întrebări, Noriko. Ia-ți lucrurile. Vino.

Nori o ascultă, mușcându-și buza ca să nu întrebe mai multe. Mamei sale nu-i plăceau întrebările. De fiecare dată când Nori întreba ceva, era întâmpinată cu o privire dezaprobatoare. Era mai bine să nu întrebe. În rarele ocazii când Nori era în stare să-i facă pe plac mamei, primea în schimb un zâmbet silit, cu jumătate de gură. Uneori, dacă era deosebit de cuminte, mama ei o răsplătea cu niște bomboane sau o panglică nouă. Până acum, în opt ani de viață, Nori avea o colecție de douăsprezece panglici, câte una pentru fiecare ocazie când reușise s-o facă fericită pe mama ei.

„E bine ca o femeie să învețe tăcerea", îi spunea mereu mama. „Dacă o femeie nu știe nimic altceva, ar trebui să știe cum să tacă."

Nori păși pe trotuar, asigurându-se că are toate lucrurile la ea. Avea geamantanul mic de culoare maronie, ale cărui curele se destrămau, și batista de mătase violet legată de mâner. Avea geanta albastră cu cataramă argintie pe care o primise la ultima ei zi de naștere. Iar asta era totul. Nu că ar fi crezut că are nevoie de mult mai mult decât atât.

Pentru prima dată de când fusese trezită în zori în dimineața aceea, Nori observă că mama ei nu avea nicio geantă. Femeia stătea de parcă papucii ei din mătase roz-pal ar fi prins rădăcini în trotuarul de un alb nefiresc. Ochii ei luminoși fixau un punct pe care Nori nu-l putea urmări.

Își notă în minte ce purta mama ei: o rochie albastru-deschis, lungă până la genunchi, cu mâneci scurte. Ciorapi cafenii. În jurul gâtului purta o cruciuliță de argint cu un mic diamant în mijloc. Avea mâinile împreunate la piept, atât de strâns încât sub pielea delicată începeau să i se vadă vinișoarele albastre.

Șovăind, Nori întinse mâna ca să atingă brațul mamei sale.

— Okaasan...

Mama clipi iute și își desprinse mâinile, iar brațele îi căzură, legănându-se moale pe lângă ea. Ochii ei însă nu se mutară din punctul în care priveau.

— Noriko, zise ea, pe un ton plin de o afecțiune atât de neobișnuită, încât lui Nori aproape nu-i veni să-și creadă urechilor, vreau să-mi promiți ceva.

Nori clipi privind în sus, spre mama ei, dându-și silința să pară drăguță și ascultătoare și tot ce voia mama ei să fie. Nu avea să întineze acest moment cu vorbele ei nepricepute.

— Da, Okaasan?

— Promite-mi că o să te supui.

Cererea o luă pe neașteptate. Nu fiindcă nu semăna cu ceva ce ar fi spus mama ei, ci fiindcă nu se întâmplase nici măcar o dată în viață ca Nori să nu se supună. Nu părea ceva ce trebuia cerut. Pesemne că nedumerirea i se citea pe chip, fiindcă mama ei se întoarse și îngenunche astfel încât amândouă ajunseră aproape la același nivel.

— Noriko, spuse ea, cu o insistență pe care Nori nu o mai auzise până atunci. Promite-mi. Promite-mi că te vei supune în toate privințele. Nu pune întrebări. Nu riposta. Nu te împotrivi. Nu gândi dacă gânditul te va duce undeva unde n-ar trebui să fii. Doar zâmbește și fă ce ți se spune. Numai viața ta e mai importantă decât supunerea. Numai aerul pe care îl respiri. Promite-mi acest lucru.

Nori se gândi că era o discuție foarte neobișnuită. O mie de întrebări îi ardeau limba. Înghiți în sec.

— Da, Okaasan. *Yakusoku shimasu*. Promit.

Mama ei lăsă să-i scape un oftat aspru, un amestec de ușurare și deznădejde.

— Ascultă acum. O să intri pe poartă, Nori. Bunicii tăi o să întrebe cum te cheamă. Ce o să le spui?

— Noriko, Okaasan. Noriko Kamiza.

— Da. Și o să întrebe câți ani ai. Tu ce o să le spui?

— Am opt ani, Okaasan.

— O să întrebe unde am plecat. Și tu o să le spui că nu ți-am zis. Că nu știi. Înțelegi?

Nori simți cum gura începe să i se usuce. Inima îi fremătă în piept, ca o mică pasăre ce încearcă să scape dintr-o colivie.

— Okaasan, unde te duci? Nu vii cu mine?

Mama ei nu răspunse. Se ridică în picioare, vârând mâna în buzunar și scoțând un plic gros de culoare galbenă.

— Ia-l, o îndemnă ea, apăsându-l în palma transpirată a lui Nori. Să-l dai când o să pună întrebări.

Vocea lui Nori se ascuți, cuprinsă de panică.

— Okaasan, unde te duci?

Mama ei se uită în altă parte.

— Nori, sst. Nu plânge. Încetează în clipa asta!

Fetița simți cum lacrimile care începuseră să i se adune sub pleoape se retrag în orbite cu o viteză înfricoșătoare. Părea că și ele erau silite să se supună.

— Noriko, vorbi mai departe mama ei, pe un ton ce se îmblânzea, devenind aproape o șoaptă. Ești o fată cuminte. Fă ce ți se spune și totul va fi bine. Acum nu plânge. N-ai de ce să plângi.

— Da, Okaasan.

Mama ei ezită, căutându-și cuvintele preț de câteva clipe lungi. În cele din urmă, hotărî că nu există niciunul și se mulțumi să o bată ușurel pe fiica ei de două ori pe creștetul capului.

— O să stau aici până pleci. Hai, du-te. Ia-ți lucrurile.

Noriko își luă bagajul și porni încet spre poartă. Se înălța impunătoare deasupra ei. Pașii fetiței se făceau tot mai mici pe măsură ce se apropia.

Din când în când, se uita peste umăr ca să se încredințeze că mama ei încă o urmărește. N-o scăpase din ochi. Noriko înghiți în sec.

Când ajunse în sfârșit la poartă, se opri, ezitând. Era deschisă, însă Noriko bănuia că nu ar trebui să intre. Așteptă ca mama să-i spună ce să facă, dar femeia rămase pe trotuar, privind în tăcere.

Pas cu pas, Nori porni pe alee. Când ajunse la jumătate, încremeni, incapabilă să continue. Se întoarse cuprinsă de disperare spre mama sa, care era deja înapoi la mașină.

— Okaasan! scânci Nori, iar calmul de dinainte o părăsi într-o singură clipă înfricoșătoare.

Voia să alerge înapoi la mama ei, dar ceva o țintuia în loc. Acel ceva o silea să stea acolo, cu o forță necruțătoare.

Nu o lăsă să se miște, nici să respire, nici să țipe când se uită la mama ei, care îi aruncă o ultimă privire, neobișnuit de luminoasă, înainte să urce la loc în mașină și să închidă portiera în urma sa. Nu putu nici măcar să clipească în timp ce urmări mașina gonind pe stradă, dând colțul și dispărând.

Nori nu era sigură cât timp stătuse acolo, țintuită locului. Soarele era sus pe cer când în sfârșit începu din nou să meargă încet pe alee, prin curte. Încă în transă, ridică mâna ei mică să bată ușor în porțile care ascundeau casa, lăsându-i la vedere numai etajele superioare și acoperișul amenințător. Nu răspunse nimeni. Împinse porțile, o parte din ea sperând să nu se deschidă. Nu se deschiseră și erau mult prea grele pentru a mai face o încercare.

Se așeză jos. Și așteptă. Ce anume, n-ar fi putut să spună limpede.

Câteva momente mai târziu, porțile se deschiseră, mișcate de o forță nevăzută. Doi bărbați masivi, îmbrăcați în costume, apărură de după ele, privind-o de sus cu dispreț.

— Pleacă, fetițo, zise primul. Nu primim cerșetori.

— Nu sunt cerșetoare, protestă Nori, ridicându-se în picioare. Sunt Noriko.

Amândoi o priviră cu ochi goi. Cu o mână tremurătoare, Nori întinse plicul pe care i-l dăduse mama ei.

— *Kamiza Noriko desu.*

Cei doi schimbară o privire din care nu puteai ghici nimic. Apoi, fără un cuvânt, dispărură înapoi pe poartă.

Nori așteptă. Capul i se învârtea, dar se forță să rămână în picioare.

După încă o clipă lungă, primul dintre bărbați se întoarse.

Își încovoie degetul spre ea.

— Vino.

Îi luă bagajul și porni înainte, lăsând-o să se grăbească în urma lui. Casa era frumoasă, mai degrabă un palat decât o casă, dar atenția lui Nori se concentră iute asupra siluetei ce stătea în fața ei.

O femeie în vârstă, cu ochii mamei sale și șuvițe argintii în părul coafat îngrijit, o privea uimită.

Fiindcă nu știa ce altceva să facă, Nori făcu așa cum i se spusese.

— *Konbanwa, Obaasama*. Mă numesc Nori.

Partea I

Capitolul 1
Cântecul apei

Kyoto, Japonia
Vara anului 1950

Durerea venea repede. Sosea surprinzător, cu surle și trâmbițe. Nimic nu o putea opri odată ce își începuse marșul neîndurător.

Venea repede. Să plece dura mai mult.

Nori aproape aștepta sosirea durerii, știind că era cea mai bună parte din ceea ce avea să urmeze. Mai întâi erau niște furnicături, ca o mică pană ce bătea step pe pielea ei. Apoi venea arsura lentă. Unul câte unul, fiecare nerv din corpul ei începea să urle până ce ajungeau să chirăie la unison, formând un cor de proteste. Apoi curgeau lacrimile. Nori învățase în anii din urmă să nu lupte împotriva lor, fiindcă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Chinul o silea să gâfâie după aer, aspirându-l pe nas în jeturi dureroase și simțind cum cușca pieptului i se

strânge. Îi curgeau mucii și se contopeau cu lacrimile ei, formând un amestec grețos care i se scurgea prea adesea în gura deschisă.

Era mai bine să accepte lacrimile, cât de demn putea. Îi curgeau în tăcere pe obraji, statornice și răcoroase ca un pârâu susurând.

Măcar era un strop de respect de sine în gestul acela.

— Am terminat pe ziua de azi, Ojosama.

Nori își forță ochii, care o usturau, să se concentreze asupra celei care vorbi: o servitoare de treizeci și ceva de ani, cu o față veselă și rotundă și un zâmbet cald.

— Mulțumesc, Akiko-san.

Servitoarea o ajută cu blândețe pe Nori să iasă din cada de porțelan, oferindu-i un braț pe care fetița de zece ani să se sprijine în timp ce se ridica.

Curentul brusc de aer pe corpul ei gol o făcu să scoată un mic țipăt, iar genunchii îi cedară. Akiko o împiedică să cadă și, cu o forță surprinzătoare pentru cât de minionă era, o ridică cu totul pe Nori din cadă și o așeză pe un scaun care o aștepta.

Nori începu să se legene înainte și înapoi, dorindu-și ca mișcarea constantă să-i potolească tremurul corpului. După câteva clipe, durerea scăzu suficient cât să reușească să deschidă ochii. Privi cum Akiko aruncă amestecul de apă caldă, înălbitor și fărâme murdare de piele de culoarea migdalei — pielea ei — la scurgere.

— Funcționează, ce crezi? întrebă ea, simțind cum nerăbdarea i se strecoară în glas. Akiko-san, crezi că funcționează?

Akiko se întoarse să se uite la copila care îi fusese lăsată în grijă. Nori nu putea citi expresia de pe chipul ei. Dar apoi Akiko îi oferi un mic zâmbet, iar Nori fu cuprinsă de ușurare.

— Da, domnișoară, așa cred. Bunica dumitale va fi mulțumită.

— Crezi că am să primesc o rochie nouă?

— Poate. Dacă îmi dă bani pentru material, am să-ți fac o *yukata*[1] de vară. Cea veche abia te mai încape.

— Mi-ar plăcea albastru. E o culoare nobilă, nu-i așa, Akiko-san?

Akiko plecă ochii și începu să o îmbrace pe Nori într-un furou curat de bumbac.

— Albastrul ți-ar veni foarte bine, domnișoară.

— E culoarea preferată a lui Obaasama.

— Da. Acum, haide. Îți aduc masa peste o oră.

Nori își forță membrele să se miște, ignorând durerea surdă din ele. Funcționau, știa că funcționează băile zilnice. Bunica ei trimisese până la Tokyo după cel mai bun săpun de baie magic care se găsea pe piață. Nori suporta durerea de bunăvoie, fiindcă știa că, în timp, rezultatele vor merita orice suferință. Ar fi stat în cadă toată ziua dacă Akiko ar fi lăsat-o, dar pielea ei era predispusă la arsuri și i se permitea să stea numai câte douăzeci de minute odată. Pe piciorul stâng avea o arsură de un mov marmorat pe care trebuia s-o ascundă sub fuste foarte lungi, dar nu o deranja atât de mult, fiindcă pielea din jurul arsurii arăta frumos — era deschisă la culoare și luminoasă.

Voia ca toată pielea să-i arate așa.

Merse tiptil prin hol, atentă să nu facă niciun zgomot fiindcă era după-amiază, iar bunica ei obișnuia să doarmă după-amiaza. Mai ales iarna, când era prea frig ca să meargă în vizite și soarele apunea devreme.

---

[1] Chimono de vară fără căptușeală.

Se grăbi spre scările ce duceau în mansardă, evitând să dea ochii cu servitorii, care păreau să se holbeze la ea ori de câte ori le ieșea în cale. Chiar și după doi ani de trăit în casa asta, încă erau vizibil stânjeniți în prezența ei.

Akiko o liniștise, spunându-i să nu se îngrijoreze că nu le plăcea de ea; pur și simplu nu erau obișnuiți să aibă copii în preajmă.

În orice caz, Nori era ușurată că trăia în mansardă, departe de tot și de ceilalți. Când ajunsese aici, bunica ei ordonase să se curețe mansarda și să fie transformată într-un spațiu de locuit.

Mansarda era foarte încăpătoare și era plină de lucruri, mai multe lucruri decât avusese Nori vreodată. Erau acolo un pat, o masă și trei scaune, un raft pentru cărți, un coș plin cu materiale de tricotat și cusut, un mic altar pentru rugăciuni, o sobă pentru lunile de iarnă și un șifonier în care să-și țină hainele. Se mai găsea o măsuță de toaletă cu un taburet care, potrivit spuselor lui Akiko, îi aparținuse odinioară mamei sale. Încă mai avea geamantanul mic de culoare maronie, cu batista de mătase violet legată de mâner, precum și geanta albastru-deschis cu mica ei cataramă argintie. Le păstra într-un colț îndepărtat al încăperii, astfel încât să știe întotdeauna unde să le găsească numaidecât.

Însă preferata ei, de departe, era fereastra în formă de semilună de deasupra patului, care dădea spre curtea din spatele casei. Când stătea în picioare în pat (ceea ce nu avea voie să facă, dar făcea oricum), vedea curtea împrejmuită de garduri, cu iarba verde și piersicii bătrâni, crescuți peste măsură. Vedea helești amenajat, cu peștii

koi[2] care înotau în el și pleoscăiau în apă. Vedea conturul vag al acoperișurilor vecine. Lui Nori i se părea că vede de la fereastra ei lumea întreagă.

De câte ori își petrecuse toată noaptea cu capul lipit de geamul rece și umed? Cu siguranță foarte des și se considera din cale-afară de norocoasă că nu fusese prinsă niciodată. Fără îndoială, ar fi luat bătaie pentru așa ceva.

Nu avusese voie să iasă din casă încă din ziua în care sosise. Și nu era chiar un sacrificiu îngrozitor, fiindcă rareori i se îngăduise să părăsească apartamentul pe care-l împărțea cu mama ei.

Totuși traiul în această casă avea reguli, multe reguli.

Regula de bază era simplă: stai ascunsă până ești chemată. Rămâi în mansardă. Nu scoate niciun sunet. Mâncarea i se aducea la intervale stabilite, de trei ori pe zi; Akiko o conducea jos, la baie. Atunci când cobora în miezul zilei, era timpul pentru ritualul îmbăierii.

De trei ori pe săptămână, un bătrân cocoșat și cu vederea din ce în ce mai slabă venea la ea în mansardă și o învăța cititul, scrisul, numerele și istoria. Învățatul nu-l resimțea ca pe o regulă; lui Nori îi plăceau lecțiile. De fapt, era chiar destul de înzestrată. Îl ruga mereu pe Saotome-sensei să-i aducă alte cărți. Săptămâna trecută, îi adusese o carte în limba engleză, intitulată *Oliver Twist*. Nu putea citi nici măcar un cuvânt din ea, dar hotărâse să învețe. Era o carte foarte frumoasă, legată în piele, cu coperți care luceau.

Așadar, acestea erau regulile. Nu erau prea multe cerințe. Nu le înțelegea, dar nici nu încerca.

Nu gândi.

---

[2] Un soi colorat de crap ținut în scop decorativ în helești sau acvarii speciale, mai ales în Japonia.

Nori urcă în patul mic cu baldachin și își lipi fața de perna răcoroasă. Îi distrăgea atenția de la furnicăturile persistente de pe piele. Dorința instinctivă de a fugi de durere o făcu repede să alunece într-un somn letargic.

Avu același vis ca întotdeauna.

Fugea după mașina albastră care se îndepărta, strigând-o pe mama ei, dar nu reușea niciodată să o prindă.

*

De când se știa, membrele sale fuseseră înclinate spre neascultare. Începeau să tremure, la întâmplare și incontrolabil, la cel mai mic semn de supărare. Trebuia să-și strângă brațele în jurul corpului și să le încordeze cât de tare putea pentru ca tremuratul să se potolească.

Așadar, când Akiko o informă că bunica avea să-i facă o vizită astăzi, Nori simți cum trupul ei își pierde puterile. Se lăsă pe spate pe unul dintre scaunele mici din lemn, fiindcă nu mai avea încredere că picioarele o vor susține.

— Vine Obaasama?

— Da, domnișoară.

Bunica ei venea în mod normal o dată pe lună, uneori de două ori, pentru a inspecta condițiile de trai ale lui Nori și pentru a vedea cât progresase fata.

Părea că indiferent ce ar fi făcut, bunica ei nu era niciodată mulțumită. Bătrâna avea standarde ireproșabile și ochii ei cenușii, cu o privire pătrunzătoare, nu șovăiau nicio clipă. Acest lucru o umplea pe Nori de exaltare și groază deopotrivă.

Să-i facă pe plac bunicii sale era o faptă măreață pe care tânjea s-o ducă la împlinire. Socotea că era cel mai nobil dintre scopuri.

Nori dădu roată cu privirea prin încăpere, dintr-odată dureros de conștientă de toată dezordinea din jur. De undeva ieșea un colț de așternut de un galben-pal. Pe lampa cu kerosen de pe noptieră era un fir de praf. Lemnele care ardeau în sobă pocneau și trosneau, un sunet pe care unii oameni l-ar găsi cu siguranță supărător.

Fără o vorbă, servitoarea începu să umble prin cameră, făcând ordine și așezând lucrurile la locurile lor. Și Akiko era obișnuită cu cerințele pe care le avea stăpâna casei. Lucra aici de când era ea însăși doar o copilă.

Desigur, asta însemna că Akiko o cunoscuse pe mama lui Nori. Între ele se instala o energie neobișnuită: Nori voia întotdeauna să întrebe și Akiko voia întotdeauna să povestească, dar amândouă erau prea supuse ca să o facă.

— Cu ce să mă îmbrac? întrebă Nori cu o voce răgușită, detestându-și tremurul brusc din glas. Ce părere ai?

Spunând acestea, începu de îndată să-și frământe mintea. Avea o rochie bleumarin cu buline, cu mâneci scurte și guleraș de dantelă. Un chimono verde cu o centură de un roz-pal. O *yukata* de culoare galben-aprins, dar aceea era pentru vară. Și mai avea un chimono violet-închis. Atât.

Începu să-și muște ușor interiorul obrazului stâng.

— Cel negru, spuse ea cu hotărâre, răspunzându-și singură la întrebare.

Akiko se duse la șifonier, îl scoase și-l întinse pe pat.

Nori ajunsese la această concluzie destul de lesne. În contrast cu nuanțele închise ale chimonoului, pielea ei avea să pară mai deschisă la culoare. Akiko aduse chimonoul și începu să o îmbrace, în timp ce mintea lui Nori începu să hoinărească.

Își trecu o mână tremurătoare prin păr. Doamne, cât își detesta părul! Era des și nestăpânit, îndărătnic de creț, în ciuda eforturilor sale zilnice de a-l îmblânzi cu o perie. Avea și o nuanță neobișnuită de maroniu-închis pe care Nori o compara cu scoarța unui stejar. Nu-l putea face să cadă drept și liber în jurul umerilor, ca părul mamei și al bunicii ei.

Totuși, dacă insista să-l îndrepte cu pieptenele, se netezea suficient cât să-l poată împleti într-o coadă lungă pe care și-o lega frumos la ceafă. Îi cădea aproape până la talie, iar la capăt prindea o panglică viu colorată. Dacă îl aranja astfel, arăta aproape normal.

Astăzi purta panglica roșie, una dintre cele douăsprezece. Era preferata ei, deoarece credea că îi scoate în evidență luminozitatea privirii de culoarea șampaniei. Singurul lucru care îi plăcea la chipul ei erau ochii — chiar și bunica sa remarcase odată, în treacăt, că sunt „destul de interesanți".

Erau ușor migdalați, așa cum trebuiau să fie. Măcar în privința asta nu ieșea atât de mult în evidență.

După ce Nori fu îmbrăcată, Akiko plecă.

Nori se duse în mijlocul încăperii și rămase în picioare, cu spatele drept, așteptând. Își impuse să nu se foiască. Își împreună mâinile la piept, cuminte, privindu-și pielea cu un ușor dispreț. Arăta mai bine. Doi ani de băi și începea să vadă o schimbare. Socotea că peste încă doi ani urma să aibă pielea îndeajuns de deschisă la culoare cât să poată părăsi mansarda.

Spre deosebire de bunica ei, care o vizita ocazional, bunicul se străduia din răsputeri să o evite cu totul, și în plus, în calitate de consilier al împăratului, se afla oricum la Tokyo cea mai mare parte din timp. În momentele

foarte rare când li se încrucișau drumurile, o privea cu asprime. Întotdeauna o făcea să se simtă înfrigurată. Uneori o întreba pe Akiko despre el. Chipul acesteia se golea de expresie și femeia spunea pur și simplu: „Este un om foarte important, un om foarte puternic". Iar apoi schimba repede subiectul.

Deși era curioasă, Nori nu era atât de necugetată cât să abordeze subiectul cu bunica ei. Își amintea limpede sfatul mamei sale și, cu toate că încă nu-l înțelegea prea bine, se dovedise a fi destul de folositor. Desigur, n-o ajutase să afle unde era mama ei sau când avea să se întoarcă. Nori încerca să nu se gândească la aceste lucruri.

Sunetul unor pași îi dădu de veste că venea bunica ei. În loc să ridice capul, își coborî privirea în pământ și făcu o plecăciune adâncă.

Femeia din fața ei tăcu o clipă. Apoi oftă:

— Noriko.

Era semnul că i se acorda permisiunea să se ridice. Nori se îndreptă încet, având grijă să țină privirea plecată respectuos.

Bătrâna se apropie cu pași repezi de locul unde stătea Nori și, cu o mișcare abilă, întinse mâna și-i ridică bărbia cu un deget lung și subțire.

Nori se uită la chipul bunicii sale. Urmele frumuseții încă erau prezente, în ciuda semnelor lăsate de trecerea timpului. Riduri fine îi împodobeau pielea netedă, de o nuanță atât de vagă de galben încât era aproape albă, precum coaja de ou. Trăsăturile bunicii sale erau cele ale unei frumuseți clasice: gât lung, mâini mici și degete ce se îngustau către vârfuri. Păr închis la culoare, brăzdat cu tot mai mult alb cu fiecare an ce trecea, căzându-i lucios și perfect drept până cu mult sub talie. Un nas delicat și

ochi pătrunzători, cu o formă frumoasă, având nuanța izbitoare de gri-negru a familiei Kamiza care-i amintea lui Nori, cu un fior dureros, de mama ei.

Și desigur mai erau eleganța și grația de lebădă care pe ea păreau s-o ocolească într-un mod atât de frustrant, dar pe care le avuseseră ambele generații de dinaintea ei. Era fermecător și înnebunitor să privești așa ceva.

— *Konnichiwa, Obaasama*, spuse Nori, încercând să nu se lase strivită de privirea intensă a bunicii sale. Dumnezeu să vă dea bunăstare și bucurie.

Yuko încuviință din cap, de parcă ar fi bifat o listă mentală. Se dădu ușor în spate, iar Nori scoase un oftat de ușurare abia perceptibil. Bătrâna aruncă o privire rapidă prin mansardă și apoi mai încuviință o dată.

Nori trase unul dintre scaunele de la masă, drept invitație, dar bunica ei nu dădu de înțeles că ar vrea să se așeze.

— Mi se pare că ai crescut destul de mult.

Nori simți că-i sare inima din loc. Era o observație pentru care nu era pregătită.

— Puțin, Obaasama.

— Câți ani ai acum?

Nori își mușcă buza, încercând să-și facă emoțiile să se retragă înapoi în caverna lor, undeva în adâncul stomacului.

— Zece, bunico.

— Zece. Ai sângerat deja?

Nori simți cum o cuprinde panica. Să sângereze? Trebuia să sângereze?

— Îmi... îmi pare rău. Nu înțeleg.

În loc să reacționeze cu dispreț sau furie, cum s-ar fi așteptat Nori, bunica ei nu făcu decât să dea din nou aprobator din cap. Toate acestea erau răspunsurile pe care le aștepta.

— Cum merg studiile?

La întrebarea aceasta, Nori se lumină instantaneu. Pentru o clipă, uită de sine.

— Oh, sunt minunate. Saotome-sensei este un profesor foarte bun. Și spune că voi avea mai multe cărți după ce voi învăța să citesc mai bine. Deja am două cărți noi și sunt în engleză. Spune că am o aplecare naturală pentru...

Yuko aruncă o privire rece în direcția lui Nori, care îi făcu genunchii să se înmoaie. Se opri pe loc din vorbit, simțind gustul fierii când închise gura.

E bine ca o femeie să învețe tăcerea.

Nori lăsă capul în jos. Privi podeaua decolorată de sub tălpile ei, dorindu-și să devină una cu ea. Cuprinsă de groază, simți cum lacrimile i se adună în spatele pleoapelor. Clipi des și repede ca să le împingă la loc.

După ceea ce-i păru o veșnicie, bunica ei vorbi.

— Cât cântărești?

Nori știa răspunsul la această întrebare din prima, slavă Domnului. Era cântărită în fiecare zi înainte de baie.

— Optsprezece kilograme, bunico.

Bunica ei dădu din nou din cap.

— Părul îți crește frumos. Și tenul ți s-a îmbunătățit ușor. Am trimis după un produs nou. Trebuie să ajungă curând.

— Vă mulțumesc, bunico.

— Ai putea fi drăguță într-o bună zi, Noriko. Destul de drăguță.

— Mulțumesc.

Odată, această afirmație ar fi umplut-o pe Nori de bucurie, i-ar fi dat speranță, i-ar fi oferit promisiunea unui viitor în afara acestei mansarde. Viitorul era ceva ce-i stârnea o neliniște constantă. Nu știa nimic despre el și nu-și făcea planuri în privința lui. Iar într-o bună

zi avea să fie acolo, privind-o drept în ochi, iar ea nu va avea nimic să-i spună. Așa că atunci când bunica ei vorbea astfel, trebuia să fie un motiv de fericire.

Însă deși vorbele acelea îi dădeau un sentiment de încredere în viitor, acum știa ce urma după această promisiune a zilei de mâine.

Fără să spună nimic, bunica ei scoase o lingură de lemn din pliul mânecii. În ciuda familiarității acestei rutine, Nori simți cum începe să tremure aproape convulsiv. Încă o dată, eșuase. Era cu un pas mai departe de a părăsi mansarda și de a intra în lumea civilizată. Încă nu era pregătită. Poate nu avea să fie pregătită niciodată.

Yuko își linse buzele subțiri.

— O fată trebuie să fie disciplinată. Tu înveți, e adevărat. Primesc vești despre tine de la Akiko-san și de la profesorul tău. Dar încă ești prea impertinentă. Prea îndrăzneață în felul cum te comporți. Ca târfa de maică-ta.

Nori își încleștă mâinile pe scaunul de care încă se ținea. Fără să i se ceară, se aplecă.

Bunica ei continuă:

— Ești bună la învățătură, dar asta nu e atât de important. Îți lipsesc ținuta și grația. Aud cum se zguduie casa când pășești, ca un *zou*.[3] Noi avem sânge albastru. Nu călcăm precum țăranii de pe plantațiile de orez.

Fără să ridice privirea, Nori simți cum bunica ei se apropie de locul unde stătea aplecată peste scaun.

— Disciplina este esențială. Trebuie să înveți acest lucru.

Simți o mână ridicându-i dosul chimonoului și al cămășii de corp, astfel încât rămase doar într-o pereche de chiloți subțiri din bumbac. Închise ochii.

[3] Elefant, în limba japoneză.

Vocea bunicii sale deveni foarte joasă.

— Ești o făptură blestemată, nenorocită.

Prima lovitură cu lingura ateriză cu o repeziciune șocantă. Sunetul, intens și ascuțit, era cel care o speria mai tare decât durerea. Dinții lui Nori i se înfipseră în buza de jos și fata simți cum îi crapă pielea.

A doua și a treia lovitură fură mai puternice decât prima. Pe trupul subțirel al lui Nori nu era nici pic de grăsime care să atenueze forța impactului. Ca întotdeauna, începu să numere loviturile. *Patru. Cinci. Șase.*

Simți o durere profundă care-i porni din spinare, zvâcnind într-un ritm pe care jura că-l poate auzi. Omoplații începură să-i tremure din pricina efortului de a se ține dreaptă. *Șapte. Opt. Nouă.*

De-acum era zadarnic să se împotrivească lacrimilor. Le lăsă să curgă cu toată mândria pe care izbuti să și-o adune. Însă nici nu-i trecea prin cap să se smiorcăie. Chiar dacă trebuia să-și facă gaură în buză, refuza să scoată un singur sunet măcar. *Zece. Unsprezece. Doisprezece.*

Peste vâjâitul din urechi, Nori o auzi pe bunica ei începând să gâfâie din pricina unui asemenea efort fizic. *Treisprezece. Paisprezece.*

Era suficient, se pare. Preț de o clipă, amândouă rămaseră în pozițiile în care erau. Nici una nu se mișcă. Singurul zgomot care se auzea era răsuflarea lentă și chinuită a bunicii sale.

Nori nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ști ce urma. Nu era sigură dacă era martoră la evenimente pe măsură ce se desfășurau sau dacă nu cumva le vedea pur și simplu cu ochii minții. Bunica ei coborî încet brațul, având grijă să-i tragă hainele la loc. Apoi urma o privire: aspră, ușor împăciuitoare. Poate și cu un strop

de compătimire. Dar după aceea privirea se prefăcea în indiferență politicoasă. Gândurile lui Yuko trecuseră deja mai departe. Abia când auzi scârțâitul treptelor pe care cobora bunica ei, Nori își îngădui să se ridice în picioare.

Iar acum începea actul al treilea al piesei.

Resimți violent junghiul din coaste când își schimbă poziția și tresări de parcă o înțepase ceva. *Inspiră. Expiră.*

Ridică o mână, o duse la față și se șterse dintr-o parte în alta fără să se jeneze. Peste vreo oră, Akiko avea să urce cu un prosop cald pentru șezutul ei. Până atunci, era mai bine să evite să se așeze. Umflăturile de pe fese și partea de sus a coapselor aveau să dispară în câteva zile. Acum că era singură, durerea din extremități își făcu pe deplin simțită prezența. De parcă ar fi fost jignit că fusese lăsat la o parte, stomacul începu să i se contracte. Însă Nori ținu bărbia sus și nu scoase niciun sunet.

În clipa aceea, nici nu mai știa pentru cine joacă.

Uneori se gândea că pentru ochii invizibili pe care jura că bunica îi plantase în pereți. Alteori credea că pentru Dumnezeu. Avea o teorie cum că dacă Dumnezeu vedea cât de curajoasă era, chiar și atunci când era singură, îi va oferi un fel de miracol.

Cu grijă, păși afară din chimono și rămase doar în cămașa de bumbac. Deși era limpede că n-ar trebui, îl lăsă pe podea. Akiko avea să se ocupe. Din câte știa Nori, Akiko nu dădea raportul cu privire la tot ce făcea ea — cu siguranță, dacă ar fi fost așa, Nori ar primi mult mai multe bătăi decât acum.

Îi plăcea să creadă că Akiko nu detesta sarcina care îi fusese încredințată. Cu toate că era o muncă jignitoare să fii desemnată să ai grijă de copilul din flori al familiei, cel puțin nu presupunea mari eforturi. Nori încerca

să-i facă viața ușoară bietei femei, atât fiindcă se simțea vinovată, cât și fiindcă voia să arate supunere.

Porni încet, așa de încet că începu să se simtă caraghioasă, spre altarul de rugăciune din capătul opus al încăperii. Deși una dintre îndatoririle ei era să se roage de trei ori pe zi, pe Nori nu o deranja acest lucru. De fapt, chiar îi plăcea.

Altarul era de departe preferatul său din tot ce avea, deși probabil nici nu era al ei. Era încă un obiect abandonat de-ale mamei sale. Nu avea nimic deosebit — era doar o masă din lemn, acoperită cu o țesătură de catifea violet regal. Marginile țesăturii erau tivite cu fir de aur. Pe ea se afla un crucifix de argint migălos lucrat, cu două lumânări de o parte și de alta. Nori luă un chibrit și le aprinse pe amândouă înainte de a îngenunchea pe pernuța de pe podea.

Fu învăluită într-o căldură liniștitoare și le îngădui ochilor să se închidă.

Doamne,

Îmi pare rău pentru impertinența mea. Voi avea grijă să-l întreb pe Saotome-sensei ce înseamnă „impertinență" ca să am grijă să nu mai fac. Îmi pare rău pentru părul meu. Îmi pare rău pentru pielea mea. Îmi pare rău pentru necazurile pe care le fac celorlalți. Sper că nu ești prea supărat pe mine.

Te rog să ai grijă de mama mea. Sunt destul de sigură că e foarte mâhnită că încă nu poate să vină să mă ia.

Te rog să mă ajuți să fiu gata curând.

Amin,

Nori

Așa cum făcea deseori după ce își termina rugăciunile, Nori își luă un răgaz. Ceea ce îi plăcea cel mai mult la Dumnezeu era că El era singura persoană căreia îi era îngăduit să-i adreseze întrebări. De fapt, acest privilegiu o încânta atât de mult că abia dacă o deranja faptul că nu-i răspundea nimeni.

*

Lunile de iarnă se sfârșiră fără prea multe evenimente. Zilele se contopeau una cu alta, încât nu le mai deosebeai. Nori mai primi două vizite din partea bunicii sale în această perioadă, care duseră la douăsprezece și, respectiv, șaisprezece lovituri. La un moment dat, stăpâna casei atrăsese atenția că, pentru a nu-i lăsa posibile cicatrici, poate vor trebui implementate noi metode de pedeapsă în viitor.

Pe măsură ce primăvara se apropia, Nori vedea cum lumea din jurul ei se schimbă. Privea cum lumina zilei zăbovește mai mult decât îi e dat. Urmărea de la fereastră cum florile din curte înfloresc și devin mai colorate. Și cu toate că la început fu nesigură, treptat remarcă schimbări și la ea însăși. Pieptul ei, odinioară plat ca o scândură de spălat rufe, începea să capete rotunjimi. Șoldurile i se lățeau, chiar dacă numai puțin.

Iar greutatea ei, care fusese în mod constant de optsprezece kilograme sau mai puțin în ultimii doi ani, se încăpățâna să urce. Acest lucru o alarma mai mult decât orice. O rugase pe Akiko să-i reducă porțiile, dar servitoarea refuzase.

— Abia dacă mănânci ceva chiar și așa, Nori-sama. O să te îmbolnăvești.

— O să mă îngraș, asta o să se întâmple.

— Domnișoară, e ceva firesc. Devii femeie. Se pare că te dezvolți mai devreme. Când va veni timpul, bunica dumitale te va lămuri ce se petrece cu tine. Nu e în căderea mea.

Nu e în căderea mea.

Akiko îi spunea mereu asta când nu voia să vorbească despre anumite lucruri. Uneori i se făcea milă și-i răspundea lui Nori la rarele ei întrebări despre motivul pentru care lucrurile stăteau așa cum stăteau. Dar numai pe bucăți. Apoi se închidea în sine, speriată că a spus prea mult, iar Nori era lăsată să completeze puzzle-ul singură.

Știa că e un copil din flori datorită lui Akiko. Asta însemna că nu putea fi niciodată o Kamiza, nu cu adevărat, și că bunica ei avea nevoie de alt moștenitor.

Trăsese singură concluzia că nu putea fi vorba de mama ei, fiindcă mama ei era ceva ce se numea „târfă".

Dar oricâte nopți și-ar fi petrecut Nori în genunchi, rugându-se pentru o intervenție divină în viața ei, descoperi că nu-i plăceau schimbările care aveau loc acum.

Era foarte supărător să simtă timpul împingând-o înainte, lipsit de tact, fără să-i pese deloc dacă era pregătită sau nu.

Cu studiul progresa rapid. Citea toată noaptea până o ardeau ochii.

Saotome-sensei se arătă sceptic. Părea că indiferent ce carte nouă îi oferea, ea o termina întotdeauna într-o zi, cel mult două. Și totuși, când Nori îi spuse acest lucru, el refuză să o creadă.

— Nu este posibil, zise el. Pentru un copil de vârsta ta. Pentru o fată, mai ales.

— E adevărat, sensei[4]. Am citit-o pe toată.

---

[4] Maestru, profesor, în limba japoneză.

Atunci, chipul lui se încrețea atât de tare încât ridurile i se contopeau unele cu altele.

— N-ai citit-o cum trebuie.

Nori nu spunea nimic, ci doar lăsa privirea în jos.

Nu lupta.

Subiectul fu abandonat, iar sensei-ul ei continuă să vorbească monoton, însă Nori nu mai asculta. „Cântecul celor doi sărmani" îi veni în minte în timp ce gândurile îi cutreierau într-un loc îndepărtat.

Yononaka wo
Ushi to yasashi to omoe domo
Tobitachi kanetsu
Tori ni shi arane ba

Simt că viața-i
Obidită și nesuferită
Să-mi iau zborul nu e cu putință
Căci sunt o pasăre în suferință

Capitolul 2
Băiatul cu vioara

Kyoto, Japonia
Iarna anului 1951

Într-o dimineață mohorâtă de la sfârșitul lui ianuarie, bunica sa își făcu apariția pe neașteptate și o anunță pe Nori că are un frate și că acesta va veni să locuiască împreună cu ei.

Avea un frate.

Nori clipi fără să înțeleagă, cu acul de cusut încă pregătit în aer. Păpușa de cârpe ai cărei ochi din nasturi încerca să-i repare zăcea uitată la ea în poală.

— *Nandesutte?* întrebă ea prostește, incapabilă să scoată ceva mai inteligent. Poftim?

Yuko se încruntă, vizibil iritată că trebuia să repete.

— Nu ți-am mai spus asta, dar e timpul să știi. Mama ta a fost măritată înainte să pățească rușinea… înainte să te nași. A avut un fiu din căsătoria aceea. Tatăl lui tocmai a murit, așa că vine să stea cu noi. De fapt, ar trebui să sosească îndată.

Nori încuviință, sperând că dacă face asta, creierul ei va absorbi cumva informațiile care-i erau prezentate. Într-un fel, informațiile despre mama ei și despre trecut, după care tânjise atât, păreau acum atât de irelevante încât îi venea să râdă.

— Sosește astăzi, repetă ca un papagal. Să locuiască aici.

Bunica ei dădu scurt din cap, înțepată, și continuă, în mod clar nemulțumită că fusese întreruptă.

— Are cincisprezece ani. Am fost înștiințată în privința lui de către profesorii săi și alte rude. Se spune că băiatul este excepțional de înzestrat. Va face mare cinste familiei noastre.

Se opri, așteptând ca Nori să reacționeze. Când văzu că nu se întâmplă nimic, scoase un oftat de frustrare.

— Noriko, este o veste bună. Cu toții trebuie să fim fericiți.

— Da, Obaasama. Sunt foarte fericită.

Era ceva ce nu mai spusese niciodată.

Bunica ei o țintui cu o privire rece. Pentru o femeie fericită, părea la fel de abătută ca întotdeauna.

— A fost anunțat în legătură cu... prezența ta, zise ea și își luă o expresie acră.

Deși bunica ei părea de obicei destul de indiferentă față de existența lui Nori, deși uneori, în mod paradoxal, arăta și un interes bolnăvicios față de ea, acum părea să-și fi pierdut și puțina răbdare pe care o avusese odată. Nori putea doar să presupună că sosirea iminentă a acestui băiat făcea rușinea odinioară tolerabilă a unui copil din flori să pară cu atât mai odioasă.

Bunica ei trase adânc aer în piept și continuă.

— L-am încredințat că nu-l vei deranja. Dacă alege să-ți acorde atenție, așa să fie. Dar tu nu îi vei adresa niciun

cuvânt dacă nu ți se vorbește. El este moștenitorul acestei case. Îi vei arăta considerație și respect, începând cu tăcerea. *Wakarimasu ka?* Ai înțeles?

În mod normal, Nori ar fi încuviințat sau ar fi plecat privirea sau ar fi făcut orice altceva pentru a-și arăta dorința de a se supune, în speranța deșartă că aceste gesturi mărunte sunt văzute cumva de mama ei, oriunde s-ar fi aflat ea.

Însă chiar în clipa în care era gata să se poarte astfel, ceva izbucni dinăuntrul ei. Cuvântul îi plesni cusăturile buzelor strânse.

— Nu!

O tăcere de moarte cuprinse încăperea. Nori se uită în jur pentru a găsi persoana care rostise acel cuvânt. Cu siguranță trebuie să fi fost altcineva.

O privi pe bunica ei, care părea la fel de șocată. Ochii aceia ageri se făcură mari; buzele țuguiate se deschiseră. Și ea aruncă o privire înfrigurată prin cameră, ca să se asigure că printre ele nu se găsește vreo stafie.

Nori încercă să-și înduplece buzele să retragă acele vorbe sfidătoare, dar în schimb țâșniră și mai multe.

— Adică... Ce vreau să spun e că... trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să vorbesc cu el. *Onegai shimasu, Obaasama.* Vă rog.

A doua oară, lui Nori nu i se mai oferi șansa de a avea parte de o reacție întârziată. Bunica ei scurtă distanța dintre ele în câteva secunde. Nori auzi palma de pe obraz mai mult decât o simți. Capul i se duse într-o parte, privirea i se tulbură și Nori văzu doar alb preț de câteva clipe, până când privirea ei își recăpătă limpezimea. Păpușa alunecă pe podea și Nori o urmă.

Bunica ei coborî mâna, iar chipul nu-i trăda nicio emoție. Nu furie. Nimic. Pur și simplu repetă întrebarea,

vorbind lent, pe un ton calm, cum i te-ai adresa cuiva care are o întârziere mintală.

— Ai înțeles?

Într-o clipă zdrobitoare, frica de Dumnezeu puse iar stăpânire pe Nori. Întrerupătorul se aprinse din nou. Lumea își recăpătă limpezimea. O voce mică vorbi de undeva din depărtare.

— Da, bunico. Desigur. Cum spuneți dumneavoastră.

Răspunsul ei fu întâmpinat cu o încuviințare scurtă din cap.

— Bun. Am să trimit după tine când sosește. Akiko-san ți-a cumpărat ceva nou să porți cu această ocazie.

Trecuseră mai bine de șase luni de când Nori nu mai primise un articol de îmbrăcăminte nou. Trăia ca să primească daruri: orice lucru strălucitor, orice putea să-și lege în păr sau în jurul gâtului într-o fundă. Acestea erau de departe cele mai luminoase clipe al existenței sale. Și totuși, nu putea găsi nicio bucurie în vestea despre o rochie nouă. Nu era în stare să se întrebe nici măcar ce culoare are.

Cu toate că știa că ar trebui să-și exprime recunoștința, nu se putea hotărî să rostească acele cuvinte.

Îngenunche poate preț de un minut, poate preț de o oră, în timp ce bunica ei îi explica în amănunt cum s-ar fi cuvenit să se poarte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu pune întrebări ridicole... Să nu te văd cu mersul acela apăsat și urât... Nu sta cocoșată... Ochii în pământ și zâmbește... Arăți de parcă ai înghițit o lămâie... Demnitate... Respect... Grație... Bună-cuviință... Onoare...

Cumva, deși inima îi bubuia atât de tare încât abia auzea cuvintele, Nori reuși să dea din cap din când în când. În ciuda temperaturii ridicate din mansardă, avea pielea de găină.

Gura și-o simțea de parcă era umplută cu rumeguș.

Abia după ce bunica ei se răsuci pe călcâie și începu să se îndepărteze, Nori își dădu seama ce uitase. Făcu doi pași timizi în față și întinse o mână tremurândă, nesigură de ceea ce încerca să apuce.

— Ah... Obaasama!

Bunica ei se opri o clipă și întoarse capul, iar perdeaua mătăsoasă a părului îi fosni când se mișcă. Expresia de pe chipul ei era amenințătoare.

— Numele lui..., se bâlbâi Nori, clipind repede, fără să se poată stăpâni. Care e numele lui?

— Akira.

Și spunând asta, bunica ei se îndepărtă iute, după ce cu siguranță zăbovise în această conversație mai mult decât avusese de gând.

Nori rămase acolo în tăcere. Picioarele îi tremurau violent, cum se întâmpla adesea — dar nu de frică. Nu din pricina neliniștii insuportabile ce părea să o strivească în fiecare clipă de veghe.

Tremura din cu totul alt motiv. Dar nu știa ce este. Nu avea un cuvânt pentru acest sentiment. Brusc, ordinul strict al bunicii sale că nu trebuie să vorbească neinvitată cu fratele său părea atât de lipsit de sens. Pentru prima dată, Nori își dădu seama ce înseamnă cu adevărat un ordin: niște cuvinte puse laolaltă. Atâta tot.

Poate că așa arăta speranța. Reală, palpabilă.

Ridică degetul arătător la buze și le trasă conturul în timp ce șoptea silabele numelui.

A-

Ki-

Ra...

„Akira" — luminos, limpede.

Răsuflă ușurată; nici măcar nu-și dăduse seama că încetase să respire. O răsuflare ce părea mai mare decât întregul ei corp. Iar apoi rosti din nou numele.

„Akira."

Putea rosti acel nume în fiecare secundă a fiecărei zile, atâta cât ar fi trăit, și n-ar fi obosit niciodată de felul în care îl simțea pe buze.

Nici măcar nu-și dădu seama că râde până când nu începură să o doară fălcile. Se mușcă de deget ca să încerce să-și înăbușe râsul, dar fu în zadar. Sunetul se risipi și ecoul lui se auzi în încăperea cu tavan înalt. Dacă o mai ținea așa și avea să fie auzită, situația urma să i se înrăutățească foarte tare în viitorul apropiat. Și totuși continuă să râdă.

*

Rochia era de o nuanță splendidă de liliachiu. Avea mâneci scurte bufante și un guler tivit cu dantelă albă. Marginea de jos, care-i cădea chiar deasupra gleznelor, era tivită cu aceeași dantelă. Mai primi o pereche de șosete noi de culoare albă pe care le putea trage până la genunchi. Avea să-și asorteze rochia cu funda azurie. Se tot întrebă cum să-și aranjeze părul. Astăzi, dintre toate zilele, trebuia să fie drept.

Îl perie cu sălbăticie, smulgându-și smocuri întregi. Cârlionții căzură pe podea. Akiko se încruntă la ea.

— Poate ar trebui să mă lași pe mine, domnișoară.

— Mă descurc și singură.

Când Nori termină de pieptănat, Akiko îi împleti strâns părul în două cozi pe care le răsuci apoi laolaltă pentru a forma un coc la ceafă.

Nori se inspectă în oglindă. Trebuia să fie o coafură mulțumitoare. Era tot ce avea. Nu ajuta la nimic să se supere din cauza lucrurilor pe care nu le putea schimba.

Cel puțin deocamdată, avea să se împace cu situația.

— A ajuns?

— Nu de când ai întrebat acum cinci minute, domnișoară.

Nori își mușcă buza. Afară se întuneca. Ar fi trebuit să ajungă deja. Chiar ar fi trebuit să ajungă.

Unde era?

— De unde vine, Akiko-san?

— De la Tokyo, cred.

— Acolo trimite bunica după lucruri noi, așa-i? În capitală?

— Da.

— Atunci trebuie să fie o persoană foarte importantă.

Akiko râse, deși Nori nu știa prea bine ce era amuzant.

— Nu toată lumea din Tokyo e importantă, domnișoară. Dar sunt foarte sigură că fratele dumitale este. Vii dintr-o familie foarte de seamă.

— Bunicul lucrează în capitală, mormăi Nori, mai mult pentru sine decât pentru Akiko. Pentru Împărat. De-asta vine acasă atât de rar.

— Da, zise Akiko, deși îi mai spusese asta. Să-ți aduc cina?

— Nu, mulțumesc.

Nu s-ar cuveni să aibă mâncare între dinți când va sosi Akira. Deja era neliniștită la gândul că va vorbi cu un băiat — ceva cu care nu avea absolut niciun fel de experiență. Știa cum arată băieții, desigur. Văzuse multe lucruri în fotografiile din cărțile ei, inclusiv clădiri înalte

dincolo de mare. Văzuse lacuri, munți și helești. Juca mici jocuri cu ea însăși ca să nu uite niciodată să potrivească imaginile cu cuvintele când va veni în sfârșit timpul să părăsească acest loc.

Și cu siguranță că acest frate al ei văzuse astfel de lucruri. Era hotărâtă să nu pară ignorantă când aveau să vorbească.

Își mușcă buza de jos.

— Crezi... crezi că o să mă placă?

Chipul lui Akiko se îmblânzi. Îi dădu după ureche o buclă care i se desprinsese.

— Așa sper, fată dragă.

Următoarea întrebare era și mai periculoasă. Dar Nori trebuia să afle răspunsul.

— Crezi că știe unde e mama?

Servitoarea se încordă și aruncă o privire spre ușă.

— Domnișoară...

Și asta fu tot ce trebui să spună. Momentul lor de intimitate luase sfârșit. Devotamentul lui Akiko față de stăpâna sa avea întotdeauna câștig de cauză în cele din urmă.

Chiar și așa, Nori își îngădui să fie încrezătoare.

Akira îi va vorbi, cu siguranță. Nu avea niciun motiv s-o urască. Ea nu i-a făcut nimic; ea nu l-a costat nimic. A costat-o pe mama ei locul cuvenit — acum înțelegea asta — și a costat-o pe bunica ei onoarea. Dar lui Akira nu i-a făcut nimic.

Poate că asta e. Gândul o lovi dintr-odată. Poate că sosirea acestui frate ciudat, care era cumva mai mare decât ea cu toate că nu auzise niciodată de el, putea fi încercarea pe care i-o pregătise mama. Sigur, asta trebuia să fie. Din experiența ei, Nori știa că nu existau coincidențe fericite.

În sfârșit îi era clar. Tot ce trebuia să facă era să mai treacă un test. Trebuia, pentru că atunci — *atunci* — mama ei se va întoarce aici. Și îi va lua pe amândoi și-i va duce undeva. Și toți trei vor locui împreună într-un loc cu multă iarbă înaltă și o mulțime de flori, din cele mari, precum cele care creșteau pe pantele lanțurilor muntoase. Și va fi și un helește acolo, probabil. Nori se va putea scufunda în apa limpede până va simți nevoia de a se întoarce la suprafață. Apoi se va întinde la soare. Va sta acolo ore în șir, până ce palmele și tălpile i se vor face de un roșu-aprins și o vor furnica. Iar acest frate, oricine ar fi fost, orice ar fi fost, se va întinde acolo lângă ea. Și vor râde de cât de prostesc a fost să-i fie teamă vreodată.

*

AKIKO

E trecut bine de miezul nopții când o conduc în sfârșit pe domnișoară pe scările mansardei. Așa cum am fost instruită, o țin de mână. E dureros de plăpândă în mâna mea, îi simt fiecare oscior. Coboară treptele cu o oarecare tulburare, trăgându-se de rochie de parcă s-ar teme să nu se șifoneze în scurta distanță de aici până în vestibul. Dacă mă gândesc bine, are toate motivele să fie precaută. Nu i s-a permis să coboare mai jos de baia de la etajul al doilea de mai bine de doi ani deja. Când trecem pe lângă ea, scoate un șuierat încet. Cred că e ușurare. Pe de altă parte, ar putea fi și frică. E un copil neliniștit.

Nu spune prea multe, dar corpul ei dezvăluie o mulțime de lucruri. Deseori o găsesc privind în gol,

mușcându-și buza care e deja umflată și însângerată. Mă întreb dacă simte.

Nu mă pot hotărî dacă e strălucită sau toantă de-a dreptul. Ieri am surprins-o în timp ce citea o carte în engleză — arăta cu degetul la niște poze și spunea ceva în șoaptă. S-a speriat când și-a dat seama că mă uit la ea. Mă întreb dacă învață singură — dacă e capabilă de așa ceva. Poate că este. Poate că sângele trădătoarei îi curge prin vene și o învață lucruri pe care noi nu putem s-o învățăm.

Dacă e să fiu cinstită, e ușor să ai grijă de ea. Nu se plânge niciodată și rareori cere câte ceva. E încrezătoare în „tratamentele" ei, cum mi s-a spus să mă refer la ele. Plânge, e adevărat, dar nu face mare caz de asta.

E curioasă din fire, de atâta lucru îmi dau seama. Nu-i e ușor să tacă. Văd cum se străduiește. În privința aceasta, seamănă mult cu mama ei. Lui Lady Seiko nu i-a plăcut niciodată să fie o doamnă nobilă așa cum se cuvine.

Mama lui Nori-sama a căzut în dizgrație fiindcă n-a vrut să se supună. Lady Yuko spune că a fost mult prea răsfățată de noi toți și că trebuie să am grijă să nu fac din nou aceeași greșeală.

Dar fata este adorabilă, de fapt, și mă trezesc că îi permit prea multe.

Nori-sama mă trage de mână, de parcă ar vrea să mă trezească din visele cu ochii deschiși.

Chiar și atunci când are gura închisă, ochii ei neobișnuiți sclipesc precum focurile de artificii. Văd cât cumpănește înainte de a face orice, chiar și lucruri mărunte care n-ar trebui să necesite un asemenea efort.

Din nou, nu mă pot hotărî dacă e un semn de inteligență sau de prostie. În orice caz, copila chiar are ochi frumoși, calzi, blânzi și foarte luminoși, de o nuanță

chihlimbarie cum n-am mai văzut până acum. Sunt de departe cel mai frumos lucru la ea, însă îi trădează fiecare gând.

Când ajungem la scara principală, împietrește. Mâna ei liberă se încleștează pe balustradă cu un fel de disperare pe care n-o pot înțelege. Măsoară cu privirea ce se întâmplă jos, prudentă și tremurând. Presupun că se uită după bunicul ei, Lordul Kohei. Însă dumnealui nu este aici, iar eu sunt la fel de ușurată ca ea din pricina asta.

Stăpânul e un om greu de mulțumit. Se știe că își lovește servitorii când e cuprins de accese de furie. Se plânge de mâncare și le aruncă bucătarilor în față preparatele care nu-i plac. L-am văzut lovindu-și până și soția când se ceartă, deși rareori îndrăznește să o facă. Sângele lui Yuko-sama e mult mai nobil decât al soțului său. Casa aceasta a fost ridicată din banii tatălui dumneaei și aceiași bani i-au câștigat soțului său un loc printre consilierii Împăratului. Dumneaei este o femeie formidabilă; este o prințesă cu sânge nobil, verișoară a Împăratului. Conduce casa aceasta cu o mână de fier, iar când este ceva ce trebuie făcut, cu toții știm cine se asigură că lucrul acela se face. Deși e la fel de exigentă ca soțul său, toată lumea care lucrează aici o respectă. Este o stăpână corectă. E de viță aleasă până în vârful degetelor și nu ai cum să nu te înclini în fața dumneaei.

I-am îngăduit copilei să stea destul ca un mânz speriat. O trag după mine și ea vine, cum știam că o va face. Coboară scările pe picioarele acelea nesigure ale ei, iar eu o țin bine, fiindcă mi-e teamă să nu cadă.

O conduc pe coridorul principal și ea își lungește gâtul în spate. Știe bine că s-ar putea să mai treacă mult timp până să vadă din nou această parte a casei. Se

minunează în tăcere de bogăția din jur, de covoarele prețioase, de tapiserii și de tablouri.

Tremură ca o frunză când ne apropiem de vestibul. O aud cum murmură ceva, un fel de mantră. Zici că-i pe jumătate nebună. Poate că după toți anii aceștia petrecuți în mansardă, chiar este.

Întotdeauna m-am întrebat care e starea ei mintală, biata de ea. Și am citit că bastarzii sunt labili emoțional din fire. Ca să nu mai vorbesc de negri, despre care se spune că sunt fără speranță din naștere, sălbatici ca niște lei.

Luăm colțul și îl vedem acum, cu toate că nu stă cu fața la noi: silueta subțire a unui tânăr care privește absent pe fereastra mare. Ea se oprește și rămâne perfect nemișcată, ca și cum ar fi transfigurată de o lumină neîndurătoare.

Parcă atins de intensitatea pură emanată de făptura măruntă de lângă mine, băiatul se întoarce.

Mi-am făcut datoria deocamdată.

Îi voi lăsa în treaba lor.

*

Foarte puține lucruri aveau să-i rămână limpezi în minte în anii ce aveau să vină. Anii urmau să-i împingă amintirile din vremea petrecută în casa bunicii, precum și amintirile din vremea dinainte, într-un spațiu mult prea mic pentru ele, iar acestea aveau să se amestece laolaltă precum acuarelele pe o pagină.

Însă amintirea acestei clipe urma să rămână, pură și întreagă.

Avea un chip desăvârșit, în formă de inimă, cu ochii de aceeași culoare ca ai mamei sale. Genele îi erau lungi, aproape feminine. Buzele îi erau ușor răsfrânte, iar pielea

atât de palidă încât negrul intens al părului te izbea. Și totuși, dintre toate trăsăturile lui, nasul îi plăcea cel mai mult fiindcă era exact la fel ca al ei. Purta o cămașă albă largă, cu doi nasturi desfăcuți la gât, și o pereche de pantaloni negri. Poziția corpului său arăta că era obișnuit să se afle în fața oamenilor; umerii ușor căzuți sugerau o indiferență relaxată față de ce se petrecea în jurul lui.

Nori întoarse privirea, clipind repede în timp ce fixa podeaua. Îi simțea ochii îndreptați asupra ei.

Atunci își dori să devină altceva, ceva mai demn de a fi privit. Sub ochii lui iscoditori, se simți dintr-odată goală, cu toate că mâna cu care își ținea strâns rochia o liniștea că nu era așa.

Neștiind cum să se poarte și fiindcă mintea ei nu găsea nimic îndeajuns de însemnat care să fie rostit în clipa aceasta, pur și simplu făcu așa cum i se spusese.

Se lăsă în jos, cu o plecăciune rigidă.

I se părea incredibil că are măcar puterea de a vorbi, într-atât de îndepărtată îi părea acum acea abilitate. Tot ce putea face era să aștepte: secunde sau ani, depinde de cât voia el.

— Tu ești Noriko?

Ea se îndreptă de spate, dar chiar și așa avu nevoie de un moment să înțeleagă pe deplin că i se vorbise. Era o voce străină, n-o recunoștea deloc în rezerva ei mintală de sunete. Vocea era liniștită, blândă, însă suficient de mătăsoasă cât să indice că era folosită adesea. Nori nu avea nimic cu care s-o compare, nimic care să facă impactul mai ușor asupra simțurilor sale. Mintea ei nu avu de ales decât să absoarbă cu reticență sunetul străin și, încet, dar sigur, să-i dea un nume: glasul lui Akira. Glasul fratelui său.

— Da, reuși ea să răspundă, cu o voce atât de limpede încât o surprinse. Eu sunt.

I se păru că, la un moment dat, panica pe care o simțea atinsese punctul cel mai de sus. Drept urmare, trupul ei încetă să mai perceapă ceva. Simți cum o cuprinde o amorțeală binecuvântată.

Fruntea lui Akira se încruntă ușor, dar nu păru deloc jignit. Părea mai degrabă un obicei decât o reacție la ceva ce ar fi făcut ea.

— Se pare că ești sora mea, așa mi s-a spus.

Nori simți cum unghiile i se înfig în palme prin materialul rochiei. Și totuși nu putea evoca niciun sentiment fiindcă niciun sentiment nu putea fi vreodată potrivit pentru așa ceva.

— Arăți ca ea, remarcă Akira pe un ton nonșalant.

Și, aparent fără să se gândească ori să se oprească la timp, făcu un pas spre Nori.

— Sau cel puțin, atât cât poți.

— Nu-mi amintesc, reuși să spună Nori. Nu-mi pot aminti chipul ei. Încerc, dar nu pot.

Băiatul din fața ei arăta de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva, dar se opri brusc. Mai făcu doi pași spre ea. Nori simțea că o domină: era cu cel puțin 40 de centimetri mai înalt decât ea.

Ticăitul ceasornicului păru dintr-odată nerușinat de zgomotos. Îi asurzea urechile, acaparându-le egoist toată atenția.

— În ce an te-ai născut?

Nori scoase un mic sughiț speriat. Akira aștepta răbdător un răspuns; nu părea să fie deranjat de ezitarea ei. Nori avu nevoie de o clipă să calculeze, numărând înapoi în timp pentru a-și afla originea.

— 1940, conchise ea în cele din urmă, roșind de mândrie că reușise să ghicească.

Ziua sa de naștere era unul dintre acele lucruri la care nu se gândea prea des. Știa că era atunci când veneau lunile calde, însă nu o interesa prea mult.

— 1940, repetă Akira sumbru. Chiar înainte ca totul să se strice. Are sens.

Confuzia tot mai mare a lui Nori trebuie să fi fost evidentă, fiindcă Akira ridică din umeri, un gest vizibil occidental. Știa pentru că citise asta în una dintre cărțile ei despre bunele maniere.

— Ia te uită. Nu ți-au spus nimic, așa-i? Despre ce s-a întâmplat când te-ai născut?

Nori era complet nepregătită pentru aceste întrebări. Îl privi pur și simplu, căscând gura neputincioasă și frământându-și creierii în căutarea unui răspuns care să-i facă plăcere. Așa cum se aștepta, nu găsi nimic.

— Îmi pare rău... nu înțeleg.

Akira ridică iar din umeri. Nori simți cum inima dă să-i părăsească pieptul și să-i coboare în șosete.

— Știu să citesc, îi scăpă.

Culoarea începu să-i urce în obraji. Spera să-și ascundă încă o vreme talentul ei unic de a-i enerva pe cei din jurul său.

Akira clipi nedumerit.

— Poftim?

— Știu să citesc, repetă ea prostește.

Deja stricase totul; părea așadar logic să continue.

— Am citit cărți despre Tokyo. Știu că dumneavoastră ați locuit acolo. Kyoto nu e foarte interesant prin comparație, mă tem. Dar eu nu prea știu fiindcă n-am fost niciodată în oraș. N-am... n-am fost nicăieri, de fapt, dar poți găsi lucruri de făcut, dacă încerci. Știați că urmează un festival al verii? Akiko-san... Akiko-san este una dintre servitoarele

de aici, e foarte drăguță... Toată lumea care lucrează aici va fi atât de bucuroasă că ați venit. Bunicii i-a părut rău întotdeauna că nu are un băiat în casa ei, acum o să fie încântată. Dar oricum, Akiko-san îmi aduce uneori ziarul după ce toată lumea îl termină de citit. Știu că a fost un război înainte să mă nasc... când eram mică. Știu... e o parte din motivul pentru care arăt așa. Are ceva de-a face cu acel război. Dar eu sunt o fată cuminte, de cele mai multe ori. Okaasan a spus chiar ea asta. Când se va întoarce, poate că o s-o pot întreba despre celelalte lucruri. Dar acum e bine că suntem în același loc și poate să ne ia pe amândoi în același timp. Oh, și avem un iaz în curtea din spate, cu pești și de toate. Chiar nu e atât de rău aici, adică. Nu e atât de rău.

În cele din urmă îndrăzni să se uite în sus spre el. Akira îi întâlni privirea cu calm, chipul său de porțelan fiind imposibil de citit. Expresia lui avea o seninătate pe care Nori nu o putea înțelege pe deplin. Purtarea lui, statura lui... toate erau lucruri care în mod normal ar fi înfricoșat-o. Dar el nu o înfricoșa.

— Știi să citești, repetă băiatul.

Dacă n-ar fi cunoscut situația, Nori ar fi spus că pare ușor amuzat.

Pielea îi ardea atât de tare încât se întreba dacă Akira simte fierbințeala radiind dinspre ea.

— Da, șopti.

Își dădea seama că Akiko intrase din nou în încăpere. Servitoarea stătea conștiincioasă în spatele ei, lipită de ușă. Pentru un ochi neantrenat, ar fi părut că Akiko aștepta ordinele lui Nori. Însă Akiko nu acționa niciodată din proprie inițiativă. Era o mână mai mare în spatele ei care trăgea sforile păpușii și mesajul era limpede.

Era timpul să plece.

Nori rezistă impulsului de a scânci. Habar n-avea când i se va mai permite să-l vadă pe Akira din nou. Să știe că se află sub același acoperiș, dar că nu are mai mult acces la el decât dacă ar fi fost pe partea îndepărtată a lunii părea o farsă perversă.

Mai făcu o plecăciune, atentă să nu-l privească în timp ce se ridică. Nu se putea încrede în sine însăși.

— *Oyasumi nasai*. Noapte bună, Obocchama.

— Noapte bună.

Nori înghiți gustul amar care i se adunase deodată în gură. Se întoarse și porni spre locul unde stătea Akiko, luând fără să crâcnească mâna care îi fu întinsă. Îngrijitoarea ei schiță un zâmbet ușor împăciuitor.

Nori nu-i întoarse zâmbetul. Se lăsă condusă afară din încăpere.

— Ah, Noriko, strigă Akira după ea, de parcă și-ar fi amintit ceva.

Nori se răsuci brusc. Înflăcărarea ei trebuie să fi arătat de-a dreptul comică.

— Da?

— Nu-i nevoie să-mi spui „tinere stăpân". E ciudat.

Vântul oprindu-se brusc, pânzele lui Nori se dezumflară atât de repede încât fu de mirare că fata nu căzu grămadă la pământ.

— *Hai*. Cum să vă spun atunci?

Akira se încruntă ușor și ridică din umeri.

— Cum vrei.

Akiko o trase ferm de mână pe Nori. Aveau să dea de necaz amândouă dacă mai zăboveau mult aici.

Servitoarea continuă să meargă hotărâtă, pornind în sus pe primul rând de scări, apoi pe al doilea și în sfârșit pe al treilea. Apoi Akiko se scuză și Nori rămase singură.

Mansarda ei părea mult mai mică decât înainte.

Când își scoase îmbrăcămintea cea nouă și o puse deoparte, o făcu repede, fără să se oprească să admire frumusețea țesăturii. Nu o mai interesa așa ceva.

Părea o prostie atât de mare că îi păsase vreodată de rochiile noi pe care i le oferea bunica din când în când. Erau doar obiecte — suluri de țesături vopsite. Nu puteau fi niciodată îndeajuns pentru a umple o viață.

Duse mâna la ceafă și își desfăcu părul, legându-și panglica pe care i-o dăduse mama ei în jurul gâtului, așa cum făcea uneori. Nu-i plăcea să nu le aibă la îndemână. La cât de ghinionistă se știa, dacă le scăpa din ochi, când s-ar fi trezit de dimineață, ar fi descoperit că dispăruseră.

Se cățără în pat, ridicându-se în picioare și lipindu-și fața de geamul rece al ferestrei. Era prea întuneric ca să deslușească ceva afară, dar cu ochii minții memorase curtea din spate atât de exact încât nu avea nevoie de vedere ca s-o vadă. Își trecu degetul mic prin pelicula de umezeală, mâzgălindu-și numele, așa cum făcuse de sute de ori până atunci.

No-ri-ko.

Mâzgăli literele iar și iar, până când aproape nu mai avu loc să le scrie. Repetiția era cântecul ei de leagăn bine cunoscut. Simți că începe să alunece într-o stare de visare și de îndată o cuprinse ușurarea.

Cu toate că o ocolea deseori, îi plăcea somnul. Îi oferea ceva ce clipele de veghe îi refuzau întruna: libertatea.

Se întinse și se strecură sub cearșafurile calde. În clipa când era gata să ațipească, un gând îi încolți în minte. Într-o doară, trasă un alt nume pe geamul încețoșat, direct sub al ei: *Oniichan.* Frate mai mare.

Capitolul 3

Hikari (Lumină)

Kyoto, Japonia
Ianuarie 1951

Nori citise odată în unul dintre manualele ei de științe despre teoria atracției gravitaționale. Nu avusese prea mult sens pentru ea la momentul acela, însă înțelesese principiul de bază: lucrurile mici se învârt în jurul celor mari. Pământul se învârte în jurul Soarelui. Iar Luna se învârte în jurul Pământului. Asta făcea parte din marea ierarhie a existenței.

Oricât de singuratică, de înfricoșată, de nefericită s-ar fi simțit într-o zi, nu-i trecuse nici măcar o dată prin minte să părăsească mansarda neînsoțită. Niciodată. Bunica ei nu considera necesar să încuie ușa, atât de absolută îi era convingerea că pupila ei nu ar îndrăzni vreodată să se aventureze dincolo.

Supunerea lui Nori dură exact șase zile, șase ore și douăzeci și șapte de minute după ce sosise Akira. Dacă nu

ar fi fost dorința ei intensă de a da ascultare cuvintelor de rămas-bun ale mamei sale, ar fi durat jumătate. După cum stăteau lucrurile, o săptămână întreagă era destul de impresionant.

Până și supunerea absolută făcu loc necesității într-un final. Era ca și cum i-ai fi dat unui câine flămând comanda să șadă și ai fi adus mâncare în cealaltă parte a camerei. Câinele va uita comanda cu totul în cele din urmă.

Mama ei îi spusese că singurul lucru mai important ca supunerea este aerul pe care îl respiră. Însă la casa de pe deal sosise un nou centru de gravitație. Iar acesta reușise cumva să aspire tot aerul de dincolo de o anumită distanță. Nu poți supraviețui la nesfârșit fără să te întorci în centru.

Iar după cum vedea Nori lucrurile, rămânea fără aer.

Își petrecu acele șase zile umblând încoace și încolo, refuzând să facă orice, mai puțin să mănânce și să se îmbăieze. Cărțile îi rămaseră neatinse pe raft; părul i se sălbăticise și i se răsfira din cap precum frunzele dintr-un copac.

Mânca doar atât cât să țină ghearele foamei departe. Relua în minte iar și iar întâlnirea cu Akira, îndreptând fiecare mică imperfecțiune. Repetarea conversațiilor era un joc pe care-i plăcea să-l joace cu ea însăși.

Data viitoare când îl va vedea pe Akira, va fi perfect. Data viitoare, va fi pregătită. Akira trebuia să o accepte. Acesta era testul pe care i-l pregătise mama ei. Însă nu din pricina asta se simțea ca și cum carnea i-ar fi fost sfâșiată de pe oase în încercarea de a se apropia de el. Nu era prea sigură de motivul pentru care se atașase atât de repede de Akira. Poate că avea ceva de-a face cu faptul că erau înrudiți. Sau poate era fiindcă Dumnezeu încerca în sfârșit să-i spună ceva.

Așteptă până când Akiko îi aduse cina în a șasea zi pentru a face prima mișcare. Și aceasta fusese repetată cu grijă.

— *Hamachi*[5] în seara asta? Este o ocazie specială?

Servitoarea scutură din cap.

— Nu cred, domnișoară. Cred că bunica dumitale este doar într-o dispoziție bună în ultimul timp.

— Sper că fratele meu se adaptează bine. E mulțumit de toate?

— Cred că da, atât cât poate fi. Probabil că îi e greu.

Nori făcu o pauză, amintindu-și pentru prima oară tristul motiv pentru care fratele ei se afla aici. Își dori să reușească să simtă mai multă vinovăție decât simțea. Nu se cădea să se bucure de prezența lui Akira când știa că moartea tatălui său era cea care i-l adusese aproape.

— Cum a murit? întrebă ea în timp ce Akiko îi turna o ceașcă de lapte cald.

Pentru prima dată, fu tentată să-i dezvăluie cât de mult detesta laptele cald, însă apoi se gândi mai bine. Drept răspuns la întrebarea ei, primi o privire nedumerită.

— Ești vorbăreață astăzi.

— Îmi doresc ca șederea lui aici să fie cât mai plăcută cu putință. Vreau doar să nu fac vreo boacănă, atâta tot.

— Yasuei Todou a fost bolnav multă vreme.

Nori ezită; nu voia să întindă coarda. Însă era ceva rar să i se răspundă de bunăvoie la întrebări. Încercă să pară concentrată asupra cinei și să rostească următoarea afirmație pe un ton cât mai nonșalant.

---

[5] Un pește foarte apreciat în Japonia, unde se consumă atât gătit, cât și în sushi.

— Sper că i s-a dat o cameră potrivită. Probabil o să ajungă să se rătăcească în casa asta.

Akiko chicoti, fiindcă era o glumă pe care o făcea deseori și ea.

— Cred că e lângă scară, domnișoară. Bănuiesc că și bunica dumitale s-a gândit la fel.

Nori avu grijă să-și ia o expresie perfect calmă, pentru a nu trăda dansul vesel pe care-l juca în sinea ei.

Erau prea multe încăperi la etajul al doilea ca să se uite în toate fără să fie prinsă. Acum restrânsese posibilitățile.

Dacă urcai pe scara principală, erau două uși imediat în dreapta holului și două imediat pe stânga. Trebuia să fie una dintre acestea patru.

Akiko se retrase, iar Nori mâncă restul cinei în tăcere.

Începu apoi să-și descâlcească hățișul din cap, trăgându-și pieptenele prin păr cu atâta vigoare încât crezu că se va rupe. Nu ar fi fost prima dată când rupea un pieptene. Își aranjă părul în două cozi împletite și le legă capetele laolaltă cu panglica albă, de culoarea crinilor. Nu purta des acea panglică — întotdeauna se temea să n-o murdărească. O păstra pentru ocaziile cele mai deosebite.

Se potrivea cu cămașa de noapte albă și simplă pe care o îmbrăcase. Se studie în oglindă. Destul de surprinzător, i se păru că arată mulțumitor.

Când Akiko se întoarse să strângă vasele, Nori se prefăcu, teatral, că are o durere de cap. Așa cum bănuise, i se sugeră să ia o aspirină și să se ducă la culcare.

Își petrecu următoarele ore jucându-se unul dintre jocurile ei preferate cu ea însăși. Stătea cu picioarele încrucișate pe pat, așteptând ca seara să se preschimbe în noapte și gândindu-se la poveștile pe care obișnuia să

i le spună mama ei. Una dintre puținele ei amintiri din vremea de dinainte era cu mama sa povestindu-i despre un vapor mare și negru și despre Dumnezeu, care venise la familia lor. Amintirea aceasta era atât de clară fiindcă fusese singura dată când mama ei pomenise că face parte dintr-o familie.

Nori n-avea idee în cât de mult din Biblie credea cu adevărat, deși știa că numai gândul acesta reprezintă un sacrilegiu. Însă îi plăceau poveștile. Și îi plăcea că putea sta de vorbă oricând cu cineva, cu toate că dorința aceasta venea numai dintr-o parte.

Îi trecu atunci prin minte că nu-i mai adresase nici măcar un cuvânt lui Dumnezeu de la sosirea lui Akira. Țâșni din pat și se duse repede în colțul unde își spunea rugăciunile. Nu putea risca să aprindă o lumânare. Era deja destul de întuneric ca să meargă mai departe cu planul. Ciripitul greierilor din curtea de jos era singurul semn de viață din lumea exterioară.

Se strădui să se gândească la o scuză plauzibilă fiindcă fusese atât de nepăsătoare în ultimul timp. Privindu-l pe bietul Iisus cel trist atârnând pe cruce, se simți de îndată copleșită de vinovăție.

> Îmi pare rău, Doamne. Probabil ești tare supărat pe mine. Te rog să mă ierți. Sunt o fată foarte, foarte rea fiindcă mă bucur că Oniichan a venit aici după ce a murit tatăl lui. Eu nu l-am cunoscut, dar dacă mamei i-a plăcut, sunt sigură că era un om foarte cumsecade. Mi-ar plăcea nespus dacă ai putea s-o aduci înapoi pe mama, acum că Akira-san și cu mine suntem împreună. Îmi pare rău pentru ceea ce am să fac. Știu că e

păcat să arăți nesupunere, așa că te rog să mă ierți și pentru asta. Am să mă rog mai des. Îți mulțumesc că mă asculți.

Amin,
Noriko

După ce își termină rugăciunea, se hotărî să se ocupe de ceea ce își propusese.

Cumva, avea să-l găsească pe Akira și să-l facă să stea de vorbă cu ea. Știa că bunica ei avea să cedeze în fața dorințelor lui; el nu trebuia decât să ceară. Probabil că băiatul habar nu avea câtă putere are. Cu doar câteva vorbe simple, putea schimba totul.

Aruncă o ultimă privire în jur înainte de a porni spre scări. În loc să ridice tălpile, alunecă înainte în șosete.

O scândură pârâi sub ea. Se opri numaidecât.

Nu era nevoie să i se amintească de consecințele pe care le-ar fi suportat dacă era prinsă furișându-se prin casă.

Fără să poată găsi o soluție mai bună, se lăsă în genunchi și începu să se târască în patru labe. Se simțea ridicol, însă observă că pârâiturile încetară. Coborî încet treptele, știind foarte bine că, dacă ar fi căzut, ar fi trezit toată casa.

Reuși să deschidă ușa ce dădea spre etajul al doilea fără prea multă greutate. O împinse lipindu-se de ea până când ușa se deschise. Iar aici se confruntă cu prima provocare. Să lase ușa deschisă sau s-o închidă și să riște să facă zgomot? După ce-și mușcă buza câteva clipe, hotărî să o lase deschisă.

Avu grijă să se lipească de perete cât mai bine, mergând de-a bușilea pe hol ca un copil mic. Scândurile

acestea erau mai rezistente și mai bine întreținute, fiindcă bunica ei punea ca podelele principale din casă să fie frecate și lustruite săptămânal. Nu vedeai nici măcar un fir de praf, iar lemnul era într-o stare excelentă; Nori nu putu să nu observe că, până și în întuneric, lucea precum sticla luminată de soare.

Nu avea o idee precisă cum să descopere care dintre camerele la care își restrânsese posibilitățile îi aparținea fratelui ei. Când își concepuse planul, o făcuse din disperare. Se baza nu atât pe rațiune, cât mai degrabă pe necesitate.

Dacă nu ar fi fost atât de aproape de podea, probabil n-ar fi văzut-o: lumina slabă ce se strecura de sub ușa cea mai apropiată de balustradă.

Își ținu răsuflarea. Chiar avea să fie atât de ușor? Dar dacă nu era el? Pe de altă parte, cine altcineva putea fi? Nu, camera lui trebuia să fie.

Înaintă puțin câte puțin, mai repede acum, foarte conștientă că ar fi putut-o vedea oricine s-ar fi uitat din unghiul potrivit de la etajul de dedesubt.

Când ajunse la ușă, ezită. După câteva clipe de năuceală, reuși să se așeze în genunchi și bătu de două ori la ușă. Avu multă grijă să bată încet, o parte din ea sperând că nu va fi auzită și că nu era prea târziu să renunțe la planul acesta nebunesc.

Se auzi o mișcare dincolo de ușă și pentru o clipă, Nori simți că e gata să țâșnească în direcția opusă. Ușa se deschise, iar Akira o privi nedumerit. Purta pijamale de culoare roșu-închis, iar Nori fu cuprinsă imediat de vinovăție, întrebându-se dacă nu cumva l-a trezit.

Akira o privi o clipă lungă.

— Faci lucruri din astea în mod normal?

Nori simți cum îi ard obrajii în întuneric.

— Îmi pare rău. Eu...

Akira scoase un oftat adânc și-i făcu semn să intre în cameră. Nori trecu iute pe lângă el, iar băiatul închise ușa în urma ei.

Era o încăpere destul de drăguță — foarte spațioasă, cu ferestre mari și un pat impresionant, cu draperii violet. Ambele veioze de pe noptiere erau aprinse. Stivuite deasupra comodei din lemn de mahon erau foi de hârtie albă cu niște semne negre ondulate. Lângă ea se afla o cutie de carton plină cu cărți, pe jumătate despachetată. Iar sprijinită de birou era o cutie neagră.

— Ce e aia? îi scăpă ei înainte să se poată abține.

Akira îi aruncă o privire plină de scepticism care o făcu să bată în retragere.

— Cânt la vioară, zise el. Noriko, ce faci aici?

— Ah... eram... adică, mă gândeam că am putea să vorbim.

Akira își încrucișă brațele.

— Să vorbim.

— Da, să vorbim. Adică... avem aceeași mamă.

Părea un argument slab, până și pentru ea. Se trase de una dintre cozi.

— Chiar nu văd ce legătură are asta cu faptul că îmi bați la ușă la trei și jumătate dimineața.

Nori își mușcă interiorul obrazului stâng în încercarea de a-și recăpăta cumpătul.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

Akira ridică din umeri, un gest care o fascina și o făcea în același timp să roșească.

— Nu dormeam. Mă uitam pe niște partituri.

Nori se foi, neștiind la ce se referea. Akira arătă spre foile de pe comodă.

— E Bach.

Ea clipi nedumerită.

— Ce-i asta?

— Un compozitor. A trăit acum multă vreme.

— Oh. Bine.

Akira își încrucișă privirea cu a ei, iar Nori avu nevoie de un efort conștient să nu se uite în altă parte.

— Probabil ai un motiv bun pentru care ai venit. Care este?

— Lui Obaasama îi place de tine.

Din păcate, nu se putu gândi la un mod de a-și preciza intenția cu mai multă delicatețe. Singura ei speranță era că Akira va ajunge cumva să-i îndrăgească stupiditatea.

Băiatul din fața ei pufni aspru pe nas.

— Păi, da, presupun că așa e. A insistat să vin să locuiesc cu ea.

Nori ezită; nu voia să spună prea multe, dar nu era în stare să se abțină. Curiozitatea pe care și-o suprimase ani la rând părea să i se scurgă din toți porii.

— Tu nu voiai?

Akira ridică dintr-o sprânceană neagră și se uită la ea de parcă ar fi fost o pisică de pe stradă care intrase în bucătăria lui.

— Dacă voiam să vin să locuiesc în mijlocul pustietății cu o femeie pe care am întâlnit-o doar de două ori în viața mea?

Tot ce reuși Nori să facă fu să se holbeze la el cu o expresie goală, convinsă că îi scapă ceva, dar neștiind ce anume. Akira se frecă la ochi cu dosul palmei.

— Uit că ai doar zece ani, mormăi el. Se pare că sarcasmul îți scapă. Presupun că voiai să mă rogi ceva?

Nori își dădu seama că trebuie să acționeze acum ori niciodată. Nu avea rost să vorbească pe ocolite.

— Voiam să te întreb dacă ai putea să vorbești cu ea. Pe tine te-ar asculta. Ai putea, te rog... s-o întrebi dacă ar fi în regulă să vorbim?

Acum fu rândul lui Akira să se holbeze în gol.

— Dar vorbim.

— Păi, da. Da, vorbim. Dar nu... eu n-ar trebui să fiu aici. Mi-a spus că nu pot să vorbesc cu tine dacă nu-mi vorbești tu primul și... mă rog... nu mi-ai vorbit. Și n-am voie să ies din cameră fără să mi se îngăduie.

Akira își îngropă capul în palme.

— Oh, la dracu'.

Cuvântul vulgar o luă pe Nori pe nepregătite. Tăcu imediat, convinsă că îl înfuriase. Însă el nici măcar nu o privea. Se uita încruntat într-un punct de deasupra capului ei. Nori reuși să prindă frânturi din ce mormăia el. Auzi cuvintele „înapoiat" și „arhaic". Nu știa ce înseamnă „arhaic", dar îi simți exasperarea din glas.

Nu îndrăzni să vorbească. Așteptă în tăcere ca el să i se adreseze.

După o scurtă pauză, răbdarea îi fu răsplătită. Akira scoase un oftat adânc și îi aruncă o privire obosită.

— Noriko, zise el, nu așa merge lumea.

Ea își înclină capul într-o parte, fără să înțeleagă.

— Nu?

— Nu. Nu ai nevoie de permisiunea ei ca să vorbești cu mine.

— Știu. Am nevoie de a ta.

— Nu așa... Nu. Nu înțelegi.

Nori simți cum începe să intre în panică.

— Nu?

Akira făcu atunci ceva pentru care Nori era complet nepregătită. Micșoră distanța dintre ei din câțiva pași iuți și își lăsă mâna pe umărul fetei. Ea se încordă preț de o fracțiune de secundă, după care se topi sub atingerea lui. Atunci și acolo, hotărî că îl iubește.

— Nu ai nevoie de permisiunea nimănui ca să vorbești cu mine. Asta e o prostie.

Nori asculta doar pe jumătate ce spunea. Era preocupată de senzația caldă, lichidă care îi punea stăpânire pe trup.

— *Hai, Oniichan.*

— Și de ce, Doamne, iartă-mă, nu poți să ieși din cameră? Ești pedepsită pentru ceva?

Nori chiar nu știa de ce era surprinsă. Desigur că bunica ei nu-i explicase regulile lui Akira — lui nu i se aplicau. Așa că atunci când Nori înșiră lista de reguli cu câtă demnitate fu în stare, urmări cu atenție reacția lui Akira. Privi cum expresia de pe chipul lui se schimbă din nedumerire în scepticism și apoi într-o neîncredere pură și totală.

— Vrei să-mi spui că baba aia nu te-a lăsat să ieși din casă de aproape trei ani? Deloc? Nici doi pași în fața ușii?

Nori scutură din cap. Își mușcă buza în timp ce se uita la el, încercând să-și dea seama ce ar trebui să mai spună.

— De-asta ai venit, atunci? Ca să mă convingi să fac ceva în privința asta?

Ea scutură iarăși din cap. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea că ideea fusese de rău augur încă de la început. Orice plan ar fi avut odată căzuse deja.

— Nu, Oniichan. Eu am vrut doar să vorbesc cu tine.

Buzele lui Akira se curbară în sus.

— Să vorbești cu mine?

— *Hai.*

— Ei bine... Dacă nu te superi, aș vrea să mă culc.

Nori se înroși până în vârful urechilor. Făcu brusc o plecăciune și bălmăji câteva scuze, ceea ce nu-i aduse decât încă un zâmbet compătimitor. Se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță.

— Lumea îți spune Nori, așa-i?

Ea se întoarse să-l privească și avu nevoie de câteva clipe să înțeleagă întrebarea. Nu știa la ce „lume" se putea referi Akira. Și nu știa exact cum îi spun ceilalți, dar era sigură că nu vrea să afle. Bunica ei îi folosise porecla o dată sau de două ori, însă părea neobișnuit să-i fi împărtășit această informație lui Akira. În loc să încerce să-și dea seama, decise să răspundă pur și simplu la întrebare.

— Mama mea... mama noastră îmi spunea Nori.

Akira o privi preț de o clipă înainte să-i facă semn că poate pleca.

— În regulă. Voiam doar să știu. Noapte bună.

— Noapte bună, Oniichan.

*

Când bunica ei hotărî să se prezinte neanunțată două zile mai târziu, în orele mici ale dimineții, Nori fu convinsă că fapta sa fusese descoperită.

Nici măcar nu se obosi să se supere. Când deschise ochii și o văzu pe bătrână stând în fața ei într-o *yukata* de un negru posomorât, pur și simplu se dădu jos din pat și făcu o plecăciune adâncă. Măcar de data asta nu tremura. Nicio bătaie de pe fața pământului n-o putea face să-și regrete fapta.

Bunica sa își ținea buzele foarte strânse și avu grijă să n-o privească pe Nori în timp ce vorbi. Mâinile îi erau împreunate precum ramurile împletite ale unui copac.

— Mi-a fost supus atenției faptul că unui... copil... de vârsta ta trebuie să i se îngăduie să facă mișcare într-o anumită măsură. Așadar, vei avea voie să umbli liberă prin casă de la ora nouă dimineața până la cinci după-amiaza. Akiko-san te va supraveghea în permanență. Nu ai voie în niciun caz să atingi vreun obiect fără să ți se permită. Nu sta în calea angajaților, nu au timp de prostiile tale. Dacă deranjezi lucrurile, te voi pedepsi. Dacă spargi ceva, te voi pedepsi. Dacă încerci să ieși din casa asta, îți voi jupui oasele de bastardă. Ai înțeles?

Capul lui Nori zvâcni în sus și o privi pe bunica ei cu o stupoare mută. În pofida amenințărilor, în pofida dușmăniei pure și absolute care era totuși destul de neobișnuită pentru tutoarea ei stoică, Nori nu auzi decât un singur lucru.

— Pot să ies?

Fruntea lui Yuko tresări.

— În limitele pe care ți le-am impus. Vei fi informată în prealabil în ce zile este acceptabil să faci mișcare.

Traducere: zilele când bunicul ei era plecat la capitală. Erau multe lucruri în casa asta care îi erau ascunse, dar fata era sută la sută sigură că bunicul nu era la curent cu această nouă evoluție a lucrurilor.

Dar asta nu conta prea mult. Trase de una din buclele ei sârmoase, încercând să nu-și trădeze sentimentul de mulțumire ce înmugurea în ea. Doar fiindcă ar fi suportat o pedeapsă, nu însemna că avea de gând să o încurajeze.

— *Arigatou gozaimasu.*

Bunica ei ignoră remarca amabilă. Se întoarse și părăsi mansarda cât mai repede cu putință. Nori trebui să admire cât de silențioasă reușea să fie bunica ei, chiar și atunci când mai avea puțin și țâșnea afară dintr-o încăpere.

După o oră, se întoarse Akiko. Nori aproape își azvârli cartea pe podea grăbindu-se să străbată camera.

— Mergem acum?

— Da.

— Unde mergem? întrebă ea.

Dacă această autonomie proaspăt obținută nu o ducea unde se afla Akira, atunci era la fel de inutilă ca apa de băut murdară.

— După câte se pare, fratele dumitale este în bucătărie, domnișoară.

Mintea lui Nori încercă să evoce o imagine a bucătăriei la care să se raporteze, dar nu reuși. Își scoase în afară buza de jos. Îi trecu prin cap că nu mai fusese acolo vreodată, de unde și motivul pentru care nu avea o imagine a acelei încăperi. Avea o amintire vagă a unei alte bucătării, din vremea dinainte. Mamei sale nu-i prea plăcea să gătească. În cele mai multe seri, aducea mâncare acasă. Tăițeii erau întotdeauna prea sărați și orezul era mereu uscat. Dar își amintea că se trezeau cu furnici în bucătărie în fiecare vară și mama ei le stropea cu apă cu oțet dintr-o sticlă. Tot apartamentul mirosea a oțet zile la rând.

Amintirile îi reveneau una câte una, de parcă ar fi anunțat sosirea încă unei piese din puzzle-ul pe care i-l lăsase mama ei.

Porni spre scări, iar Akiko își potrivi pasul după al ei și rămase puțin în urmă. Nu șovăi la primul rând de trepte, nici la al doilea, nici la al treilea. Mergea cu hotărârea unui soldat. Toată ezitarea ei de dinainte părea să se fi evaporat.

Porni în jos pe scări cât de repede putu fără să o tragă cu totul pe biata Akiko după ea. Tălpile îi transpirară dintr-odată foarte tare. Se opri pe palier, își scoase

șosetele și i le dădu lui Akiko. Servitoarea le luă fără un cuvânt și le strecură în buzunarul șorțului.

Dându-și seama că nu știe de fapt unde se găsește bucătăria, Nori așteptă ca Akiko să-i arate drumul și încercă să-și potolească nerăbdarea. Pe când servitoarea o luă de mână și o conduse pe coridoarele lungi și întortocheate, Nori nu putu să nu observe cât de frumos mirosea în casă.

Zări câteva flori într-o vază de pe o măsuță din lemn de mahon. Erau de un alb catifelat, cu un bănuț galben ca untul în mijloc, și miroseau a ploaie. Fu cuprinsă de o dorință sălbatică de a-și trece degetele peste ele.

Erau mulți ani de când nu mai văzuse flori atât de aproape. Nu-și amintea cum se simțeau la atingere, dacă știuse vreodată.

— Akiko-san, ce sunt acelea?

Servitoarea se uită absentă peste umăr înainte de a face colțul.

— Acelea? Sunt *kiku no hana*. Crizanteme. Sunt sigiliul familiei imperiale, verii dumitale. Bunica dumitale le ține mereu în casă.

— Sunt frumoase. Sunt foarte nobile, atunci?

— Da, sunt.

— Și bunica e de neam ales, nu-i așa, Akiko-san?

— Da, domnișoară. Are sânge nobil în vine. E foarte mândră de asta.

Nori se întrebă într-o doară dacă asta însemna că și ea avea sânge nobil în vine. Dar cumva nu credea că are. Undeva pe parcurs, se subțiase și dispăruse. Ceva îl anihilase, și de aceea lucrurile stăteau așa cum stăteau.

Bucătăria era împărțită în două, o parte cu blaturi și aparate de gătit (numără trei cuptoare). Acolo stăteau în

picioare două femei, tocând legume. Nu ridicară privirea spre ea când intră.

Cealaltă parte se afla puțin în lateral, înconjurată de ferestre mari și având o lucarnă deasupra. La ferestre erau atârnate draperii transparente, lungi , care fluturau la cea mai mică adiere. Lumina soarelui licărea prin țesătura lor, iar Nori vedea particulele de praf din aer. Era o masă rotundă de sticlă tivită cu argint, în mijlocul căreia se afla o vază în care se odihneau alte crizanteme. În jurul mesei erau scaune tapițate cu pluș, cu spătarul de argint și perne albe, care te invitau să te cufunzi în ele. Nori numără șase.

Iar acolo, pe scaunul cel mai apropiat de perete, stătea fratele ei.

Era cufundat într-o carte, iar genele lungi îi aruncau o umbră foarte fină pe obraz. Părul negru îi era ciufulit; părea că îl pieptănase în grabă o dată sau de două ori, mai mult ca să scape de sarcina aceasta decât ca să-l îmblânzească. Purta o cămașă simplă cu mânecă scurtă de culoarea cerului de vară și pantaloni scurți albi. Nori scoase un mic icnet.

Akiko îi dădu drumul la mână, făcu o mică plecăciune și șopti încet:

— Mă întorc repede. Să fii cuminte.

Nori nu se putu abține. Cuprinsă de frenezie, țâșni cu mersul ei apăsat spre locul unde stătea Akira și se urcă greoi pe scaunul de lângă el. Femeile din cealaltă parte a încăperii o scrutară iritate când scaunul scârțâi zgomotos pe podea.

Akira ridică o sprânceană neagră spre ea, aruncându-i o privire piezișă în timp ce ținea în continuare ochii în carte.

Nori aștepta ca el să vorbească. Să-i dezvăluie povestea meșteșugită a felului cum reușise s-o convingă pe bunica lor să lungească lesa lui Nori. Aștepta să-i spună ceva. S-o întrebe ceva. Orice.

Cel mai mult își dorea însă ca Akira să-i spună de ce. De ce irosise fie și trei propoziții ca s-o ajute. De ce îngăduia măcar ca ea să se afle în prezența lui. De ce, spre deosebire de restul lumii, Akira nu o ura pentru ceva ce se întâmplase înainte ca ea să se fi născut. Și mai era o altă parte din ea care aștepta să audă o remarcă aspră, un comentariu meschin, sau să simtă șuieratul unei palme pe obraz. Era o parte din ea care aștepta ca acest moment pur de mulțumire să-i fie furat.

Aștepta ca Dumnezeu să-i trimită pe pământ ceva îngrozitor, să-i aducă aminte cine este și cum trebuie să fie viața ei. Însă nu primi nimic de la Dumnezeu. Și nu primi nimic de la Akira.

Câteva clipe se scurseră în tăcere. Nori își trase genunchii la piept și aștepta.

În sfârșit, parcă după o veșnicie, Akira lăsă jos cartea.

— Nori, zise el, nu te-ai plictisit?

Ea îl privi fără nicio expresie. Să se plictisească? Ce fel de întrebare ridicolă era asta? Cum ar putea măcar să se plictisească?

— Nu, Oniichan.

Akira o mai cercetă puțin, cu acei ochi ageri și cenușii ai săi. Îi făcea pielea să o furnice. Însă senzația nu era cu totul neplăcută.

— Părul tău. Ți l-ai aranjat singură?

Nori se învioră instantaneu.

— Da.

Akira îi observă reacția cu un amuzament vădit. Întinse o mână și-i pipăi ușor una dintre cozi, atingându-i în treacăt urechea. Ceva din ea se întinse și se rupse la atingerea lui.

— E frumos.

Akira își mută privirea asupra chipului ei. Făcu ochii mari, cu o expresie pe care Nori nu o putea interpreta. Putea numai să-l privească, neputincioasă. Nu era în stare să se miște, nu era în stare să vorbească. Foarte ușor, simți cum ceva îi atinge mâna. Însă părea că acest lucru se petrece într-o realitate separată, într-un loc care nu era legat în niciun fel de acesta.

— Nori... plângi.

Glasul lui Akira era blând și lipsit de îngâmfare. De fapt, părea nedumerit. Tonul sarcastic de dinainte dispăruse.

Întredeschise ușor buzele în încercarea de a rosti câteva cuvinte, însă nu se auzi nimic. Se uită în jos, la mâna care se odihnea pe masă. Erau, într-adevăr, două picături de apă pe ea. Dar așa ceva era imposibil. Nu avea absolut niciun motiv să plângă. Nu simțea nicio durere.

Auzi pe cineva scâncind ușor și, spre groaza ei, își dădu seama că ea este. Își duse o mână la față cu un gest smucit și își șterse lacrimile care i se adunaseră pe obraji, ștergându-le frenetic. Se sili să rostească o scuză, însă nu reuși să scoată decât un suspin hârâit. Ființa ei se golea. Totul se fisura, se fărâma și cădea la pământ.

Oh, Doamne.

De ce? De ce plângi? Oprește-te. Oprește-te, oprește-te. Nu în fața lui. Distrugi totul. Ești...

Akira o urmări cum suspină în tăcere. Ea rămase așa, ghemuită pe scaun, plângând fără vreun motiv clar, încă o oră întreagă.

De fiecare dată când încerca să-și tragă răsuflarea sau să vorbească, suspinele amenințau să o sufoce. Recurse la vechiul ei șiretlic: se lăsă în voia lacrimilor, îngăduindu-le să curgă în valuri până când secară. Dacă spectacolul pe care-l dădea atrăgea atenția personalului de serviciu, ea nu observă. Nici nu-i păsa în mod deosebit. Își vârî pumnul în gură în încercarea de a opri mieunăturile jalnice care ieșeau de acolo. Simți un amestec de sărat și amar, de la sângele și lacrimile care se contopiseră.

Își dorea să-i ordone cineva să se oprească. Fiindcă de una singură, lăsată în plata Domnului, nu știa dacă va putea vreodată să o facă. Se simțea de parcă un șuvoi de apă se eliberase și acum nu avea să cedeze până ce n-o va trage în adâncuri. Nu avea nimic de care să se țină în timp ce apele o aruncau încolo și încoace.

În cele din urmă, icnetele și suspinele dureroase începură să se potolească. Simți că fața îi e fierbinte și roșie. Ochii o usturau; genele îi erau lipicioase și i se prindeau de față ca niște lujeri fini. Îi era greu să-și țină ochii deschiși.

Fără un cuvânt, Akira îi întinse o batistă pe care o scoase din buzunar. Ea o luă cu mâini tremurânde și își șterse obrajii, nefiind în stare să-l privească. Se sfârșise. Încă dinainte să înceapă măcar, își distrusese orice șansă ar fi avut să-l facă să o respecte.

— Mulțumesc, Oniichan.

Akira o studie cu un chip pe care nu se putea citi nimic.

— Ți-e foame?

Nori îl privi neîncrezătoare, convinsă că nu auzise bine.

— Foame?

Coardele ei vocale zbârnâiră în semn de protest când vorbi. Gâtul o durea foarte tare.

— Eu mor de foame. Sunt sigur că îți place înghețata. Tuturor fetițelor le place înghețata. De ciocolată sau de vanilie?

Nori îl privi în ochi, încercând în zadar să ghicească ce se ascundea acolo. El era pur și simplu Akira, cu expresia lui senină obișnuită și buzele ușor curbate în sus.

— N-am mâncat niciodată înghețată.

Dacă Akira fu surprins, nu o arătă. Se ridică și-i întoarse spatele, ducându-se la congelator și scormonind prin el. Una dintre servitoare făcu un pas în față și se oferi să-l ajute. El îi făcu semn să plece.

Nori își îndreptă ochii umflați asupra cărții pe care Akira o lăsase pe masă. Era o carte de poezie. Fără să-și dea seama ce face, întinse mâna și întoarse o pagină.

— Este Kazunomiya-sama. I-ai mai citit textele până acum?

Nori se îndreptă în scaun, fiindcă nu voia să se facă și mai tare de rușine. Akira se așeză lângă ea și îi puse în față un castronel cu un fel de bilă cremoasă de orez.

— Nu, Oniichan.

— S-ar putea să fie cam complicată pentru tine, dar poți s-o citești dacă vrei. Te ajut unde nu înțelegi. Poftim, mănâncă.

Nori făcu întocmai, ducând la gură o lingură cu desertul acela. Era cremos și dulce, mai dulce decât orice gustase vreodată. În mod surprinzător, deși era rece, îi calmă gâtul dureros. Termină tot castronelul în câteva minute. Akira îi întinse un șervețel. Fără să o privească, își împinse scaunul în spate. Acesta nu scoase niciun zgomot.

— Mă duc sus să citesc.

Se ridică și se îndepărtă fără să se uite în urmă, lăsând cartea deschisă pe masă. Nori ezită o fracțiune de secundă, după care o vârî sub braț și porni după el.

Capitolul 4

„Ave Maria"

Kyoto, Japonia
Iarna/primăvara anului 1951

Îi spuneau „umbra lui". Știa fiindcă îi auzea șușotind disprețuitor cu mâna la gură când trecea pe lângă ei pe culoar. Uneori, când erau de-a dreptul răutăcioși, îi spuneau „câinele lui".

Pe Nori nu o deranja în mod deosebit. Era o poreclă pe care o câștigase.

Se afla întotdeauna în urma lui. În fiecare zi, el se trezea devreme și lua micul dejun, alcătuit din orez, supă *miso*, pește, murături și ouă. Prefera cafeaua cu un strop de lapte, însă uneori bea ceai. O tachina pe Nori din pricina obiceiului ei de a sufla bule în suc. O dată, i-a îngăduit să ia o înghițitură din cafeaua lui. Era atât de tare încât a scuipat-o pe rochie. Akira a râs de ea până când Nori și-a dorit să se târască într-o groapă întunecată și să moară.

Akira prefera căldura. În miezul zilei, când soarele era sus pe cer, îi plăcea să stea în holul mare, direct sub

ferestrele deschise. Deși servitorii îi oferiseră un scaun nu doar o dată, el stătea tolănit pe podea, cu spatele lipit de perete și cu o ceașcă de ceai și o carte sau o partitură. Faptul că cineva putea să bea ceai pe o asemenea căldură era un mister pentru Nori.

Ea stătea vizavi de Akira, la adăpostul umbrei. Suporta cu greu arșița. Din când în când, Akiko venea să vadă ce face, iar ea cerea apă cu gheață. Se prefăcea că își citește cărțile, dar de fapt îl studia printre gene. El nu trebuia să facă nimic. Lui Nori îi plăcea pur și simplu să-l privească.

Atunci când Akira își termina treaba, era de obicei după-amiază târziu. La prânz, mânca de obicei pește și legumele murate pe care Nori le disprețuia atât. Akira le îneca în atât de mult *wasabi*[6] încât ea se întreba cum poate măcar să distingă ce mai mănâncă.

Devenise dependentă de înghețată și înfuleca acum cel puțin trei castronele în fiecare zi.

Dar Akira o punea să mănânce mâncare adevărată înainte să-i dea voie să primească desertul. O punea și să mănânce legume, spre nefericirea ei. Însă Nori era de părere că înghețata merita efortul.

Când terminau prânzul acesta târziu, Akira se retrăgea întotdeauna în salonul de muzică. Dintre toate încăperile din casă, existența acesteia o surprinse cel mai tare pe Nori.

Părea imposibil ca o femeie precum bunica ei să aibă un salon întreg dedicat unui lucru care, până la sosirea lui Akira, nu se auzise niciodată în casă.

Akira îi spuse că prima dată când îl descoperise, ușa fusese închisă bine și aerul era atât de greu încât abia

[6] Hrean japonez, folosit drept condiment foarte picant.

putea să respire. Instrumentele erau acoperite cu un strat gros de praf — adunat de cel puțin un deceniu. Ceruse să se facă ordine înăuntru, iar în dimineața următoare, salonul era imaculat și lucea de curățenie. Încă mirosea a soluții de curățat cu aromă de lămâie.

Salonul era dominat de un pian cu coadă scurtă, din lemn negru lăcuit și cu clape lucioase de fildeș. Rafturi pline cu partituri tapetau pereții și se mai vedea acolo un raft gol, menit cu siguranță pentru alte instrumente, dacă ar fi fost necesar. Nu existau ferestre, ceea ce o întristă grozav pe Nori, fiindcă trasul cu ochiul pe geam devenise una dintre îndeletnicirile ei preferate. Terenul din jurul casei era bine întreținut, iar amestecul de culori ce însoțea venirea primăverii îi încânta inima.

Însă într-un colț era o sofa comodă cu două locuri pe care Nori putea sta în timp ce îl privea pe Akira cum cântă.

Și Dumnezeule!, cum mai cânta. Niciodată în viața ei sau în visele cele mai euforice și pline de speranță nu mai auzise un sunet atât de frumos precum muzica pe care o crea el.

În ciuda adorației totale pentru Akira, Nori era conștientă că fratele ei era în fond doar o ființă umană. Într-un sens vag, recunoștea acest lucru.

Era o ființă umană, iar vioara lui nu era altceva decât o bucată de lemn fin lucrată, cu câteva coarde prinse de ea. Însă amândoi laolaltă treceau dincolo de limitele omenești și se preschimbau în ceva divin. Nori știa că este o blasfemie să aibă asemenea gânduri și încerca să și le ispășească în rugăciunile din fiecare seară.

Se ghemuia pe sofa și îl asculta cum pictează tablouri din sunete. Iar fiecare bucată era un tablou diferit.

Cu ochii minții, vedea o grădină plină de copaci cu frunze albe și o fântână cu apă limpede, pe care pluteau petale roz, precum obrajii îmbujorați — acela era un concert. Volta: panglici stacojii și violet, unduindu-se una în jurul alteia, luându-se la întrecere. Un recviem... un cal singuratic umblând pe un drum pietruit, slab luminat, căutând un călăreț care a murit de mult. De la acești bărbați albi morți, cu numele cărora se obișnuia încet, Nori învăța ce înseamnă să trăiești o mie de vieți de bucurii și tristeți fără a părăsi vreodată această locuință.

Beethoven. Ravel. Mozart. Ceaikovski. Nume pe care abia le putea pronunța. Știa că nu trebuie să-l întrerupă pe Akira când repeta, însă după aceea, când el era extenuat și se prăbușea pe canapea lângă ea, cu ochii întredeschiși, Nori îi punea toate întrebările la care se putea gândi.

Iar el îi răspundea. Nu inițiа conversațiile cu ea și nici nu le încuraja. De fapt, probabil îi spunea trei propoziții din proprie inițiativă din clipa în care Nori i se alătura dimineața și până când era condusă în mansardă seara. Însă nu o descuraja și nu o ignora când vorbea cu el. Uneori întindea mâna ca să se joace cu cozile ei sau îi aranja gulerul dacă îi stătea în sus. Akira îi găsea buclele sârmoase interesante. Îi plăcea să și le înfășoare în jurul degetului și să le privească sărind la loc când le dădea drumul, o ispravă de care părul lui drept nu putea fi vreodată în stare. Akira era singura persoană căreia îi plăcuse vreodată părul ei. Nori era recunoscătoare pentru aceste clipe rare și le vâra în cel mai prețios ungher al minții, chiar lângă amintirile despre mama ei.

Într-o astfel de seară, în timp ce stătea ghemuită pe canapea lângă Akira, Nori întrebă cu un glas șovăielnic:

— Ce cântec era cel pe care l-ai cântat?

Era sfâșiată între dorința de a sta de vorbă cu el și ezitarea de a risipi liniștea care se lăsase asupra lor.

Akira nu se obosi să deschidă ochii.

— Ce cântec, surioară? Am cântat cel puțin cincisprezece.

Nori nu se putu abține să nu zâmbească. Akira îi spunea „surioară" numai când era fericit.

— Ultimul. Mi-a plăcut cel mai mult.

Akira se opri o clipă, încercând să-și amintească.

— Ah, acela.

Dezinteresul din tonul lui era evident.

— Nu e nimic. E doar o bucată simplă. Am cântat atâtea piese și tu despre aceea vrei să știi?

Nori își mușcă buza de jos. Pielea încă îi era iritată și începu să o usture când dinții îi veniră în contact cu rana deschisă.

— A fost frumoasă, murmură ea. Și lucrurile simple pot fi frumoase.

La replica asta, Akira chicoti pe înfundate. Nori îi văzu colțul buzei ridicându-se într-un zâmbet sarcastic. Însă când vorbi, tonul lui fu blând.

— E tipic pentru tine să spui așa ceva, nu-i așa? De fapt, nu-i de mirare că îți place. E mai degrabă un cântec de leagăn pentru copii, nu?

Nori nu spuse nimic, în parte fiindcă era sigură că râde de ea și în parte fiindcă nu știa cum trebuie să sune un cântec de leagăn și detesta să pară proastă în fața fratelui ei umblat prin lume. Akira îi făcu semn să-i dea ceașca de ceai pe care o lăsase pe măsuță. Nori i-o întinse, așteptând răbdătoare ca el să-i răspundă la întrebare.

— E Schubert, Nori. Franz Schubert. E „Ave Maria".

Nori se strădui să repete după el, descoperind că gura sa nu era în stare să rostească acele cuvinte. Akira râse din nou de ea. Nori se bosumflă și își răsfrânse buza de jos.

— Oniichan, mă înveți să-l cânt?

Își aduna curajul să pună această întrebare de ceva vreme. De fiecare dată când îl privea pe Akira cântând, îi fermeca sufletul. Se simțea de parcă spiritul îi plutește deasupra trupului, care zăcea lipsit de viață și flasc pe pământ ca o fosilă goală. Își dorea să poată face și ea asta. Să trezească în oameni o asemenea simțire.

Akira se îndreptă ușor, întâlnindu-i privirea.

— Vorbești serios?

— *Hai.*

— Nori, vioara nu e o jucărie. E un instrument. Durează ani întregi să înveți.

— Pot să învăț, se bosumflă ea, perfect conștientă că lingușeala nu avea s-o ducă nicăieri, dată fiind răbdarea limitată a lui Akira. Tu ai învățat.

— Eu am o înzestrare naturală pentru muzică, Nori. Nu e ceva ce are toată lumea. Poți să repeți până îți zdrelești degetele, dar dacă n-ai talent, n-o să treci niciodată dincolo de un anumit nivel. De fapt, e o uriașă pierdere de vreme. Descoperi după ani întregi în care ți-ai petrecut ore și ore în șir repetând că n-o să fii niciodată altceva decât un artist mediocru.

Nori simți cum hotărârea îi slăbește. Părea puțin probabil să se fi născut cu vreun talent pentru ceva, dar insistă.

— Aș vrea să încerc.

Akira o țintui cu o privire rece. Ea îl privi la rându-i, cu ochii mari și tremurând. Însă privirea îi era neclintită. Puțin câte puțin, învăța să nu-și mai trădeze neliniștea.

Akira clipi de câteva ori. Nori o luă drept un semn că era de acord cu ceea ce îi ceruse.

— Dacă într-adevăr vrei să înveți, o să-ți predau. O vreme.

Nori se învioră imediat, incapabilă să reziste impulsului de a se arunca asupra lui.

— Oh, mulțumesc! Mulțumesc, Oniichan!

Blând, dar ferm, Akira se îndepărtă cu grijă de ea. Părea doar ușor iritat că l-a atins, lucru pe care Nori îl luă drept o victorie personală.

— Bine, bine. Acum, du-te. Cred că te așteaptă Akiko-san.

— Dar, Ani...

— Nori.

În clipa aceea, fata înțelese că discuția se încheiase. Când Akira îi rostea numele astfel, nu avea sens să mai insiste.

Se ridică de la locul ei și se înclină ușor.

— *Oyasumi nasai, Oniichan.*

— Noapte bună, Nori.

Cum era de așteptat, Akiko stătea chiar în fața ușii salonului.

Când fu întrebată cum i-a fost ziua, Nori se prefăcu atentă. Însă mintea ei era deja la alte lucruri.

Își mâncă iute cina, nerăbdătoare ca Akiko să strângă vasele și să se retragă la culcare. Era cuprinsă de o dorință bruscă și intensă de a fi singură. Gândul că mai avea altă persoană în preajmă îi provoca mâncărimi pe piele. Oricât i-ar fi displăcut singurătatea, ajunsese atât de familiarizată cu ea încât să se afle multă vreme în compania altor persoane o făcea să nu se simtă în largul ei.

Akira nu se punea la socoteală, desigur, dar Akira era Akira.

După ce termină de mâncat, se cufundă în cartea de poezie pe care i-o împrumutase Akira. Avusese dreptate când zisese că va fi dificilă pentru ea. Era cu siguranță o carte veche și uzată — paginile erau îngălbenite și se îndoiau în sus. Scrisul era mărunt și înghesuit astfel încât cuvintele se amestecau pe pagină. Caracterele erau complexe și multe dintre ele îi erau cu totul străine. Akira îi explicase că poemele din carte erau vechi de câteva sute de ani și că, în timp, limbile evoluează. Cu toate că era tentant să se enerveze și să renunțe, se încăpățână să continue.

Citi până când simți că o ustură ochii. Apoi stinse lumina, aprinse lumânările și își spuse rugăciunile în fața altarului. Îl rugă pe Dumnezeu să-i aibă în pază pe Akira și pe bunicii ei. Îi pomenea pe bunici în rugăciunile sale din instinct. Cât de sincer era, nu putea ști cu siguranță.

Și la sfârșit, se rugă pentru mama ei. Nu avea nicio îndoială că mama ei avea să se întoarcă într-o bună zi, curând. Trebuia să aibă răbdare. Mai important, era nevoie să merite atenția reînnoită a mamei sale. Cumva, trebuia să devină mai plăcută decât lucrurile pentru care o părăsise mama ei.

Erau unele zile când credea că știe cum să facă asta, chiar și zile când se credea pe drumul cel bun. Însă de cele mai multe ori, se simțea complet pierdută. Se agăța de un argument firav, oferit într-o conversație pe care nu o înțelegea. Era posibil nici să nu și-l amintească bine. Acest lucru, ca atâtea altele, putea să fi fost întors pe toate părțile, până în punctul în care își pierdea complet adevăratul înțeles.

Însă lui Nori nu-i plăcea să se gândească așa la lucrul acela. Prefera, așa cum făcea aproape cu toate, să aibă pur și simplu credință. Era considerabil mai puțin complicat.

Când se prăbuși în cele din urmă în pat, era atât de obosită încât somnul o cuprinse imediat. În noaptea aceasta nu era nicio femeie fără chip care s-o cheme dintr-o mașină mică de culoare albastră care accelera de fiecare dată când Nori se apropia de ea, cu picioarele goale acoperite de bășici de la asfaltul fierbinte.

Era o ușurare să nu viseze.

*

Akira o aștepta în salonul de muzică în dimineața următoare, imediat după micul dejun, la care nu venise.

Purta o cămașă bleumarin cu mânecă scurtă și pantaloni scurți albi. O măsură din cap până în picioare când intră în salon, iar Nori nu se putu abține să nu roșească. Își alesese *yukata* de un galben-aprins și panglica de culoarea untului. În loc să-și împletească părul, și-l lăsase liber. Purta panglica legată în jurul gâtului.

Făcu o plecăciune și-l salută, oferindu-i un zâmbet timid și sperând că Akira va remarca toate eforturile pe care le făcuse să arate drăguță pentru el. Fratele său era vădit neimpresionat.

— Începem la ora nouă dimineața de acum înainte. Dacă întârzii, plec. Ai înțeles?

Nori fu luată pe nepregătite de o afirmație atât de directă, însă încuviință din cap. Începea să se învețe cu directețea lui Akira.

El îi făcu semn spre un stativ pentru note, pe care îl coborâse astfel încât să ajungă aproximativ la nivelul ochilor lui Nori. Fata se așeză în fața lui, punând timid o mână pe metalul rece.

— Nu sta cocoșată.

Nori își arcui spatele și își împinse fundul în față, ceea ce nu-i aduse decât un mormăit nemulțumit din partea lui Akira.

— Stai dreaptă. Relaxează-ți umerii — nu, *nu*. Nu așa, Noriko.

Simți două mâini ferme cum o apucă de șale.

— Dacă stai așa țeapănă, pe scenă o să pici ca un cadavru. Nu mai sta încordată.

Nori făcu întocmai, topindu-se sub atingerea lui. Pielea lui era întotdeauna atât de caldă, aproape insuportabil de caldă. Dar nici nu se gândi măcar să se retragă.

— Pe scenă?

Deși nu-l vedea, dat fiind că stătea în spatele ei, aproape îl auzi dându-și ochii peste cap.

— Acesta e obiectivul, da. Altfel nu are rost.

— Tu ai fost pe scenă?

El pufni pe nas.

— Evident.

Akira îi dădu drumul și veni în fața ei.

— Ești gata?

Nori încuviință, în ciuda palmelor transpirate. Dacă putea face asta și o putea face așa cum trebuia, ar fi construit o punte între lumea ei și a lui... cumva.

În următoarele ore, o învață despre note. Notele alcătuiau muzica, așa cum piesele alcătuiesc un puzzle. O învață câteva game, pe care Nori se străduiși să le țină minte, dar el i le scrise pe o foaie de hârtie. Îi dădu sarcina să le exerseze înainte de culcare în fiecare seară.

Îi arătă corzile viorii și îi explică apoi că fiecare coardă reprezintă o notă și, cu ajutorul arcușului și al mișcărilor degetelor pe gâtul instrumentului, poți crea variații pentru a produce tot soiul de sunete diferite.

Îi explică și că vioara este un instrument foarte delicat și cea mai mică mișcare poate altera sunetul.

— E aproape ca o pasăre, îi spuse el. Dacă o strângi prea tare, sunetul se va sufoca. Dar dacă nu o ții cu destulă putere, îți va aluneca din mâini. Echilibrul este cheia.

Akira o instrui până ce pleoapele fetei deveniră ca de plumb și stomacul începu să-i chiorăie. Nu-și putea stăpâni căscatul. El o ignora, arătându-i o măsură cu care se chinuia de ore în șir. Îi îngăduise o singură pauză ca să meargă la toaletă. Akira îi arătă din nou pasajul cu pricina, de parcă asta ar fi făcut-o să înțeleagă mai bine semnele de pe portativ.

— Din nou.

— Oniichan...

— Din nou.

— Nu știu.

— E simplu. Folosește-ți creierul.

Nori începea să regrete că îl rugase să-i dea lecții de vioară. Începu să-și muște interiorul obrazului stâng, sperând că durerea aceea ușoară îi va pune mintea în mișcare.

Pentru numele lui Dumnezeu, era singura dată când Nori își dorea ca Akiko să-i întrerupă și femeia aia nu era nicăieri.

— Nu știu ce înseamnă, îmi pare rău. Îl recunosc doar pe do din mijloc.

— Vioara are patru coarde, Nori. La nivelul de începători, vei folosi doar șase note pe fiecare coardă. Sunt patru poziții standard ale mâinii... Nori, mă asculți?

— Da, te ascult! Doar că... nu înțeleg...

Akira mormăi ceva și se întoarse cu spatele o clipă. Când reveni, privirea îi era blândă.

— Nu e vina ta. Nu sunt făcut să predau. N-am avut niciodată răbdare.

O bătu ușurel pe cap.

— Studiază notele astea. O să văd dacă reușesc să-ți găsesc niște cărți introductive. Și o să ai nevoie de o vioară mai mică, a mea e prea mare pentru tine.

Cu toate că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Akira, Nori se strădui să dea din cap și să zâmbească.

— Acum, du-te. Trebuie să-mi repet piesele mele.

Nori se înclină din talie și porni spre ușă, ezitând ușor când puse mâna pe clanță. Își forța norocul, dar nu putu rezista.

— Vrei să-mi cânți cântecul acela? Cel de ieri?

Akira se întorsese deja cu spatele și căuta ceva în cutia viorii. Scoase un obiect cu aspect de ceară și îl inspectă amănunțit.

— O să ți-l cânt mâine.

Nori își răsfrânse buza de jos, copleșită de dezamăgire ca de o durere ascuțită. Nu voia să se certe, iar cu doar câteva săptămâni în urmă, gândul acesta nici nu i-ar fi trecut prin cap. Supunerea ei începea să aibă fisuri din ce în ce mai mari.

— Ani... iartă-mă, dar... aș vrea să-l aud acum, dacă se poate. Mă ajută să dorm.

Măcar asta era în întregime adevărat.

Akira îi aruncă o privire scurtă cu coada ochiului. Nori încercă să nu se bâțâie înainte și înapoi.

— Bine, răspunse el, aproape fără niciun strop de entuziasm. N-am idee ce vezi la bucata asta. Mie nu mi-a plăcut niciodată. Dar fie.

Nori se așeză, îndoindu-și picioarele sub ea și stând cu spatele drept. Își puse mâinile în poală și privi în sus

la fratele său, conștiincioasă, așteptându-l să înceapă. Akira luă vioara în mâini, iar Nori închise ochii, lăsând sunetul să treacă peste ea ca un val blând. Nu, nu peste ea — *prin* ea. Deci așa suna... un cântec de leagăn. Când piesa se sfârși, se ridică și părăsi încăperea fără un cuvânt.

Părea aproape un sacrilegiu să pângărească tăcerea care se lăsa după un cântec desăvârșit.

*

Următoarele săptămâni le petrecură cam în același fel. Imediat după micul dejun, începeau lecțiile. În primele două ore învăța să citească partiturile, iar în celelalte două studia istoria muzicii. Apoi era o pauză scurtă de prânz, deși nu prea aveai cum s-o numești pauză, de vreme ce o foloseau ca să asculte discuri. Apoi treceau la ceea ce lui Nori îi plăcea să numească „jocul de-a mima". Akira cânta o melodie simplă și ea trebuia s-o imite. Jocul era menit să-i rafineze urechea. Făceau asta până când Nori reușea să cânte una corect (lucru care dura în mod normal câteva ore, fiindcă Akira nu se obosea să-i ușureze munca). La scurt timp după începerea lecțiilor zilnice, Akira îi prezentă o vioară pe măsura ei, fiindcă avea mâinile mult mai mici decât ale lui. Când îl întrebă de unde făcuse rost de ea, Akira îi explică scurt:

— Am cumpărat-o. Așa ceva e posibil, să știi.

La începutul fiecărei săptămâni, i se dădea o piesă pe care s-o memoreze și s-o perfecționeze. La sfârșitul săptămânii, trebuia s-o cânte. Nori detesta partea asta. Felul cum cânta încă suna periculos de aproape de scâncetele unui animal pe moarte. Akira stătea cu o figură acră pe

durata întregii reprezentații. Nu spunea niciodată nimic. Expresia lui îndurerată era de ajuns.

Cu toate că privind în urmă părea o prostie, Nori chiar nu se așteptase să fie atât de greu să învețe să cânte la vioară. Avea impresia că trebuia să se gândească la o sută de lucruri în același timp — la postura ei, la poziția mâinii, la presiunea pe care o aplicau degetele ei, la brațul care ținea arcușul. Nu înțelegea cum de creierul ei era nevoit să se concentreze în diferite direcții și totuși să rămână întreg. Iar asta nu făcea decât ca felul în care degetele fratelui ei zburdau pe coarde precum niște dansatori agili să fie cu atât mai impresionant.

Un lucru la care nu se așteptase era durerea. După ce cânta aceeași gamă simplă de zece ori, apoi de cincizeci de ori, apoi de o sută de ori, până când îi ieșea absolut perfect, mâinile ei delicate se umpleau de bășici. Nu se putu abține și le zgândări, așa că se sparseră și începură să sângereze.

Akira îi ordonă servitoarei să aducă o cârpă caldă și umedă și puțin spirt. O puse pe Nori să se așeze pe sofa în timp ce el înmuia cârpa în alcool. Nori scânci când Akira îi apăsă palmele cu ea.

— Ssst, gata, o mustră el. Sunt doar niște mici tăieturi. Cu timpul, pielea o să-ți devină mai rezistentă și n-o să te mai doară.

— Cât o să dureze, Oniichan?

— Depinde. Se pare că ai pielea sensibilă. Nu te mișca.

Nori făcu întocmai, deși avu nevoie de un efort de voință ca să nu-și tragă mâinile. Fratele ei cu siguranță nu se zgârcea cu alcoolul pe care-l aplica. Șuieră de durere, dar Akira o ținu strâns de mână.

— Când eram de vârsta ta, profesorul meu mă punea să exersez din zori până la asfințit pe timpul verii. Degetele

mele umpleau coardele de sânge și pe el nu-l interesa nici cât negru sub unghie. Crede-mă, pe tine te iau ușor fiindcă ești copil.

— Și tu ai fost copil odată, Ani.

Akira râse. Ca de obicei, ea nu avusese intenția de a spune ceva amuzant.

— Nu chiar. Nu ca tine.

Îi dădu drumul.

— Gata, am terminat. Du-te și mănâncă ceva dulce dacă vrei. Apoi la culcare. Azi căscai.

În timp ce stătea întinsă în pat în seara aceea, Nori ascultă greierii care îi țârâiau sub fereastră.

Sunetul lor aproape o chema la ei. Încă o dată, simți acea dorință profundă de a fi lăsată liberă în lumea de afară. Junghiurile din piept o făceau să-și alunge asemenea gânduri din minte. Nu-i provocau decât suferință. Era inutil să stăruie asupra lucrurilor pe care nu le putea avea.

Când se va întoarce mama ei, se va putea juca afară cât de mult îi va plăcea. Akira nu părea genul care să se joace leapșa sau de-a v-ați ascunselea, dar poate că va reuși să-l convingă. În una dintre cărțile ei pentru copii, erau imagini cu băieței și fetițe care alergau după o minge roșie. Poate că, dacă era foarte cuminte la lecții, Akira va fi de acord să alerge după o minge roșie împreună cu ea.

Poate.

În clipa în care se cufundă în somn, o amintire o lovi cu o claritate dureroasă.

Era un început de iarnă, când zăpada se așternea cu fulgi mici și ușori. Parcul de lângă apartamentul pe care-l închiriau era adormit. Fântâna era acoperită cu un strat subțire de gheață, care scânteia în lumina tot mai slabă a soarelui. Copacii aveau ramurile goale și trosneau în

bătaia vântului. O femeie mergea prin parc, luând-o pe o scurtătură până acasă. Silueta ei subțire era încovoiată de frig, iar brațele ei lungi și grațioase erau încărcate cu pungi maro de hârtie, pline de cumpărături. Purta o jachetă scurtă de culoare albastru-deschis, frumoasă, dar tocită. Părul ei lung și mătăsos flutura liber în vântul de iarnă, ascunzându-i chipul. Arăta aproape ca un spectru, deși un spectru dintre cele binevoitoare.

Clătinându-se la vreun metru în urma ei era o copilă, nu mai mare de trei sau patru ani, cu pielea de culoarea mierii și buclele rebele prinse neglijent într-o coadă simplă. Deodată, copila scoase un țipăt ascuțit. Zărise un leagăn în depărtare și arăta spre el, cuprinsă de bucurie. Porni spre el, însă femeia fără chip o trase la loc.

— N-avem timp de joacă. Trebuie să mergem acasă.

— Dar vreau să mă joc, Okaasan! Nu mă joc niciodată.

— Nu acum.

— Dar parcul e gol, Okaasan. N-o să mă vadă nimeni. N-o să știe nimeni.

— Vino încoace, nu face gălăgie și o să-ți dau ceva dulce. Hai, vino.

— Dar, Okaasan...

— Ajunge.

Copila se smulse din mâna mamei și se aruncă pe jos, țipând, fără să ia în seamă pământul rece de sub ea. Femeia nu spuse nimic, așteptă doar ca această criză să ia sfârșit. Când fetița termină, cele două își continuară drumul, iar vântul rece îi înghețа lacrimile copilei pe obraji. Panglica roșie i se desfăcea, gata să-i zboare din păr.

Copila se întoarse și aruncă spre leagăne o ultimă privire disperată înainte să fie înghițită de întuneric, împreună cu mama ei.

*

În noaptea aceea, Nori avu un somn agitat și se trezi brusc — de ce, nu știa. Era dimineață devreme și o liniște de mormânt. Nici măcar păsările nu ciripeau. Nu era un semn bun și vru imediat să strige după Akira.

Se chinui să se ridice în șezut. Membrele îi cedară, cuprinse de o slăbiciune neașteptată și copleșitoare. Încercă să țipe, dar rămăsese fără voce. Își simțea corpul de parcă ar fi fost umplut cu apă care nu putea fi ținută în frâu și care avea să înceapă cu siguranță să i se scurgă prin pori.

Era destul de sigură că avea să moară.

*

AKIKO

Nu sunt deosebit de surprinsă să o găsesc pe domnișoară încă în pat când intru în mansardă. Este abia opt și jumătate și ea nu e o persoană matinală. Fratele acesta al ei trebuie să-mi spună secretul ca s-o dau jos din pat fără o portavoce. În ultima vreme, stă trează până la trei sau patru dimineața și se trezește la șapte fix. Strălucește ca un licurici în ciuda tăieturilor de pe mâini și a pielii lăsate de sub ochii ei frumoși. N-am mai văzut niciodată pe cineva din cale-afară de fericit că i se arată o bunătate atât de simplă.

E suficient să arunci o privire în camera ei ca să vezi cu ce își ocupă timpul. Sunt partituri împrăștiate pe toată masa, împreună cu două castroane goale. Presupun că fratele ei o ajută să se furișeze și aici, sus, cu înghețată.

Yuko-sama nu este de acord ca domnișoara să mănânce dulciuri, de teamă să nu-și strice dinții și silueta.

Cât despre mine, eu cred că ar trebui să fie lăsată să mănânce tot ce vrea, fiindcă e un copil. Însă eu nu sunt Yuko Kamiza, verișoara Maiestății Sale Imperiale. Eu nu dețin jumătate dintre pământurile din Kyoto și nu am moșii numeroase împrăștiate prin țară. Așadar, ce părere am eu despre acest lucru este cu totul lipsit de importanță.

Când Seiko-sama era mică, nu avea voie nici ea să mănânce dulciuri. Și a devenit o femeie incredibil de frumoasă, cu pielea curată ca apa de izvor și netedă ca mătasea. Așa că poate această interdicție e spre binele lui Nori.

O strig încet, ca s-o trezesc. Știu că mai degrabă și-ar pierde un braț decât să-l supere pe Akira-sama întârziind la lecție. Nu că mi-ar păsa prea mult, dar chiar nu înțeleg de ce îi ține isonul cu ideile ei ridicole. Nu e cine știe ce talentată. Și chiar dacă ar fi, capriciul acesta al ei nu are cum să ducă undeva. Pe de altă parte, încă e mică. Presupun că în continuare nu a înțeles că orice încercare de a crea o legătură profundă cu Akira-sama e inutilă. Destinele amândurora sunt săpate în piatră și sunt la fel de diferite ca ziua și noaptea. Poate îi face pe plac din milă. Sau poate că e doar plictisit. Moșia asta izolată nici nu se compară cu freamătul din inima capitalei.

Desigur, Akira-sama este excepțional de talentat, ceea ce nu mă surprinde deloc. E copilul mamei sale.

Fata nu răspunde. Trebuie să se dea jos din pat acum dacă are vreo speranță să-și ia micul dejun înainte de lecție. Mă apropii de pat cu un oftat resemnat.

Îmi dau seama imediat că ceva nu e în regulă. Chipul îi e golit de orice culoare, mai puțin o roșeață nefiresc

de aprinsă pe pleoapele închise. Și-a dat cearșafurile la o parte și stă cu brațele și picioarele răsfirate. Cămașa de noapte îi e lipită de corp, udă de sudoare. Pe pernă e vomă uscată și știu încă dinainte să-i ating fruntea că arde de febră. Simt cum inima îmi freamătă de teamă și asta mă surprinde. Oare chiar am ajuns să țin atât de mult la ea?

Fug în grădină, unde știu că o voi găsi pe stăpâna mea îngrijindu-și florile dragi. Cu toate că avem mai mulți grădinari, încă insistă să iasă în fiecare dimineață să-și inspecteze personal curtea. Aștept să mă vadă că stau acolo. Se ridică, reușind cumva să arate respectabil, deși poalele chimonoului ei verde-închis sunt acoperite cu pământ și iarbă umedă. Își dă la o parte o șuviță răzleață de pe ochi în timp ce mi se adresează.

— Da?

— S-a întâmplat ceva cu Ojosama, doamnă. Cred că e bolnavă.

Yuko-sama își ține buzele, un semn al imensei sale neplăceri, probabil atât din cauză că i-am spus lui Nori „domnișoară", cât și din cauză că am pomenit-o măcar. Știu că preferă să se gândească la nepoata ei cât mai puțin cu putință. A fost încântată că Akira-sama, moștenitorul legitim de sex masculin, a venit să stea la noi. Practic a dansat de bucurie pe mormântul fostului ei ginere. Îmi dau seama că o enervează faptul că Akira alege să petreacă atâta timp (sau că petrece timp, pur și simplu) împreună cu Nori-sama. Cred că îi e teamă că se vor strica unul pe altul, dar nu vrea să-i pună limite băiatului. Ce își dorește cu adevărat e loialitatea lui. Singurul membru al familiei Kamiza pe care băiatul l-a cunoscut vreodată a fost mama lui, Seiko-sama, și mă rog... aș spune că acea interacțiune

nu i-a oferit un sentiment puternic de mândrie familială. Yuko-sama e deșteaptă. În anii care vin, va avea nevoie de el. Dacă vrea să se distreze cu sora lui din flori, lasă-l să se distreze cu sora lui din flori. E un preț mic de plătit pentru a asigura moștenirea familiei.

După o pauză lungă, Yuko-sama își destinde buzele.

— De obicei e un copil sănătos, nu-i așa? mă întreabă, cu toate că știe deja răspunsul.

— Da, Okugatasama.

Doamnă.

— Ce e cu ea?

Ezit.

— Arde când o atingi. Doarme adânc și n-am putut s-o trezesc.

Stăpâna mea scoate un oftat de exasperare. E limpede că spera să evite implicarea unei persoane din exterior. Însă nu poate ignora această problemă. Kohei-sama, sunt sigură, abia ar aștepta să folosească ocazia asta drept scuză ca să se descotorosească de fată. Dar Yuko-sama nu este ca soțul ei. Nu o iubește pe copilă, dar, fără doar și poate, datorită ei Nori-sama nu a fost dusă în adâncul pădurii și împușcată ca un câine bolnav din clipa în care a sosit în pragul casei.

Chiar sper să nu moară. E în grija mea. Sunt responsabilă pentru starea ei de bine.

Recunosc, când a sosit domnișoara, nu am vrut să mă îngrijesc de ea. În primele săptămâni am crezut că mi-au dat pe mână o idioată. Jur, nu făcea decât să stea pe podea toată ziua și să se uite pe pereți.

Însă acum nu mă mai deranjează atât de tare. Ar fi preferabil să nu moară.

Nu știu ce o să mă fac dacă moare.

Yuko-sama dă un telefon discret din birou și nici o oră mai târziu, deschid ușa și întâmpin un bărbat cocoșat și foarte bătrân. Îmi zâmbește și simt cum mă crispez.

Doamna mea îl salută cordial, iar el face o plecăciune adâncă, adresându-i-se cu Yuko-*hime*. Ea îi zâmbește și îl lovește ușor cu evantaiul. Numai acest gest mărunt și îți dai seama că se cunosc.

— Vă mulțumesc că ați venit, Hiroki-san. Prompt ca întotdeauna.

El îi aruncă același rânjet larg pe care mi l-a aruncat și mie. Îi lipsesc câțiva dinți.

— Plăcerea e de partea mea. Pentru a mă afla în compania dumneavoastră, aș fi de acord să tratez și ciuma. Doamne, iartă-mă, dar mi-aș dori ca oamenii din casa dumneavoastră să se îmbolnăvească mai des.

Mai schimbă câteva cuvinte de complezență. El o întreabă de sănătatea soțului și pare vag dezamăgit când îi răspunde că e bine. Apoi doamna îl conduce în mansardă.

Dau fuga în bucătărie să pregătesc o tavă cu ceai. Am fost lovită peste cap, și nu doar o dată, cu evantaiul acela pentru că am uitat ceaiul.

Chiar în clipa în care sunt gata să urc scările cu tava, Akira-sama vine de după colț. Mă sperii atât de tare că aproape scap tot ce am în mâini. Nu-l aud niciodată când vine — reușește să meargă fără să scoată niciun sunet. Deși este cu siguranță politicos, fermecător și vorbește îngrijit, are ceva care mă neliniștește.

Mă privește fără să zâmbească.

— Akiko-san. *Ohayou gozaimasu*. Ai văzut-o pe Noriko?

Desigur, nu are idee ce se petrece. Mica lor lecție de muzică trebuia să înceapă de ceva timp.

— Ojosama e bolnavă. Stimata dumitale bunică a trebuit să cheme un medic. Sunt...

Înainte să-mi pot termina propoziția, face un pas în față și îmi ia tava drept din mâini.

— O duc eu, spune el. Mulțumesc.

Și apoi pornește pe scări în sus, cuviincios ca însuși Împăratul. Poate fi neobrăzat, păstrându-și totodată aerul cuiva care a fost învățat de mic bunele maniere. Aștept un minut sau două înainte să-l urmez.

Sus e așa cum mă așteptam. Yuko-sama stă așezată la masă, făcându-și ușor vânt cu evantaiul și sorbind din ceai. Tânărul stăpân dă târcoale patului cu brațele încrucișate. E greu să-i citești expresia de pe chip.

Hiroki-sensei o examinează pe fată. Îi atinge fruntea și gâtul, mormăind ca pentru sine în tot acest timp. Apoi vâră mâna în geantă și scoate un apăsător de limbă din lemn, pe care i-l înfige cam brutal în gură. Ea nu se mișcă nici măcar un centimetru cât timp e împunsă și examinată. Când îi deschide gura, aud un geamăt slab. Îi atinge pielea de pe claviculă, care observ acum că e umflată și roșie.

În clipa în care încheie examinarea, doctorul scoate o serie de zgomote stranii pentru a arăta că e gata să vorbească.

Yuko-sama afișează un zâmbet politicos, dar ușor încordat. Chipul lui Akira-sama e încremenit într-o încruntătură atât de strânsă încât mi-e greu să cred că are doar cincisprezece ani. Băiatul e la fel de înfricoșător cum era mama lui când era nemulțumită. Ferească Dumnezeu să mai trăim vreodată o zi ca aceea când Seiko-sama a aflat că studiile muzicale i-au luat sfârșit și urmează să se mărite imediat. Ziua când a venit acasă de la Paris și a găsit o rochie de mireasă întinsă pe pat.

— Copilul are scarlatină, anunță medicul, parcă puțin prea mândru de el pentru cum ar fi decent să se poarte. Sunt convins.

Lady Yuko nu trădează nicio emoție, însă îi arunc o privire furișă oricum. Fiindcă eu știu, și știe și ea, că mama lui Noriko a făcut scarlatină când era de aceeași vârstă cu fata. Boala i-a răpit o parte din auzul cu urechea stângă și a adus-o la un pas de moarte.

Însă atunci era altfel. Seiko-sama era singura moștenitoare a numelui și titlurilor familiei. Nu îi puteam îngădui să moară. Era marea noastră speranță pentru viitor.

Desigur, asta a fost înainte.

Încep să se ciondănească, smulgându-mă din mica mea reverie. Aud vocea lui Akira-sama, care nu țipă totuși — dar e aproape s-o facă — la bunica lui. Venele albastre delicate de pe frunte îi sunt umflate.

— Cum adică, nu ne permitem?

Yuko-sama închide brusc evantaiul și îi înfruntă privirea aprigă cu una calmă.

— Nu am spus asta. Am spus că această cheltuială nu este în buget.

Medicul are decența să-și ia un aer stânjenit. S-a lipit de pat, cu o mână așezată pe trupușorul împietrit al domnișoarei. De parcă un copil adormit l-ar putea apăra de focul încrucișat.

Akira-sama scoate un hohot de râs aspru ca un lătrat.

— Bunico, vrei să-mi spui că am decăzut într-atât încât nu putem mări bugetul pentru câteva pastile? Trebuie să ies să cerșesc pe stradă?

— Nu doar medicamente, ciripește medicul. Antibiotice. Sunt o noutate în domeniul medicinei și sunt rezervate cu precădere soldaților. Mai ales acum, cu ocupația...

sunt scumpe, precum și dificil de obținut. Americanii reglementează...

— Nu-mi pasă, spune Akira-sama scurt. Tocmai v-am auzit spunând că fără ele ar putea să moară.

Medicul lasă capul în jos.

— Akira-sama... dacă îmi permiteți... copiii supraviețuiesc de secole scarlatinei fără asemenea lucruri. Există o șansă să-și revină dacă așteptăm și vedem ce se întâmplă. Cum spuneam, copiii trăiesc de când lumea după ce fac boala asta.

— Dar și mor de scarlatină tot de atâta timp. Nu încape discuție. Mergeți și luați medicamentele. O să am eu grijă să vă primiți banii.

Stăpâna mea se ridică de pe scaun, reușind cumva să arate intimidantă cu toate că Akira-sama o depășește în înălțime. Spre marea mea surprindere, zâmbește de fapt. Dacă nu aș ști mai bine, aș zice că găsește personalitatea puternică a lui Akira-sama... amuzantă. Nu am văzut niciodată pe cineva s-o sfideze pe Yuko-sama și să primească un zâmbet în schimb.

— Dragul meu nepot, nu este nevoie. Mă ocup eu.

Pocnește din degete spre mine. Știu că e semnul să-i prefac dorințele în fapte.

Nu prea vreau să plec, dar nu sunt plătită ca să vreau. Nu sunt plătită ca să gândesc. Sunt plătită ca să fac. Slujesc familia Kamiza, dar cel mai mult o slujesc pe Lady Yuko. Familia mea i-a jurat credință familiei sale cu mulți ani în urmă. Cu toții avem o chemare în viață. A mea nu e nemaipomenită, dar e a mea și am s-o respect.

Slujesc familia. Și undeva pe parcurs, am ajuns s-o slujesc pe domnișoară. Și ea are un rol de jucat în viață, iar acest lucru îi va fi limpede destul de curând.

Să o lăsăm să aibă parte de micul ei paradis. Să mai aibă parte de câțiva ani de fericire relativă. Măcar atât merită și ea, cred.

*

Durerea veni repede. Să treacă dură însă mai mult.

Nori înainta cu greu prin ceața groasă ce o înconjura, ridicându-i corpul membru cu membru. Niciodată nu mai simțise o asemenea greutate, de parcă ar fi avut legată o piatră de fiecare os. Cineva îi atingea... capul? Spinarea? Mâinile? Nu știa. Își simțea corpul ca pe o masă diformă, vâscoasă. Ceva cald îi fu lipit de buze. O bucățică de mâncare îi atinse limba și cumva recunoscu gustul: *okayu*[7], cu doar un strop de sare.

Lingura continuă să o apese pe buze, iar ea o acceptă, instinctul de a înghiți biruindu-i confuzia.

Fierbinte. Doamne, de ce era atât de fierbinte? Ardea. Nu putea respira. Fiecare răsuflare era o binecuvântare, un dar din ceruri care poate nu avea să mai vină. Aerul din plămâni era prea gros ca să-i ușureze suferința. Venise atât de brusc această senzație, această slăbiciune atât de mare încât era sigură că se va topi în saltea și va pieri de îndată. Fără avertisment. Fără să tușească măcar o dată.

Auzea foarte vag oameni vorbind. De parcă ar fi fost sub apă și ei vorbeau la suprafață, deasupra sa. Nu știa dacă era zi sau noapte. Cineva îi lipi din nou ceva de buze. De data aceasta era apă. O primi cu bucurie, sperând că îi va stinge durerea chinuitoare din oase.

---

[7] Un fel de terci din orez mai subțire ca pilaful, care poate fi servit simplu sau cu carne, legume sau pește.

Altceva acum, odată cu apa... ceva tare. O duru gâtul și vru să o respingă, dar cineva îi ținea gura închisă. Îi spuneau ceva.

Era prea slăbită ca să lupte. Înghiți și veni mai multă apă ca să-i ușureze durerea în timp ce nodul i se ducea pe gât în jos. Acest ciclu se repetă, însă cât de mult, nu știa. Când simțea lingura, deschidea gura.

Uneori simțea ceva rece lipit de frunte. Îi plăcea. Încerca să scoată un „mulțumesc", dar nu reușea să formeze cuvinte.

Puțin câte puțin, ceața se ridică. Nori deveni mai conștientă de ceea ce se petrecea. Se putea ridica în șezut în pat, sprijinită de niște perne, dacă una dintre siluetele neclare o ajuta.

Știa acum că persoana care ținea lingura era Akiko și îl recunoscu pe Akira în silueta încețoșată care pândea în colț. Stătea acolo în tăcere, citind o carte. Era acolo când se trezea și acolo când adormea. Însă tot nu avea suficientă putere cât să-i rostească numele.

Trecu mai mult timp. Zile sau săptămâni, încă nu era foarte sigură.

Când se mai întremă, o apucă pe Akiko de încheietura mâinii în timpul unei sesiuni de hrănire și îi ceru puțină înghețată. Vocea îi era răgușită și stinsă de atâta nefolosire. Servitoarea păru uluită o clipă, după care zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, domnișoară.

Ieșind din cameră, Akiko se aplecă și îi șopti ceva lui Akira. Băiatul ridică privirea din carte, iar ochii li se întâlniră din cele două laturi ale camerei întunecate. Iar atunci Nori știu că nu avea să moară.

Capitolul 5
Nemțișori

Kyoto, Japonia
Vara anului 1951

Vara era pe sfârșite, iar zilele din miez de august erau deopotrivă călduroase și răcoroase. Uneori Akira anula câte o lecție sau două ca să rezolve câteva treburi sau să meargă în vizită la prietenii lui din Tokyo. Nori stătea la ușă până când fratele ei venea înapoi. Întotdeauna se temea că nu se va mai întoarce la ea.

Akira o împăca aducându-i tot soiul de mărunțișuri din oraș ca să-i potolească plângerile. Îi dărui un iepure de pluș când se întoarse dintr-o călătorie de o săptămână la Tokyo pentru un concurs de vioară. Refuză să-i spună dacă a câștigat sau nu, însă Nori zări un trofeu nou și strălucitor care îi era dus în cameră.

— L-am văzut în vitrina unui magazin de jucării, îi explică el pe un ton rece când îi oferi iepurașul lui Nori,

care chițăia de bucurie. Era ultimul, așa că nu-l pierde, fiindcă nu cred că o să pot să-ți mai găsesc altul.

Iepurașul de pluș era absolut superb, cu blana albă ca zăpada și ochii negri lucioși și veseli confecționați din nasturi în formă de semilună. La gât avea o panglică galben-aprins legată într-o fundă. Când Nori se uită mai bine, văzu că mătasea era brodată cu sori minusculi.

Îi dădu jucăriei numele de Agnes, după unul dintre personajele din *Oliver Twist*. Datorită lui Akira, care crescuse cu limba engleză ca limba a doua, citise deja aproape trei sferturi din carte. În timp ce se recupera după boală, fratele său stătea lângă pat și îi citea din ea.

Începând din ziua aceea, Agnes o însoți pretutindeni. Când Nori mânca, Agnes stătea sub scaun. Când era la lecții, Agnes stătea pe pian. Zâmbetul ei era cusut, așadar chiar și atunci când Nori se poticnea și Akira tresărea de repulsie, Agnes zâmbea în continuare.

În timpul unei astfel de lecții, Nori glumi că dacă Akira voia ca ea să cânte mai bine, să încerce să o bată. Se aștepta la un hohot de râs, însă nu veni. Privirea pe care i-o aruncă fratele său era cât se poate de serioasă.

— Te lovește?

Nori se simți dintr-odată stânjenită. Lui Akira celui stoic putea să-i facă față. Akira cel serios era cu totul altă făptură.

— Păi... puțin.

Era o minciună. Bătăile deveniseră mai rele de când își revenise.

Akira se încruntă și își puse ceașca de ceai pe măsuță.

— Des?

— În fiecare... săptămână sau cam așa ceva. E în regulă, serios.

Akira nu se lăsă. Insistă să-i dea detalii, iar ea fu nevoită să-i spună despre vizitele bunicii și bătăile care urmau inevitabil. Îi povesti totul — despre bătăi, despre băile speciale menite să-i albească chimic pielea. Akira o ascultă cu o expresie împietrită pe chip.

— Asta nu se va mai întâmpla de-acum înainte, spuse el și îi puse în mâini tema săptămânală — patru piese muzicale de memorat și interpretat. Ai niște Brahms aici. E nou pentru tine. Stilul lui o să fie dificil, dar mă aștept să înveți oricum. Ai înțeles?

— O să încerc, Oniichan.

— Nu ți-am spus să încerci, ți-am spus să faci. Începe să repeți una dintre piesele de săptămâna trecută. Mă întorc în câteva minute.

— Pe care s-o repet?

Akira ridică din umeri când trecu pe lângă ea. Se vedea limpede că mintea lui era deja în altă parte.

— Oricare, toate. Toate au fost groaznice, așa că ai mult de lucru.

Și, spunând asta, o lăsă singură. Nori nu își consumă energia gândindu-se la ce avea să facă Akira. Făcea ce voia când voia, iar restul lumii părea să-l asculte.

Adevărul e că devenise dureros de evident că Akira putea primi orice îi poftea inima. Dacă ar fi cerut luna de pe cer, bunica ei probabil ar fi găsit o cale să i-o aducă.

Avea nevoie de el. Akira era singurul moștenitor legitim. Iar draga ei bunică mai degrabă și-ar fi retezat laba piciorului decât să lase să se spună că Yuko Kamiza e responsabilă de sfârșitul dinastiei — cu toate că, de vreme ce Akira îi explicase că monarhia murise în toate privințele, mai puțin cu numele, Nori nu știa la ce le-ar mai fi servit dinastia acum. Nobilimea *kuge* din care se trăgea familia Kamiza,

aristocrația *kazoku* a curții imperiale în sânul căreia se născuseră bunica, mama ei și Akira — ambele dispăruseră. Acum toată lumea trebuia să fie egală. Veri ai Împăratului sau țărani cultivatori de orez, nu mai conta în noua Japonie.

Akira îi spuse că situația nu era prea bună.

De ce Akira îi explica lucruri, de ce îi păsa ce se întâmpla cu ea, încă era un mister pentru Nori.

Știa că putea spera cel mult să fie un motiv de amuzament pentru el. Peste ani, când amândoi vor fi mari, el va fi o persoană foarte importantă. Deși gradele și toate titlurile fuseseră desființate oficial după război, mulți oameni încă mai credeau în puterea sângelui. În plus, averea și reputația familiei lor încă aveau o importanță foarte mare. Poate că Akira n-avea să mai fie numit prinț sau duce, însă tot urma să fie tratat ca atare.

Iar ea probabil avea să fie tot aici, în mansardă, privind florile cum înfloresc și mor.

Nori scutură din cap ca să-și limpezească gândurile. Astfel de idei nu făceau decât s-o deprime.

Nu zăbovea cu gândul la mama sa ori la viitor ori la golul care se căsca precum o prăpastie fără fund în piept, acolo unde trebuia să aibă inima. În anii pe care îi petrecuse aici într-o izolare totală, învățase să nu gândească prea mult. Fiindcă dacă ar fi făcut-o, probabil s-ar fi izbit cu capul de podea până ce creierii i s-ar fi revărsat și ar fi alcătuit o acuarelă pe scândurile din lemn de esență tare. Așa că Nori număra ceea ce avea și ținea restul la distanță, într-un loc unde nu putea să o distrugă.

Când se întoarse, Akira o bătu ușor pe spate ca să-i corecteze poziția, însă nu îi spuse nimic. Ea nu întrebă unde se dusese sau ce se discutase. Însă cumva știa că nimeni nu avea să se mai atingă de ea.

După câteva minute, Akira o trimise la plimbare.

— Du-te și te joacă, îi spuse el, făcându-i semn spre ușă. Trebuie să repet pentru concursul național.

Pe de o parte, Nori simțea dezamăgire, iar pe de alta era ușurată că nu trebuia să se mai chinuie cu piese mult prea dificile pentru ea.

— Nu pot să rămân să mă uit, Oniichan?

— Nu, răspunse el scurt, fără s-o privească. Îți iei o expresie ridicolă pe față și îmi distragi atenția.

— Dar atunci ce să fac?

— Nu știu. Ce fac copiii normali.

Asta nu însemna absolut nimic pentru ea.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Atunci du-te și uită-te pe pereți, ce știu eu? Nu pot să te distrez tot timpul, Nori.

Se abținu să-i răspundă și ieși din cameră. O văzu pe Akiko așteptând în apropiere.

— Ai terminat deja lecțiile, domnișoară?

— M-a dat afară, mormăi ea, știind că era nesuferită, însă se simțea prea dezamăgită ca să-i pese. Trebuie să exerseze pentru o prostie de concurs.

Buza de sus a lui Akiko se răsfrânse într-un zâmbet.

— Fratele dumitale e campionul național *en titre* la categoria sa de vârstă. Este o chestiune de profundă mândrie pentru el.

— Mândrie, mândrie, mândrie, mormăi Nori. Numai despre asta vorbește toată lumea în casa asta.

— Mândria este în mare parte un lucru specific bărbaților, Ojosama. Este posibil să n-o înțelegi niciodată pe deplin.

— Dar Obaasama vorbește și ea tot timpul despre asta și nu e bărbat.

Akiko pufni pe nas. Își acoperi imediat gura cu mâna și privi în jos, abținându-se să râdă.

— Stimata dumitale bunică nu este ca majoritatea femeilor, domnișoară.

Fără tragere de inimă, Nori urcă la loc în mansardă. Aproape că nici nu se atinse de prânz, dând la o parte laptele pe care i-l oferi Akiko. Știa că se poartă urât, dar nu-i mai păsa.

— Vreau ceva dulce. Pune bucătarul să-mi facă o prăjitură.

Akiko ridică o sprânceană.

— Ce fel de prăjitură?

— Vreau prăjitură cu lămâie. Și vreau frișcă.

Akiko se înclină și ieși, lăsând-o pe Nori să fiarbă în tăcere. Umblă furioasă încoace și încolo prin mansardă până se hotărî în cele din urmă să citească o carte. Luă o carte de poezie de pe raft și se duse să citească la fereastră. În ultimul timp se lăsase pe tânjală cu cititul.

Cartea de istorie pe care i-o dăduse sensei stătea sus pe raft, umplându-se de praf. Când avea să reia lecțiile peste câteva săptămâni, probabil o aștepta o mustruluială grozavă. Saotome-sensei era plecat întotdeauna cât era vara de lungă, dar se aștepta ca Nori să țină pasul cu lecțiile.

Stătu și citi câteva ore, iar când veni prăjitura, ciuguli puțin din ea, după care o trimise înapoi.

Se jucă puțin cu Agnes, după care se plictisi și de asta. Refuză cina și ignoră protestele lui Akiko.

Murmură ceva când Akiko îi spuse să se ducă la culcare pe tonul acela care însemna: *Nu protesta, sau îi spun bunicii*. Tocmai își trăsese cămașa de noapte peste cap când simți o prezență în spatele ei.

— Nori.

Felul în care fratele ei îi rosti numele îi arăta că era nemulțumit de ea. Se întoarse cu fața la el.

— Oniichan, începu Nori, plină de entuziasm, cum se simțea întotdeauna când îi spunea pe nume.

Însă privirea pe care i-o aruncă Akira îi dădu de înțeles că nu era un prilej potrivit să zâmbească.

— Am auzit că te porți ca un copil răsfățat.

Nori nu-i spuse că ceea ce auzise era perfect adevărat.

— Nu mă purtam ca un copil răsfățat.

Era o minciună atât de sfruntată încât îi fu greu să-și păstreze o expresie serioasă. Însă aici era mândria ei în joc. Blestemata de mândrie a neamului Kamiza. Până și un copil din flori putea avea așa ceva.

Akira își dădu peste cap frumoșii săi ochi, uitându-se nerăbdător la ceas de parcă Nori i-ar fi răpit din programul stabilit cu strictețe.

— Scutește-mă. Nori, nu pot să-mi petrec fiecare clipă din zi cu tine. Și chiar dacă aș putea, n-aș vrea. Ce-o să te faci când începe școala?

Nori simți cum gura i se usucă de-a binelea.

— *Gakuen?* Școala?

Akira își dădu iarăși ochii peste cap, iar Nori se gândi, cu oarecare amărăciune, că ar merita să-i rămână înfipți în ceafă. Camera slab luminată îi accentua și mai tare tenul palid, iar el strălucea precum Iisus în fața păcătoșilor. Însăși prezența lui scălda într-o lumină fluorescentă tot ceea ce ea nu era.

— Da, școala. Încep peste câteva săptămâni. Am tot amânat-o deja; moartea tatei a fost un motiv întemeiat. Nu mă prea încântă cea pe care a ales-o bătrâna, dar acolo au un profesor de muzică de talie mondială. Așa m-au convins să mă duc. Oricum... o să fiu plecat

toată ziua. Și tu nu poți să stai nemâncată cât sunt eu plecat.

— Vreau să vin cu tine.

Nori făcu tot posibilul să nu sune de parcă s-ar fi milogit de el. Din păcate, nu fu prea convingătoare.

— Te rog? Mă descurc la lecții. Chiar mă descurc. Aș putea să vin cu tine. N-o să te fac de rușine, îți promit.

Chipul lui Akira se întunecă.

— Nori, sunt în altă clasă decât tine. În plus, școala mea nu primește copii de vârsta ta.

Și nerostitul: *Oricum n-aș vrea să fii acolo.*

— Și ce dacă? Există școli pentru fetele de vârsta mea. Știu că există. Sensei a predat la una. Aș putea să merg la una dintre ele.

Akira o privi îndelung, cu seriozitate.

— Știi că așa ceva e imposibil.

În traducere: *Dacă nu știi că e imposibil, ești de-a dreptul idioată.*

Nori își înfipse unghiile în palme.

— Celor din conducerea școlii n-o să le pese. N-o să le pese și tu știi asta. Sunt o grămadă de americani...

Akira ridică dintr-o sprânceană.

— Nu și în Kyoto. Și de unde ai aflat?

Nori își lăsă privirea în pământ. Era o proastă, nu încăpea îndoială în privința asta, dar până și ea reușea să ajungă la concluzia cea mai simplă. Toată lumea îi detesta pe americani. Și toată lumea o detesta pe ea. Avea sens.

— Am citit ziarul. Akiko-san mi-l aduce uneori chiar dacă nu are voie. Și ascult bârfele servitorilor. Știu că americanii sunt aici. Au câștigat războiul, nu-i așa? De-asta sunt aici. De-asta...

Își lăsă glasul să se stingă treptat.

Încă nu înțelegea pe deplin războiul, însă știa destule cât să-și dea seama că poporul ei se simțea amenințat de acești americani. Avea o teamă secretă pe care o îndepărtase ani la rând: bănuia că tatăl ei e american. Altminteri de unde avea pielea asta? Pielea asta pe care Akiko o numea „de culoare" când Nori întreba de ce trebuie să facă acele băi?

Aici nu erau oameni de culoare. Însă în America erau toate felurile de persoane pe care ți le puteai închipui, așa citise ea. Toate felurile de piele, toate rasele de oameni de sub soare.

Mai avea o frică mai adâncă, cea mai rea dintre toate: că tatăl ei era un soldat care lupta de cealaltă parte. Unul dintre oamenii care veniseră în patria familiei sale și încercaseră să-i distrugă poporul, tradiția și moștenirea fără absolut niciun motiv; unul dintre oamenii care au smuls puterea din mâinile monarhiei, unul dintre oamenii care au dezlănțuit focul ce a căzut din cer. Totul avea sens. Sincronizarea faptelor, motivul pentru atâta rușine: existența ei era întruparea trădării.

Akira se apropie de ea și îi puse ferm o mână pe creștetul capului. Nori înălță privirea spre el, hotărâtă să nu plângă. Fratele ei îi citise gândurile, ca și cum ar fi fost cuvinte mâzgălite pe fruntea sa.

— Nu ești americancă, Noriko, șopti el, încet și clar. Ești una dintre noi.

Acum era rândul lui Akira să mintă. Nori se uită la el, provocându-l cu o privire curajoasă să spună adevărul.

— Tatăl meu nu era unul dintre noi. Era american, nu-i așa? Era unul dintre oamenii care au făcut rău tuturor?

Pentru prima dată de când îl cunoștea, Akira păru cu adevărat nesigur pe sine. Nu mai conducea

conversația, nu mai deținea controlul și era evident că nu-i plăcea.

— Tatăl tău... n-a făcut rău nimănui. Din ce am înțeles, era doar un bucătar. A venit înainte ca lucrurile... înainte.

— Înainte de război?

— Nori, poate că nu e...

Ea strânse pumnii și rosti cuvintele pe care se temuse întotdeauna prea tare să le rostească.

— Spune-mi și gata.

Și iată cum îi dădură drumul elefantului din cameră, cel pe care îl evitau amândoi încă din ziua când Akira sosise pe treptele locuinței familiei Kamiza. Fiindcă șmecheria elefantului era că exista numai dacă unul dintre ei recunoștea acest lucru. Pentru a-l face real, pentru a-i da putere, unul trebuia să calce de bunăvoie în capcană. Nori o evitase până atunci. Era atât de copleșită de bucuria de a-l avea pe *aniki*[8] încât dăduse toate celelalte lucruri la o parte. Fiindcă știa cumva că odată ce vor avea această discuție, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Însă nu se mai putea ascunde în ignoranță, folosind-o drept protecție; amăgirile plăpânde de care se agăța erau pe cale să fie scoase din întuneric și aruncate în lumina neiertătoare, unde nu aveau nicio speranță de supraviețuire.

Akira părea extrem de stânjenit, jucându-se cu mânecile cămășii sale vișinii.

— Nu sunt eu în măsură să-ți spun lucrurile astea. Altcineva ar trebui să-ți povestească.

— Și cine o va face, Oniichan? întrebă Nori, apucându-l de mâna pe care o ținea pe umărul ei și apăsându-i palma

[8] Termen onorific pentru frate mai mare.

cu degetele. Nimeni. Nimeni nu mi-a spus nimic. Și o parte din mine a fost recunoscătoare pentru asta. Dar acum vreau să știu adevărul. Spune-mi cine sunt.

Akira închise ochii o clipă. Când îi deschise, aproape părea trist.

— Stai jos, Nori.

Tăcerea care urmă umplu încăperea ca un gaz toxic. Nori stătea cu gura căscată, cu ochii rotindu-se ca niște bile cuprinse de frenezie, care nu aveau unde să se oprească. Se trăgea atât de tare de păr încât era gata să și-l smulgă din cap.

Akira stătea la masă, în fața ei, cu mâinile împreunate. O privea cu o îngrijorare evidentă.

— Noriko... trebuie să fi știut.

— N-am știut, șopti ea, fără să se obosească să-l privească.

Nu voia să-i vadă compătimirea din ochi.

— Nu știam că venirea mea pe lume ți-a distrus familia.

— Mama noastră și tatăl meu nu au fost fericiți niciodată, Nori. Nu se detestau unul pe altul, dar fericiți? Nu. Mama nu a vrut să se mărite cu el. Nu a vrut să se mărite cu nimeni, însă nu a avut de ales.

— Și-a încălcat jurămintele de căsătorie, scânci Nori, cu o voce mică și jalnică de care credea că scăpase. L-a trădat pe tatăl tău. L-a trădat pe Dumnezeu. A săvârșit adulter. Cu un *american*.

Akira ridică din umeri. Era limpede că dacă situația îl deranjase vreodată, acum îi trecuse.

— A plecat când aveam patru ani. Nu-mi amintesc prea multe despre asta și nu ne-a spus niciodată unde se duce. S-a întâmplat, presupun, când și-a dat seama că e însărcinată cu tine. Încă dinainte să plece, nu era niciodată

prin preajmă. Umbla cu oameni străini și stătea în oraș la orice oră din zi și din noapte. Tare mă îndoiesc că tatăl tău a fost primul străin pe care l-a primit în pat. Deși, din câte știu, nu a văzut-o nimeni vreodată cu cineva de culoare. Probabil era o nouă curiozitate.

Dacă își propusese să o facă să se simtă mai bine, spusele lui avură categoric efectul opus. Lui Nori i se întoarse stomacul pe dos, iar de data aceasta fu mai mult decât o senzație. Se aplecă și vărsă, iar gustul acru al bilei îi făcu ochii să lăcrimeze.

Își smulse cu greu privirea din podea și o fixă asupra mâinilor sale. Îi tremurau atât de tare că nu le putea opri. Akira se ridică și se duse lângă ea, evitând cu tact voma de pe jos. Îi oferi un pahar cu apă, însă Nori scutură din cap.

— Îmi pare atât de rău, șopti ea, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Akira-san, îmi pare atât de rău pentru ceea ce sunt.

Părea improbabil, la cât de lipsită de delicatețe era, că mama ei s-ar fi obosit vreodată să-i ceară iertare lui Akira fiindcă îl părăsise și adusese rușinea asupra întregii familii. Așa că fu sarcina ei să o facă.

Încă o dată, Akira ridică din umeri.

— Seiko a luat propriile decizii. Asta e viața. Tatăl meu a fost un om bun. M-a crescut bine. Adevărul e că probabil mi-a fost mai bine fără ea.

— Dar eu...

— Nu e vina ta. Așa că, sst.

Nori își șterse ochii și întrebă:

— Unde e?

Părea ciudat ca o întrebare care o apăsase atâta vreme, care o consumase și îi dictase într-un fel straniu absolut

fiecare pas pe care-l făcea pe pământ, să poată fi rostită atât de simplu: două cuvinte scurte. Atâta tot.

Akira clătină din cap.

— Nu știu și nu îmi pasă. Nimeni nu a mai văzut-o și n-a mai primit vreo veste de la ea din ziua când te-a lăsat pe pragul acestei case.

Nori nu avu curajul să-l întrebe dacă el credea că mama lor a murit. În schimb, de pe buze i se rostogoli o cu totul altă întrebare.

— O urăști?

Akira închise ochii, iar preț de o clipă arătă mult mai în vârstă decât era.

— Nu, zise el, trecându-și o mână prin părul ciufulit. Nu o urăsc. Dar tu?

Mâna lui Nori găsi pe nesimțite panglica de culoare verde-pădure legată într-o fundă în jurul gâtului. Își amintea ziua când o primise, la fel cum își amintea zilele când le primise pe toate celelalte.

— Nu, șopti ea, cu lacrimile adunate în spatele pleoapelor, însă le opri acolo; nu aveau să cadă.

Nici măcar o lacrimă nu-i va mai cădea pe obraji de dragul lui Seiko Kamiza.

Mâinile neobișnuit de calde ale lui Akira o ridicară de pe scaun. Își lăsă trupul moale, iar el o luă în brațe ca pe un pui de pasăre care nu era în stare să se miște singur. Rămaseră așa câteva clipe lungi. Nu o mai ținuse niciodată la piept.

Nori închise ochii și ascultă inima lui Akira bătând. Până și bătăile inimii sale erau muzicale. Respirația lui era lentă și egală, dându-i un sentiment de liniște că viața va merge mai departe. După ce momentul trecu, Akira o lăsă jos.

— Du-te la culcare, zise el. Și să nu întârzii mâine la lecții. Studiem Schubert.

O lăsă acolo, iar Nori îl urmări cum pleacă, văzându-i silueta în întuneric multă vreme după ce dispăru.

Nu dormi în noaptea aceea. Zăcu în pat, fixând tavanul și stăpânindu-și lacrimile cu fiecare strop de voință pe care-l avea. Se dovedi a fi o voință formidabilă. Acel zid nevăzut care îi separa amintirile din vremea dinainte de restul ființei sale se prăbușea puțin câte puțin.

Însă tot nu putea vedea chipul mamei ei: doar o pereche de ochi plutitori.

Și își dădu seama acum, în sfârșit, pentru ce fusese acolo zidul acela. Nu ca să o chinuie, să o împiedice să-și amintească vremurile fericite alături de o mamă care o iubea. Era acolo ca să o protejeze de o mamă care nu o iubea.

Fum. Mult fum. Apartamentul mirosea mereu a fum, a leșie și oțet.

Mama ei făcea des curat ca să acopere mirosul de țigări. Aducea lume în apartament în unele seri, atunci când nu era plecată toată ziua. Se dădea cu fard în obraji și cu ruj roșu, iar uneori o lăsa pe Nori să o ajute. La asta, adăuga și puțin parfum de mentă. O vază cu flori înalte de culoare mov nu lipsea niciodată de pe măsuța de toaletă a mamei sale. Nori își amintea acest lucru în mod deosebit.

După ce mama ei termina cu dichisitul, se auzea o bătaie în ușă. Lui Nori i se spunea să stea în camera sa, iar mama ei răsucea cheia în ușă pe dinafară.

Nu o lovea niciodată. Nu țipa niciodată la ea, dar nici nu o săruta niciodată, nu o ținea în brațe, nu îi vorbea

cu tandrețe. Avea o atitudine absolut neutră. Nu îi arăta nici iubire, nici ură.

Corpul lui Nori fu scuturat de suspine tăcute. Își putea alunga lacrimile și putea înăbuși sunetul, însă pieptul îi urca și cobora cu forța unui mic uragan, ignorându-i în totalitate voința.

Mama ei n-o abandonase pentru ca Nori să devină mai bună. N-o părăsise ca să-i dea o lecție sau să o facă să fie „cuminte".

Ideea nu era ca Nori să fie perfectă. Ideea era să *dispară*.

Fără Nori, mama ei putea fi liberă. Putea fi frumoasă și liberă. Fără rușine, fără chin. Era simplu. Cât se poate de simplu.

În tot acest timp, Nori îi ceruse lui Dumnezeu un dar. Nu-și dăduse seama că în ceea ce trăia era deja unul. Un balon mic și gingaș, plin cu un amestec de visuri, speranțe și prostie crasă. Nu era o cușcă, așa cum crezuse că este. Era un scut.

Mama ei n-avea să se mai întoarcă după ea. *N-avea să se mai întoarcă niciodată, niciodată.*

Iar când înțelese asta, își dădu voie în sfârșit să plângă.

Capitolul 6

Ame (Ploaie)

Kyoto, Japonia
Vara anului 1951

Akira o trezi în zori în dimineața următoare și, fără să rostească un cuvânt, o trase pe scări în jos și apoi îi spuse să aștepte în sufragerie. Nori privi într-o tăcere uluită cum fratele ei dispare în birou să „schimbe două vorbe cu draga noastră bunică".

Akiko o cerceta cu ochii mari, evident nesigură dacă era cazul să o întrebe ce se petrecea. Își șterse mâinile de șorț și se încruntă.

— Domnișoară..., începu ea.

— Nu știu, șopti Nori, trăgându-se de o buclă.

Își prinse degetul în părul încâlcit și cu greu reuși să-l descurce. Era în cămașă de noapte și tremură când o izbi o pală de aer.

— Du-te și vezi ce se întâmplă.

Akiko încuviință și dădu să iasă din cameră, dar ezită înainte să dispară după colț. Trebuia s-o supravegheze pe copilă. Dacă spărgea ceva, amândouă ar fi plătit. Nori îi oferi un zâmbet ironic.

— Nu te teme, Akiko-san. N-o să mă duc nicăieri. Promit.

De atâta avea nevoie servitoarea, așa că se făcu nevăzută după colț, lăsând-o pe Nori singură. Nimeni, nici măcar bunica ei, nu-i punea la îndoială supunerea. Doar la asta se pricepea cu adevărat.

Covoarele de sub tălpile ei goale erau minunat de moi și de catifelate. Probabil erau din cale-afară de scumpe, așa că se îndepărtă cu grijă de ele. Indiferent ce ar fi spus Akira, Nori știa că nu e scutită de bătăi. Bunica ei nu era o femeie căreia să-i poți spune ce să facă, și Nori n-avea de gând să-și forțeze norocul.

Rămase acolo, lipită de perete, încercând cu disperare să nu atingă nimic. Locul acela încă îi dădea un sentiment de stânjeneală. Chiar și atunci când purta haine, se simțea goală.

Douăzeci de minute se prefăcură într-o oră. Cu fiecare clipă, neliniștea îi creștea.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeau acum. Însă de obicei cererile lui Akira erau întâmpinate cu un oftat, un fluturat din evantai și un răspuns calm, de genul „Cum dorești, dragă" sau „Dacă așa trebuie".

Dar de ce discuția dura așa de mult...? Ce alesese fratele ei să ceară de data asta? Capul profetului pe o tipsie de argint?

În cele din urmă, după ceea ce păru o veșnicie, Akira intră din nou în cameră. Expresia de pe chipul lui spunea că orice ar fi cerut, câștigase. O privea cu o sclipire în ochi pe care Nori nu o mai văzuse până atunci.

— Nori, șopti el cu o voce neobișnuit de ascuțită. Vino cu mine.

Nori ar fi putut întreba de ce. Ar fi putut întreba unde merg. Însă nu făcu nimic din toate acestea.

Fără un cuvânt, întinse mâna. Akira i-o luă, iar Nori își dădu seama că palmele lui erau transpirate. Se lăsă condusă pe coridor și apoi prin meandrele și cotiturile acelei case aparent fără sfârșit.

O mai văzuse numai de la fereastră: curtea din spate. Acum că stătea îndărătul unei uși glisante de hârtie, își dădu seama cu surprindere că nu o văzuse niciodată de la nivelul ochilor. Știu deodată că ușa din fața ei duce afară. Gura i se deschise involuntar. Simțea mirosul aerului. Îi atingea pielea ca o mângâiere blândă, atât de tandră încât aproape o făcu să plângă.

— Nu pot, șopti ea. Asta... asta e cea mai importantă regulă. Nu am voie să plec. O să mă vadă cineva.

— Cine o să te vadă, Noriko? întrebă Akira cu seriozitate. Nu mai e nicio casă preț de kilometri întregi. Toată proprietatea asta e înconjurată de garduri.

— Dar bunica spune...

— Ți-a dat voie. Trebuie doar să te însoțesc, să stai departe de trandafirii ei și să nu ieși când soarele e cel mai sus pe cer, ca să-ți protejezi pielea.

Cumva, Nori avea mari îndoieli că bunica ei folosise un limbaj atât de blând.

— Nu pot, șopti din nou, îngropându-și unghiile în palme în speranța deșartă că ar putea să-i ofere un refugiu.

Capul începea să i se învârtă.

— Nu pot...

— Văd cum te uiți afară. E jalnic. Arăți ca un cățeluș bătut. Și acum îmi spui că nu vrei să ieși?

Nori se zbârli. Habar nu avea băiatul ăsta de aur câte nopți își petrecuse într-o disperare tăcută, visând la cerul liber. Se întoarse cu fața la el.

— Nu, îți spun că nu *pot* să ies. O să mă omoare, Oniichan. Obaasama ți-ar oferi orice lucru de pe lume, știu că așa e, dar nu și asta. Dacă află cineva de mine, gura lumii o să vă ocărască pe tine și pe ai tăi o sută de ani de-acum încolo. N-o să mai scăpăm niciodată de așa o rușine. De-asta trebuie să stau înăuntru. De-asta îi mituiește pe servitori cu lucruri fine. De-asta mi-a spus de nenumărate ori că un pas dincolo de ușa aia înseamnă moarte.

— Iar *eu* îți spun, șuieră Akira, coborându-și chipul astfel încât să ajungă la nivelul ochilor ei, că are nevoie de mine mai mult decât are nevoie de titluri sau de bani sau de moșii. Mai mult decât de servitori sau de mașini sau de sentimentul acesta arhaic de onoare nepătată de care ține cu dinții. Are nevoie de mine. E mult prea bătrână ca să mai aibă alți copii, iar mama probabil e moartă prin vreun șanț pe undeva. Are nevoie de mine aici, are nevoie de mine în viață și are nevoie de mine ca să fac un copil cu vreo fată de viță nobilă din capitală, ca o floricică neprihănită. De tine nu are nevoie. Dacă te-ar vrea moartă, *ai fi deja moartă*, prostuțo.

O apucă de umeri cu o asemenea forță încât lui Nori îi veni să țipe, dar se abținu. Nu putea face nimic decât să se uite la el cu gura căscată și tremurând.

Akira nu mai privea doar în ochii ei; privea în esența ființei sale. Și amândoi știau că vedea limpede ca lumina zilei toate lucrurile care lipseau de acolo. Nori încercă să protesteze, însă nu reuși decât să scoată un scâncet. Fu ignorat.

— Știi ce ți-ar fi făcut tatăl meu dacă te-ai fi născut sub acoperișul lui? Te-ar fi scos cu mâna lui din mama ta, te-ar fi dus după șopron și ți-ar fi zdrobit țeasta de pietre până ar fi fost moale ca un ou fiert. Sau, dacă ar fi vrut să fie amabil, ar fi pus să te sufoce cineva. Însă n-ai fi în viață și n-ai purta mătăsuri, n-ai mânca prăjituri cu lămâie și n-ai avea pe cineva care să se țină după fundul tău în fiecare secundă din zi. Familia tatălui meu nu e atât de măreață ca asta, însă ei țin la tradiții. Dacă s-a născut vreodată vreun copil din flori, crede-mă, niciunul nu a trăit destul cât să-și amintească cineva de el. Tu tocmai ai împlinit unsprezece ani. Unsprezece ani în care ai trăit, ai respirat, ai mâncat, ai dormit și te-ai ușurat în toalete de porțelan. Pentru numele lui Dumnezeu, Nori, era să mori de febră și *ți-au salvat viața*. Așa că da, oamenii ăștia te urăsc. Nu neg lucrul ăsta. Te urăsc. Dar ăsta nu e în niciun caz un motiv să nu ieși afară.

Și spunând acestea, o eliberă. Nori se împletici în spate și își puse instinctiv o mână pe braț ca să atingă vânătăile ce aveau cu siguranță să se formeze curând.

Orice l-ar fi apucat pe Akira dispăruse acum. Expresia îi era calmă, aproape plictisită. Își pierdea interesul. Însă nu doar față de această conversație, ci și față de ea.

O cuprinse panica și îi îmboldi tălpile împietrite să se miște. Străbătu distanța dintre ea și ușă și își lipi palmele de lemnul care o separa de lumea exterioară.

Auzea păsările ciripind. Era sfârșitul lui august, topindu-se încet în septembrie. Zilele nu mai erau la fel de fierbinți ca înainte, dar Nori simți o căldură plăcută răspândindu-i-se prin vârfurile degetelor. Întotdeauna crezuse că mama ei se va întoarce după ea și o va conduce afară,

cu un zâmbet și un „Hai să mergem acasă". Aceasta fusese speranța ei, convingerea ei, rugăciunea ei constantă.

Iar acum știa că nu se va întâmpla așa ceva. Nu era vorba că nu voia să iasă afară, fiindcă voia. Chiar voia, de-adevăratelea. Dar să facă acest pas, singură, însemna să recunoască faptul că lucrul de care fusese atât de convinsă era doar o himeră. Și una era să știe asta. Dar să acționeze, ei bine...

Strânse tare din ochi și împinse ușa. Aceasta alunecă într-o parte cu ușurință și dintr-odată lumina soarelui inundă holul.

Când deschise ochii, dură ceva până să se obișnuiască. Se împletici oarbă afară în curte. Cărămizile erau înfierbântate și Nori scoase un țipăt de durere. Mâinile lui Akira o apăsară pe spinare și o împinseră în față, deși cu mai multă blândețe ca înainte.

Tălpile ei nu mai atingeau piatra. Atingeau ceva răcoros și înțepător, dar moale. Vederea începea să i se limpezească, însă tot avea în fața ochilor o mulțime de puncte albe și mov.

Căzu în genunchi și își desfăcu palmele, lăsând firele de iarbă să se strecoare printre spațiile dintre degete.

Oh.

Uitase cum miroase iarba.

*

AKIKO

Îi privesc din pragul ușii, pe jumătate ascunsă. Băiatul m-a observat, știu asta, dar nu pare deranjat de prezența mea. Stă pe banca din piatră de sub piersicul

bătrân și se uită, la fel ca mine. O privește cu un calm absolut, iar chipul său neted și frumos nu trădează nimic din ce gândește. Arată ca o domniță care pozează pentru un tablou în ulei.

A stat întinsă pe spate în iarbă, cu buclele castanii răsfirate sub ea, cu ochii mari, fără să clipească, mai bine de o oră.

Cerul este de un albastru imaculat astăzi, limpede și nesfârșit precum oceanul. Norii sunt groși ca frișca și plutesc aidoma vaselor îndărătnice în adierea vântului. Îi înțeleg fascinația. Nu a mai văzut cerul de aproape trei ani. Iar unui copil, atâta timp probabil îi pare o veșnicie. E captivată.

Însă acum parcă nu poate sta locului. Aleargă dintr-un loc în altul, umplându-se de murdărie în mers. Cămașa ei de noapte nu mai e atât de albă și mă așteaptă o noapte lungă de frecat petele de pe ea. Și-a petrecut câteva minute încercând să mângâie peștii din helești eu și chițăind încântată când degetele i-au atins solzii lor colorați, stropindu-se cu apă și alge. Cămașa aceea n-o să se mai curețe niciodată și eu voi fi cea care va trebui să explice de ce are nevoie de una nouă. Minunat. Oh, stai... s-a mișcat. Acum unde s-a mai dus?

Înainte să pot rosti cuvintele cu care s-o opresc, e lângă mesteacăn, chinuindu-se să se cațăre în el. Ce Doamne, iartă-mă, a apucat-o pe fetița asta? Copacul acela are treizeci de metri înălțime și probabil o să-și rupă gâtul.

Fratele ei ajunge la ea înaintea mea. Țâșnește de-a latul curții ca o săgeată și o apucă de o gleznă, trăgând-o jos dintr-o singură mișcare scurtă. Deși încearcă să o prindă, se prăbușește sub greutatea ei și amândoi cad grămadă la pământ.

Înainte ca el să se poată ridica, Nori o ia la fugă din nou, îndreptându-se de data asta către piersic.

— Vreau una! strigă către nimeni anume. *Momo ga hoshi!*

Băiatul o privește de parcă începe să regrete decizia de a interveni pentru ea. Și ce mai decizie a fost. Sinceră să fiu, sunt șocată că Yuko-sama a fost de acord. Dacă află Kohei-sama, fata asta o să aibă parte de atâta suferință cât nu-și poate imagina.

Nici Akira-sama nu e ferit de furia acelui om. Seiko nu a fost. Faptul că ești moștenitorul nu îți garantează că ești în siguranță.

Însă în casa asta există un consens să nu-i spunem lui Kohei-sama nimic din ce nu trebuie să știe — și e prezent atât de rar încât oricum nu are niciodată timp să remarce nimic. Preferă compania oamenilor importanți din Tokyo, iar Yuko-sama preferă să conducă nestingherită aici, în Kyoto. Acesta este orașul ei natal, nu al lui.

Akira-sama o strigă pe sora sa să stea departe de grădina de trandafiri. Ea nu e atentă la niciun cuvânt din ce spune el. Încearcă să culeagă unul și își înțeapă degetul într-un spin. Însă bucuria ei e neștirbită.

Pentru prima dată, văzând-o cum aleargă liberă și sălbatică, arată ca o fetiță normală. Aproape sunt mișcată până la lacrimi când îmi dau seama că în curând, foarte curând, fetița asta va fi dusă înapoi în cușcă.

Cerul începe să se întunece și aud bubuitul îndepărtat al unui tunet. Dacă Noriko-sama îl aude, rămâne impasibilă. Akira-sama s-a adăpostit sub marchiza din curte, la doar un metru și ceva în fața mea. O privește pe sora lui cu exasperare, însă nu face nicio încercare de a o chema înăuntru.

Cerurile mai trag un ultim semnal de alarmă înainte ca ploaia să înceapă să cadă în perdele groase, de gheață. *Harenochiame.* Ploaie după un cer limpede desăvârșit.

Fata stă complet nemișcată, cu fața în sus și brațele întinse. Hainele subțiri i s-au făcut de-a dreptul transparente. O să răcească zdravăn. Nu mai pot să tac și o strig pe nume. Nu cred că mă aude.

Acum se învârtește, dansând în ritmul unei muzici pe care nu o mai aude nimeni. Apa i se scurge pe față și îi intră în gura deschisă. Nu aud ce spune din pricina mugetului ploii, dar văd cum buzele îi formează același cuvânt, iar și iar: *„ame". Ame.* Ploaie.

Mă uit la chipul lui Akira-sama cu coada ochiului. E pasiv și lipsit de orice expresie, ca de obicei. După un răstimp care mie mi se pare oarecare, dar pentru el este un interval planificat foarte atent, o cheamă înăuntru.

— Nori.

Atâta spune. Ea dă drumul smocurilor de iarbă pe care le ținea în mâinile mici și pornește spre locul unde e fratele ei.

Ridică privirea spre el și nu am mai văzut niciodată o asemenea expresie. Este una de idolatrie pură și totală. E prea absolută ca să-i spui iubire. Iubirea se poate ofili cu timpul sau poate fi uitată de dragul altuia. Iubirea poate dispărea, fără vreo cauză sau explicație, de parcă un hoț s-ar furișa noaptea și ar fura-o.

Însă e cu neputință ca adorația de pe chipul ei să pălească vreodată. Akira răspunde bătând-o absent pe creștetul ud, așa cum ai mângâia un cățeluș.

Biata de ea. Tânjește după ceva ce nu poate avea.

Merg amândoi pe lungimi de undă paralele care nu se pot intersecta niciodată.

Ea, desigur, nu și-a dat seama. Însă el da, știu asta. Și-a etalat prea mult geniul ca să mă prefac că nu-l duce capul să înțeleagă acest adevăr evident.

Fie e sadic, fie e la fel de naiv ca ea. Nu îmi dau seama ce ar fi mai rău.

*

Lecțiile de vioară se țineau acum în aer liber.

Stăteau pe banca de sub piersic, iar frunzele îi apărau de soarele puternic. Nori descoperise că pielea i se arde destul de ușor.

Peisajul pitoresc părea să-l binedispună pe Akira. Peste helești era un mic podeț, iar în jur erau rânduri-rânduri de flori, de nenumărate culori pe care Nori nu le mai văzuse niciodată. Akira îi explică răbdător numele copacilor, tradiția din spatele grădinii acvatice. Îi spuse că unii dintre acești copaci au o mie de ani și că trebuie întotdeauna să cinstească pământul, fiindcă sângele ei se află în el, iar sângele pământului se află în ea. Akira, despre care nu s-ar fi putut spune că era o persoană spirituală, părea să aibă un respect profund față de tot ce era statornic, fie el și un copac.

Notele ratate și poziția neglijentă a mâinii lui Nori păreau să-l irite mai puțin acum.

Fata devenise puțin mai bună la cântat. Akira nu-i spusese asta, desigur, însă Nori știa că se pricepe mai bine. Parcă pentru a-i contrazice gândurile, fratele ei o atinse ușor pe ceafă.

— Ai grijă la tril.

— *Gomen*, Oniichan.

Îl cântă din nou.

Akira scoase un oftat adânc și îi aruncă o privire care o ofili pe picioare.

— Cum se face că de fiecare dată când te corectez, reușești să cânți și mai rău ca înainte?

— Nu pot să cânt mai repede, Oniichan.

— Nu te flata singură. Nici măcar notele nu le cânți cum trebuie. Ce să mai vorbim de cât de repede le cânți. Fii atentă la partitură.

Nori aruncă o privire la foile prinse de stativul pentru note din fața ei. Puțin câte puțin, aceste semne ciudate începeau să aibă un anumit înțeles pentru ea.

Văzu despre ce vorbea Akira. Fără să aștepte să-i dea el comanda, cântă a treia oară, având deosebită grijă să pronunțe fiecare notă. După ce termină, Akira îi aruncă un zâmbet vag.

— Ajunge, spuse el încet, luându-i ușor vioara din mâini, cu mai multă blândețe decât îl știuse vreodată în stare. Am terminat pe ziua de azi.

Nori se simți ușurată și dezamăgită în același timp.

— Pot să mai rămân puțin să te ascult cum cânți?

Aceasta era partea ei favorită a zilei. Dacă se ridica în picioare pe bancă, era destul de înaltă cât să urce în ramurile mai joase ale copacului. Putea sta acolo destul de comod, cu genunchii strânși la piept, să-l asculte pe fratele ei cum cântă. Însă el nu-i îngăduia decât uneori asta.

Akira înclină capul într-o parte, de parcă s-ar fi gândit la cererea ei.

— Dacă faci liniște. Dar trebuie să vorbesc ceva cu tine, Nori.

Ea se încruntă ușor.

— Ce e?

— Mâine încep școala.

Nori simți cum o gheară îi strânge stomacul. Își răsuci o șuviță pe deget și începu apoi s-o mestece, un nou obicei pe care îl căpătase. Akira îl găsea dezgustător și întotdeauna o lovea peste mână când o prindea că face asta. Probabil că expresia ei arăta la fel de demnă de milă cum se simțea, fiindcă Akira doar dădu dezaprobator din cap.

— Am vorbit despre asta. O să fiu plecat cea mai mare parte din zi, iar când mă întorc, o să am teme. Așa că n-o să-mi rămână prea mult timp pentru tine. Înțelegi?

Nori strânse materialul rochiei în pumni și își coborî privirea în poală.

— Înțeleg.

— Repetă piesa.

— *Hai.*

— Dacă ești cuminte, s-ar putea să te iau la festival duminica viitoare, după-amiază.

Nori ridică privirea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ah? *Hontou ni?*

El dădu scurt din cap, iar obrajii îi căpătară puțină culoare. Întoarse privirea într-o parte.

— Da, serios. Trebuie să merg oricum în oraș cu niște treburi — nu face *fața* asta, Nori, Doamne.

Ea își schimbă imediat expresia, deși nu prea știa cum reușise să-l jignească.

— Ar trebui să ne întoarcem înăuntru. O să plouă. Viorile și apa nu sunt prieteni buni.

Nori dădu din umeri.

— Mie îmi place ploaia.

— Asta e ridicol, râse el batjocoritor. Nimănui nu-i place ploaia. Nimeni nu spune vreodată: „Ce mi-aș dori să nu fie atât de însorit azi".

Nori coborî privirea.

— Din mansardă nu se aude soarele, spuse ea încet. Și e întotdeauna atât de liniște. Vara, mai ales, când nu am lecții și când nu vine Akiko-san, e... e pustiu. De parcă n-ar mai fi altcineva în afară de mine în lumea întreagă. Dar când ploua, auzeam mereu stropii pe acoperiș, iar atunci îmi aminteam că nu sunt, știi tu...

Singură.

Akira clipi de câteva ori. Expresia i se îmblânzi și întinse mâna să-i aranjeze o șuviță răzleață după ureche.

— Plouă mult pe insula asta, îi spuse el. Așa că o să fii destul de fericită.

Nori zâmbi.

— Știu, Oniichan. Știu de sezonul ploios, *tsuyu*, și știu ce spun poeții.

Akira se încruntă.

— Poeții? Despre ce vorbești?

Nori întoarse capul ca să nu-i vadă privirea cercetătoare.

— Poeții spun că există cincizeci de cuvinte pentru ploaie. Câte unul pentru fiecare fel pe care ți-l poți închipui.

— Chiar așa? întrebă Akira și păru aproape amuzat. Mă rog... poate că teoretic vorbind, așa e. Dar poeții fac mereu din țânțar armăsar. Ploaia e doar ploaie.

Ea ridică ochii să-i întâlnească privirea.

— Nu cred, Oniichan.

Akira înălță dintr-o sprânceană și rămase o clipă pe gânduri.

— Păi... cine știe? Poate că ai dreptate. Poate că eu sunt prea cinic ca s-o apreciez.

Nori îndrăzni să-l mai contrazică o dată.

— Nici asta nu cred, Oniichan.

El o apucă de bărbie.

— Îmi acorzi prea multă încredere. Mereu faci asta. Acum, la culcare.

— Dar...

— Du-te, Nori.

Deși știa că începea să-l enerveze, nu se putu abține. Pentru inima ei era prea mult de suportat să se uite la el așa cum stătea acolo, scăldat în lumina lunii. Își aruncă brațele în jurul gâtului său, îngropându-și nasul în părul lui negru. Mirosea a săpun și lămâie. Și a *wasabi* de la prânz. Întotdeauna mirosea a *wasabi*.

— *Arigatou*, șopti ea, fără să știe dacă o poate auzi. Mulțumesc.

*

Avu vise întunecate în noaptea aceea și se trezi înainte de ivirea zorilor, strângând-o în brațe pe Agnes. Akiko veni în mansardă puțin mai târziu, cu un pahar cu apă și un fursec.

Servitoarea părea neobișnuit de liniștită.

— Bunica dumitale vine să te vadă într-o clipă. Grăbește-te și mănâncă.

Nori sări jos din pat.

— *Naze?*

— Nu știu de ce. Vino să te îmbrac.

Când bunica ei intră în cameră, Nori începu să facă o plecăciune, dar fu dată la o parte.

— Nu-ți face griji, spuse femeia pe un ton absent, încrucișându-și brațele la piept. Durează doar câteva clipe.

Purta un chimono albastru-închis, cu un *obi* alb și mâneci până în pământ. Părul îi era prins sus, într-un

coc, și împodobit cu buchețele de flori albe și albastre. Buzele îi erau vopsite cu roșu, iar ochii cenușii îi erau desenați cu cea mai discretă umbră de cărbune.

Pentru o femeie în vârstă, încă era destul de frumoasă.

— O să vină niște oameni să te vadă astăzi, Noriko, spuse ea, pe un ton surprinzător de plăcut. Oameni foarte importanți. Le-am povestit despre talentele tale și sunt dornici să te întâlnească.

Nori clipi drept răspuns. Era tot ce putea face, de fapt. Se gândi că visează.

Bunica ei schiță un zâmbet pricinuit de confuzia evidentă a lui Nori.

— Am pus să ți se confecționeze chimonouri noi, dar și rochii noi în stilul modern. Am comandat și niște evantaie, pantofi și bijuterii. Am mai pus să ți se croiască și alte lucruri care ar trebui să ți se potrivească pe măsură ce crești. Akiko-san o să urce în scurt timp să te pregătească. Iar noi ne vedem în salon curând. Am toată încrederea că ne vei reprezenta bine familia.

Mută de uimire, Nori o privi pe bunica ei cum pleacă la fel de iute cum venise.

Când Akiko sosi câteva minute mai târziu, ducând în brațe o cutie mare de carton, Nori reuși să reacționeze în cele din urmă.

— Pentru mine sunt?

— Da, domnișoară.

Se apropie grăbită de cutie, trăgând cu ochiul înăuntru, cuprinsă de un amestec de suspiciune și bucurie. Nu se putu abține să nu scoată un chițăit de încântare pe când începu să tragă afară lucruri din ea.

Totul era minunat, însă chimonourile fură cele care îi tăiară răsuflarea. Erau patru, fiecare mai frumos decât

altul. Primul era de un gri-scânteietor, cu un model cu nori învolburați brodat pe tot materialul și un cordon *obi* violet-închis. Următorul era din mătase roz-pal, cu un model cu fluturi pe trenă și pe mâneci. Al treilea era albastru-azuriu, cu flori albe și galbene formând un model înclinat de-a lungul fustei, precum o cascadă revărsată.

Însă al patrulea era favoritul ei. Era confecționat dintr-o mătase simplă de culoarea smântânii, cu detalii din fir de argint la margini. Mânecile erau în formă de clopot și atingeau podeaua. *Obi*-ul era de o nuanță delicată de piersică, la fel ca pomul ei preferat din grădină.

Mai erau și evantaie și perle — albe, gri, negre și roz —, dar acelea nu o interesau atât de mult. Deși nu încăpea îndoială că erau frumoase — și foarte valoroase — nu era obișnuită cu bijuteriile.

Akiko îi îngădui să se extazieze doar o clipă de noile sale lucruri. Oaspeții aveau să sosească în scurt timp și nu se cădea să întârzie.

— Cine vine, Akiko-san? întrebă ea, neîndrăznind să facă presupuneri.

Servitoarea coborî privirea în pământ.

— Nu știu. Dar ai grijă la maniere. Și vino să-ți aranjez părul.

Nori alese să poarte chimonoul alb și îi spuse lui Akiko să-i strângă părul într-un coc precum al bunicii. Apoi îl legă cu cea mai prețioasă panglică albă, pe care nu îi plăcea să o poarte des de teamă să nu se murdărească. Dar dacă veneau să o vadă niște oameni, oameni importanți, atunci pentru ce altceva o păstra?

Akiko scoase un mic tub de ruj roșu și îl trecu peste buzele lui Nori.

— Gata, domnișoară.

Nori se uită în oglindă. Arăta mult mai puțin groaznic decât de obicei.

— Mergem acum?

— Da, domnișoară.

Akiko întinse mâna, iar Nori o luă, găsindu-și alinarea în legătura familiară care se înfiripase între ele de-a lungul anilor.

Coborâră scările, iar Nori nu putu să nu-și aducă aminte cât de înspăimântată fusese în aceeași împrejurare cu doar câteva luni în urmă. Se schimbaseră atâtea încât aproape că nu-i venea să creadă.

Chiar înainte să ia colțul, Akiko îi dădu drumul la mână. Nori schiță un zâmbet. Ochii negri ai lui Akiko se umplură de ceva imposibil de citit. Preț de o clipă, servitoarea ezită, dar numai pentru o clipă, apoi dispăru.

Nori o văzu mai întâi pe femeie. Nu puteai să n-o observi: era absolut superbă. Înaltă și bine proporționată, avea pieptul generos lăsat la vedere într-un chimono care fusese modificat pentru a fi deosebit de decoltat. Chipul îi era vopsit cu alb, iar buzele cu roșu. Arăta ca o păpușă de porțelan.

Dură puțin mai mult să-l observe pe bărbat. Stătea în colț, lângă fereastră, și își bea liniștit ceaiul. Purta un costum din trei piese de culoare gri-închis și ochelari. Nu prea mai avea păr, iar puținul care îi rămăsese era pieptănat peste creștet, într-o parte a capului, ca un mic smoc de iarbă pe un trotuar sterp.

Bunica ei stătea în liniște în colțul opus, cu chipul pe jumătate ascuns de nelipsitul ei evantai.

Neștiind cum să se poarte, Nori făcu o plecăciune adâncă, având o grijă deosebită la ținută.

Femeia scoase un chicotit, iar Nori fu surprinsă că o persoană cu o înfățișare atât de feminină are o voce atât de gravă și de metalică.

— Tu trebuie să fii Noriko.

Nori se îndreptă de spate și dădu aprobator din cap. Femeia îi zâmbea, un zâmbet îndrăzneț și dezinvolt cu care Nori nu era obișnuită. Însă nu se putu abține să nu zâmbească și ea.

— Eu sunt Kiyomi, spuse ea cu amabilitate. Mă bucur mult să te întâlnesc în sfârșit. Vino mai aproape, copilă. Lasă-mă să te privesc.

Nori făcu așa cum i se spuse și simți parfumul lui Kiyomi. Mirosea a scorțișoară. Kiyomi o măsură pe Nori de sus până jos, de la degetele de la picioare până în creștetul capului.

— Măi, măi, ce drăguță ești tu. Foarte... exotică. Ochi superbi.

Nori se strădui să rămână nemișcată.

— Mulțumesc foarte mult, doamnă.

Kiyomi râse din nou și își trecu pe sub bărbia lui Nori un deget lung, cu unghia vopsită în roșu-aprins. Toți anii aceștia, în care Nori se adaptase condițiilor, o învățaseră că trebuie să stea locului.

— Mai spune-mi o dată câți ani ai.

— Unsprezece.

— Unsprezece, mormăi Kiyomi, aruncându-i bărbatului din colț o privire furișă. Tânără. Maleabilă. Dar la vârsta asta îți pot da bătăi de cap. Cu plânsul și toate cele.

— Te asigur, interveni bunica ei, cu răceala-i obișnuită, că a fost instruită foarte bine.

Bărbatul se ridică de pe scaun, iar Nori observă că era foarte scund, aproape la fel de scund ca ea. Avea degete

grase, pe care creștea păr din abundență, și speră că n-o va atinge.

— E drăguță, conchise el, fără să se adreseze nimănui în mod special. Pare suficient de manierată. Cât de cât educată, presupun? Știe să prepare ceaiul? Să citească poezii?

Bunica ei își lovi ușor încheietura cu evantaiul, un semn clar că era iritată.

— Știi foarte bine că nu m-aș mulțumi cu mai puțin, Syusuke. Te interesează sau ai de gând să-mi irosești timpul în continuare?

Nori simți că i se taie respirația. Dar bărbatul nu părea deranjat de comportamentul bunicii ei.

— Haide, Yuko, pufni el, fluturând o mână grasă în aer. Nu-i nevoie să mă bruschezi. Va fi foarte potrivită pentru scopurile mele. Ar trebui să se dovedească destul de profitabilă. Puțin cam slăbuță, însă.

— O să înflorească în timp, interveni Kiyomi. Și o să am grijă de ea până atunci.

Se întoarse spre Nori și-i aruncă un zâmbet larg, molipsitor. Era fermecător.

— Ești cu adevărat ascultătoare, Noriko?

— Da, ciripi ea, roșind de mândrie.

Anii de instruire o făcuseră să fie convinsă măcar de asta.

— Da, sunt.

— Yuko, gâfâi bărbatul, scoțând o batistă din buzunar și ștergându-și cu ea fața transpirată. Ne cunoaștem de multă vreme. Și până acum n-ai fost niciodată de acord să faci afaceri cu mine. Tatăl dumitale a fost bărbatul cel mai mândru pe care l-am întâlnit vreodată, iar dumnealui considera că nu sunt mai presus de cârpele cu care se ștergea la fund. De ce ai coborât de pe piedestal?

Chipul bunicii ei rămase impasibil. Părea imună la vulgaritatea acestui bărbat sau, dacă nu imună, foarte obișnuită cu ea.

— În cazul în care ai terminat, vreau să rezolvăm treaba cât mai curând cu putință.

— Plec din oraș diseară. Grăbește-te dacă ai de gând să o faci.

Ochii negri-cenușii ai bunicii ei sclipiră.

— Înțeleg că ești obișnuit să faci afaceri cu oameni mărunți. Dar nu uita în casa cui te afli, Syusuke.

— Dacă e vorba de bani...

— Eu nu mă cert din cauza banilor, zise scurt bunica ei, închizându-și brusc evantaiul. Este lipsit de decență. O să rezolv mai târziu asta cu dumneata. Dar acum vreau să ieșiți amândoi din încăpere.

Își întoarse privirea asupra lui Nori.

— Vreau să vorbesc singură cu nepoata mea.

Bărbatul se înclină adânc, iar femeia ridică din umeri de parcă pentru ea oricum nu conta. După ce plecară, bunica ei se întoarse din nou către fată. Urmă o clipă lungă de tăcere care o făcu pe Nori să se foiască.

— Te-ai descurcat bine, Noriko.

Nori clipi. Cumva, după ce așteptase atâta amar de vreme să audă aceste cuvinte simple, acum nu o mai emoționau.

— Mulțumesc, bunico.

Replica ei fu răsplătită un zâmbet silit.

— Ce îți dorești tu, Noriko?

Ce fel de întrebare era asta? Își împreună mâinile.

— Nu îmi doresc nimic.

Bunica ei ridică dintr-o sprânceană.

— Toată lumea își dorește câte ceva. Te urmăresc de ani întregi, dar n-am reușit niciodată să-mi dau seama ce

îți dorești. Nu mă refer la ce ai vrea să primești. Nu mă refer la capricii prostești. Te întreb care este scopul tău. Pentru ce ești dispusă să îți dedici viața, pentru ce ești dispusă să mori.

Nori se ciupi de pielea din interiorul palmei. Era o întrebare la care nu avea răspuns. Își frământă creierii, dar nu putu găsi decât adevărul.

— Nu credeam că îmi este permis să am un scop.

Bunica ei se întoarse cu spatele și se duse la birou, cu trena chimonoului măturând podeaua în urma ei. Luă o carte legată în piele care părea foarte veche.

— Scopul meu este clar, zise ea cu o voce fermă, ținându-și umerii drepți. Întotdeauna a fost clar. M-am născut cu el. Am să mor cu el. Scopul meu, ceea ce mă mână înainte este familia aceasta.

Îi făcu semn lui Nori să se apropie. În privire i se citea hotărârea.

— Știi ce este cartea aceasta?

Nori scutură din cap.

— Aceasta este cartea familiei, zise bunica ei. În ea stă scris numele fiecărui Kamiza și acoperă o perioadă de o mie de ani din istoria familiei. Numele meu, numele mamei tale. Și al lui Akira-san. Într-o bună zi va fi chemat să îmi ia locul. Este datoria mea, datoria mea de netăgăduit, să văd acest lucru înfăptuit înainte de a pleca din lumea asta. Înțelegi, copilă?

— Da.

Privirile li se întâlniră și, în ciuda scepticismului lui Nori, era ceva incredibil de emoționant în convingerea fermă a bunicii ei.

— Îți vei juca și tu rolul, Noriko?

Nori clipi. Ceva îi strângea pieptul și nu putea vorbi.

Bunica ei încuviință din cap.

— Am greșit. Am greșit foarte tare să te ascund ca să nu ne faci de rușine. Ești fiica mamei tale. Ești sânge din sângele meu. Și tu ai un rol de jucat. Numele tău va fi scris în cartea aceasta. Urmașii își vor aminti de tine.

Nori auzea un vâjâit în urechi.

— Adevărat?

— Adevărat. Dar trebuie să-ți faci datoria. Când am să mor, și până acolo nu mai e mult, fratele tău va prelua responsabilitățile mele. Este o povară greu de dus.

Bătrâna scutură din cap de parcă s-ar fi mirat că nu se prăbușise sub acea povară.

— Spune-mi ceva, fetițo.

Nori fu tentată să spună „Orice": orice pentru ca numele ei să fie în cartea aceea, lângă numele fratelui ei.

— Da?

— Ce este cel mai important pentru tine pe lumea asta?

Aceasta, măcar, era o întrebare la care putea răspunde. Obrajii i se îmbujorară pe dată.

Bunica ei îi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

— Este Akira-san, nu-i așa?

Ochii lui Nori se umplură de lacrimi; fata își feri privirea și le șterse.

— Da.

— Va avea nevoie de ajutorul tău. Are nevoie de el chiar acum, de fapt. Are nevoie ca tu să-ți faci datoria astfel încât el să și-o poată face pe a lui. Numai tu poți face asta, Nori. Numai tu îl poți proteja.

Nori simți că inima îi bate atât de tare încât crezu că o să-i sară din piept.

— Așa am să fac. Aș face orice. N-am să vă dezamăgesc, Obaasama. O să fiu cuminte.

— Sunt foarte bucuroasă să aud asta, copilă, șopti bunica ei.

Părea cu adevărat emoționată.

— Chiar sunt. Ca femei, facem și noi ce putem. Facem ce trebuie.

Aruncă o privire spre ușă, dar se uită iute înapoi la Nori.

— Facem lucruri de care nu ne-am crezut niciodată în stare pentru a proteja ceea ce iubim.

Nori dădea din cap acum, încercând să-și rețină lacrimile de bucurie.

— Promit. Chiar promit.

Bătrâna mai zâmbi o ultimă dată înainte de a se întoarce cu spatele; Nori văzu cum strângea la piept cartea veche din piele.

Ușile se deschiseră. Bărbatul scund și gras își vârî capul înăuntru. Transpira, cu toate că în casă era o răcoare plăcută.

— Deci?

Bunica ei nu se întoarse.

— Luați-o.

Nori se uită de la unul la altul, cu sprâncenele împreunate într-o încruntătură, deși buzele încă îi erau curbate într-un zâmbet.

Bărbatul intră în cameră cu pași grei, iar când se apropie de ea, Nori simți duhoarea tutunului. Se dădu înapoi.

— Bunico? șopti ea.

Voia să vorbească mai tare, însă nu putea. Vocea îi pierise.

— Bunico?

Dar bunica ei nu o privea. Capul ei nici măcar nu se mișcă pentru a arăta că a auzit-o.

Apoi Nori simți cum o pereche de brațe o cuprind de mijloc și fu trasă afară din cameră. Tivul chimonoului i se prinse sub picioarele care se zbăteau, iar ea se aruncă înainte, agățându-se cu mâinile de aer.

— Obaasama! țipă ea, glasul revenindu-i brusc. Nu înțeleg! Vă rog! Nu înțeleg!

Însă silueta din fața ei era împietrită, o zeiță de gheață, imună la rugămintea lui Nori.

— Obaasama! Vă rog!

— Haide, fetițo! Fii cuminte! îi zise bărbatul, gâfâind în timp ce o trăgea spre ușile deschise.

— Oniichan! țipă Nori, deși știa că fratele ei e departe, la școală, și nu o poate auzi. Akira!

— A plecat! zise simplu bărbatul.

Simți o durere ascuțită în ceafă și apoi se făcu întuneric.

Partea a II-a

Capitolul 7
Exilul

Akiko
Toamna anului 1951

Urletul spintecă aerul ca un trăsnet.

— Unde e?

Stăpâna mea întâlnește privirea nepotului ei fără să tresară.

— Akira-san, calmează-te.

Eu mă fac mică lângă ușa biroului, cu tava de ceai zăngănindu-mi în mâini. Am nimerit în mijlocul unui uragan.

— Unde e? tună el și îmi dau seama că mă ia prin surprindere mânia lui.

Yuko-sama își încrucișează brațele.

— Ești un băiat foarte inteligent, Akira-san. Cu siguranță înțelegi că a fost necesar.

Venele de pe fruntea lui Akira-sama se umflă, iar privirea îi e sălbatică.

— Ce ați făcut cu Nori?

— Nu mai este problema ta. Dacă îți lipsește compania, o să-ți găsesc câteva cunoștințe potrivite.

Akira-sama este vădit șocat de purtarea imperturbabilă a doamnei.

— Ce e în neregulă cu dumneavoastră?

— Fata e bine, spune Lady Yuko absent. Te asigur că n-o să i se întâmple nimic.

— Mințiți, îi scuipă el, iar dumneaei oftează.

— Dragul meu nepot, conversația asta a luat sfârșit. Acum e timpul să privim spre viitor, spune doamna, zâmbind larg. Și ce viitor luminos va fi!

Akira-sama face un pas în față, iar preț de o clipă ai zice că are de gând s-o lovească. Bănuiesc că și dumneaei crede la fel. Dar apoi el scutură din cap și se răsucește pe călcâie să plece, dându-și seama că nu mai are ce să obțină din discuția asta. Nu astăzi, cel puțin. Poate niciodată.

Las tava pe masă și ies repede pe coridor în urma lui.

Îmi aruncă o privire obosită.

— Știi unde e?

Dau să spun că nu, însă cuvântul mă sufocă. Chiar nu știu unde e domnișoara. Dar știu că am auzit-o țipând. Știu că nu e în siguranță. Iar eu nu am spus nimic și am lăsat-o să plece.

De parcă ochii aceia limpezi ar putea să vadă drept în miezul rușinii mele, Akira-sama îmi aruncă o ultimă remarcă înainte să se îndepărteze. Pare aproape năucit.

— Avea încredere în tine.

Îmi întorc privirea către podeaua pe care am lustruit-o chiar în dimineața asta. Lumina cade pe pardoseală și scânteiază ca treizeci de arginți.

*

KIYOMI

Sunt cincizeci și două de fete în *hanamachi* acum, cincizeci și trei împreună cu nou-venita.

Iar eu le supraveghez pe toate. Poate că nu pare mare lucru, însă eu m-am născut pe o podea din paie în 1921, cea mai mică dintre patru copii și singura fată. Tatăl meu era cultivator de orez, iar mama avea un singur braț sănătos, așa că nu-și găsea niciodată de lucru, nici măcar în casele bogaților. Trăiam pe un petic jalnic de pământ care era mereu umed și gri. Asta e tot ce îmi amintesc. Mă rog, asta și foamea. Niciodată nu aveam de mâncare. Recolta se strica an după an, iar frații mei mai mari și cu mine ne ofileam la rândul nostru. Când aveam nouă ani, coastele îmi ieșeau prin piele și îmi puteai vedea clar forma claviculei.

Eram atât de slabă încât casa de toleranță la care m-a vândut tata aproape că nu m-a primit.

Mă uit la fata palidă care îngenunchează în fața mea în încăperea întunecată și mă trezesc că mi-aș dori, nu pentru prima dată, să pot simți din nou compasiune, așa cum se întâmpla cu ani în urmă.

Măcar nu plânge. Cele mai multe fete care vin la mine sunt vai de capul lor, fete de la țară cu familii care au mai mare nevoie de carne decât de încă o fiică de niciun folos. Unele vin de bunăvoie, știind că vor avea mâncare în burtă și un pat în care să doarmă, chiar dacă vor trebui să-l împartă. Unele sunt urâte și altele sunt drăguțe. Dar toate plâng.

Nu și Noriko. Stă cu spatele drept, cu mâinile împreunate în poală, iar ochii ei neobișnuiți privesc țintă

înainte. Chiar dacă e gata să cedeze, nu mi-o arată. A fost crescută într-o școală dură. Yuko, acea cățea bătrână, ne-a spus adevărul.

— Știi de ce ești aici? întreb cât de blând sunt în stare.

Nu e treaba mea să le intimidez pe fete. Am fost și eu în locul lor odată. Ele vin la mine cu supărările lor, iar eu fac ce pot, deși asta nu înseamnă mai nimic.

Noriko nu spune niciun cuvânt. Gura mică îi tremură. Are buze frumoase — pline deja, cu toate că e o fetiță de unsprezece ani, moi și plăcute —, dar în bărbie are o gropiță. Poate că unora o să le pară fermecătoare. La cât am plătit pentru ea, ar face bine să se transforme într-o fată tare drăguță. Mama ei a fost o frumusețe celebră. Și chiar dacă nimeni nu știe cine e tatăl fetei sau cum arată, în afară de faptul că are pielea întunecată, nu mi-o pot închipui pe Seiko Kamiza aruncându-și viitorul sigur pe apa sâmbetei pentru ceva cât se poate de obișnuit.

Bat din picior.

— Noriko-chan, am de gând să fiu blândă cu tine. Dar trebuie să faci ce ți se spune sau o să-ți meargă rău. Acum ești a noastră.

Văd ceva atunci, o urmă de sfidare, cum îi apare fulgerător pe chipul înfricoșat. Își strânge pumnii mici.

— Ba nu.

— Ba da, spun eu răbdătoare.

E o realitate dură pentru orice fată să înțeleagă că familia ei a vândut-o ca pe vite. Deosebit de dură pentru fiica unei familii nobile, chiar dacă nu e decât un copil din flori.

— Bunica ta ni te-a vândut. Ești a noastră, putem să facem ce vrem cu tine.

Ochii i se umezesc.

— N-ar face așa ceva. Mă pune la încercare.

Îmi dau ochii peste cap. E o idioată fata asta.

— Nu. Ni te-a vândut nouă. S-a descotorosit de o povară nedorită și și-a rotunjit averea considerabilă.

Ridică privirea spre mine.

— Sunt nepoata dumneaei, spune cu hotărâre, deși știu că deja i se risipește curajul, fiindcă văd cum îi tremură mâinile. Chiar dumneaei a spus-o. Sunt sânge din sângele dumneaei.

— Dar nu te-a dorit niciodată, spun eu, având grijă să-mi iau un ton glacial. N-a cerut niciodată să-i vii pe cap. Te-a ținut încuiată în casă și acum ni te-a vândut nouă. O să locuiești aici, în *okiya*, împreună cu mine și cu celelalte fete. Și o să te supui.

O văd cum se dezumflă, mototolindu-se ca o păpușă de hârtie.

— Nu.

— Mama ta te-a dat mai departe, continui și surprind expresia îndurerată care îi traversează chipul. Bunica ta te-a dat mai departe. N-au putut suporta rușinea de a te avea. Dar aici pretențiile noastre nu sunt mari. Nu avem alte aspirații decât să fim pe placul clienților. Îți cerem să fii curată, să fii drăguță, să fii ascultătoare și zâmbitoare. Poți face toate astea, nu-i așa, dulceață?

Văd cum i se învârt rotițele din cap în timp ce caută un contraargument. Nu va găsi niciunul.

— Ce o să-mi faceți? șoptește.

Afișez un zâmbet fermecător, gata pregătit.

— Nimic. Mulți ani de-acum înainte, nimic. Tu ești deosebită, Noriko-chan. Nu vei fi dată ieftin. Castitatea ta va fi păstrată și oferită numai unui domn care va fi vrednic de ea.

Ce vreau să spun este: unul care e dispus să plătească pentru ea cel mai mare preț. De fapt, vrednicia nu are nimic de-a face cu asta, dar sună mai bine așa.

Scoate un țipăt îngrozit și încep să mă gândesc că habar nu are cu ce se ocupă cei din casa asta. Se pare că Yuko nu s-a obosit să o educe în privința realităților vieții — sau a oricăror realități, la drept vorbind.

Dacă i-aș spune că aceasta este uneori o casă de gheișe, alteori o casă de toleranță, dar întotdeauna o casă deținută discret de bunicul ei, respectabil în aparență, probabil ar cădea moartă și toți banii mei ar fi irosiți. Mă îndoiesc că biata fată știe ce sunt *yakuza* sau cât teren au reușit să câștige de când s-a încheiat războiul. Sunt convinsă că habar nu are că există o legătură între ea și toate astea. Nu și-a bătut niciodată capul acela drăguț cu crima organizată sau piața neagră sau de unde tot vin banii familiei sale, deși guvernul a închis robinetul.

Dar acum pare foarte îngrijorată. Sărmana prințesă, aruncată pe drumuri împreună cu noi, ceilalți.

Ținându-se cu mâinile de burtă, Noriko se apleacă atât de mult că fruntea i se lipește de podea.

— Vă rog. Lăsați-mă să plec.

Nu știu dacă vorbește cu mine, dar îi răspund oricum.

— Nu ai unde să te duci. De-acum, aici e singurul loc pentru tine.

Nu mai spune nimic. Genunchii i se înmoaie și în clipa următoare zace întinsă pe podea, tăcută, îmblânzită precum un cal sălbatic care de-acum îmi va face pe voie.

— Acum o să asculți?

Ridică foarte puțin capul și văd că are fața udă de lacrimi. Își înăbușă un suspin și încuviințează.

Poate că, la urma urmei, nu e atât de deosebită.

*

În spatele corpului principal al casei era un templu vechi, cu flori de un roșu-aprins care înfloreau peste tot în jurul său ca niște lacrimi stacojii. Lui Nori îi plăcea să creadă că deplâng împreună cu ea faptul că sfințenia poate exista alături de un asemenea păcat amar. Își petrecea cât de mult timp putea stând în genunchi lângă el și împletind în poală coronițe din flori.

După cum se dovedi, Kiyomi avea mai puține reguli decât bunica ei. Lui Nori i se îngăduia să iasă, se putea plimba oriunde prin casă cu excepția camerelor de oaspeți și putea mânca oricând avea poftă, deoarece Kiyomi voia să o îngrașe. Aici însă nu erau servitoare. Toate fetele aveau treburi de făcut în fiecare zi. Când Nori o întrebă pe Kiyomi care e treaba ei, femeia zâmbi și îi spuse să nu se preocupe din pricina asta. Nori avea să-și petreacă zilele citind poezie, învățând arta ceremoniei ceaiului și a aranjamentelor florale și repetând la vioară, indiferent dacă îi convenea sau nu.

— Poți să cânți la vioară pentru oaspeții noștri, o lămuri Kiyomi cu un zâmbet crispat. Trebuie să spun că nu mai e nimeni aici care să poată cânta acest fel de muzică. Le lipsește educația ta.

Expresia ursuză a lui Nori fu mai mult decât un răspuns. Kiyomi oftă și își dădu părul lung pe spate, peste un umăr.

— Nu ai de ales.

Măcar sarcina aceasta trebuia îndeplinită rar. În cele șase săptămâni de când era aici, fusese rugată să cânte doar de câteva ori. O dată la două sâmbete, seara, câte douăzeci și ceva de bărbați intrau unul după altul în sala

mare pe care Kiyomi o numea *hana no heya*: camera cu flori. Avea podele din *tatami*[9], perne din mătase, mese joase aranjate pentru ceai și două uși glisante lăsate deschise pentru a oferi privirii o grădină acvatică înflorită. Fântânile scoteau un sunet muzical atunci când apa izbea pietrele netede. Pe toate mesele erau flori proaspăt culese, aranjate în modele elaborate care imitau figurinele din origami. Nori încerca să se concentreze pe toată această frumusețe. Se străduia să nu-i privească pe bărbați.

În mintea ei, cu toții erau *oni*, căpcăuni cu chipuri schimonosite și gheare încovoiate. Erau dezgustători, grași, deformați, acoperiți cu bube și blană, mai degrabă fiare decât oameni.

Dar în realitate arătau altfel. Cu toții erau bine îmbrăcați, fie în *yukata* lejere de vară, fie în costume croite pe corp, iar unii dintre ei erau chiar... chipeși. Celelalte fete, care o evitau pe Nori încă din ziua când sosise, nu erau nici ele prea sfioase cu ei. Nu se auzeau țipete și plânsete. Când Kiyomi bătea din palme, toate intrau în cameră ca un stol de păuni disperați să se umfle în pene. Toate arătau mai mari ca vârstă decât ea. Aveau obrajii fardați și buzele rujate, și erau împopoțonate ca o parodie groaznică a adevăratelor gheișe. Deși jucau jocuri și îi amuzau pe bărbați cu încercările lor de a cânta, Nori aflase ce făceau când ieșeau din cameră ținând un bărbat de mână.

Câteva dintre ele schimbau zâmbete sfioase cu unii dintre oaspeți și se duceau drept la mesele lor. Kiyomi îi explică la începutul primei seri că fetele cele mai bune aveau toate clienți fideli.

---

[9] Rogojină tradițională japoneză, utilizată ca pardoseală.

— Megumi a primit o brățară de aur de la al ei, îi șoptise la ureche. Și i-a mai promis una.

Expresia goală a lui Nori fusese întâmpinată cu un zâmbet acru.

— Sigur, asta nu înseamnă nimic pentru tine, mică prințesă. Dar cele mai multe dintre noi nu au crezut vreodată că vor afla cum se simte aurul pe piele.

Nori stătea în colț, îmbrăcată cu unul dintre noile sale chimonouri frumoase, cu părul aranjat, prins într-un coc înalt, și cu mai mult fard decât avusese vreodată. Se tot foia, rezistând impulsului de a se șterge pe față. Privea cum Kiyomi parcă zboară prin încăpere, zâmbind atât de luminos că ar fi eclipsat până și soarele, râzând și stând de vorbă cu bărbații de parcă ar fi fost prieteni vechi. Uneori, un grup de fete se ridicau și dansau pe muzica unui disc sau Kiyomi îi făcea un semn cu capul lui Nori să cânte o melodie.

Fetele dansau bine. În chimonourile lor viu colorate, se învârteau prin salon, umplându-l cu chicotelile lor. Una dintre fetele mai tinere putea să stea într-un picior și să-l întindă pe celălalt spre tavan, cu vârful drept. Când dansul lua sfârșit, fetele jucau jocuri de noroc cu bărbații, aruncând zaruri și râzând. Chiar și din locul ei retras din colțul încăperii, Nori observă că fetele aveau întotdeauna grijă să-i lase pe bărbați să câștige.

Mâncarea fu servită la jumătatea serii — platouri pline ochi cu pește abia prins, feliat crud sau copt în ierburi și mirodenii. Erau supe clocotite de toate soiurile: de vită, de pui, de creveți și de proteine ciudate din care Nori nu mai mâncase niciodată. Și mai era sake, foarte mult sake, întotdeauna turnat de o fată în ceașca domnului de care se ocupa.

Zgomotele din încăpere se întețiră. Nori văzu un bărbat mai în vârstă, cu părul negru și o barbă căruntă, cum își strecoară mâna pe sub lenjeria de corp a unei fete. Întoarse privirea. Lui Akira i-ar fi atât de rușine să o vadă într-un loc precum acesta.

Camera se învârti cu ea și trebui să se sprijine cu o mână de perete. Era o trădare să se gândească la Akira. Fu cuprinsă de o asemenea slăbiciune încât abia se mai putu ține pe picioare.

Seara trecu încet, făcând-o să-și simtă membrele de parcă ar fi fost îngreunate cu săculeți de nisip. Se forță să stea cu spatele drept, amintindu-și de lecțiile brutale la care învățase să-și mențină în permanență o postură rigidă. Cântă până ce brațul începu să o doară și gâtul îi înțepeni. Încerca să nu deschidă ochii decât pentru a-și privi degetele.

Puțin câte puțin, gălăgia se domoli, pe măsură ce tot mai multe fete părăseau sala cea mare, cu bărbații fie înaintea, fie în urma lor, ca niște copoi nerăbdători. Când luna ajunse sus de tot pe cer, toată lumea dispăruse. Kiyomi se apropie de Nori și îi spuse că poate să plece.

— Te-ai descurcat bine în seara asta. Întotdeauna cânți mai bine decât mă aștept.

— *Arigatou.*

Kiyomi dădu aprobator din cap.

— Ești foarte talentată, să știi. Nu e neapărat necesar, dar nu strică. Genul de bărbat potrivit o să aprecieze acest lucru.

Nori se strădui să nu arate cum se simțea. Furia îi clocotea în stomac, dar vorbi cu un glas blând.

— Mă bucur că vă place.

— Îmi place. Ești și isteață pe deasupra. Așa că mă aștept să înveți. Vei veni în camera mea de două ori pe săptămână dimineața, iar eu te voi învăța ce trebuie să știi.

Nori strâmbă din nas.

— Nu vreau să știu nimic din ce aveți să mă învățați.

Ochii negri ai lui Kiyomi căpătară o expresie rece, iar ea își încrucișă brațele peste sânii pe jumătate expuși.

— Va trebui să renunți la aroganța asta, zise ea cu un glas lipsit de inflexiuni. Nu-ți va fi de folos aici.

— N-ar trebui să fiu aici, șopti Nori înflăcărată, privind într-o parte ca să-și alunge lacrimile. Nu e corect.

Kiyomi nici măcar nu catadicsi să răspundă la așa ceva. Ridică din umerii subțiri auzind lamentarea inutilă a lui Nori.

— De-acum, aici e singurul loc pentru tine. Poți să-l accepți cu grație sau te poți împotrivi, distrugându-te singură în același timp. În orice caz, mă aștept să faci așa cum îți spun.

Nori înclină capul și nu spuse nimic.

*

În dimineața următoare, Kiyomi o chemă pe Nori în camera ei.

Încăperea era surprinzător de dezordonată pentru o femeie pusă întotdeauna la patru ace. Erau haine împrăștiate pe podea, iar pe măsuța de toaletă zăceau cel puțin o duzină de cosmetice. Kiyomi era îmbrăcată într-un chimono simplu de culoare roșie. Avea părul lăsat pe spate, fața îi era proaspăt curățată și arăta... tânără. Aproape inocentă. Nori nu mai remarcase acest lucru înainte, dar femeia din fața ei avea o privire blândă.

— Deci, zise Kiyomi, făcându-i semn lui Nori să i se alăture la masa de joc. Cum te adaptezi?

Nori o privi uimită.

— Doar nu vorbiți serios.

— Ba da, spuse femeia, destul de direct. Fii atentă, nu mă aștept să-ți placă la nebunie aici. Dar nu există niciun motiv ca să fie mai greu decât ar trebui să fie. Presupun că te simți confortabil în camera ta.

— Da, spuse Nori, iar neîncrederea îi spori. Așa este. Mulțumesc.

— Bine.

Ușa se deschise și una dintre fete intră cu o tavă cu ceai. O așeză în fața lor, iar Kiyomi zâmbi și o bătu ușurel pe mână.

— Mulțumesc, Rinko.

Fata dădu din cap și plecă la fel de iute cum venise.

— Acum, zise Kiyomi. Toarnă ceaiul, te rog.

Nori o ascultă. Era mândră de faptul că mâinile nu-i tremurară.

Kiyomi încuviință cu o mișcare a capului.

— Te miști bine. Ai o grație firească.

Nori se îmbujoră toată.

— D... da?

Kiyomi râse.

— Nu ești obișnuită cu complimentele, văd. Nici eu nu eram.

Nori se foi, stânjenită.

— De ce... de ce m-ați rugat să vin aici? Pentru... pentru ceai?

Nu părea cine știe ce lecție, deși bineînțeles că era ușurată. Se temuse că va trebui să audă povești îngrozitoare sau, mai rău, să facă... *lucrurile acelea*. La fel ca restul fetelor.

Era limpede că matroana îi citise gândurile.

— Nimeni n-o să se atingă de tine, spuse ea simplu. Mai târziu o să te învăț câteva dansuri și cântece. Aranjamente

florale, ceremonia ceaiului și alte asemenea. Dar astăzi vreau doar să stau de vorbă cu tine. Trebuie să devii foarte pricepută la arta conversației.

— Nu știam că e o artă.

Kiyomi își mișcă arătătorul.

— Pentru o femeie, totul este o artă. O să am grijă să înveți lucrul acesta foarte curând.

Nori își zări reflexia în ceai. Simțea pe umeri povara a tot ceea ce se petrecuse, împingând-o să se exprime cu o sinceritate nechibzuită.

— Nu cred că vreau să fiu femeie, șopti ea.

Kiyomi o privi îndelung. Preț de o clipă, arătă de parcă și ea ar fi simțit povara aceea nevăzută.

— Ah, draga mea, zise ea cu un zâmbet silit. Cineva trebuie s-o facă.

*

Nori nu dormi în noaptea aceea. Aerul nopții era fierbinte și lipicios, deși era jumătatea lui octombrie. Din câte își dădea seama Nori, căldura hotărâse să rămână doar ca s-o enerveze pe ea. Camera ei nu avea ferestre și fata rareori se aventura afară, cu excepția dăților când trebuia să-și îndeplinească sarcinile obligatorii, să ia parte la mesele ocazionale sau pentru a merge la toaletă. Era plăcut; nu trebuia să iasă din cameră decât dacă voia. Celelalte fete luau toate masa împreună la orele stabilite, dar nu și Nori. Când voia să mănânce, ceea ce se întâmpla de obicei o singură dată pe zi, se ducea în bucătărie și le spunea bărbaților îmbufnați cu brațele tatuate ce dorește. Aceștia se uitau la ea de parcă ar fi fost un șoarece care se furișase în dulapuri ca să fure brânză, dar n-o refuzau

niciodată. De obicei, mânca în camera ei. Avea o ușă care dădea direct afară, unde, cu mult dincolo de mesele aranjate pentru oaspeți, era un mic pâlc de copaci care ofereau umbra atât de necesară. Uneori, dacă avea chef, mânca afară sau stătea pe iarbă și tricota. Nimeni nu se ducea vreodată acolo, așa părea, și cu toate că n-avea nimic deosebit, era un loc în care se simțea puțin mai liberă.

Căldura se înteți. Nori își aruncă de pe ea cămașa de noapte și se înfășură doar într-un halat de mătase — unul dintre darurile de bun-rămas de la bunica ei. Materialul scump era răcoros pe piele. Se întrebă din nou de ce se investiseră în ea atâta timp și atâția bani. Firește că bunica ei ar fi putut pur și simplu să aranjeze să fie ucisă și ar fi terminat povestea. Singurul lucru la care se putea gândi Nori era că moartea ar fi fost prea rapidă. Trebuia să fie pedepsită pentru păcatele mamei și tatălui ei, pentru păcatele unor compatrioți pe care nu-i cunoscuse niciodată, pentru păcatele tuturor fetelor nedorite care veniseră înaintea ei. Cu siguranță erau o mulțime de oameni vinovați și ar fi avut nevoie de mai mult de o viață ca să ispășească totul.

Își prinse părul în vârful capului, răsucindu-și coada lungă împletită și prinzând-o cu trei ace rezistente. Era plăcut să simtă aerul pe ceafă. Deschise ușa glisantă care ducea spre curtea interioară și porni către locul de sub copaci.

Nu simțea mai multă răcoare, dar tot era mai plăcut. Liniștea o amorțea și mai tare. Nori își dăduse seama la scurt timp după ce sosise aici că asta era singura cale de a supraviețui. Își trase genunchii la piept și lăsă iarba să-i lunece printre degetele întinse. Nu mai avea nici energie, nici credință să se roage, dar în clipele cele mai intime, șoptea în gol că totul va fi bine în cele din urmă.

În noaptea aceasta, îi răspunse o voce.

— Cu cine vorbești? zise vocea.

Nori se întoarse brusc, iar ochii i se străduiau să găsească sursa acelui sunet. Nu era un Dumnezeu sau un izbăvitor. De fapt, era o fată plinuță care purta un halat urât de culoare roz. Fata îi zâmbi și îi întinse mâna acoperită cu tuș, care nu arăta tocmai uscat. Zâmbetul ei scoase la iveală o strungăreață mare între cei doi dinți din față.

— Eu sunt Miyuki, zise ea.

Avea un puternic accent provincial, atât de puternic încât Nori trebui să se chinuie ca s-o înțeleagă.

— Te-am urmărit cum cânți în sala cea mare. E foarte frumos.

Nori clipi de câteva ori.

— Eu sunt Noriko.

Întinse mâna și o strânse pe cea care i se oferise și care era, așa cum bănuise, umedă de tuș.

— Oh, scuze, zise Miyuki râzând. Scriam. Nu scriu atât de bine, însă. Mereu fac mizerie. Pun pariu că scrii tare frumos.

— Eu nu prea scriu.

Fata cea ciudată se lăsă în jos lângă ea și își șterse mâinile murdare pe iarbă.

— Îi scriam o scrisoare surorii mele.

Nori o privi atunci drept în față. Miyuki avea pielea bronzată și buze subțiri care arătau de parcă ar fi fost întinse prea tare peste o gură lată. Avea părul des și, în clipa aceea, foarte încâlcit. Era scundă, mai scundă și decât Nori, și mult mai plinuță. În ciuda rotunjimilor ei, nu avea deloc piept. Toată grăsimea părea să i se fi adunat pe brațe și picioare. Totuși, corpul ei dolofan emana

căldură. Și avea ochi frumoși. Nori se gândi că nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani.

— Surorii tale?

Miyuki zâmbi.

— Da. Însă are doar patru ani, așa că nu poate să le citească. Totuși, mă simt mai bine când îi trimit câte ceva. Ea a rămas în Osaka. E într-un orfelinat acum, dar asta doar pentru puțină vreme, până îmi plătesc datoria. Apoi o să mă duc după ea.

Nori își mușcă buza.

— Atunci părinții tăi sunt...

— Morți, zise Miyuki fără să clipească. Mama a murit imediat după ce s-a născut Nanako — adică sora mea, iar tata a venit rănit din război. Nu și-a revenit niciodată de tot și a murit la câteva luni după mama.

Un sentiment de vinovăție puse stăpânire pe Nori. Simți că respiră cu greutate.

— Îmi pare tare rău.

Miyuki strânse din buze.

— Nu era cel mai bun tată.

— Tot îmi pare rău.

Miyuki se întoarse pe iarbă astfel încât să stea cu toată fața spre Nori.

— Am auzit, spuse ea, coborând vocea, că bunica ta a fost prințesă. E adevărat?

Lui Nori nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția.

— Da, e adevărat.

Fata plinuță se lumină la chip.

— Atunci asta înseamnă... înseamnă că și tu ești prințesă?

— Nu. Americanii au retras statutul imperial tuturor persoanelor cu titluri minore, așa că nu mai avem voie să le folosim. În plus, eu sunt doar un copil din flori.

Dezamăgirea lui Miyuki fu evidentă.

— Oh.

— Îmi pare rău.

— Ah, nu, nu-i nimic, zise Miyuki, înviorându-se imediat. Totuși, ce cauți aici?

— Aici am fost trimisă, răspunse Nori sec. Aici stau.

Miyuki dădu din cap. Se părea că toată lumea din *hanamachi* înțelegea măcar atât. Nu mai era nevoie de alte întrebări.

— Eu m-am dus la orfelinat acum cinci ani. Apoi am venit în locul ăsta și sunt deja de doi ani aici. Mai trebuie să stau doi ani, după care pot să mă duc după Nanako.

Nori smulse un fir de iarbă.

— Tu ai ales să vii aici?

Miyuki zâmbi cu tristețe.

— Multe fete au venit de bunăvoie. Nu era mai rău decât tratamentul de care am avut parte înainte. Eu aș fi putut să rămân la orfelinat fără probleme. Ne dădeau de mâncare și de cele mai multe ori se purtau drăguț cu noi. Dar Nanako e delicată. Mereu a fost așa, de când era mică de tot. Așa că am decis că trebuie s-o scot de acolo. Pentru asta aveam nevoie de bani.

Trase adânc aer în piept, parcă pentru a-și dovedi hotărârea.

— O să-mi închei contractul. Rămân aici patru ani și apoi o să fac rost de suficienți bani ca s-o iau pe sora mea. Pot să mă stabilesc în apropiere, să lucrez în continuare. S-o cresc cum trebuie, râse ea. O să am grijă să învețe să scrie mult mai bine ca mine, asta cu siguranță.

Nori nu știu ce să spună. În plus, conversația aceasta o ducea cu gândul la Akira, iar așa ceva era absolut interzis. Nu avea să-l mai vadă vreodată. Spunându-și asta, își înăbuși durerea. Nu avea să-l mai vadă vreodată.

Se ridică.

— Ar trebui să mă duc la culcare acum.

Miyuki se ridică și ea.

— N-am vrut să te deranjez.

Nori se forță să zâmbească.

— Nu m-ai deranjat, Miyuki-san.

Miyuki zâmbi la rândul ei, dezvelindu-și strungăreața.

— Oh, e în regulă și dacă-mi spui doar Miyuki. Ar trebui oricum să mă apuc iar să scriu prostia asta de scrisoare.

Se răsuci și porni, vârându-și mâinile în buzunarele halatului. Nori o privi cum traversează curtea. I se puse un nod în gât.

— *Ano... Miyuki-chan?*

Fata se întoarse, cu ochii ei frumoși, de culoarea alunelor, larg deschiși.

— Da?

— Cumva... voiai să te ajut să scrii scrisoarea?

Zâmbetul lui Miyuki se lăți.

— *Eh, Hontoni?* Chiar vrei să mă ajuți?

— Da, păi, nu sunt prea obosită. Așa că dacă vrei să te ajut...

Miyuki țâșni înainte și o apucă pe Nori de încheieturi, trăgând-o după ea înainte să aibă vreme să clipească.

— Noriko-chan! E minunat!

— Nu e mare lucru...

Dar Nori nu apucă să-și termine propoziția.

— Poți să scrii și în engleză?

— Poftim? *Sukoshi.* Doar puțin.

Miyuki porni în grabă spre casă, trăgând-o pe Nori după ea. Nori se întreba deja de ce se oferise să o ajute. Trebuia să se trezească devreme în dimineața următoare ca s-o ajute pe Kiyomi să aranjeze florile și, sincer, credea

că e o pierdere de vreme să scrie o scrisoare unei persoane care nu știa să citească.

Însă nu încercă să-și retragă mâna.

*

Aveau îndatoriri diferite, care le țineau departe una de alta, însă găseau moduri de a fi împreună. Nori avea lecții cu Kiyomi dimineața, iar seara repeta la vioară. După-amiaza, Kiyomi îi îngăduia totuși să-și ia câteva ore să citească, dar o făcea cu invidie. Nori încerca să se țină de studii cât putea. I se permisese să ducă la ea în cameră niște cărți pe care le găsise Kiyomi în casă. Deși Kiyomi o ironiza, plesnea din buze și turuia la nesfârșit despre cât de inutil este ceea ce face, îi oferise lui Nori hârtie și stilouri. Singurul lucru pe care îl încuraja Kiyomi era interesul lui Nori față de învățarea limbii engleze, explicând că s-ar putea dovedi utilă într-o bună zi.

Viața lui Miyuki era foarte diferită. Se trezea în zori și se ducea să ajute la bucătărie. După-amiaza era trimisă să frece pridvorul lat din lemn, care înconjura casa, până ce strălucea. Se pare că avea sarcina asta deoarece Kiyomi o considera prea neîndemânatică pentru a șterge praful sau a face alte treburi înăuntrul casei. Era o construcție veche și, deși era bine întreținută, cu pardoseală nouă și pereții proaspăt văruiți, avea nevoie de îngrijire constantă. Casa avea camere private pentru oaspeți, dar acelea nu erau folosite zi de zi. Fetele dormeau în camerele mai mici aflate în aripa dinspre vest a casei, care nu era la fel de bine întreținută. Miyuki împărțea o cameră cu încă două fete.

— Nu e așa de rău, se grăbea Miyuki să zică. Eu și cu Nanako, la orfelinat, împărțeam o scândură. Aici am mai mult loc decât sunt obișnuită.

Abia noaptea se sfârșeau treburile și cele două fete găseau timp să stea împreună, să-și împărtășească secretele și fricile. Nori nu știa dacă sunt prietene cu adevărat. Nu știa nimic despre prieteni în afară de ce citise în cărți. În plus, nu s-ar fi întâlnit niciodată dacă n-ar fi fost nenorocirile din viețile lor și nu aveau mai nimic în comun în afara ghinionului.

Mă rog... poate că era mai mult decât atât. Și chiar dacă n-ar fi fost, poate că era de ajuns.

Se întâlneau în camera retrasă a lui Nori și se ghemuiau pe podea la lumina a două lumânări. „Stingerea" era una dintre regulile cele mai relaxate, dar tot regulă era. Nori se îngrijea întotdeauna să aibă un platou cu bunătăți pregătit pentru Miyuki. Fata spunea că îi era mereu foame și Kiyomi nu îi dă niciodată să mănânce suficient.

— Crede că sunt grasă, râse Miyuki, vârându-și niște *mochi*[10] în gură. Sigur, are dreptate. Mama zicea mereu că nu știe cum de reușesc să fiu așa de grasă când avem atât de puțină mâncare.

Nori dădu din cap. Ca de obicei, Miyuki vorbea mai mult. Pe niciuna dintre ele nu părea să o deranjeze acest lucru. Nori luă o înghițitură de ceai și apoi ținu ceașca în palme, lăsând-o să o încălzească bine. O bucată de pânză brodată zăcea uitată lângă ea.

Miyuki strâmbă din nas.

[10] Prăjitură japoneză în formă de bile din pastă de orez lipicios, cu diverse umpluturi.

— Poate n-ar trebui să mănânc atât de mult. Ca să fac rost de clienți mai buni. Mai bogați. Să plec de-aici mai repede.

Nori încerca să o încurajeze, deși încă i se întorcea stomacul pe dos când vorbea despre ce se petrecea cu adevărat aici.

— Sunt sigură că în cele din urmă...

— Eu nu sunt ca tine, Nori, izbucni Miyuki deodată, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

— Poftim?

— Eu nu sunt drăguță.

Nu era o întrebare și nici nu voia să fie compătimită. Era pur și simplu un adevăr.

Nori oftă și lăsă jos ceașca de ceai.

— Nu sunt cine știe ce expertă în asta.

— Dar tot ești drăguță. Și ești deșteaptă. Mă ajuți la scris și la citit, deși eu nu mă pricep deloc. Știi să citești poezie; știi să citești în engleză.

Nori își încrucișă brațele.

— Am avut o grămadă de timp liber în mansardă. N-aveam ce să fac decât să citesc. Iar engleza o vorbesc groaznic. Doar că... îmi place să încerc. Iar Akira-san... el chiar era strălucit, vezi tu, iar eu voiam să fie...

Mândru.

— Pare o persoană minunată, spuse Miyuki gânditoare, proptindu-și bărbia în palme.

Chiar era.

— Poți să rezolvi cu cititul, zise Nori, schimbând subiectul, cum făcea întotdeauna când discuția o lua în direcția aceea.

Se trezea că vorbește cu Miyuki despre Akira mai mult decât ar fi trebuit, dar era prea dureros. Supraviețuirea ei depindea de capacitatea de a uita.

— Dar nu e vina ta că Atsuko și Mina au fost singurele de care au fost interesați clienții luna asta. Nu sunt destui clienți noi, chiar și cu economia care merge atât de bine, cu prețurile noastre care sunt cum sunt, iar unii clienți vechi au preferatele lor de ani de zile.

Miyuki rânji.

— De unde știi toate astea? Kiyomi-san nu te lasă să ne zici nici pâs nouă, celorlalte. Mereu ești singură.

— Kiyomi îmi spune anumite lucruri în timpul lecțiilor, răspunse ea cu glas egal. Mai greșește, cred, și îmi vorbește uneori de parcă am fi...

Nu putea să spună „prietene". Știa că nu sunt prietene.

Miyuki aruncă o privire prin dormitorul bine mobilat. Ochii i se opriră asupra unui șirag de perle aruncate în grabă pe măsuța de toaletă.

— Ce noroc pe tine.

Nori închise ochii ca să-și înăbușe iritarea. Nu avea rost să se enerveze pe cineva care o ducea mult mai rău ca ea. Când vorbi, avu grijă să o facă pe un ton calm.

— Sunt un porc îngrășat pentru tăiere, nimic mai mult. Exotismul meu, înfățișarea mea neobișnuită, izolarea mea în care am primit o educație — toate astea sunt ceea ce vor folosi ca să mă vândă ca pe...

Se întrerupse. Miyuki se foi stânjenită.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat, o liniști Nori. Nu pot să mă plâng în fața ta.

Miyuki își dezveli zâmbetul acela al ei cu strungăreață.

— E în regulă. Înainte, mie nu-mi ieșea nimic. Au mai fost băieți, dar nu făceau niciodată ce îmi promiteau.

Măcar așa e mai bine. Îmi iese și mie ceva, pentru mine și pentru Nanako.

Dintr-odată, chipul ei luminos se înnegură.

— Știi, nu-mi dau seama pentru ce altceva m-ar dori cineva. Și nu m-ar deranja să fac asta, dar...

Vocea îi pieri. Nu voia ca sora ei să fie expusă la viața aceasta, iar Nori nu o putea învinovăți.

Nori își frământă mintea să găsească ceva încurajator de spus. Acesta nu era domeniul ei.

— Ba lumea te-ar dori pentru altceva. Tu înveți repede. Și pun pariu că te porți minunat cu copiii. Ai putea să fii profesoară sau...

Se gândi la Akiko preț de o clipă, înainte de a vârî amintirea la locul ei.

— Sunt multe lucruri pe care ai putea să le faci. Sunt convinsă.

Miyuki zâmbi trist.

— Tu *ești* deosebită, Nori. Și nu așa cum spun ei. Eu îmi dau seama că într-o altfel de lume, ai fi putut să fii orice. Dar eu nu sunt așa. Eu nu am nimic deosebit. Să am grijă de Nanako e cam singurul lucru pe care mă văd făcându-l bine, iar în momentul ăsta nici măcar atât nu pot să fac.

Nori se întinse și-i luă mâinile lui Miyuki în ale ei. Spre deosebire de ale sale, erau acoperite cu bătături.

— Vei fi din nou împreună cu sora ta, zise ea, de parcă avea puterea de a face acest lucru să se întâmple.

Nimic nu-i indicase că asta ar fi fost adevărat, dar se trezi că o spune.

— Așa va fi. Iar asta te face deosebită. Să iubești pe cineva... atât de mult...

Zâmbetul superior al lui Akira și ochii lui cenușii, învolburați i se iviră în față. Trebui să se oprească. Să respire. Să înceapă din nou.

— Când ai așa ceva, nu mai ai nevoie de nimic altceva.

Miyuki clipi repede ca să-și alunge lacrimile.

— Mi-aș dori să te pot ajuta.

Nori zâmbi, cu toate că acum erau lacrimi și în ochii ei.

— E în regulă.

Acum plângeau amândouă.

— Nu, nu e, șopti Miyuki, admițând în sfârșit ceea ce știau amândouă, dar nu recunoșteau niciodată.

Acum nu mai zâmbea. Nu mai încerca să-și înăbușe durerea. Nori dădu din cap.

— Știu.

Capitolul 8
Cântecul copacilor

Septembrie 1953

KIYOMI

Ca de obicei, întârzie. Stau o clipă să mă aranjez în oglindă. Umbrele de sub ochi îmi spun că sunt surmenată, ceea ce nu e deloc o noutate. Cantitatea de fond de ten cu care trebuie să mă tamponez ca să le acopăr îmi arată că îmi pierd frumusețea, iar zâmbetul resemnat îmi spune că îmbătrânesc. Anul acesta împlinesc treizeci și doi de ani, mai mult decât am crezut că o să apuc. Îmi trag puțin în jos pieptul chimonoului. Nimeni n-o să-mi mai observe cearcănele acum. Arunc o privire spre ușă, dar tot n-o zăresc pe cea mai problematică dintre fetele mele. Ies pe coridor și pocnesc din degete spre prietena ei, Miyuki, care stă de vorbă cu o fată mai mare. Nu e cald înăuntru, dar fața lui Miyuki strălucește de sudoare. Am spus la bucătărie să nu-i mai dea dulciuri, însă mi-au

jurat că nu o fac. La șaisprezece ani, nu a înflorit așa cum am sperat că o va face. E cea mai puțin solicitată dintre toate fetele mele. E clar că a fost o investiție proastă, dar acum nu pot s-o mai dau înapoi.

Se întoarce spre mine și roșește.

— Kiyomi-san?

Îmi încrucișez brațele și mă uit la ea; am trecut prin asta de îndeajuns de multe ori cât să știe ce vreau. Arată spre afară.

— E acolo.

Simt cum un oftat adânc mi se adună în piept, iar cele două fete se feresc iute din calea mea când trec pe lângă ele și ies în curtea interioară. E miezul zilei și soarele arde cu putere. Traversez curtea cu pași repezi, pornind spre pâlcul de copaci pe care m-am străduit atâta să-l înfrumusețez pentru oaspeții care vin aici ca să scape de viața agitată de la oraș și să-și petreacă un sfârșit de săptămână la țară. Nu durează mult până o zăresc, stând în genunchi lângă micul helești amenajat și aruncându-le rațelor bucățele de pâine.

Nu poartă pălărie.

— Ojosama, mă răstesc eu, de câte ori ți-am spus? Ești pornită să-ți distrugi tenul?

Nici măcar nu se uită la mine. Rupe ultima bucată de pâine pe care o ține în mână și o aruncă spre cel mai mic rățoi din helești. Se întoarce abia după ce l-a văzut cum o mănâncă înainte ca frații și surorile lui să se năpustească să i-o ia.

— *Gomenasai*, își cere scuze pe un ton egal și cu totul lipsit de sinceritate.

Se ridică și își șterge iarba de pe rochia roz-pal.

Îi arunc doar o privire obosită. La treisprezece ani, Noriko Kamiza este tulburător de atrăgătoare, chiar dacă

nu într-un fel convențional. Nu a crescut nici doi centimetri — presupun că va rămâne mereu micuță —, dar a căpătat rotunjimi și e modelată ca o sticlă suflată cu delicatețe. Poartă decolteuri mici, dar nu are cum să ascundă că pieptul îi e deja la fel de mare ca al meu. A învățat cum să-și îndrepte părul, care îi cade gros și lucios până la scobitura spinării. Cu ochii de un maro-chihlimbariu intens, care capătă nuanța șampaniei în lumina soarelui, nasul cârn și buzele pline ce par să aibă mereu un secret de spus, nu ai cum să nu te uiți la ea când intră într-o cameră.

Dar tot e dificilă.

— Ai întârziat la lecție.

— Știu să torn ceaiul, Kiyomi-san. Și să dansez și să aranjez flori și să flutur un evantai de hârtie. După doi ani, te cam prinzi cum se face.

Știu că are dreptate, dar nu o arăt. Nu prea am de ales în privința ei însă și trebuie s-o țin ocupată. Nori e deșteaptă. Oamenii deștepți și cu timp liber sunt periculoși. Fac un semn spre casă.

— Du-te înăuntru. Ai uitat că Tanaki-san vine să te vadă mâine?

Își dă o șuviță de păr după ureche.

— N-am uitat. Doar că nu-mi pasă.

Îmi încleștez pumnii.

— O să-i arăți respect, o avertizez eu, deși e un desfrânat scârbos și nu-mi place nici mie mai mult decât ei. Nu te-a mai văzut de când...

— De când m-a târât afară din casă, îmi termină ea propoziția.

Arată adormită și plictisită.

— O să fac impresie bună, Kiyomi-san. Nu vă îngrijorați. N-o să vă fie rușine cu mine.

Mă relaxez puțin. Lucrez de șase ani pentru Syusuke Tanaki. Este, în lipsa unui termen mai elegant, un negustor de sclavi. Face negoț cu femei, în special, dar nu se dă înapoi nici să vândă băieței săraci unor bătrâni bolnavi la cap. Lucrează pentru bunicul lui Noriko, care este regele din umbră al unui imperiu infracțional ce capătă tot mai multă forță. Tanaki își petrece zilele făcând rost de fete — mituindu-le, mituindu-le familiile sau culegându-le pur și simplu de unde le găsește. Sub pretextul că se ocupă de o agenție de turism, le trimite în toată lumea. Pe cele pe care nu le exportă mi le trimite mie. Îmi place să cred că acestea sunt cele norocoase și încerc să le fac viețile cât mai plăcute cu putință. Nu mă aștept să mă considere nimeni vreo sfântă. Însă eu m-am aflat și la celălalt capăt; am avut obrazul apăsat de cizma unui bărbat. Eu nu îmi lovesc fetele și nu îngădui niciunui bărbat să o atingă pe vreuna care are sub treisprezece ani. Nu fac negoț cu copii de nouă ani, spre deosebire de bărbații care m-au cumpărat pe mine.

Nori se apropie și îmi strânge mâna.

— N-o să-i dau motive să vă facă rău dumneavoastră, sau mie, sau oricărora dintre fete. Știu care e treaba mea.

Sunt șocată de intuiția ei. Nu i-am spus niciodată că de asta mă tem. Îmi oferă acel zâmbet pe care am învățat-o să-l afișeze, dar ochii îi sunt mereu sinceri. Îi e teamă.

— O s-o viziteze pe una dintre fete? șoptește ea cu grijă.

Nu mă obosesc să mint. Sigur a auzit bârfele. Eu am avut de-a face cu bărbați ca el toată viața mea, bărbați a căror plăcere e obținută în feluri despre care majoritatea femeilor nici n-ar vorbi vreodată. Cei pe care nu-i deranjează să ne provoace durere sau, mai rău, care se bucură de asta.

Ezit înainte să vorbesc.

— N-o să i-o dau pe Miyuki.

Ea încuviințează din cap și intră în casă.

În dimineața următoare îi spun lui Miyuki să rămână nevăzută tot restul zilei și o trimit să ajute la bucătărie, știind că o să se facă și mai grasă, dar n-am de ales. Am nevoie ca Nori să fie într-o formă excelentă astăzi și știu că sunt șanse mai mari să se întâmple asta dacă nu își face griji din cauza prietenei sale.

După ce mă îmbrac și mă pregătesc, mă duc în camera lui Noriko să mă asigur că are o ținută îngrijită. Poartă un chimono auriu pe care i l-am cumpărat anul trecut, brodat în întregime cu dragoni roșii. Părul îi e prins într-un coc. Arată destul de drăguț.

— Machiază-te puțin, o îndemn eu, deși nu are deloc nevoie; pielea ei de culoarea mierii și a caramelului este netedă ca o perlă. Măcar puțin ruj.

— Urăsc rujul, oftează ea. Are un gust oribil.

— Nu e de mâncare, zic eu enervată. Și te face să pari mai mare.

Se duce la măsuța de toaletă și face cum spun, scoțându-și singurul tub de ruj și trecându-l ușor peste buze.

— Nu schimbă nimic, mormăie ea. Tot îngrozitor arăt.

Oftez fiindcă ea chiar crede asta. Faptul că a fost abandonată a marcat-o, bunica ei a spălat-o pe creier, iar ea va vedea întotdeauna în oglindă ceva ce nu e acolo.

— Grăbește-te. Nu-i place să aștepte.

Mă privește cu ochi goi.

— Bunica mea a comandat asta?

— Sigur că nu, mă încordez eu. A uitat de tine. Asta e ca să-ți evaluez progresul.

— Am turnat ceai, am aranjat flori, am dansat și am cântat la vioară, parcurge ea lista. Am ajuns să stăpânesc destul de bine arta de a fi un tapet fără folos.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc superior la cinismul ei tăios.

— Dar nu știi nimic despre bărbați.

Ridică din umeri.

— Nu am nevoie să știu nimic despre bărbați. Trebuie doar să știu cum să ascult.

Greșește în privința asta, dar nu-i spun.

— Haide.

Mă urmează pe coridor și intrăm în birou, unde Tanaki ne așteaptă deja. E așezat pe un scaun de piele cu spătar înalt, iar Kaori, una dintre fetele noi, stă cocoțată în poala lui, dar e clar că nu-i place. Nu e vreo inocentă, am luat-o de la alt bordel, însă e o drăguță și mi se face greață când o văd în mâinile lui unsuroase.

— Kaori, zic eu aspru, du-te și adu-ne ceva de băut.

Îmi aruncă o privire recunoscătoare și sare în picioare, ieșind în grabă pe ușă. Mă îndoiesc că se va întoarce și nu o învinovățesc.

Tanaki ridică dintr-o sprânceană, dar nu mă mustră. Nori stă la câțiva centimetri în spatele meu, cu mâinile împreunate și capul plecat.

— Mă bucur să te văd, Kiyomi, spune Tanaki posac, ridicându-se și trecând în fața biroului.

Privirea îi cade pe sânii mei, ca întotdeauna. Mă forțez să zâmbesc.

— O plăcere să te văd, ca întotdeauna, Tanaki-san. Să înțeleg că ai avut o călătorie plăcută?

— Jur că fetele devin mai urâte în fiecare an, pufnește el pe nas.

— Așa se pare.

Râde și își șterge fața transpirată.

— Mereu e o ușurare să vin aici și să văd unele drăguțe.

În cele din urmă, privirea îi cade asupra lui Nori. Observ cum buzele umede i se desfac.

— Asta e fata lui Kamiza?

Fac un pas în spate ca să o vadă mai bine.

— Da. Ea e Noriko.

Tanaki vine spre ea, dar numai eu sunt destul de aproape încât să bag de seamă cum privirea ei plecată se umple de furie.

— Nici o vorbă, șoptesc în timp ce el se apropie. Nici o vorbă, Nori.

Tanaki îi prinde bărbia lui Nori într-o strânsoare de menghină și o forțează să ridice capul. Ea nu tresare. Ochii lui îi inspectează chipul, apoi o măsoară din cap până în picioare. Întinde mâna și o apucă de fund. Îmi țin răsuflarea văzându-l atât de îndrăzneț, dar Nori nu reacționează. Nici nu clipește.

Tanaki face un pas în spate și râde.

— Să fiu al naibii, Kiyomi. Ești o făcătoare de minuni, așa-i?

Zâmbesc, incapabilă să-mi ascund plăcerea auzind cum mă laudă.

— Fac și eu ce pot. Dar vine dintr-o familie aleasă.

O privește din nou și vorbește direct cu ea.

— Bunica ta e o cățea bătrână și rea, dar a fost o frumusețe la vremea ei — și maică-ta la fel. Am întâlnit-o de câteva ori, când era cam de vârsta ta. Deși ea era micuță. Tu...

Se întrerupe ca să râdă.

— Tu ai ceva carne pe tine, fată dragă. O să faci un bărbat tare fericit, în ciuda pielii.

Mă uit lung la ceafa ei și sper că simte. Trebuie să spună ceva. Tanaki nu va fi mulțumit de tachinarea asta până ce ea nu vorbește.

Îi întâlnește privirea o fracțiune de secundă, iar ochii ei sunt reci și goi ca ai unei păpuși.

— Mulțumesc, spune cu o voce catifelată.

Apoi întoarce privirea.

Tanaki pare mulțumit. Își freacă mâinile, iar eu știu că în minte numără deja toți banii pe care o să-i facă de pe urma ei. Se întoarce către mine.

— E bine. E foarte bine. Am aranjat să vină să o vadă niște potențiali cumpărători și știu că n-o să fie dezamăgiți.

Am o reacție întârziată, convinsă că nu am auzit bine. O văd pe Nori cum devine cenușie la față.

Simt cum obrajii îmi ard de mânie.

— Poftim? Eu n-am auzit nimic despre așa ceva. Eu n-am fost consultată.

Încearcă zadarnic să pară împăciuitor.

— Știu, știu. Dar n-am avut timp. Am primit un telefon săptămâna trecută, un prieten care caută o fată pe care s-o ia în călătoriile lui. A precizat că trebuie să aibă sub șaisprezece ani și să fie drăguță. Acum, desigur, ca să fie treaba cinstită, trebuie să las pe toată lumea să guste o bucățică, râde el. La sfârșitul lunii viitoare, o să vină cu toții aici pentru o vizionare privată. Mă aștept să o pregătești până atunci.

Mă uit prostește la el o clipă înainte să pot vorbi.

— Am crezut că am stabilit cu toții că va rămâne în grija mea — adică sub supravegherea mea — până la șaisprezece ani. Abia are treisprezece. Încă nu e momentul. Mă tem că nu pot aproba așa ceva, Tanaki-san.

Ordinul expres al lui Yuko a fost ca Nori să nu fie atinsă până la șaisprezece ani. Dar lui Tanaki nu-i pasă de asta. Dacă i s-a oferit un preț bun pentru ea, o să-l accepte.

Îi arunc o privire lui Nori, care tremură ca o frunză. Picioarele ei mici par gata să cedeze.

Tanaki își drege glasul.

— Draga mea Kiyomi, chestiunea a fost hotărâtă deja. Domnul acela va sosi aici peste o lună. Cred că face niște afaceri în Anglia, așa că trebuie să te asiguri că fata învață engleza. Desigur, o să-ți primești și tu partea din profit.

Se uită la ceasul de buzunar.

— E aproape ora prânzului. Mi-e foame. Pune fetele să-mi aducă ceva de mâncare. Iar fata dinainte... ai grijă să vină și ea.

Fără să aștepte răspunsul meu, trece pe lângă mine și iese. Schimb cu Nori o privire îngrozită.

Ochii ei spun: *Poți să mă salvezi?*

Întorc privirea. Iar asta îi spune că nu. Nu, nu pot.

Câteva zile stă îmbufnată. Ori de câte ori mă duc să o caut, e altundeva. Încerc să vorbesc cu ea în bruma de engleză pe care o știu, dar ea se poartă de parcă n-ar înțelege.

Nu insist. Nu pot s-o învinovățesc că e supărată. Și eu sunt. Mă gândisem s-o țin până împlinește șaisprezece ani, cel puțin; mă gândisem s-o învăț mai multe despre bărbați... despre viață. Nu e nici pe departe pregătită să mă părăsească. Și în plus, îmi place de ea destul de mult. E educată, spre deosebire de cele mai multe fete pe care le-am văzut trecând pe aici de-a lungul anilor. Am ce să discut cu ea. Uneori, după lecții, rămâne la mine și bem o ceașcă de ceai și îmi povestește lucruri pe care

le-a învățat din cărțile ei. Nu e cel mai rău mod de a-mi petrece o după-amiază.

Țin neapărat să nu mă atașez de fetele mele, mai ales de cele al căror destin este să fie vândute în cele din urmă din locul acesta. Dar Nori e neconvențională. Așa că poate și sentimentele mele față de ea au devenit neconvenționale.

Descopăr că îmi e greu să dorm, de parcă salteaua moale s-ar fi prefăcut deodată într-un pat din piatră. Mi-e prea cald noaptea, mă foiesc și mă răsucesc, căutând o ușurare care nu va veni. Descopăr că îmi pierd cumpătul cu bărbații care vin pe aici, dându-le mâinile la o parte și refuzând să mă opresc și să stau de vorbă cu ei, așa cum fac de obicei. Evit oamenii cât de mult cu putință, iar efortul de a zâmbi, atunci când nu mai pot să-i evit, mă apasă cum nu s-a mai întâmplat de ani întregi. Pe măsură ce se scurge luna și data vânzării lui Nori se apropie, descopăr că îmi e din ce în ce mai greu.

Știu ce e durerea asta. E reînvierea conștiinței mele după ani lungi în care a zăcut latentă, ca o sămânță amară ce încearcă să răsară prin beton. Și e o adevărată agonie.

Intru în camera lui Nori puțin după miezul nopții, când îmi pot aduna curajul. O găsesc așezată pe podea, cu coșul de gheme lângă ea. Tricotează ceva, iar degetele îi lucrează cu o ușurință exersată. Văd că împletește un fular pentru lunile de iarnă ce vor veni. Nu ridică privirea când intru, dar nu pare surprinsă în clipa în care încep să vorbesc.

— Am venit să văd ce faci, spun.

— Mi-am dat seama, dă ea din cap. Nu iei loc?

Deși n-ar fi cazul, trag taburetul din fața măsuței de toaletă și mă așez pe el. Mă simt obosită. Nu trebuia să trăiesc atât de mult.

— Nu ai destule fulare? o întreb.

Ea surâde.

— Nu e pentru mine. E pentru fratele meu.

Mă uit la ea de parcă a înnebunit. Totuși, cred că are destulă minte cât să-și dea și ea seama că e o aiureală. În tot timpul petrecut aici, nu am auzit-o niciodată pomenindu-i numele. Credeam că a renunțat la el.

— De ce, Doamne, iartă-mă, ai face așa ceva?

— Pentru că în curând o să fiu moartă, zice încet.

Mâinile îi lucrează fără încetare.

— Și am vrut să-i las ceva. Doar la asta m-am putut gândi.

Mă ia cu fiori.

— Nu o să mori. De ce să mori?

Pentru prima dată, se uită la mine. Calmul ei mă înspăimântă.

— Eu nu o să fiu sclavă, Kiyomi.

Nu știam că ar merge atât de departe. Nu mi-am dat seama niciodată că are genul ăsta de hotărâre în ea.

— Nu fi ridicolă. Viața e mereu mai bună decât moartea.

Râde, dar privirea ei e tristă.

— Doar nu crezi așa ceva.

Mă străduiesc să-mi găsesc cuvintele.

— Nu știi dacă o să fie un monstru. Ar putea să fie blând. Ar putea chiar să fie chipeș.

Nori se oprește din tricotat.

— Kiyomi, spune foarte încet, nu-i nevoie să minți.

Mă uit lung la ea și atât. Recunosc privirea moartă din ochii ei. Simt un gust amar în gură.

Lasă capul în jos, astfel că ochii îi sunt umbriți de vălul părului.

— Speram că ai putea să-i trimiți tu fularul. După ce plec de aici.

O privesc cu ochi goi.

— Știi că nu pot.

Dă din cap aprobator. Se aștepta la asta.

— O să-l las aici, atunci. Dacă te răzgândești vreodată.

— N-o să mă răzgândesc.

Își împinge scaunul în spate. O lacrimă îi alunecă pe obraz, prima lacrimă pe care o văd în ochii ei de când a venit aici, în urmă cu doi ani. Ceva în mine se frânge.

— Da. Știu.

Aștept în fața încăperii unde Tanaki o vinde pe Noriko, conducând o licitație pentru castitatea ei, atâtând bărbați suficient de maturi cât să-i fie părinți cu perspectiva de a păstra alături un asemenea premiu atâta timp cât doresc. Iar când nu o mai doresc? Despre așa ceva nu se discută. Nu ne interesează partea aceasta.

Nu pot privi. Pentru prima dată în viața mea, nu am puterea să privesc. Dar îl aud. Nu vorbește deloc încet.

— Acest boboc rar și tânăr... doar treisprezece ani, atât de tânără, atât de proaspătă! E neatinsă... o siluetă splendidă, domnilor, o siluetă splendidă... Cine va fi primul... Ah, mulțumesc, Tono-sama, o ofertă foarte generoasă... Mai avem și alta? Mutai-sama, nu e genul dumitale? E în regulă, e în regulă, urmează să sosească alte fete până la sfârșitul lunii... Poate vor fi mai pe gustul dumitale. Dar să ne întoarcem la chestiunea de față... Nu fiți timizi, domnilor, nu fiți timizi.

Îi cunosc pe câțiva dintre bărbații din încăpere. Unii sunt mai răi ca alții. E unul, un medic tânăr care se bâlbâie teribil și are un picior strâmb, care nu e atât de groaznic. Îmi spune întotdeauna Kiyomi-san și zice „vă rog" de fiecare dată când cere vreun lucru. Ar fi blând cu ea.

Nici măcar nu cred că ar încerca să se culce cu ea — nu se atinge niciodată de celelalte fete. Tot ce vrea de fiecare dată este compania lor. S-ar mulțumi să o asculte cum citește poezie cu vocea ei liniștitoare. Sper să aibă parte de așa ceva. Sper cu atâta înfrigurare că îmi înfig unghiile în palme până se fac de un roșu-aprins.

Cu coada ochiului, o văd pe Miyuki încercând în zadar să fie discretă. Îi fac semn să se apropie. Vine spre mine și văd că e albă ca varul.

— Acum se întâmplă, nu-i așa? șoptește ea.

Are vocea răgușită. A plâns. Eu dau din cap că da.

Își frânge mâinile.

— Când o vor lua?

— Săptămâna asta. De îndată ce se face plata.

Trage aer în piept.

— Lăsați-mă să merg cu ea.

Închid ochii. Sunt mult prea obosită ca să mă ocup de asta.

— Nu.

— Aș merge pe gratis. Nu-mi pasă.

— Și cum rămâne cu sora ta?

Are o expresie dezarmată. Ochii ei mari se umplu de lacrimi.

— Vă rog, lăsați-o să rămână aici. *Vă rog*, Kiyomi-san.

Scutur din cap.

— E prea valoroasă. Am crezut... am crezut că o vom mai ține câțiva ani, dar... se pare că nu.

Miyuki cade în genunchi în fața mea. Își lasă chipul pe picioarele mele. Mă uit la ea, îngrozită.

— Ce naiba faci?

Plânge peste șosetele mele.

— N-o puteți vinde.

— Nu am de ales.

— Nu! țipă ea.

Încerc să mă eliberez, dar mă ține ca un animal disperat. O apuc de umeri și o împing, dar e grea ca o lespede de marmură.

— Ce faci? Ce te-a apucat? Miyuki, încetează!

Se uită în sus la mine și ochii ni se întâlnesc. Văd privirea familiară a unei fete care nu a cunoscut niciodată puterea, nici măcar asupra propriei sale vieți.

— E singura prietenă pe care am avut-o vreodată.

— Nu pot face nimic.

— Aveți un cuvânt de spus...

— Nu am nimic! șuier la ea, reușind în sfârșit s-o dau la o parte. Sunt o femeie, la fel ca tine. Am doar ceea ce obțin de la alții datorită farmecului meu. Nu pot opri ce se întâmplă. Nu înțelegi? Nu pot să fac nimic. Singură nu am dobândit nimic...

Mă opresc. *Nu am dobândit nimic.* Din copilărie, când mâncam fire de iarbă ca să-mi potolesc foamea din burtă, și până acum, ce am? Din zilele când eram o târfă de rând până în zilele când am fost vândută pe bani mulți, ce am dobândit? Niște haine frumoase și dreptul de a fi stăpâna altor fete care nu au nimic, așa cum nici eu nu am avut. Credeam că am ajuns pe o treaptă superioară în lumea asta. Dar adevărul e că aveam mai mult respect față de mine însămi pe când eram o târfă decât am în momentul acesta.

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc pe coridor. O aud pe Miyuki plângând în urma mea, dar nu mă întorc. Nu mă opresc.

Pentru numele lui Dumnezeu, m-am săturat până peste cap de sunetul ăsta, al fetelor care plâng.

*

Era ultima noapte. Camera lui Nori era plină de cutii împachetate. De dimineață, toate aveau să fie mutate altundeva. Nu știa unde. Nimeni nu îi spusese și ea nu întrebase.

Se privi într-o oglindă de mână. Cu machiajul țipător șters de tot, nu credea că arată destul de mare pentru toate astea. Treisprezece ani, se gândi ea, e o vârstă înfiorător de fragedă la care să mori. Tânguielile lui Miyuki i se strecurară în gânduri. Nu se oprise de ore întregi. Nori se întoarse cu fața la prietena ei.

— Miyuki, zise ea, cât de blând putu, e în regulă.

Miyuki icni. Avea ochii roșii și umflați.

— Nu e. Cum poți să spui măcar așa ceva?

Nori zâmbi, iar zâmbetul ei nu fu forțat. Era ceva straniu de liniștitor să știe că în curând se va întoarce în țărâna din care a venit. Viața ei nu însemnase nimic; moartea ei nu va însemna nimic. Destinul ei rătăcitor va ajunge la un sfârșit definitiv, eliberator.

— Ce spun eu nu schimbă deloc mersul lucrurilor. Dar aș vrea să te văd zâmbind, Miyuki-chan. Aș vrea să mi te amintesc așa.

Miyuki se șterse la ochi cu pumnii strânși.

— Nu pot suporta.

Nori îngenunche și își desfăcu brațele. Miyuki se târî înainte și, ca un bebeluș, își lăsă capul în poala lui Nori.

— Ba poți. O vei lua înapoi pe sora ta, murmură Nori, încercând să vorbească pe un ton liniștitor, la fel ca în prima noapte când se întâlniseră. O vei lua înapoi pe Nanako.

— Sigur m-a uitat până acum, zise Miyuki plângând amar. N-o să-și amintească cine sunt.

Nori o mângâie pe Miyuki pe părul răvășit.

— Sigur că o să-și amintească. Ești familia ei. Singura ei familie. Te iubește.

— Ce fel de viață pot eu să-i ofer?

Nori coborî vocea, atentă chiar și acum să nu asculte cineva.

— Sub scândurile din șifonierul meu e un colier de perle. Sunt perle gri, destul de rare. Nu le lua acum — e posibil să observe cineva —, dar când o să vină timpul să te duci după Nanako, ia-le cu tine. Sper că te vor ajuta cumva.

Miyuki înălță capul și își trase nasul.

— Mi-ai oferit atât de multe, zise ea. Iar eu nu am nimic să-ți ofer.

Nori întoarse privirea.

— Mi-ai oferit mai mult decât suficient.

Miyuki o înconjură strâns pe Nori cu brațele pe după gât.

— Te iubesc, Noriko Kamiza, șopti ea cu înfocare. N-o să te uit. Niciodată.

Nori nu fu în stare să răspundă. Dacă ar fi recunoscut în sinea ei ce era acest lucru, ar fi trebuit să recunoască și ce pierdea.

Rămaseră așa, ținându-se în brațe pe podea, până ce soarele se ivi deasupra norilor și umplu încăperea cu lumina sa nedorită. Kiyomi intră. Nori se desprinse din îmbrățișare.

Miyuki scoase un geamăt de animal pe moarte.

Kiyomi o luă de mână pe Nori și o conduse afară.

Era ultima dată când se vedeau.

Capitolul 9

Impas

Drumul spre Tokyo
Octombrie 1953

De data aceasta nu o loviră cât să-și piardă cunoștința. Nori stătea pe bancheta din spate a unei mașini negre cu geamuri fumurii. Kiyomi se afla lângă ea. Șoferul era un bărbat pe care nu îl recunoștea. Se gândea că o fi unul dintre bărbații care păzeau incinta. Avea cicatrici pe brațe, care semănau cu niște tăieturi vechi de cuțit. Încercă să nu se concentreze asupra lui. Se întoarse să se uite pe geam la peisajul de țară, colorat în nuanțe de verde și portocaliu. Când coborî geamul ca să simtă aerul pe față, Kiyomi nu o certă.

Tot ce știa era că după ce vor ajunge la Tokyo, nu va mai simți niciodată o adiere răcoroasă de toamnă care să-i amorțească obrajii. Nu va mai citi sau tricota sau lenevi la soare și nu se va mai juca niciodată. Va fi prizonieră o clipă, iar apoi va fi liberă pentru totdeauna. Își lăsă mâna

să atârne pe geamul deschis, ațipi și se trezi din nou, visând un lac albastru și limpede, pe care pluteau lebede.

Era un lucru ciudat să fii pe moarte, dar să nu te doară nimic.

Simțea lama rece pe interiorul coapsei. O furase din bucătărie când nu se uita nimeni. Personalul abia dacă o mai remarcase în ultimele săptămâni; cu toții se uitau prin ea de parcă era deja o stafie.

Folosise trei dintre panglici ca să lege lama astfel încât să n-o taie. Trebuia să aștepte momentul ideal. Panglicile fuseseră singurele daruri de la mama ei. Părea potrivit să-i fie alături până la sfârșit.

Numai viața ta e mai importantă decât supunerea.

Numai aerul pe care îl respiri.

Se ciupi de pielea palmei. *Îmi pare rău, Okaasan.*

De data asta, eu aleg.

Kiyomi îi aruncă o privire.

— La ce te gândești? șopti ea, cu o voce gravă, încărcată de teamă și neîncredere.

Nori zâmbi. Era un reflex, ca o jucărie ce reacționa când întorceai o cheiță ca s-o pornești.

— *Betsu ni*, spuse ea. Nu mă gândesc la nimic.

Kiyomi întinse mâna și o atinse pe umăr.

— Știu că nu mă iubești, începu ea.

— Mi-ai fost un tutore mai bun decât cei mai mulți, spuse Nori sec.

Își dădu seama cât de trist era că lucrul acela se adeverea în întregime.

— Atunci poate că o să-mi asculți sfatul acum.

Nori întoarse spre ea un chip lipsit de orice expresie.

— Pari tulburată.

— Iar tu nu! izbucni matroana.

În ciuda machiajului, Nori îi vedea paloarea feței.

— Întrebarea e de ce nu ești și tu! N-ai spus nimic de când...

Nori înclină capul, dar nu zise nimic. Kiyomi îi cercetă chipul, iar ochii ei negri încercau cu disperare să caute adevărul, dar făcuse o treabă mult prea bună cu fata. Chipul ei era o mască rece. Nu puteai citi nimic pe el.

— Nici măcar nu m-ai întrebat cum îl cheamă.

Nori nu catadicsi să-i răspundă la așa ceva. Erau doar două nume care contau aici: stăpân și sclavă. Kiyomi știa asta. Dar era evidentă disperarea ei de a găsi ceva de spus, orice, care să schimbe ceea ce nu putea fi desfăcut.

În cele din urmă, Nori vorbi. Nu și-o putea explica, însă simțea un soi de milă absurdă față de femeia din fața ei. Cu toate că ea avea putere și Nori nu avea deloc, cu toate că ea avea să trăiască mai departe în bogăție și confort, în timp ce Nori va fi curând rece în pământ... descoperi că nu ar fi făcut schimb de roluri.

— Până la Tokyo e drum lung. Ar trebui să încerci să te odihnești.

După care Nori își întoarse fața înapoi către geam, închise ochii și așteptă.

Curajul îi stătea încovrigat în poală ca o pisică adormită, așteptând împreună cu ea.

Curând.

*

Drumul nu fu atât de lung până la urmă. Poate că nu se aflaseră la marginea pământului, așa cum crezuse ea. Poate că mica lor lume existase chiar lângă aceasta.

Nori nu mai văzuse niciodată orașul Tokyo. Auzise povești, desigur, povești despre lumini strălucitoare și oameni ocupați, îmbrăcați în haine moderne: nu chimonouri, ci costume și fuste scurte. Auzise de femei care își dădeau părul cu gel și își vopseau unghiile, de bărbați care purtau pălării elegante și mergeau ținându-le pe femei de mână în public, ziua în amiaza mare, fără pic de rușine. Era un oraș plin de panouri cu neoane, de învățați, de muzică și de viață. Și undeva era un magazin de jucării ce vânduse odinioară ultimul iepuraș de pluș unui băiat frumos care nu se pieptăna niciodată.

Nu-și îngădui să se gândească la numele lui. Chiar și acum, dacă s-ar fi gândit la numele acela, și-ar fi pierdut toată forța și s-ar fi făcut zob.

Își lipi palma de geam și își răsfiră degetele ca să poată privi printre ele. Atunci îl văzu profilat în depărtare, orașul fortificat din mijlocul orașului: Castelul Edo, înconjurat de șanțuri într-o parte și având o poartă masivă în alta. Toate acestea erau menite să țină restul lumii afară.

— Palatul, șopti ea.

— Da, zise Kiyomi pe un ton jucăuș, mulțumită că reușise s-o facă în sfârșit să vorbească. Trebuie să-l privești ca pe sălașul străbunicilor tăi.

Nori își întoarse fața de la geam și privi drept înainte.

— Nu. Nu-l văd așa.

— Ei bine, nu acolo mergem. Ceea ce ai ști dacă m-ai fi întrebat.

— Nu-mi pasă.

— Sunt verii tăi, să știi.

— Sunt un copil din flori, zise Nori pe un ton rece, împreunându-și mâinile în poală. Eu nu am familie.

— Ai venit de undeva, insistă Kiyomi. N-ai apărut de nicăieri.

Nori trase adânc aer în piept.

— De ce faci asta?

— Nu știu...

— De ce faci asta *acum*? șuieră Nori.

Simțea cum pulsul i se accelerează.

Kiyomi strânse din buze și nu răspunse imediat. Privi drept în față. Șoferul nu zisese nimic și nici nu păruse că ar asculta.

Iute, ca și cum n-ar fi vrut să se răzgândească, Kiyomi apăsă un buton care ridică un paravan negru între bancheta din spate și scaunele din față.

Atât de singure puteau fi.

— Am greșit, șopti ea.

Apucă mâinile lui Nori în ale sale și o întoarse astfel încât să stea față în față cu ea.

— Iar acum trebuie să mă asculți.

— Încetează.

— Noriko!

— Nu mai e problema ta. Acum nu-ți mai aparțin. De ce îți pasă?

— Nu moartea mi-am dorit-o pentru tine. Nimic din toate astea nu mi-am dorit pentru tine.

— Ce dorim noi nu contează. Tu m-ai învățat asta.

Expresia lui Kiyomi era îndurerată. Avea lacrimi în ochi.

— Doamne, Nori. Trebuie să trăiești. Trebuie să supraviețuiești. Trebuie... trebuie doar să supraviețuiești. Nu pot să te salvez. Nu pot să-ți dau speranță, fiindcă ar fi o minciună. Dar trebuie să *trăiești*.

— Asta nu e problema ta, repetă Nori printre buzele reci.

Calmul i se risipea, așa cum părea să se întâmple de fiecare dată.

— Nu e ca și cum va trebui să le dai banii înapoi.

— Dar gândește-te! izbucni Kiyomi, iar în cele din urmă, lacrimile începură să-i curgă.

Îi căzură pe obrajii fardați cu roșu și i se adunară în adâncitura claviculei.

— Gândește-te ce fel de femeie ai putea fi.

Nori nu se gândise niciodată, nici măcar preț de o clipă, ce fel de femeie ar putea fi.

— Mi-ai... mi-ai spus să mă resemnez.

— Iar acum îți spun să lupți.

Nori scutură din cap.

— Nu mai pot să lupt.

Kiyomi începu să spună ceva, dar se opri. Nori o simți și ea.

Mașina încetinea. Își țineau privirile ațintite una asupra celeilalte, fără să respire, spunând atâtea lucruri nerostite.

Nori o strânse pe Kiyomi de mână. Sunetul motorului se stinse.

— Îmi pare rău, șopti Kiyomi. Pentru tot. Îmi pare rău.

Nori ezită. Auzea că șoferul ieșise și venea să-i deschidă portiera. Avea doar câteva secunde. Nu se putea gândi ce să-i spună acestei femei. Iată-le, matroană și târfă, sărmană înstărită și prințesă decăzută, stăpână și servitoare. Dar în clipa aceasta, nu se simțeau deloc așa. Erau pur și simplu două femei cu capetele plecate împotriva vântului. Nori decise că dacă asta nu le făcea prietene, le apropia totuși într-un fel.

— O să-mi lipsești, Kiyomi-san.

Era absurd. Dar era și adevărat.

Portiera se deschise. Fără să fie rugată, Nori ieși din mașină și clipi repede în lumina de toamnă. Știa unde se află. Fiecare copil din Japonia știa de locul acesta.

Chiyoda-ku era centrul de afaceri din Tokyo. Toate clădirile guvernamentale, ambasadele și monumentele se găseau aici. La fel și cei mai bogați și mai puternici oameni ai țării.

Casa din fața ei nu era un palat, dar semăna cu unul.

Nori se trezi stând într-o curte închisă, cu ziduri înalte de piatră văruită. Casa era veche și impunătoare, joasă și întinsă, cu un acoperiș din țiglă de culoarea argilei roșii. Poarta din spatele ei era împodobită cu un blazon pe care nu îl recunoștea.

Arăta veche, dar îngrijită. Singurele lucruri neglijate erau plantele. Erau câțiva pruni triști, cu frunzele de aceeași culoare ca acoperișul, care era limpede că văzuseră zile mai bune.

Kiyomi veni în spatele ei. Nori știa că trebuie să înainteze, să intre într-o casă care nu o întâmpina cu bucurie, cu oameni care nu aveau s-o iubească.

Mai trecuse prin așa ceva. Știa ce are de făcut.

Așa că porni. Tivul celui mai bun chimono se târa în urma ei, răvășind frunzele căzute. Părul îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și îi cădea liber pe spate, simbolizându-i castitatea. Avea obrajii îmbujorați și inima îi bătea iute ca a unei vrăbii, dar nu îi era teamă.

Urcă treptele din lemn și pătrunse pe ușa glisantă ce dădea în anticameră și pe care o servitoare de pe cealaltă parte o deschise fără o vorbă.

Se opri să-și scoată pantofii și apoi merse mai departe, până ce o femeie apăru în fața ei, îmbrăcată într-un chimono de mătase de culoarea cerului.

— *Douzo agatte kudasai*, zise ea. Bine ai venit.

Nori se înclină.

Femeia nici măcar nu o privi.

— Vă mulțumesc pentru promptitudine. Puteți să-i lăsați lucrurile afară, va veni cineva să le ia.

Kiyomi ezită. Acum nu putea vorbi liber. Avea un rol de jucat, același pe care îl jucase de zeci de ori înainte.

Nori se întoarse cu fața la ea. Doar pentru o clipă, cu chipul ascuns sub vălul părului, își îngădui să zâmbească.

— *Arigatou*. Pentru tot ce m-ai învățat.

Kiyomi făcu o plecăciune adâncă.

— Rămas-bun, mică prințesă.

Nori simți o gheară în piept. O clipă vru să întindă brațele și să se agațe de Kiyomi, așa cum nu se agățase niciodată de mama ei, de bunica ei.

Cuvintele i se adunară bolborosind în gâtlej.

Nu pleca.

Nu mă părăsi.

Nu mă părăsi, iar.

Nu din nou.

Te rog.

Dar nu putu vorbi. Buzele i se ferecară și Nori se întoarse. Într-o clipă, Kiyomi dispăruse.

Și, la fel ca la început, Nori rămase singură.

*

Fu condusă într-o încăpere mare cu podele din *tatami*. Toate celelalte obiecte de mobilier fuseseră scoase, cu excepția unei singure perne de mătase în mijloc.

— Așteaptă aici, zise femeia scurt.

Nori se lăsă pe pernă cu genunchii îndoiți sub ea. Știa cum trebuie să stea așezată. Mama ei o învățase când avea trei ani. Era unul dintre puținele lucruri pe care Seiko se obosise să o învețe.

Așteptă până ce auzi cum se închid ușile *fusuma*.[11]

Nu știa cât timp mai are la dispoziție. Câteva minute, poate. Își imagina că noul ei stăpân stătea undeva în spatele unui birou. Poate că bea un pahar sau două înainte să coboare să o vadă.

Dacă nu își aduna curajul acum, nu avea s-o facă niciodată.

Așa că îi rămăseseră câteva minute. Șase.

Cinci.

Nu știa exact — dar știa că nu e destul. Își apăsă fața cu palmele. Pentru prima dată, își îngădui să simtă întreaga nedreptate a tot ceea ce o adusese până în acest punct.

Nu împlinise nici paisprezece ani și nu avusese niciodată o zi doar pentru ea, nici măcar o zi care să nu-i fi fost dictată de altcineva. Nu fusese niciodată la festivalul verii și nu făcuse îngerași în zăpadă cu alți copii iarna. Nu fusese sărutată niciodată sau apreciată sau iubită ca în cărțile ei cu povești.

Ei bine...

Poate, într-un fel, fusese iubită. Se agăță cu putere de asta, de sentimentul acesta firav și cald. Se înveli în fiecare amintire fericită pe care o putu găsi.

Aceasta îi era armura.

Mirosul parfumului de mentă al mamei sale. Sunetul râsului lui Akiko, cu pufnetul de la sfârșit. Zâmbetul

[11] Uși glisante construite dintr-un cadru din lemn și acoperite cu hârtie opacă și groasă, simplă sau cu picturi elaborate.

ironic al lui Kiyomi. Senzația degetelor lipicioase ale lui Miyuki întrepătrunse cu ale ei.

Ploaia pe chipul său. Prima dată când a auzit vioara.

Și Oniichan.

Akira.

Nori o făcu dintr-o singură mișcare abilă. Durerea fu ascuțită și profundă de-a lungul coapsei. Cu toate că ar fi trebuit să se aștepte la asta, îi tăie răsuflarea. Cuțitul îi căzu din mână și instinctiv își apăsă tăietura cu palma. Nu avea să fie destul de adâncă. Știa, cumva, că ratase artera despre care îi spuseseră cărțile ei.

Nici măcar să moară cum trebuie nu reușea.

Căzu pe spate, lovindu-se tare de podea, dar fără să simtă. Cu părul răsfirat și brațele deschise larg, aproape se putea preface că se află în grădina din Kyoto.

Gomen, Oniichan.

Am vrut... să te văd...

Începu să-și simtă capul foarte greu. Durerea din picior aproape îi dispăruse. I se păru că aude o ușă crăpându-se. Cineva țipă, dar părea foarte departe.

Nu avu niciun efect asupra ei. Știa că nu au ce să mai facă pentru a o opri acum. Erau... pași? Două perechi, una în spatele alteia.

Iar apoi cineva se apleca peste ea, o atingea, o legăna în niște brațe puternice.

Cineva striga.

— Nori!

Simți miros de lămâie și *wasabi*.

— Nori! Trezește-te. Trezește-te! Te-am găsit. Te-am găsit în sfârșit, așa că n-ai cum să mori. Mă auzi? Nu poți să mori. Te rog, nu, nu, nu, nu, nu.

Miji ochii. Abia mai vedea, dar i se păru că simte ceva pe față. Ceva umed.

Miroși ca Akira, se gândi ea. *Mi-a fost dor... de asta...*

Vuietul din urechi era asurzitor de-acum.

Okaasan.

Îmi pare rău.

Văzu o lumină albă puternică și apoi nimic.

Capitolul 10

Sonata

Tokyo, Japonia
Octombrie 1953

Zăcu plutind o singură zi. Aceasta era starea intermediară.

Era diferită de vis. Nu vedea nimic, dar părea altfel decât dacă ar fi fost nevăzătoare. Nu exista foame sau durere, frică sau tristețe, îngeri sau demoni care s-o întâmpine aici.

Era doar albul.

Iar apoi, puțin câte puțin, sunetul.

La început era foarte departe, ca și cum cineva ar fi strigat peste un gol imens. Se agăța de sunetul acela. Se înfășura în jurul lui și-l lăsa să o tragă de sub alb. Deveni tot mai puternic, până ce reuși să-l audă atât de bine de parcă i-ar fi fost șoptit la ureche.

Iar apoi reuși să vadă cel mai slab licăr de culoare.

Simți cum plutește în sus, din adâncurile neantului până imediat sub valuri.

Iar când întinse în cele din urmă gâtul să respire, izbuti să soarbă aerul.

Și când deschise ochii, acolo, chiar acolo, era soarele.

Stătea în genunchi lângă patul ei de scânduri, cu capul negru plecat și mâinile așezate peste inima ei.

— Oniichan.

Capul lui zvâcni, iar ochii lui cenușii se făcură mari când îi întâlni privirea. Nori observă cearcănele de sub ochii lui, pelicula unsuroasă de pe pielea lui, și se întrebă de cât timp stătea acolo.

— Noriko, zise el, iar vocea i se stinse. Doamne. Doamne, în sfârșit.

Nori se ridică pe coate, deși simțea cum i se învârte capul.

— Chiar tu ești?

Akira se aplecă și o sărută pe o parte a feței, chiar pe una dintre gropițele adânci din obrajii ei. Gestul era străin, ca atâtea dintre manierismele lui preluate din vremea petrecută în Europa când era copil. Dar lui Nori i se păru străin din alt motiv.

Nu mai fusese niciodată atât de afectuos cu ea.

— Ți-ai tot pierdut cunoștința întreaga zi, șopti el. Piciorul tău... am reușit să oprim sângerarea, dar apoi ai făcut febră foarte mare. Am crezut... o clipă, am crezut...

Piciorul. Nori uitase complet de picior. Își strecură mâna sub pătură și bineînțeles că piciorul stâng îi era înfășurat în bandaje grele.

— A trebuit să coasem rana, îi spuse Akira.

Părea amețit, deși era greu să-ți dai seama în camera întunecată.

— S-ar putea să rămâi cu un șchiopătat. Nu putem fi siguri. Dar o să ai o cicatrice.

Ea nu făcu decât să-l privească. Nu-i păsa mai deloc de picior, de șchiopătat sau de cicatrice; voia doar să-l privească.

Akira zâmbi superior, de parcă ar fi știut asta deja.

— Te-am găsit, zise el, cu un glas liniștit, dar plin de satisfacție. A durat doi ani, însă te-am găsit și am pus la cale un plan să te iau înapoi.

Ea dădu aprobator din cap. I se părea imposibil să fie în viață. Nu putea înțelege că se află aici, sănătoasă și alături de fratele pe care încercase atât de tare să-l uite.

Nu voia să simtă nimic, în caz că toate astea erau doar ultima glumă a diavolului înainte s-o arunce în infern.

Akira continuă.

— După ce am înțeles că te afli... că te afli în unul dintre locurile acelea, l-am pus pe un fost servitor de-ai tatălui meu să se dea drept cumpărător ca să te găsească.

Inima lui Nori începu să bată mai repede. O durea, aproape de parcă și-ar fi pierdut obișnuința de a bate.

— L-am pus să aranjeze să fii adusă aici. Asta a fost casa unchiului meu, dar acum că a murit, face parte din moștenirea mea. Știam că pot să te aduc aici. Bunica o să-și dea seama curând ce s-a întâmplat, dar eu o să te apăr. Îți jur.

Nori se forță să se ridice în șezut. Se înclină în față astfel că ajunse în brațele lui Akira, cuibărindu-și capul în adâncitura gâtului său.

— Îmi pare atât de rău, gemu ea.

Lacrimile începură să-i cadă grele și libere. Tot corpul o durea, dar nu de durere plângea. Ca două vapoare

ce treceau pe apă în noapte, aproape se pierduseră unul pe altul. Aproape îi dăduse drumul.

— Nu știam ce altceva să fac.

Akira o bătu ușor pe creștet.

— Sst. E vina mea. Te-au trimis în locul acela îngrozitor din cauza mea. N-am putut împiedica asta. Am încercat... am încercat totul, dar m-au amenințat că îți vor face rău dacă nu... dacă nu încetez să mă mai amestec și nu-mi fac datoria față de *familie*.

Glasul îi era încărcat de mâhnire.

— Mi-au spus că ești undeva în siguranță, dar că nu pot să te mai văd niciodată. Mi-au spus să uit de tine. Să-mi văd de școală și de muzică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Bunica a zis că îmi cumpără orice vreau, bunicul a zis că îmi găsește o prințesă cu care să mă însor.

Nori își dădu capul pe spate și se trase ușor înapoi ca să-l poată privi în ochi. Crescuse. Chipul lui își pierduse puținele rotunjimi de bebeluș pe care le avusese, iar pomeții îi erau bine definiți. Chiar și stând în genunchi, Nori își dădea seama că era mai înalt. Și mai era ceva. Strălucirea i se stinsese. Nu mai era un băiat norocos.

Încă de la naștere, Akira fusese răsfățat de divinitate. Asta îi spusese întotdeauna bunica ei și Nori ajunsese să creadă și ea acest lucru. Akira hoinărise prin viață fără niciun efort, știind că va fi întâmpinat călduros oriunde s-ar duce. Rareori cunoscuse dezamăgirea, abia cunoscuse durerea, nu știuse niciodată ce înseamnă să fii ignorat. Așa că avea încrederea sau, pe drept cuvânt, aroganța cuiva care știa că nu poate să-i meargă niciodată prost.

Dar acum încrederea aceea fusese grav zdruncinată. Siguranța îi dispăruse, iar tot ce-i mai rămăsese din inocență pierise odată cu ea.

Când Nori înțelese asta, trebui să strângă pumnul și să-l muște ca să-și înăbușe un urlet.

— Trebuia să uiți de mine, așa cum ți-au cerut, șopti ea cu inima frântă. Te-am distrus.

Akira o trase tare de o șuviță.

— Sst.

— Dar...

— Am zis să taci.

Nori plecă fruntea. Akira își schimbă poziția și se uită peste umăr.

— Ar trebui să chem medicul. E toiul nopții, dar i-am cerut să stea într-una dintre camerele de oaspeți.

Nori nu voia să-l lase să plece. Îl apucă de mânecă.

— N-o să ne îngăduie să scăpăm așa ușor, zise ea, pe măsură ce creierul ei încețoșat începea să pună piesele laolaltă. Asta înseamnă să le declarăm război bunicilor. O să vină după noi.

Akira încuviință. Desigur că știa asta. Știuse de la bun început că nu există cale de întoarcere.

— N-o să fim în siguranță, spuse Nori cu un oftat.

Simțea cum pieptul i se strânge.

— Acum i-am umilit, le-am pătat onoarea și n-o să se resemneze. Niciodată.

Akira încuviință din nou. Avea o expresie gravă, dar nu încercă s-o aline pe Nori cu minciuni. Indiferent dacă ea voia sau nu, Akira îi spunea întotdeauna adevărul.

Nori rămase complet nemișcată când înțelese gravitatea situației. Să o închidă în casă nu funcționase. Să o alunge nu funcționase.

Trase aer în piept.

— O să mă omoare.

Akira își lipi fruntea de a ei, iar ea simți că emană hotărâre.

— O să încerce.

*

Akira nu o lăsa niciodată singură mai mult de câteva momente. Când venea medicul să o vadă, fratele ei se retrăgea în colț, dar nu-i scăpa din priviri.

După ce medicul își încheie consultația, dându-i niște pastile pentru durere și instrucțiuni stricte să evite să pună prea multă greutate pe picior, o servitoare îi aduse ceva de mâncare. Câteva clipe mai târziu, altă servitoare îi aduse apă să se spele și un schimb de haine curate. Când femeia plecă, Akira se întoarse cu fața spre perete pentru ca Nori să îndepărteze mirosul de sânge. Fata se pieptănă cât de bine putu și tresări de durere când îmbrăcă un furou curat de bumbac. Nu se uită la bandaje. Dregându-și vocea, îl anunță pe Akira că se poate întoarce.

Nu voia să mănânce, dar expresia lui Akira o lămuri că nu are de ales.

Își mâncă fără poftă orezul.

— Ce se întâmplă acum?

Era aproape dimineață. Nori auzea cum casa începe să se trezească.

Akira se frecă la ochi.

— O să ne găsească în curând. Au spioni peste tot, sunt aproape ca niște mafioți, doar că au sânge nobil.

Nori împinse orezul într-o parte.

— Nu, *tabete*. Mănâncă.

— Să plecăm din Japonia? întrebă ea.

Akira ridică din umeri.

— E imposibil. Sigur supraveghează porturile. Iar tu nu ai niciun fel de acte, nu ai documente pentru vamă. Din punct de vedere legal, nu exiști.

Ea își mușcă buza.

— Ai putea să pleci fără mine.

Chipul lui Akira se întunecă.

— Dacă ai de gând să fii toantă, te rog frumos să taci. Am destule pe cap.

Nori strâmbă din nas. Poate că nu se schimbase atât de mult.

— Nu mai sunt un copil. M-aș descurca fără tine.

Akira făcu un gest din încheietură.

— Nori, n-am trecut prin toate astea ca să te găsesc și să te aud că vorbești de plecat. M-ai costat o mică avere.

— Puțin cam mult, pufni ea.

Akira o privi, iar Nori îi văzu cearcănele de sub ochi.

— Trebuie să găsesc o cale de a mă ocupa de bunica noastră. E o cățea bătrână și ticăloasă, dar nu e proastă. Știe că trebuie să mă cucerească dacă vrea ca numele ei prețios să dăinuie.

— N-o să accept să-ți vinzi sufletul ei din cauza mea, izbucni Nori.

Dădu să se ridice, însă durerea din picior era încă prea puternică.

— Nu e corect.

Akira oftă de parcă ar fi vrut să spună că e dezamăgit că, după treisprezece ani și o viață destul de grea cât s-o frângă, tot era naivă.

— E singura soluție pentru noi.

Nori își frământă mintea ca să găsească ceva cu care să-l contrazică.

— Nu putem rămâne aici?

— Sunt convins că spionii ei știu deja că suntem în locul ăsta. Sau dacă nu, o să afle foarte curând. Aici, o singură persoană îmi e credincioasă. Altfel, ei nu sunt servitorii mei, nu am crescut cu ei. Pot să am încredere în ei doar atâta timp cât îi pot plăti, iar ea îi poate plăti mai bine.

— Păi, atunci nu putem să mergem altundeva? Nu e posibil să trăim la țară și să ne ascundem?

Akira o privi fără nicio expresie.

— Și ce să facem? Să creștem porci ca țăranii? Să cultivăm orez?

Nori scoase un țipăt frustrat.

— Nu poți s-o lași să câștige!

Akira o privi îngustându-și ochii.

— Să câștigăm înseamnă să rămânem în viață. Să stăm undeva unde e cald și suntem în siguranță, unde suntem îngrijiți și hrăniți. Asta înseamnă să câștigăm. Victoria noastră va fi să-i supraviețuim. Acum jucăm cum ne cântă, dar e bătrână și curând — peste cinci sau zece ani — o să moară și atunci o să jucăm după ce melodie vrem.

— Dar...

— M-am gândit la asta. Tu nu crezi că vreau să merg în Europa? Îmi doresc de atâta vreme să ajung acolo, să studiez muzica... aveam de gând să plec oricum peste câțiva ani, sperasem...

Akira întoarse privirea, iar Nori văzu că și el își făurise speranțele sale, speranțe care fuseseră spulberate de povara prezenței ei în viața lui. Băiatul ridică din umeri.

— Oricum, asta e singura cale. Fără moștenirea mea, nu avem nimic.

Nori se dădu bătută în fața logicii sale implacabile.

— O urăsc.

Akira veni și se așeză lângă ea, înconjurându-i umerii plăpânzi cu brațul său lung.

— Știu. Nu am de ales, zise el pe un ton obosit. Îmi pare rău. Nu pot să te apăr de ea dacă nu-i ofer ceva. Îți jur, n-o să ne întoarcem niciodată la Kyoto cât mai e în viață. Dar... nu am de ales.

Nori își încleștă pumnii. Ura patul acesta. Ura camera aceasta. Ura cât de neputincioasă era, cât de neputincioasă era întotdeauna, iar greutatea urii era înfiorătoare. Nu putea face nimic. Iarăși.

— Ce ai de gând să-i oferi?

Exista un singur răspuns. Exista un singur lucru care valora mai mult decât aurul pentru Yuko și Kohei Kamiza. Un singur lucru care valora mai mult decât nesocotirea mândriei lor, mai mult decât ura arzătoare pe care o aveau față de nepoata lor bastardă.

Akira închise ochii.

— Pe mine, zise el simplu.

Nori simți un impuls puternic de a vomita.

— Faci un pact cu diavolul.

— De fapt, zise Akira ironic, diavolul s-ar putea să-mi ofere condiții mai bune.

Nori oftă din greu și întinse brațele spre el. Fără să spună nimic, Akira o ridică, luând-o în brațe de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Apoi se ridică și el, iar Nori își lăsă picioarele să atârne, agățându-se de trupul lui de parcă ar fi murit dacă i-ar fi dat drumul.

— Chiar sperasem că ai depășit etapa plânsetelor.

Ea încercă să râdă, dar nu reuși decât să scoată un suspin.

— Nu pot să te mai pierd încă o dată.

Akira se îmbujoră, obrajii lui palizi căpătând o nuanță rozalie. Chiar și acum, îl stânjeneau manifestările de emoție sau declarațiile de loialitate. Pur și simplu nu era stilul lui.

— Te duc afară ca să stai la soare. Așa că nu mai plânge.

Nori se străduiau să-și găsească hotărârea, îngropată undeva adânc, sub furia neputincioasă și spaima ei. Era mult mai ușor să afle curajul de a muri decât de a trăi în umbra răzbunătoare a bunicii sale. Se întindea peste toată Japonia ca un văl negru și lucios de doliu. Undeva în țara asta, și mama ei se ascundea, liniștită la gândul că și-a sacrificat copiii în schimbul libertății, al depărtării de acest nume otrăvitor. Miyuki dormea într-o cameră rece și nu avea destulă mâncare. Kiyomi începea să se împace cu distrugerea sufletului ei. Iar acum Akira se înarma cu tot curajul pe care îl avea ca să lupte în numele ei.

Știa, fără nicio urmă de îndoială, că e blestemată, așa cum îi spusese mereu bunica: o bastardă blestemată, născută sub o stea răuvoitoare.

Capitolul 11

Nu-ți fie teamă de niciun rău

Tokyo, Japonia
Noiembrie 1953

În mod neașteptat, zilele ce duseră la întâlnirea planificată a lui Akira cu bunicii lor, aranjată cu pricepere printr-o scrisoare și stabilită să aibă loc în marele salon, fură perfect calme.

Ceasurile nu se opriră. Soarele nu refuză să răsară. Totul mergea târâș mai departe.

Akira alerga între această proprietate și casa copilăriei sale, aflată la doar câteva străzi distanță. Întotdeauna lua cu el câte doi servitori și se ducea ziua în amiaza mare, dar Nori avea inima cât un purice de fiecare dată când el ieșea pe poarta electrică.

Lui Nori i se interzisese cu strictețe să părăsească proprietatea deocamdată, ceea ce o făcuse să zâmbească. În privința asta, nu era nimic nou.

Își petrecea cea mai mare parte a timpului cutreierând prin casă, încercând să nu intre în calea servitorilor. Aceștia nu erau nepoliticoși cu ea. Îi spuneau Ojosama sau „doamnă".

Însă era limpede că îi făcea să se simtă stânjeniți. Din câte îi spusese Akira, fostul lor stăpân, unchiul lui, s-ar fi întors în mormânt dacă ar fi știut că Nori se află în casa lui, că mănâncă la masa lui, că e servită și cinstită.

Se retrăgea, ca întotdeauna, în grădină. Aceasta era destul de neîngrijită — copacii trebuiau curățați, iar florile plivite de buruieni. Pe suprafața apei din fântână creștea mătasea-broaștei, iar tufișurile mișunau de animale și erau năpădite de excremente.

Era limpede că aici nu mai venea nimeni.

Totuși, erau câțiva copaci străvechi sub care îi plăcea să stea. Uneori avea cu ea o carte de poezie sau mituri antice, alteori o carte de limbi străine, fiindcă încerca să-și îmbunătățească engleza, pe care fratele ei o vorbea atât de bine. Detesta să fie în urma lui. Încerca mereu să țină pasul. Își dorea atât de tare să-i fie de ajutor încât dorința aceasta era aproape palpabilă.

Alteori exersa la vioară. Nu i se mai părea atât de greu; până și Akira recunoscuse fără tragere de inimă că avea și ea o parte — *o parte* — din talentul lui înnăscut. Acum putea interpreta unele dintre piesele lui favorite, iar când era acasă, se sprijinea de cealaltă parte a stejarului lat și o asculta.

Nu o lăuda niciodată — ar fi cerut prea mult —, dar felul tandru în care îi mângâia părul când încheia piesa îi umplea inima de bucurie.

Astăzi, Akira era în oraș, încercând să obțină acte false pentru Nori; era cea mai ușoară cale, de vreme ce fata nu avea certificat de naștere. Dacă ar avea acte, s-ar putea preface că are o identitate. Asta în caz că negocierile luau o turnură urâtă și trebuiau să fugă în cele din urmă.

Fratele ei îi făcuse o fotografie pentru documente, așa că, pentru prima dată, Nori se trezi zâmbind timid spre obiectivul unei cutii negre de metal.

Se simțea neobișnuit de veselă. Akira îi spusese să nu mai stea bosumflată, iar ea făcea tot posibilul să-l asculte, încercând să-și ocupe timpul. Era în grădină și făcea coroniță din flori când femeia în albastru, care o întâmpinase când sosise prima dată, ieși să vadă ce face.

Purta întotdeauna un chimono de aceeași culoare. Nori putea doar să presupună că e șefa personalului.

— Doamnă, zise ea, înclinând capul. E timpul să vă luați pastilele.

Nori se încruntă. Încă de la „accidentul" ei — așa îi spuneau acum — fusese obligată să ia pastile ca să evite o infecție. Aveau gust de cretă.

— Nu, mulțumesc.

Femeia înclină capul. Era drăguță și părea să aibă în jur de douăzeci sau douăzeci și unu de ani.

— Mă tem că stăpânul a fost foarte insistent. Vă rog să intrați și să le luați.

— Oh, Oniichan e acasă?

— Nu, e în oraș. Dar mi-a atribuit această sarcină.

Nori își răsfrânse buza de jos.

— A mai spus ceva?

— A spus că ora de culcare e la zece. Și să mâncați toată cina, nu doar orezul.

Nori își înăbuși iritarea.

— Când se întoarce?

— De dimineață, cred. E la vechea noastră casă.

— „A noastră"? se încruntă Nori.

Femeia nu spuse nimic. Nori o privi de parcă o vedea pentru prima dată.

— Cine ești dumneata?

— Mă numesc Ayame, răspunse ea, înclinând capul. Am slujit în casa tatălui lui Akira-sama. De când eram copilă. Atunci când Akira-sama a hotărât să-și stabilească aici noua reședință, m-a rugat să mă ocup eu.

Nori trebui să reziste tentației de a-și lăsa toate întrebările să i se reverse de pe buze odată.

— De cât timp îl cunoști pe fratele meu, atunci?

— Din ziua când s-a născut, zise Ayame și rămase nemișcată.

Nori se ridică și își șterse iarba de pe rochie.

— O să iau pastilele. Dar aș vrea să mai vorbesc cu dumneata, Ayame-san.

Se înclină și plecă. Putea evita întrebările acum, dar amândouă știau că discuția nu s-a sfârșit.

*

Akira veni acasă devreme în dimineața următoare. Nori alergă să-l întâmpine, încă îmbrăcată în cămașa de noapte. Simțea o durere ascuțită în picior, dar putea merge destul de bine. Nici urmă de șchiopătat.

Făcu o plecăciune, iar Akira o bătu ușor pe creștetul capului.

— Trebuie să te tunzi, spuse el.

— Ce mi-ai adus? întrebă Nori, zâmbind.

El îi dădu un pachet învelit în hârtie de un galben-intens.

— Niște haine obișnuite. Câteva rochii, niște pulovere și fuste. Nu poți să umbli prin Tokyo îmbrăcată ca o femeie din secolul trecut.

Nori rămase cu gura căscată.

— Și mi-ai luat lucruri foarte la modă din vitrinele magazinelor?

Akira își dădu ochii peste cap.

— Ți-am adus ce ți-am adus. Dar în orice caz, poți să-l deschizi dacă vrei.

Nori începu să despacheteze cadoul. Deasupra, era o rochie cu guler și mâneci scurte de culoarea caramelelor.

Obrajii lui Akira erau trandafirii.

— Îți place?

— Foarte mult, Oniichan, răspunse Nori, ridicând privirea spre el. Mulțumesc.

Akira păru mulțumit.

— Păi, bine. Du-te și te schimbă atunci. Ieșim afară.

Îngheță, convinsă că nu a auzit bine. Un fior îi străbătu tot corpul, din creștetul capului până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Afară... unde?

Akira își încrucișă brațele. Nici măcar nu își scosese haina de piele.

— În oraș.

— Dar asta e una dintre reguli, zise ea, privindu-l cu uimire.

Ochii lui se îmblânziră.

— Nu sunt eu tutorele tău acum?

— Ba da.

— Nu e regula mea. Credeam că asta îți dorești.

— Așa e! exclamă ea, simțind cum obrajii încep să-i ardă. Doar că... Da. Dar ai zis că nu suntem în siguranță.

— Obaasama nu va face nimic înaintea întâlnirii stabilite. E o chestiune de onoare.

— Dar...

Akira atacă problema frontal, la fel ca întotdeauna.

— Ți-e frică.

Nori nu putea nega acest lucru.

— Credeam doar că n-ai vrea să fii văzut împreună cu mine.

Akira pufni.

— Nu mă jigni.

Nori trebui să recunoască faptul că nu o tratase niciodată ca pe o paria. Sigur, îi găsea o mulțime de defecte, dar întotdeauna pentru ceea ce făcea. Nu pentru cine era. Chiar și așa, era un lucru cât se poate de serios ceea ce sugera — nimeni în afara familiei sau a celor de la *hanamachi* nu știau de ea.

Akira îi propunea să sfideze o tradiție de o mie de ani.

— Va fi un scandal înfiorător, șopti ea. Bunica va fi tare furioasă.

— Foarte bine. Cu puțin noroc va face comoție și vom putea să ne mutăm la Paris.

— Cum poți să fii atât de sigur că va ieși bine?

Akira îi aruncă privirea pe care i-o arunca atunci când se aștepta ca ea să-și dea seama singură de un anumit lucru.

— Nu poți să-mi explici măcar o dată? întrebă ea, iritată. Ești prea deștept pentru mine.

— Știi de ce a putut să facă orice a vrut cu tine? întrebă Akira, în mod evident sperând că o va putea conduce la apă și că ea va fi suficient de isteață cât să bea.

— Pentru că e bogată. Și de viță nobilă.

— În afară de asta.

Nori își frământă creierii.

— Pentru că... pentru că sunt bastardă.

Ochii pătrunzători ai lui Akira erau larg deschiși.

— Și?

— Și...

Se întrerupse.

— Și pentru că...

Akira oftă. Era limpede că își pierduse răbdarea cu ea.

— Pentru că ești un secret.

Nori îl privi cu ochi goi. Întotdeauna crezuse că acesta era singurul motiv pentru care i se îngăduia de fapt să trăiască.

Akira continuă.

— Ah, gândește, Nori. Haide. Nu ai certificat de naștere; mama probabil te-a născut acasă. Nu ai fost înscrisă niciodată la școală. Din punct de vedere legal, nu exiști. Iar dacă legea nu știe cine ești, nu te poate proteja.

Atunci Nori înțelese în cele din urmă. Își acoperi gura cu o mână tremurândă.

— Dacă lumea ar ști de mine...

— Dacă lumea ar ști de tine, dacă ai avea documente juridice...

— Aș fi în siguranță, zise ea, și sună ca un miracol.

Akira își îngădui un zâmbet larg și luminos.

— Ar fi de ajutor. N-ar putea să te facă pur și simplu să dispari. Lumea ar bârfi. Lumea ar ști că ți-a făcut ceva, iar ea n-ar putea suporta așa ceva. E disperată să nu fie văzută ca o răufăcătoare, e disperată ca aristocrația să nu știe de afacerile ei murdare.

— Și legea? șopti ea.

Aproape simțea mâna zbârcită a bunicii sale pe umăr, trăgând-o în spate, departe de orice fărâmă de speranță.

— Legea e inutilă în principal, mărturisi Akira. Toată lumea e plătită de cineva. Dar măcar ți s-ar recunoaște existența.

Ar fi posibil să mi se îngăduie să exist?

Ezită.

— Dar dacă lumea ar ști... onoarea ar cere să fiu omorâtă, după vechile obiceiuri.

Akira pufni.

— Onoarea dă acest drept familiei soțului încornorat. Care, în cazul de față, aș fi eu.

Nori îi întâlni privirea.

— Presupun că ai pierdut trenul ăsta.

Akira o atinse ușor pe nas.

— *Aho.*

— Chiar crezi că am putea să reușim?

— O să încerc, zise el cu sinceritate. Mâine mă duc direct la tribunal. Încerc de săptămâni întregi să obțin o audiență. Am telefonat deja unui avocat. Voiam să fac asta înainte, în Kyoto, dar bunica are ochi peste tot în orașul acela. Dar actele false tot le vom obține.

Nori își lipi fața de pieptul lui.

— Nu te pune în pericol pentru mine, murmură ea.

— Presupun că am pierdut trenul ăsta, o tachină el. Acum, du-te și îmbracă-te.

Își auzea pulsul trâmbițându-i în urechi ca o trompetă.

— *Hai, Oniichan.*

*

AKIRA

Ies afară, în aerul răcoros de toamnă și mă gândesc: *Doamne, ador orașul acesta.*

Tokyo este al meu și eu sunt al lui. Sunt convins de asta, așa cum sunt convins de cele mai multe lucruri.

De ea, însă, nu sunt niciodată sigur.

Nori vine în urma mea, îmbrăcată într-o rochie de un bleumarin intens, cu părul aranjat în două codițe, fiecare legată cu o panglică de altă culoare. Își mușcă buza, care începe deja să se umfle.

— *Dame*, îi spun. O să-ți dea sângele.

Se oprește imediat și își vâră mâna sub brațul meu. Instinctiv, mă retrag. Nu sunt obișnuit să fiu atins. Tatăl meu a fost un om bun, înțelept, dar sever. Nu l-am văzut niciodată râzând. A fost bolnav ani de zile și a încercat să-mi ascundă lucrul acesta. Eu am remarcat, desigur, dar nu știam cât de grav e. Nu știam că are un cancer care îl roade pe dinăuntru așa cum rod termitele putregaiul de pe lemnul uscat.

Într-o zi am venit acasă de la școală și mi-au spus că a murit. M-am mutat la Kyoto a doua zi după ce l-am îngropat.

Mama era altfel, dar a plecat înainte să împlinesc cinci ani.

Îmi aduc aminte cât de frumos cânta la pian. Exersa tot timpul și mă punea să stau lângă ea pe banchetă. Când am început să cânt la vioară la doi ani, cântam împreună, iar ea îmi făcea pe plac întotdeauna și îmi spunea că sunt muza ei.

Mirosea a ceai de mentă, preferatul ei. Iar mai târziu, când s-a apucat de fumat, se dădea cu parfum de mentă pentru ca tata să nu simtă.

Era numai râsete și zâmbete și săruturi calde. Venea să mă trezească la cinci dimineața ca să putem ieși să ne jucăm jocuri în grădină. Încerca să ridice castele de zăpadă îmbrăcată numai în cămașa de noapte. Era grozav de frumoasă, grozav de grațioasă, dar putea fi zăpăcită ca o fetiță. Când am aflat despre aventuri, mai târziu, nu a fost deloc ceva nou. Avea nevoie de distracții; avea nevoie să știe că e adorată. Tatăl meu nu i-a oferit niciunul dintre aceste lucruri.

De asemenea, plângea mult. Uneori ne încuia pe amândoi în salonul de muzică și plângea ore în șir.

— Vrăbiuța mea, îmi șoptea în păr. Biata mea vrăbiuță.

Îmi amintesc ziua când a plecat. A venit în camera mea și m-a sărutat. A spus că se duce în oraș cu niște treburi.

Și apoi a dispărut.

Tata și bunicii mei au trimis o echipă de căutare după ea, dar eu știam, chiar și la patru ani, că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Uneori mă uit la Nori și mi-e greu să nu tresar. Asemănarea devine tot mai frapantă pe măsură ce crește. Mă trezesc privind-o, așteptând să se vadă primele fisuri. Am iertat-o pe sora mea pentru ce a încercat să facă. Și pot s-o înțeleg.

Dar n-o să mai am niciodată încredere în ea.

— Oniichan, începe ea, cu ciripitul acela ascuțit și limpede pe care îl numește voce. Unde mergem?

Acum, că se află în grija mea, cred că mă va întreba acest lucru tot restul vieții mele.

— Acolo, zic eu, arătând spre o zonă aglomerată, împrejmuită cu o sfoară albă.

Sunt mai multe standuri și chioșcuri cu mâncare, jucării și bijuterii. Jumătate din cartier a ieșit în oraș, cu copiii zurbagii după ei.

— E un festival al toamnei. M-am gândit că o să-ți placă.

Fața ei mică se luminează. Se ridică pe vârfuri.

— Mi-ai promis că mă duci la un festival acum mulți ani. Credeam că ai uitat.

În sfârșit, mă face să zâmbesc. Mă învață bucuria ei simplă. Eu sunt o persoană pe care nu o mulțumești cu ușurință, un perfecționist desăvârșit, însă Nori e încântată de tot ce vede.

— Acum am ajuns devreme, dar vor fi spectacole la jumătatea după-amiezii — tobosari și dansatori, tot felul de lucruri — iar când se întunecă, vor fi lampioane de hârtie. Îți pui o dorință într-unul și apoi îi dai drumul.

Îmi înconjoară mijlocul cu brațele ei mici. De data aceasta o las.

— *Arigatou*, șoptește ea.

— Vrei să te duci să te joci? o întreb, dând din cap.

A uitat de frică, se pare. Are ochii luminoși.

— Sunt jocuri?

— Oh, da. Pescuitul merelor și...

Glasul mi se stinge. Chiar nu știu. Nu am jucat niciodată jocuri după ce a plecat mama.

Nu contează că nu știu. Țâșnește ca o săgeată. Nu am cum să nu râd când o văd țopăind spre locul unde este organizat festivalul. Frunzele îmbrăcate în nuanțele toamnei alcătuiesc un umbrar deasupra întregului spațiu, iar lumina soarelui e filtrată prin culorile lor, așa că suntem cu toții scăldați într-o lumină portocalie.

Sunt hotărât să-i ofer ziua asta.

Sare de la un chioșc la altul, iar când găsește ceva ce vrea, se uită la mine bosumflându-se ușor, iar eu îi dau niște bani. În cele din urmă, renunț și îi dau portofelul.

Cumpără un sac mare în care să-și țină mărunțișurile și până să-mi dau seama, a strâns doi ursuleți de pluș, o cutie cu mere glasate și niște bijuterii din scoici.

Mă temeam să nu-i spună cineva ceva urât sau să comenteze ceva legat de pielea ei, dar temerile mele sunt nejustificate.

Este un eveniment plin de voie bună și nimeni nu caută motive să fie nefericit. Anii războiului au fost grei — nu pentru mine, desigur, și nici pentru vreunii dintre ceilalți bogătași ai țării, dar pentru oamenii de rând, au fost ani foarte grei, iar acum toată lumea vrea doar să fie lipsită de griji. Tokyo revine la viață. Populația sa a fost întotdeauna cu decenii întregi înaintea restului țării. Poate că sora mea va fi fericită aici.

În plus, nu e lipsită de un anume farmec. Bucuria ei e molipsitoare și nu după mult timp se joacă leapșa cu un grup de băieți. Cineva îi pune în păr o coroniță din frunze.

E drăguță. Va trebui să stau cu ochii pe ea. Drăguță și încrezătoare, o combinație nefericită. La treisprezece ani, e încă un copil, și în ea există dorința disperată a unui copil de a fi iubită.

— Oniichan, mă strigă, mi-e foame.

Îi cumpăr niște *takoyaki*[12], iar ea își sprijină capul pe brațul meu în timp ce mănâncă. Privim dansatorii cum se rotesc în costumele lor lucrate cu grijă și ea sare în sus și în jos, în ritmul muzicii.

— Fac asta în fiecare anotimp? mă întreabă.

— Da.

---

[12] Gustare japoneză sub formă de mingiuțe dintr-un aluat subțire, umplute cu carne de caracatiță și diverse mirodenii, prăjite sau fripte pe grătar.

Ochii i se umplu de lacrimi, dar o zbughește iarăși înainte să apuc să spun ceva. O zăresc aruncând niște inele pe gâtul unor sticle.

Incredibil, dar o fac. O zi întreagă, reușesc să tolerez ceva care nu mă interesează absolut deloc. Nori mă învață o răbdare pe care nu am știut niciodată că o am. E ca o fântână pe care o sap întruna.

După ce soarele apune și stelele încep să sclipească, Nori vine la mine. Ține lampionul de hârtie și mâinile îi sunt umede de tuș fiindcă a încercat să mâzgălească în *kanji*[13], folosind o pensulă în stilul vechi. Are o pată de tuș în colțul gurii, iar din păr îi ies frunze.

— Puteam să te ajut, o dojenesc. Uite cum arăți, ești ca vai de tine.

— Pot și singură.

Vocea îi coboară o octavă, așa cum se întâmplă mereu când e serioasă în privința unui lucru.

Mă încrunt la mâzgăleala ei ilizibilă.

— Nici nu pot să citesc ce ai scris.

Îmi vâră lampionul în față ca să văd mai bine.

— Scrie *kibou*. *Speranță*.

Mi-a venit să-i țin o predică, dar cuvintele îmi mor pe buze. I-am spus să-și pună o dorință și asta a făcut. E hotărâtă să mă ajute, să ne ajute, și asta e tot ce poate face. A vrut să facă singură ceva.

Mă uit în ochii ei sinceri și știu că e o făptură rară, această surioară vitregă a mea.

— Foarte bine, atunci.

Se luminează la față.

[13] Unul dintre sistemele de scriere japoneze.

— Crezi că Dumnezeu o să înțeleagă? Chiar dacă am desenat greșit?

Nu vreau să-i alung buna dispoziție, dar nu pot minți. N-am crezut niciodată în altceva decât în talentul meu, în moarte și în capacitatea oamenilor de a nu se ridica nici pe departe la înălțimea așteptărilor.

— Eu nu cred în nimic. Știi asta.

Zâmbește de parcă ar ști un secret pe care eu nu-l știu. Nu reușesc niciodată să fiu la curent cu credința ei nestatornică. Acum e cucernică; în clipa următoare jură că a depășit etapa asta. Cred că are nevoie doar de cineva căruia să i se plângă.

Nu pot spune că o învinovățesc.

— Deci pentru cine ne punem dorința? insistă ea. Unde se duce lampionul?

Trebuie să fiu sincer.

— Cred că se duce unde se duce, Nori.

Ea îmi împinge lampionul în mâini.

— E bine. Îi dăm drumul împreună.

După o clipă, îi dau drumul. Nori e cu o secundă în urma mea. Lampionul plutește în sus, o mică stafie luminoasă printre alte câteva sute, înainte de a dispărea în noapte.

Își cuibărește mâna în mâna mea și oftează adânc, de parcă i s-ar fi ridicat o greutate uriașă de pe umerii firavi. Ai mei încă sunt împovărați. Mie îmi lipsește credința ei. De fapt, am foarte puține lucruri în comun cu ea.

Încă încerc să înțeleg, în fiecare zi, ce mă face să simt că e a mea.

*

Veni în cele din urmă ziua marii întâlniri. Dacă Nori ar fi crezut în semne rău prevestitoare, ar fi spus că furtuna cu trăsnete care se dezlănțuise noaptea trecută era un semn că totul s-a sfârșit pentru ei.

Așa, Akira o liniștise că nu înseamnă nimic. Era încrezător în reușita lor.

— Are nevoie de mine, insistă el.

Se întrebă pe care dintre ei încerca să-l liniștească.

Întocmise o listă cu cereri pe care nu o lăsă să o vadă. Nori presupuse că fratele ei nu voia ca ea să se simtă dezamăgită dacă nu reușeau să le obțină pe toate.

Îl rugase să-i permită să fie de față la întâlnire și fusese refuzată din start. Trebuia să stea în camera ei, cu ușa încuiată.

Akira își petrecu după-amiaza umblând încoace și încolo prin grădină, repetându-și discursul. Nori îl urmărea din pridvor, dar nu încercă să intre în vorbă cu el. Se îmbrăcase în cele mai bune haine, cu perlele înfășurate în jurul gâtului ca un lanț greu. Cumva, asta o făcea să se simtă mai bine.

Akira nu se sinchisise să-și aleagă o ținută specială, așa că purta o cămașă simplă și pantaloni negri. Pe de altă parte, el avea mai puține lucruri de compensat.

Nori ar fi putut să poarte o coroană din aur masiv, iar el un cearșaf murdar, și asta nu ar fi schimbat felul în care lumea îi privea pe fiecare dintre ei.

Akira intră înapoi în casă; părea că se liniștise.

— Pot să-ți aduc ceva? se oferi Nori.

— Cum ar fi? zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cafea?

— Știi măcar cum se face cafeaua?

— Am văzut-o pe Ayame-san cum o face, se zbârli ea.

— Și dacă vreau cafea, o să-i cer ei. De-asta avem personal.

Nori își dădu ochii peste cap. Se întrebă din nou dacă fratele ei era la fel de dispus să renunțe la statutul său pe cât declara. Se îndoia că își gătise vreodată singur ceva de mâncare sau că se gândise măcar să-și spele singur rufele.

Nu că ea ar fi făcut vreunul dintre aceste lucruri, dar era pregătită să învețe. Îi plăcea să fie utilă și nu se sfia să ceară ajutorul când nu se descurca.

— Poți să-i plătești în continuare din moștenirea ta? întrebă ea, neliniștită. Dacă Obaasama nu îți dă suma de bani pe care o vrei?

Akira ridică din umeri.

— Măcar o vreme. Tata nu a fost la fel de bogat ca alții, dar mi-a lăsat mie totul și am primit banii anul trecut. Mama a avut o zestre cât o avere, dar nu pot să mă ating de ea până nu împlinesc douăzeci de ani.

Nori își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Aș putea să preiau câteva sarcini în casă, sugeră ea. Nu avem nevoie de atâția angajați. Aș putea să gătesc și să fac curat.

— Serios? zâmbi el. Să te trimit la piața de pește cu restul gospodinelor? Vrei să-mi cârpești hainele? Acum suntem cumpătați?

— Nu mă deranjează, răspunse ea, roșind.

Akira râse de ea, și cu toate că o ustură, lui Nori îi plăcea să vadă cum i se lumina privirea.

Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul să abordeze din nou subiectul.

— Vreau să fiu cu tine azi, se grăbi ea să spună, înainte să-și piardă curajul. Vreau să stau lângă tine.

Chipul lui Akira se întunecă. Nu ezită nici măcar o clipă.

— Nu.

— Dar...

— Nu.

— Oniichan!

— *Zettai ni.* În niciun caz.

— Sunt destul de mare cât să vorbesc în numele meu, protestă ea. Aș putea să te ajut.

— O să strici totul, zise Akira supărat. Nu am timp de așa ceva. O să ajungă într-o oră, du-te în camera ta.

Corpul ei dădu să se supună înainte să-l poată opri; atât de bine exersase reacția asta, încât îi intrase în sânge. Dar se controlă, înfigându-și călcâiele în podea. Își aminti de prima dată când îl văzuse pe fratele ei, într-o casă ca asta, într-o încăpere ca asta, înconjurat de moșteniri vechi de familie care păreau să emane dispreț față de prezența ei. Atunci hotărâse că îl va urma oriunde.

Dar acum voia să meargă în pas cu el. Nu în urma lui. Gata.

— Nu.

Akira o privi neîncrezător. Nimeni nu îi spunea „nu".

— Am zis...

— Iar eu am zis nu, Oniichan.

Se îndoia că Akira mai fusese vreodată întrerupt în cei șaptesprezece ani ai săi. Părea șocat, de parcă i-ar fi prezentat o limbă nouă și ciudată pe care nu o putea descifra.

— Noriko, începu el, și din glasul lui răzbătea o furie mocnită. Nu te mai rog o dată.

Ea tresări, dar nu cedă.

— O să mă bați dacă nu te ascult? Ca Obaasama? Sau o să mă târăști de păr ca bărbatul căruia m-a vândut?

El întoarse privirea. Nori îl luase pe nepregătite și se folosi de avantajul pe care îl avea.

— O să fiu și eu mare ca tine într-o bună zi. Trebuie să învăț lucrurile astea. Trebuie să învăț cum să negociez, cum să-i fac pe oamenii care nu mă plac să îmi ofere ce vreau.

Akira ezită.

— Nu... nu e momentul încă.

— Nu știm asta.

El îi aruncă o privire obosită.

— E mai ușor pentru mine dacă nu ești de față.

Pentru prima dată, Nori văzu vulnerabilitatea din privirea lui. Nici el nu avea mamă, la fel ca ea. Nici el nu avea tată, la fel ca ea. El era copilul de aur, iar ea era copilul blestemat, dar amândoi erau captivi în aceeași plasă.

— Sunt sora ta, zise ea, cu șovăială în glas.

Cuvintele o dezamăgeau; nu fusese niciodată o mare oratoare, ca el. Își desfăcu palmele într-un gest de capitulare.

— Sunt...

Akira oftă și o privi în ochi preț de o clipă îndelungată, căutând ceva acolo. Porni apoi spre bucătărie, după care își schimbă traseul și țâșni spre scări.

Nori se luă după el, întrebându-se dacă să-și accepte înfrângerea sau să-l sâcâie în continuare. El umbla încoace și încolo, învârtindu-se în jurul ei de parcă avea de gând să urle și apoi își mușca limba. Nu-l mai văzuse niciodată atât de nesigur.

Apoi:

— Ayame-san, lătră el.

Servitoarea apăru ca din senin.

— Akira-san?

Akira nu o privi pe Nori.

— Vezi să fie pregătit un loc la masă pentru sora mea.

Ayame încuviință și plecă la fel de iute cum venise.

Nori făcu ochii mari și Akira se întoarse cu fața la ea.

— Nu plângi. Nu vorbești. Nu te miști. Îți ții chipul neclintit ca o mumie, m-ai auzit?

— Promit, zise ea repede. Îți promit.

— Azi suntem soldați. Înțelegi?

Nori dădu din cap că da. Pentru el, putea fi curajoasă. Expresia lui se înmuie.

— Dacă ți se face frică, gândește-te la muzică, îi spuse el. Gândește-te la asta și o să te simți în siguranță.

*

Masa din salon era pregătită pentru ceaiul de după-amiază. Porțelanul fin era în stare perfectă, iar argintăria era proaspăt lustruită. Cineva crease un aranjament frumos alcătuit din crizanteme albe și o floare roșie al cărei nume Nori nu-l știa, și îl pusese în colțul încăperii.

Scaunul lui Akira fusese așezat în capul mesei; în celălalt capăt, se afla tot un scaun mare. Puțin mai în spatele fiecăruia dintre scaunele mari, era așezat câte unul mai mic.

Lui Nori îi plăcea ideea că s-ar putea ascunde un pic. Vitejia îi dispăruse. Akira era ca o stană de piatră, iar ceaiul din fața lui era neatins. Nori își ținea mâinile împreunate strâns în poală. Era din nou conștientă de pielea ei, care era acum bronzată după cât stătuse la soare, iar părul, care fusese îndreptat pentru ziua aceasta, începea deja să se încrețească la loc.

Hotărî să nu se concentreze asupra acestui lucru, ci asupra cefei lui Akira. Părul i se ondula ușor la ceafă, la fel ca al ei. Azi mirosea a așternuturi curate.

Ușile se deschiseră într-o parte, iar Ayame anunță că oaspeții au sosit.

Yuko intră prima. Purta un chimono violet cu un *obi* auriu, în care era înfipt un evantai asortat.

Mâinile și tălpile lui Nori amorțiră complet. Își păstră chipul perfect nemișcat.

Apoi veni bunicul ei, un bărbat pe care îl văzuse numai în trecere până atunci. Acum, de sub părul care îi ascunde puțin fața, Nori îl privea direct.

Kohei Kamiza era mare cât un taur. Părea să umple întreaga încăpere doar pășind în ea. Avea ochi negri, duri precum diamantele, părul cărunt și o barbă încă neagră.

Chiar și pe sub halatele vaporoase, avea o masivitate care sugera forță.

Nori îi simți privirea ca pe o durere fizică și își ciupi cu dinții interiorul obrazului ca să nu țipe.

Yuko se uită în jur cu o expresie rece. Așteptă o clipă, dar Akira nu se ridică să o salute. Fratele ei nu se mișcase deloc.

Yuko roti din cap, de parcă ar fi luat notă de ceva.

Apoi se așeză pe scaunul mai mic, permițându-i soțului ei să-l ocupe pe cel mai mare. Însă felul în care trupul subțire îi era aplecat înainte arăta fără nicio îndoială cine deținea controlul asupra conversației.

O clipă îndelungată, nimeni nu vorbi. Nori era convinsă că toată lumea îi aude inima bătându-i frenetic în piept.

Apoi Yuko zâmbi.

— Cinstite nepot. Mi-ai lipsit.

Făcu un gest spre servitoarea din colț să-i toarne puțin ceai.

— Mă bucur să văd că ești bine, continuă ea, iar cine nu o cunoștea ar fi crezut că nu e altceva decât o vizită de complezență între prieteni.

Akira înclină capul.

— Bunico.

Făcu un gest cu capul spre bunicul lui, care înclină capul la rândul său.

— Acum, zise Akira mieros. Să vorbim despre afaceri?

Kohei se foi pe scaun, iar când vorbi, glasul îi era precum bubuitul grav al unui tunet.

— Ascultă, băiete. Ai mers prea departe. Vii acasă cu noi. Astăzi.

Akira nu șovăi.

— Ba nu.

Yuko flutură din evantai.

— Haide, *anata*. Akira-san ne-a spus foarte limpede că dorește să rămână la Tokyo. Cred că îi putem îngădui câțiva ani acest lucru. E tânăr. Ar trebui să i se ofere un anumit grad de libertate.

Mâinile lui Nori începură să tremure. Le vârî în mâneci, unde nu se vedeau.

— Înțeleg, continuă ea, că ești de părere că am acționat nedrept în ceea ce o privește pe fată. Ai făcut eforturi extraordinare s-o găsești — într-adevăr, ai dat dovadă de o istețime remarcabilă. Se vede că te-am subestimat.

Fruntea lui Akira se încreți într-o încruntătură.

— Nu credeți că ați acționat nedrept? întrebă el cu o voce rece. Nici măcar acum?

Yuko dădu din mână.

— Am făcut ce trebuia făcut. De fapt, din cauza inimii mele sensibile nu s-a rezolvat definitiv chestiunea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Nori se simți cuprinsă de o mânie clocotindă. Nu se așteptase să primească scuze, dar era înnebunitor să știe că singurul lucru pe care-l regreta bunica ei era că nu a trimis-o suficient de departe.

Bunica ei se întoarse cu fața la Nori, iar ochii aceia gânditori o cântăriră dintr-o singură privire. Era limpede din micul ei rânjet superior că nu găsise nimic de valoare. Din nou.

— Ești un băiat bun, Akira-san, zise ea. Dar ce faci tu e foarte nechibzuit.

Akira se zbârli.

— Nu am nevoie de aprobarea dumneavoastră. Doar de cuvântul dumneavoastră că ne veți lăsa în pace.

Yuko își îngustă ochii.

— Deci asta e tot, atunci? Ești hotărât să o iei pe drumul acesta?

Akira își încrucișă brațele.

— Dacă ați venit aici să mă faceți să mă răzgândesc, mă tem că ați venit degeaba.

Nori nu își putu reține un zâmbet larg. Nu trecu neobservat de bunicul ei, care îi aruncă o privire atât de rece și nemiloasă că zâmbetul îngheță pe chipul ei. Bunica sa oftă.

— Foarte bine, atunci. Poți rămâne aici, la Tokyo. Dar trebuie să te întorci la Kyoto în fiecare vară, după ce împlinești douăzeci de ani, pentru studii. Ai multe de învățat.

Akira bătu cu degetele în masă.

— După ce împlinesc douăzeci și cinci de ani.

Yuko nici măcar nu clipi.

— Douăzeci și unu.

Akira ezită.

— Bine, zise el fără tragere de inimă. Douăzeci și unu. Și doar în iulie și august.

— Și trebuie să te însori, insistă Yuko, punând o lingură de zahăr în ceai. De îndată ce îți găsesc o mireasă potrivită.

Buza de sus a lui Akira se răsfrânse. Aceasta era în mod clar cea mai neplăcută parte a acordului.

— Aș putea să vă rog să nu-mi alegeți o urâțenie? întrebă el, sec.

— Desigur. Trebuie să fie drăguță și manierată. Cât de cât inteligentă, destul cât să citească împreună cu copiii — dar nu vreau vreo învățată. Nu voi accepta o femeie care nu-și vede lungul nasului.

— Bine. Însă mă voi însura abia peste mai mulți ani.

Yuko își lovi bărbia cu degetul.

— Eu m-am măritat la vârsta ta. Mama ta... Ar fi fost mai bine să se fi măritat de tânără în loc să fugă la Paris. A învățat o purtare nerușinată. Francezii sunt notorii pentru asta. Dar și acolo, de vină a fost slăbiciunea mea.

Akira nu reacționă.

— Mă voi însura la douăzeci și cinci de ani. Nu mai devreme. Și soția mea va sta aici cu mine, în Tokyo.

Nori nu și-l putea închipui pe fratele ei însurat. Pe Akira nu-l interesa nimic altceva în afară de muzica sa.

Yuko acceptă această condiție fără să se opună.

— Și, desigur, fata trebuie să plece. Nicio soție bine-crescută nu va fi de acord să împartă casa cu o bastardă.

Nori simți că i se taie respirația și trase cu ochiul de după umărul lui Akira. Preț de o clipă, uită de ordine și dădu să vorbească, dar Akira fu cu un pas înaintea ei.

— Nori rămâne, spuse el simplu.

Yuko închise brusc evantaiul.

— Voi plăti să aibă o moșie proprie, undeva în străinătate. Va avea servitori care să o îngrijească. Înțeleg că acum te simți responsabil pentru ea — greșit, desigur —, dar înțeleg. Mama ta te-a dezamăgit foarte tare; ți-a transmis ție povara ei. Dar acum eu pot să ți-o ridic de pe umeri. Vrei ca fata să fie în siguranță. Eu pot să-i ofer acest lucru. Nu e nevoie să te mai deranjeze.

Akira nici nu pretinse că se gândește la această sugestie.

— Nori rămâne, zise din nou.

— Câțiva ani de-acum înainte...

— Cât timp vrea. Rămâne.

Nori înclină capul. Totul depășea cu mult ceea ce merita. Nu putea decât să se minuneze de ce auzea.

Bunica ei scoase un șuierat.

— Ești extrem de nerezonabil. E atât de neînsemnată încât nici măcar n-ar trebui să te gândești la ea vreo clipă.

Nori tresări. Simți cum o parte din ea se prăbușește.

Mai târziu, o să învăț să cânt ceva nou. O sonată. O să învăț singură ca să-l surprind pe Oniichan. Mozart sau Liszt. Orice, numai nu Beethoven.

Akira se stăpâni.

— Nu mă interesează părerea dumneavoastră, bunico. Acum hai să discutăm despre plata pe care am cerut-o. O sumă rezonabilă ar trebui să fie adecvată.

Yuko tăcu în cele din urmă. Toată culoarea i se scursese din obraji.

— Akira-san, reuși ea să spună, după o tăcere lungă, așa vei distruge totul. Ești prea tânăr ca să înțelegi. Te implor. Ascultă-mă acum. Nu ai mamă, nu ai tată. Nu ai pe nimeni care să te îndrume în afară de mine. Trebuie să mă asculți, sunt bunica ta. Am rămas singura care te poate așeza pe drumul tău. Acesta ți-e destinul.

Nori recunoscu expresia de pe chipul ei: era convingerea fermă pe care o avea și ultima dată când se văzuseră. O priveliște impresionantă. Era privirea unui profet care e convins de menirea sa, convins de legătura sa cu divinitatea.

Akira era imun la așa ceva.

— Am vorbit cu un avocat despre Nori, zise el cu un glas blând.

Parcă știa că le dă o lovitură mortală și voia să o facă delicat.

— O să-i procur acte ca să poată merge la școală. Rămâne cu mine. Și am încheiat discuția.

Yuko rămase cu gura căscată, de parcă i-ar fi străpuns cineva inima. Se chirci de durere și își luă capul în mâini.

În mod absurd, lui Nori i se făcu milă de ea.

Bunicul ei se ridică. Venele de pe fruntea lui păreau gata să plesnească.

— Nu accept așa ceva, mugi el. Bastarda trebuia împușcată ca un câine în ziua în care a sosit în pragul casei noastre. Nu accept să te distrugă, băiete. Nu accept să uiți cine ești, ce te-ai născut să faci. Nu accept!

Akira tresări, dar nu se cutremură.

— Înțeleg că suma aceea iese din calcul.

Fața lui Kohei era roșie ca focul.

— Să te ia naiba!

Akira își desfăcu palmele. Privirea lui era luminoasă.

— Nu voi uita niciodată cine sunt. Când voi ajunge capul familiei, o voi schimba. Voi schimba felul de a fi al neamului Kamiza; voi aduce familia asta în epoca modernă. Îi voi da viață. Îi voi da omenie. Vă promit, bunicule.

Yuko își recăpătase cumpătul. Puse o mână pe brațul soțului său ca să-l domolească și întoarse o privire aspră către Nori.

— Dar tu, fato? se răsti ea. Trebuie să ai și tu o ambiție. Pot să-ți dau pământuri, bani. Dacă dispari și lași familia asta în pace, o să mă ocup să fii îngrijită cum trebuie. Am greșit pedepsindu-te, acum înțeleg — în schimb, o să te răsplătesc.

Ce îți dorești tu?

Îi mai adresase această întrebare o dată.

Nori se ridică înainte să se poată opri. Corpul i se mișcă singur, parcă ghidat de o forță din adâncurile sale asupra căreia nu avea niciun control. Nori se agăță cu brațele de gâtul lui Akira și îi strânse gulerul în pumn. Îl apucă de parcă ar fi fost un câine de vânătoare care era numai al ei.

— O să rămân cu Akira-san, dacă Akira-san mă primește, zise ea cu o voce limpede. Și nimic din ce veți face nu o să-mi schimbe hotărârea.

Yuko scoase un oftat.

— O să-i aduci moartea, zise ea simplu. Și pieirea familiei. O să ne distrugi pe toți.

Nori își îndreptă umerii.

— Îmi pare rău că gândiți așa.

Bunicul ei se întoarse încet până ajunse cu fața la ea. Nori îl privi în ochi și nu șovăi, deși parcă era săgetată cu privirea de un bloc de piatră.

— Tu, mârâi el. Tu ești un *nimic*.

Akira dădu să se ridice, dar Nori îl ținu strâns. Încercă să-și alunge frica și își înfipse călcâiele în podea.

— Sunt nepoata dumneavoastră, îl provocă ea și cu toate că îi tremura vocea, continuă. Am fost mereu nepoata dumneavoastră, voi fi mereu nepoata dumneavoastră. Sunt din familia dumneavoastră. Nu mă puteți șterge. Chiar dacă mă omorâți, eu am existat. Am fost aici. Iar Akira-san m-a ales pe mine.

Toată lumea înmărmuri și liniștea învălui încăperea. Nimeni nu mișcă. Yuko rămăsese cu gura căscată, uitând de-a binelea de prețioasele ei maniere.

Și apoi.

Apoi Nori simți o greutate brutală deasupra ei și auzi un sunet de sticlă spartă. Ayame țipă și se stârni o agitație grozavă, cineva fugi și se auzi o bufnitură puternică în clipa în care ceva se izbi de pământ.

Dar Nori nu vedea decât ochii: negri precum obsidianul pe un fundal alb, cu vinișoare roșii întinzându-se ca niște râuri însângerate.

Erau la doi centimetri deasupra ochilor săi și simți cum o atrag în ei, înecând-o. Auzi un fluierat ascuțit și subțire.

Nu putea respira. Parcă era zdrobită sub un munte. I se părea că n-o să mai simtă niciodată aer în plămâni.

Vedea puncte roșii înflăcărate dansându-i la marginile câmpului vizual. Apoi, degete care zgâriau chipul de deasupra ei, dar acestea fură îndepărtate iute.

Mai dură o clipă până înțelese că în jurul gâtului avea încleștate două mâini.

Se luptă, lovind aerul cu picioarele mici, bătând neajutorată cu pumnii într-un piept pe care-l simțea de parcă

ar fi fost din oțel. Era zadarnic. Știa asta, dar lupta oricum.

Nu vreau să mor aici!

De data asta, era altfel. Nu era resemnată. N-avea să accepte că viața ei fusese lipsită de valoare și că moartea îi va fi la rându-i lipsită de valoare. Nu știa ce are de așteptat, sau dacă are măcar ceva de așteptat. Dar voia să afle.

Nu încă. Mada mada. *Nu pot... pleca... încă...*

Își simțea creierul ca pe un bec care se străduia să rămână aprins, pâlpâind, stingându-se și aprinzându-se, de fiecare dată tot mai slab. Chiar și așa, cuvintele lui Kiyomi ieșiră la suprafață ca niște bule de aer.

Gândește-te ce fel de femeie ai putea fi.

Mâinile i se crispară. Punctele dispăruseră acum și nu vedea decât întuneric.

Iar apoi, într-un singur moment de claritate, o auzi: vocea lui Akira. O fisură zgomotoasă, ca de tunet, după care muntele gemu ca un urs ademenit și îi dădu drumul.

Prima răsuflare o simți de parcă inhala o cutie de ace. Lacrimile îi țâșniră de la colțurile ochilor, iar apoi cineva îi ținea capul, aplecându-se să-i șoptească în ureche.

— Nori!

Nu putea vorbi. Gâtlejul aproape îi cedase. Întinse mâinile orbește după Akira, iar el îi trase capul în poală.

— E în regulă, o liniști el, șoptind înnebunit. E în regulă, Nori.

Din nou vocea lui Ayame:

— Oh, Doamne... Obocchama, i-a dat sângele. Chiar i-a dat sângele.

Vocea lui Akira era inflexibilă.

— Nu-mi pasă. Dă-l afară de aici. Dă-i afară pe amândoi, acum.

— Kohei! strigă Yuko. Ți-am spus să n-o lași să te întărâte! Te-am avertizat cum e creatura asta infectă — seamănă cu maică-sa.

Akira ridică vocea.

— DĂ-I AFARĂ!

Nori încercă să se ridice, dar țiuitul din urechi era prea intens și căzu la loc. Preț de câteva clipe, nu auzi și nu văzu nimic.

Când îi reveni vederea, văzu că masa fusese răsturnată. Bucăți de porțelan spart și sticlă fărâmată zăceau peste tot în jurul ei.

Iar la vreun metru distanță, un candelabru pătat cu sânge.

Chipul lui Akira apăru plutind în fața sa.

— E în regulă, Nori, murmură el, iar ea nu știu pe care dintre ei încerca să-l convingă. Au plecat acum. Au plecat.

Tot nu putea vorbi. Îl privi în ochi, căutând, cercetând cu sufletul și sperând că îi poate auzi întrebarea.

Akira se aplecă și o sărută pe frunte.

— Da, șopti el, iar Nori știu că a auzit-o, atât de limpede că parcă i-ar fi vorbit direct la ureche. Ne-am atins ținta. Nori, deocamdată am câștigat.

Capitolul 12
Singurul lucru nemuritor

Tokyo, Japonia
Decembrie 1953

Trecură mai multe săptămâni până ce putu din nou să vorbească normal. Își tricotă un fular care să-i ascundă vânătăile inestetice de pe gât și piept, dar nu putea face nimic în privința vaselor de sânge sparte din ochi. Amețea dacă se ridica prea repede, iar în partea stângă a capului avea o durere cruntă. Încerca să nu arate că o doare, dar privirii lui Akira nu-i scăpa nimic.

Fratele său abia suporta să o privească. Deși venea în fiecare dimineață în camera ei ca să vadă ce mai face, găsea scuze să se țină departe de ea tot restul zilei. Nori acceptă acest lucru cu câtă bunăvoință reuși să arate.

Ajunsese în pragul morții de două ori în decursul unei luni. Bănuia că fratele ei are voie să fie supărat.

Akira întocmi o listă cu servitorii care aveau să fie concediați. Fără suma aceea lunară, trebuiau să-și scadă

cheltuielile dacă voiau ca modesta moștenire a lui Akira să le ajungă în următorii doi ani. Fu o zi grea când renunță la șase bărbați și femei, inclusiv la bucătar.

— Pot să gătesc și eu, declarase Akira pompos.

Desigur, nu încercase niciodată măcar să fiarbă apă. Nori preluă fără o vorbă sarcina preparării meselor.

Avea voie să meargă la piață, dar numai însoțită de Ayame. Roșea când simțea privirile altora asupra ei, însă nu avea parte de răutăți. Se târguia pentru pește și își umplea sacul de pânză cu fructe de sezon. Îl convinsese pe Akira să-i facă rost de câteva cărți de bucate și îi plăcea să-și petreacă ore în șir în bucătărie, obsedată de proporția desăvârșită a mirodeniilor sau de textura potrivită a aluatului pentru preparatele de patiserie.

Se dovedi că gătitul îi liniștea mintea. Îi plăcea foarte mult.

Akira își anunțase planurile de a-și finaliza ultimul an de studii în Anul Nou la fosta lui școală din Tokyo. Școala se afla sub patronajul răposatului său tată și i-ar fi permis aproape orice. În plus, toată lumea știa că Akira e un *tensai* — un geniu. Nimeni nu voia să-i stea în cale.

Deocamdată, Akira își ocupa timpul cu muzica; petrecea ore întregi studiind lucrări noi în dormitorul său. Deși refuza să o lase să intre, Nori stătea în fața ușii și îl asculta cum cântă.

Avea sentimentul că el știe că stă afară.

Nori așteptă cât de mult fu în stare. Dar în Ajunul Crăciunului, de dimineață, bătu la ușa lui Akira.

— Ayame-san? zise el.

— Eu sunt.

Aproape îl auzi cum își dă ochii peste cap. Apoi, după o clipă:

— Bine.

Intră. Erau partituri peste tot; își tapetase la propriu pereții cu ele. Pe toate se vedea scrisul lui ordonat. Privirea îi fu atrasă de o partitură goală, pe care erau doar câteva note. Însă notele erau scrise chiar de mâna lui Akira.

— Compui ceva? întrebă ea.

Akira roși.

— Nu e mare lucru. Abia am început.

Nori îi zâmbi.

— *Otanjoubi omedetou gozaimasu, Nii-san.* La mulți ani!

— Speram să fi uitat, pufni el.

— Știu că nu îți plac zilele de naștere.

— Chiar așa.

Nori se mută de pe un picior pe altul.

— N-o să te deranjez prea mult. Am un cadou pentru tine.

Akira se lăsă pe spate pe perne.

— Ți-am spus să nu-mi iei nimic.

Ea scoase pachetul din mâneca lungă în formă de clopot.

— L-am făcut singură.

Îi dădu pachetul, iar Akira îl inspectă, în felul acela enervant în care inspecta totul, de parcă se pregătea deja să fie dezamăgit.

Dându-și seama că fata nu avea să plece până ce nu deschidea cadoul, Akira oftă și desfăcu hârtia de împachetat.

Înăuntru era o batistă confecționată din mătase de culoarea fildeșului, cu mici chei sol brodate cu fir de aur în colțuri. În colțul din dreapta jos îi cususe numele în *kanji*.

Akira ridică privirea spre ea.

— De câte încercări ai avut nevoie până să reușești?

Nori își ascunse mâinile, care erau acoperite cu mici înțepături de ac.

— Nu multe.

— Zece? rânji Akira la ea.

Nori își întoarse privirea.

— Puțin mai multe, de fapt.

El râse.

— Păi, ți-am zis să nu te deranjezi.

Nori își mușcă buza.

— Știu că mi-ai zis.

Akira arătă spre partitura din poală.

— Păi, după cum vezi, sunt ocupat.

— E ziua ta, protestă ea. Chiar ar trebui să sărbătorim.

Akira ridică din umeri.

— Oamenii se nasc și mor. Ce e de sărbătorit?

Din nou, fu uimită de cinismul lui.

— Viața?

Akira ridică iar din umeri de parcă nici asta nu merita sărbătorit prea mult.

— Am de lucru.

Nori ezită. Acesta era momentul când trebuia să plece.

— Cred că ești supărat pe mine, îndrăzni ea. Ești?

Akira țâțâi din buze.

— Nu.

— Dacă e vorba de ce s-a întâmplat cu bunicul...

— Aia nu a fost vina ta, se răsti Akira. A fost vina mea. N-ar fi trebuit să te afli în camera aia. Știam că prezența ta o să-l scoată din minți. De-asta am plănuit totul așa.

— Eu am insistat să fiu acolo, zise ea bosumflată. L-am provocat. A fost vina mea.

— Știam că nu pot avea încredere în tine, spuse Akira. Știam. Dar ți-am ascultat lingușelile copilărești în loc să-mi ascult rațiunea. N-o să repet greșeala asta.

Nori făcu un pas înainte.

— Oniichan...

El ridică o mână ca s-o împiedice să se apropie mai mult.

— De acum înainte, mă aștept să faci ce îți spun. N-o să mai existe negocieri.

— Dar asta e...

— N-am de gând să mă cert cu tine. Doar fă ce ți se spune.

Nori îl privi, iar tăcerea lui, în fața suferinței sale, spunea tot ce era de spus.

— La mulți ani, murmură din nou și ieși.

*

Nori încercă să-i vorbească din nou a doua zi, însă el trecu pe lângă ea fără o vorbă. Simți atunci cum suflă un vânt rece. Nu făcu nimic, iar în luna următoare îl văzu foarte puțin. Curând, Akira avea să se întoarcă la școală pentru ultimul an. Deși nu aștepta cu nerăbdare ca el să fie plecat pe timpul zilei, era mai bine decât s-o ignore cu bună-știință.

La optsprezece ani, nu era pe deplin adult. Douăzeci de ani era vârsta la care avea să fie cu adevărat major. Nori se alina cu gândul că vor mai trece câțiva ani până ce va trebui să se întoarcă la Kyoto. Dar știa că el nu se va mulțumi niciodată să stea în fața focului și să tricoteze, așa cum făcea ea. Akira era ambițios și fără astâmpăr, iar mai devreme sau mai târziu, fluxul avea să-l ducă departe.

Nori găsea lucruri de făcut, ca întotdeauna. Dimineața o ajuta pe Ayame cu rufele. Spălau de mână mătăsurile delicate în ligheane mari, umplute cu apă și săpun, parfumată cu petale de trandafiri. Apoi le atârnau pe sfoară și le priveau cum flutură în adierea vântului. Nu își spuneau multe. Dar Nori nu credea că Ayame o antipatizează. Și nu era puțin lucru.

Își petrecea după-amiezile citind. Casa aceasta avea o bibliotecă uriașă, plină cu tot felul de cărți. O rugă pe Ayame să aleagă câteva pe care fetele de vârsta ei le-ar citi la școală. Părea că, deocamdată cel puțin, chestiunea educației sale fusese lăsată deoparte. Probabil că după incidentul din salon, Akira hotărâse că e mai bine să nu întindă coarda. Existența ei nu mai era secretul bine păzit de odinioară, dar nici nu făceau paradă de asta. Îi procurase acte în cele din urmă, de pe piața neagră, nu de la tribunal, însă o asigură că vor fi de ajuns dacă vor avea nevoie de ele.

Serile erau rezervate muzicii. Uneori, puținii servitori rămași se adunau în jur și o ascultau cum cântă. După aceea, se lăsa o tăcere mulțumită care învăluia încăperea ca o pătură călduroasă.

Nopțile erau cele mai rele. Evita somnul de parcă ar fi fost o nenorocire mortală. Umbla prin casă fără țintă, încercând să-și împiedice pleoapele să se închidă.

Coșmarurile pe care le avusese pe când era fetiță se întorseseră. Însă crescuseră odată cu ea. Și acum erau mai mari decât ea. Nu li se putea opune. Se trezea gâfâind după aer, convinsă că în jurul gâtului îi sunt încleștate două mâini. Iar apoi plângea și plângea până ce vomita pe podea.

În noaptea asta, era hotărâtă să rămână trează.

„Nu dormi!", murmură ea, ciupindu-și pielea rece din scobitura cotului. „Nu dormi!"

Era aproape dimineață. Soarele începea să se ivească pe deasupra norilor, aruncând o lumină trandafirie peste vârfurile copacilor. De la postul ei de observație din stejar, Nori o vedea perfect. Era frig astăzi, dar abia dacă simțea. Își frecă obrazul de scoarța aspră. Trecuseră două zile de când dormise ultima dată. Simțea cum își pierde controlul asupra corpului și gândurilor sale, dar nu credea că are de ales. Începuse să bea cafea, așa rea la gust cum era, dar nu o ajuta prea mult.

Se cocoță pe o creangă și mai înaltă, balansându-și corpul ca să nu pună o presiune prea mare asupra ramurii. Piciorul începu să-i pulseze și tresări, dar în sinea ei era recunoscătoare pentru durere.

Învățase să-și scobească un loc înăuntrul ei, undeva între somn și veghe. Acolo putea pluti, ore în șir uneori, într-un plan alb unde nu o atingea nimic.

Avu nevoie de câteva minute până să înțeleagă că o strigă Akira. Se învioră imediat, scoțând capul dintre frunze ca să-i zâmbească.

— Oniichan. Bună dimineața.

El nu-i întoarse zâmbetul. Avea o privire dezaprobatoare. Încă era în pijamalele de mătase roșie și părul lui arăta de parcă avea o nevoie disperată să fie spălat.

— Te-am căutat la tine în cameră și nu te-am găsit.

— Voiam să stau afară.

Se încruntă la ea.

— E frig. Ar trebui să porți palton dacă vrei să stai afară. Și de când urci atât de sus?

Nori simți un gol în stomac. Acum era sigură că nu voia să se dea jos.

— Mă descurc.

— Nu cu piciorul acela. Vreau să cobori.

— Sunt bine, zise ea și își răsfrânse buza de jos.

Văzu scânteia de furie care îi brăzdă fața lui Akira.

— Nori.

Coborî fără un cuvânt, aterizând pe tălpi cu o bufnitură surdă.

— De ce mă căutai, oricum? întrebă ea, supărată. Stai încuiat în camera ta de zile în șir.

— Voiam să văd dacă ți-ar plăcea o lecție de vioară, se răsti el. Ayame-san mi-a spus că exersezi în fiecare zi. Mă gândeam că ar fi drăguț să petrecem puțin timp împreună, cum făceam înainte în Kyoto.

Era prea obosită ca să-și ascundă irascibilitatea.

— Nimic nu mai e ca înainte.

Akira arăta de parcă ar fi vrut să țipe, dar se răzgândi. Se întinse să o mângâie pe obraz.

— Ești toată zgâriată pe față. Îți curge sânge.

— Nu mă doare, zise ea, tresărind.

Akira coborî privirea.

— Mereu te doare ceva, spuse el cu blândețe. Văd asta și nu pot face nimic.

Instantaneu, Nori simți acel impuls pe care îl simțise când dăduse prima dată cu ochii de fratele său. Se duse la el și își cuibări fața în pieptul lui.

— Nu e vina ta. Nimic nu e din vina ta, Oniichan.

El oftă, părând să nu o creadă.

— Trebuie să-ți spun că nu poți merge la școală. Știu că ți-am promis. Îmi pare rău. Am făcut niște cercetări și pur și simplu nu e sigur.

Nori acceptă această nouă dezamăgire dând imperceptibil din cap.

— Dar o să am un profesor?

Akira zâmbi superior.

— De fapt, mă gândeam să mă ocup eu, seara. Dacă îmi permiți.

Era o sabie cu două tăișuri. Pe de o parte, orice răstimp pe care îl petrecea cu Akira era o binecuvântare. Pe de altă parte, știa că e nerăbdător. Vedea limpede un viitor în care i se aruncau cărți în cap.

— Și ce o să mă înveți? chicoti ea.

Se aștepta ca el să zâmbească, dar privirea lui era gravă.

— Chestiuni practice. Cum să administrezi banii, cum să citești o hartă. Engleză, fiindcă asta va fi cu siguranță limba întregii lumi peste câțiva ani.

Nori ezită.

— Credeam că putem să ne ocupăm mai mult de poezie.

— Putem să facem și asta. Dar e important să înveți lucrurile astea. Nu-ți face griji acum din pricina asta. Ce ai vrea să faci azi?

Nori simți un fior pe șira spinării. Akira afișa un zâmbet forțat.

— De ce ești drăguț cu mine?

— Am nevoie de un motiv? pufni el.

— Mereu ești drăguț când urmează să se întâmple ceva rău, îl acuză ea. *Itsumo.* De fiecare dată. Ce o să-mi mai spui acum? A murit cineva?

Akira își dădu ochii peste cap.

— Numește o singură persoană pe care o cunoaște vreunul dintre noi și a cărei moarte ar putea fi altfel decât bună.

— Atunci ce e?

Nopțile de nesomn o făcuseră vulnerabilă și își simțea lacrimile cum amenință să cadă. Emoțiile ei erau precum un cablu uzat, gata să facă scurtcircuit.

Akira se mută de pe un picior pe altul.

— Trebuie să plec o vreme.

— Ce? Unde? întrebă ea, înfigându-și unghiile în palme.

— Am fost invitat să cânt la Paris. La un concurs.

— De către cine? se zbârli ea.

— Nu contează.

— Deci nu trebuie să pleci. Nu ești recrutat la război. Pleci de bunăvoie.

Akira ridică din umeri.

— O să fie bine. Ayame-san o să aibă grijă de tine.

— Nu *am nevoie* să aibă grijă de mine. N-ar trebui să pleci deloc.

Akira se uită urât la ea.

— Nu e ca și cum am jurat să-mi petrec fiecare secundă lângă tine. Am și eu dorințele mele, să știi. Viața mea. Nu ești centrul universului, Nori.

Fata simți cum clocotește de furie.

— Deci asta e tot? Acum că sunt în siguranță, acum că poți să ai încredere că n-o să fiu violată sau ucisă — măcar săptămâna asta — fugi în Europa? Acum ți s-a luat de mine?

Culoarea urcă în obrajii lui Akira și băiatul făcu doi pași în spate.

— Te porți ca un copil mic. Nu plec pentru totdeauna. O să mă întorc.

Nu, n-o să se întoarcă, șopti vocea sumbră din mintea ei.

Simți un gol în stomac, dar știa că nu poate face nimic ca să-l convingă să se răzgândească. Și nu-i aducea nicio bucurie să-l vadă atât de nefericit, atât de împovărat de greutatea responsabilităților sale.

— Bine, reuși ea să spună. Bine, du-te. Drum bun. Ai grijă să câștigi.

Pe Akira nu păru să-l liniștească reacția ei docilă.

— O să fie bine.

— Sunt convinsă, minți ea.

Mâinile începură să-i tremure și le ascunse. El părea neîncrezător.

— E doar pentru puțin timp.

Nu poate respira. Nu mai poate respira aici. Din cauza mea.

Nu exista niciun motiv pentru care să fie amândoi nevoiți să se înece. Nu avea să-l tragă în adâncuri împreună cu ea. Nefericirea ei înflorea în izolare; întotdeauna fusese așa. Nu voia companie. Mai ales nu a lui Akira.

Își ciupi pielea din palmă ca să se întărească pentru ceea ce avea să spună.

— Vreau să te duci.

Akira arăta de parcă și-ar fi dorit cu disperare să o creadă, dar nu putea.

— Serios?

— Da, continuă ea, iar picioarele începură să-i tremure. Cred că o să-ți facă bine să pleci din Japonia o vreme. Doar ai grijă să-mi aduci o rochie nouă.

În sfârșit, Akira cedă. Liniile de pe față i se netezire și arăta din nou ca un băiat fericit. Nori avu grijă să-și întipărească imaginea aceea în minte. Urma să aibă nevoie de ea.

— O să-ți aduc ce vrei, promise el. Orice.

Nori înclină capul.

— Vino înapoi și atât.

Akira încuviință și intră în casă. Nori urcă la loc în copac și rămase acolo până ce soarele dispăru iarăși dincolo de nori.

*

În noaptea când plecă Akira, avu primul vis. Cel mai vechi pe care și-l putea aminti. Și era întotdeauna la fel.

Urmărea mașina albastră. Mama ei se apleca pe geam, fără chip, cu părul negru fluturându-i în jurul capului.

Nori.

Ea alerga. Asfaltul era fierbinte și picioarele ei erau goale. Dar alerga și alerga după mașina aceea, până când făcea bășici pe tălpi.

Nori.

Sunt aici, Okaasan! Sunt aici!

Dar mașina nu încetinea niciodată. Așa că Nori fugea mai repede și tot mai repede, cât de repede putea, până ce gâfâia după aer ca un pește pe moarte.

Okaasan, sunt aici!

Nu avea să prindă niciodată mașina. Când ajungea foarte aproape, atât de aproape că degetele îi atingeau în treacăt bara de protecție, mașina accelera și dispărea din vedere. Visul nu se schimba niciodată, nici măcar puțin.

Prostuțo, ar fi zis vocea bunicii sale. *Ai uitat cine ești?*

Nori se trezi în patul ei. Ayame stătea așezată în colț.

Fără un cuvânt, se ridică și îi întinse lui Nori o cârpă umedă.

— Ți-e sete?

Nori scutură din cap. Știa că e mai bine să nu încerce să vorbească. Se uitară țintă una la alta, iar în privirea aceea era singura întrebare care merita adresată. Ayame înclină capul.

— Ai dormit ore întregi.

Nori așteptă.

— Fratele dumitale a plecat.

Nori dădu din cap. Aşteptă. Ayame ezită.

— Când te trezeşti... dacă vrei... putem să stăm de vorbă despre mama dumitale.

Nori vorbi cu o voce mică.

— *Hai.*

Ayame ezită.

— O să se întoarcă, să ştii.

În ciuda tuturor lucrurilor, în ciuda durerii surde din piept, Nori zâmbi. Fusese crescută să fie temătoare. Dar dacă ar fi putut privi dedesubtul fricii, ca şi cum s-ar fi uitat în ţeava unui pistol încărcat, ar fi putut vedea o bucăţică de ceva în mare parte străin: speranţă. Speranţă pentru un viitor care nu era săpat în piatră, care nu era dictat de circumstanţele în care te născuseai. Akira era la Paris, urmându-şi talentul şi ambiţia, nu la Kyoto, citind volume străvechi împreună cu bunica ei.

Iar ea... ea era *în viaţă*. În viaţă, într-un fel miraculos şi incredibil.

— Ştiu.

Vezi tu, Okaasan, gândi ea. *Ai doi copii neascultători. Iar dezamăgindu-te, poate vom reuşi să fim fericiţi.*

Partea a III-a

Capitolul 13
Recviemul trădătorului

Tokyo, Japonia
Februarie 1954

Într-o dimineață rece de februarie, Ayame îi înmână cutia. Stăteau în birou, printre obiectele pe care Akira le adusese din casa copilăriei sale. Nu salvase prea multe lucruri. Nu era deloc un sentimental.

— Chiar are de gând să vândă casa cea veche? întrebă Nori.

Astăzi se simțea puțin mai în putere ca de obicei. Corpul ei se obișnuia să reziste perioade lungi fără somn. Cearcănele din jurul ochilor, însă, o făceau să semene cu un raton.

— S-ar putea, domnișoară. Banii ar fi de ajuns multă vreme. Dar e posibil să nu aibă voie. Casa e un fel de moștenire de familie.

— Păi, atunci de ce nu locuim acolo?

Se întreba acest lucru de ceva timp, dar știa că e mai bine să nu-l iscodească pe fratele ei. Ayame se foi.

— Fostul stăpân... Tatăl lui Obocchama era un bărbat mândru. Nu cred că ar fi...

Nori dădu din cap în semn că înțelege. Sigur că da. Dacă fiica metisă a nevestei sale adultere ar fi locuit la el în casă, probabil că Yasuei Todou s-ar fi întors din morți. Ar fi fost suprema lipsă de respect ca Akira s-o ducă acolo.

Ayame avea o expresie vinovată.

— Nu e singurul motiv. Nu era un cămin fericit. Obocchama... Cred că are motivele sale pentru care vrea să scape de locul acela.

Asta îi stârni curiozitatea lui Nori, dar știa că nu trebuia să întindă coarda. Oricum nu avea ce face. Cântări cutia pe care o ținea în mâini. Recunoscu imediat conținutul după greutate și i se înmuiară picioarele.

— Sunt cărți. De ce mi-ai dat cărți? Ai spus că după ce mă simt mai bine o să-mi povestești despre mama.

Ayame ridică dintr-o sprânceană. La fel ca Akira, deseori își găsea cu greu cuvintele. Însă chipul ei era mult mai grăitor.

— Uită-te și gata.

Nori făcu întocmai. Înăuntru erau mai multe volume legate în piele. Numără șase.

— Ce sunt astea? șopti ea, dar în sinea ei știa deja.

— Jurnale, zise Ayame. Ale mamei dumitale. A ținut mereu jurnale, de când era mică. Astea sunt doar cele pe care le-am găsit. După ce a dispărut, i-a mai trimis un ultim jurnal mamei mele, care a ajuns apoi la mine. Ne-a rugat să-l păstrăm pentru Obocchama și să i-l dăm când va fi suficient de mare ca să înțeleagă. A vrut ca dumnealui să-l aibă.

Nori simți că i se urcă tot sângele în cap.

— Nu-mi amintesc ca mama să fi ținut jurnale.

— Ce îți amintești?

Nori își trecu degetele peste coperta primului jurnal, sperând că va simți un fior. Dar nu se întâmplă asta.

— Nu îmi amintesc nimic, mărturisi ea și fu surprinsă de cât de rușinată era.

Nu mai era o fetiță, iar amintirile tot nu-i reveniseră.

Ayame se aplecă în față.

— Obocchama știe deja despre ele. Nu vrea să le citească. M-a rugat să i le păstrez eu.

Ideea că Nori ar putea cunoaște vreodată ceva ce Akira nu știa îi părea lui Ayame complet neverosimilă.

— Și... știe despre asta?

Ayame se schimbă la față.

— Nu. Și dacă ar ști...

— N-o să-i spun, jură Nori, apoi ezită. Dar îl iubești pe fratele meu. I-ai fost credincioasă familiei sale toată viața. De ce faci asta pentru mine?

Ayame întoarse privirea.

— Am iubit-o și pe mama dumitale, spuse ea simplu. Și cred că ai dreptul să știi cine a fost.

Nori își îngădui un zâmbet ironic.

— Și crezi că eu o s-o iubesc? După ce termin?

Ayame ridică din umerii săi firavi.

— N-am de unde să știu, domnișoară.

— Le-ai... le-ai citit?

— Nu, domnișoară. Nu se cade să fac așa ceva.

— Ai... ai și fotografii?

— Da, multe. Ți-ar plăcea să le vezi?

Nori simți că o parte din ea își dorea să spună da. Însă știa că nu era partea bună.

— Nu. Nu încă. Poate mâine.

Ayame încuviință. Amândouă știau că nu avea să fie mâine.

— Te las singură, atunci. Când se întoarce fratele dumitale de la Paris, totul va trebui să fie pus la locul său.

Nori scoase un sunet slab în semn că a auzit. De fapt, nu mai asculta. Deschise coperta primului jurnal și văzu o dată, mâzgălită cu un scris șovăielnic.

1 august 1930

Închise brusc jurnalul. Genunchii începură să-i tremure. Trecură câteva clipe bune până ce își făcu din nou curaj să-l deschidă.

Astăzi e ziua mea de naștere. Cred că sunt o fată foarte norocoasă dacă îmi petrec ziua aici, la Paris, și nu acasă, sub privirea atentă a mamei. M-ar duce într-o încăpere plină de bărbați foarte bătrâni. Cât de plicticos ar fi!

În schimb, am primit acest jurnal minunat de la Madame Anne, iar acum pot să scriu totul despre călătoriile mele. Am să scriu despre studiile mele și despre concertele pe care le voi susține.

Nu am vrut să învăț să cânt la pian, dar se pare că mă pricep foarte bine. Este un lucru bun, fiindcă mama spune că sunt o idioată. E bine să mă pricep la ceva. Și iată unde m-a adus! Studiez aici, la Paris, și toate celelalte fete sunt acolo, la Kyoto, de unde nu pot să plece, logodite cu bărbați cărunți și în vârstă. Eu nu vreau să mă mărit, fiindcă din ce mi-a descris mama, să-ți faci datoria de nevastă e de-a dreptul îngrozitor, însă vreau să mă îndrăgostesc. Vreau să simt ceea ce

simt poeții. Vreau să știu cum e să întorci lumea cuiva cu susul în jos.

Și poate că o să aflu.

Poate. Toată lumea de la Paris spune că sunt foarte drăguță, desigur. Asta se întâmplă oriunde merg.

Mama a fost o frumusețe celebră, așa că e bine că nu sunt urâtă. Nu m-ar ierta niciodată. Dar oricum nu mă iartă niciodată pentru nimic.

Nu sunt băiatul pe care și l-a dorit.

Oh, sunt chemată la cină. Am să scriu mai multe mai târziu, deși știu că nu scriu decât pentru mine și nimeni nu va citi aceste rânduri. E mult mai distractiv așa.

Nori nu o cunoștea deloc pe această femeie. Nu era mama pe care și-o amintea din frânturi chinuite. Era o fată prostuță, care abia împlinise optsprezece ani, plină de speranță pentru viitor.

Nu avea nimic din nesiguranța dureroasă a lui Nori, nimic din seriozitatea lui Akira, nimic din devotamentul înflăcărat al bunicii lor față de numele Kamiza.

Această Seiko era o străină.

Și totuși, după doar cinci ani de la această însemnare din jurnal, avea să fie soție și mamă. Zece ani mai târziu, avea să fie o fugară cu o fetiță din flori în pântec.

Nori se întrebă unde va fi ea însăși peste zece ani, când Akira va avea o soție și un copil. Poate înapoi în mansardă. Poate nicăieri.

Se întoarce acasă peste două săptămâni. Se învălui în gândul acesta.

Citise suficient din jurnal pe ziua de azi. Avea să încerce din nou mâine.

*

Trecură încă trei zile până ce Nori stătea cocoțată sus pe o ramură de copac, cu jurnalul deschis în poală.

15 septembrie 1930

Astăzi am primit o scrisoare de acasă. Mama întreabă de sănătatea și de castitatea mea. Din păcate, ambele sunt încă intacte. Dacă e să mor aici, am să mor într-un fel romantic. Aș putea să mă molipsesc de boala artistului și să mă sting la apogeul frumuseții mele. Poate că s-ar scrie poeme despre mine.

Și nu ar mai trebui niciodată să mă întorc în Japonia.

Am cunoscut un domn, dar vorbește despre căsătorie, așa că va trebui să caut în continuare.

Eu nu am să mă mărit niciodată. Mai degrabă mi-aș pune ștreangul de gât, măcar se sfârșește mai repede.

Maestrul Ravel a cântat astăzi pentru mine, îmi venea să mor de plăcere. E un bărbat atât de strălucit. L-aș iubi dacă nu ar fi atât de bătrân.

Spune că am un talent rar. Compune din nou, iar tot orașul își ține răsuflarea, așteptând să audă ce va ieși. Sau cel puțin eu o fac.

Nu îmi vine în minte ce altceva să spun, în pofida tuturor lucrurilor care s-au întâmplat numai săptămâna asta. Am tot avut dureri în palme. Unul

dintre ceilalți studenți spune că nu e decât o slăbiciune femeiască. Spune că mă chinui studiind cu marii maeștri și că ar trebui să mă ocup de lucruri mai puțin dificile.

O slăbiciune femeiască. Nu e deloc diferit față de bărbații de acasă. Îi acord și mai puțină atenție decât le acordam lor.

Sunt convinsă că i-ar plăcea să mă retrag. Nu își dorește concurență.

*

30 septembrie 1930

În sfârșit, l-am găsit. E înalt, foarte înalt, cu ochii albaștri ca safirul. Are părul ca de aur. Cred că e cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată. Exact ca un prinț dintr-o poveste.

Cântă la vioară, căreia eu nu i-am acordat niciodată prea multă atenție.

E bogat, dintr-o veche familie franceză. A avut trei frați, însă doi au murit în Marele Război, așa că acum a rămas cu unul singur. Preferă căpșunile, la fel ca mine, și nu îi place ceaiul.

Ne-am petrecut trei nopți întregi împreună, dar nu am trecut dincolo de sărutări.

Nicio vorbă despre dragoste încă. Oare cât timp trebuie să treacă?

Am mai crezut o dată că sunt îndrăgostită. Dar nu era altceva decât o umbră palidă a iubirii adevărate. Și oricum, era doar un servitor și acum nu mai e. A fost trimis înapoi la familia lui.

Cel puțin asta mi-a spus mama în timp ce mă bătea de nu mai știam de mine.

Mama spune mereu că o să mă distrug pe mine și numele nostru. Dar eu nu trăiesc pentru ea sau pentru numele ei.

O să am ceea ce îmi doresc. O să găsesc întotdeauna o cale.

12 octombrie 1930

Îl iubesc.

Chiar îl iubesc cu adevărat. Și mi-a jurat și el că mă iubește. De data asta e adevărat, sunt convinsă.

Chiar nu pot suporta să mă întorc acum în Japonia. La Kyoto, cu atât mai puțin, cu mama care e bine ancorată în secolul trecut. Trăiește într-o ispășire permanentă și ar vrea să fac și eu la fel. Ar prefera să fiu măritată și încuiată în siguranță undeva departe de lume, ca o prințesă într-un turn.

Mama s-a măritat la șaptesprezece ani. Când avea vârsta mea, născuse deja trei băieți morți. Crede că e un blestem pe capul nostru, știu asta. Și frații ei au murit cu toții. De-asta când *papa* s-a însurat cu ea, el a fost cel care i-a luat numele.

Acum am mai rămas doar eu și mama. Iar mama se apropie de sfârșitul anilor săi rodnici. Familia mea mă privește ca o haită de lupi înfometați, disperați după o bucată de carne.

Nu le pasă deloc de iubire sau de fericirea mea. Vor să mă împerecheze ca pe o iapă.

Mama spune că trebuie să-mi fac datoria indiferent de ceea ce am în suflet.

Dar cred că mai degrabă aș muri decât să trăiesc la fel ca ea.

*

31 octombrie 1930

De astăzi sunt femeie.

Acesta chiar e orașul dragostei. Eu sunt o făptură a dragostei.

Am să rămân aici și am să fiu fericită.

— Ojosama!

Nori ridică privirea. Stătea pe pământul acoperit cu zăpadă, ținând jurnalul aproape de față.

Oricât de mult s-ar fi împotrivit, îi plăcea destul de mult imaginea mamei sale care îi apărea în minte. Se bucura de timpul pe care îl petrecea pierdută într-un trecut despre care îi fusese interzis să știe.

Această Seiko era pătimașă și sfidătoare, naivă, dar isteață. Era o femeie care avea o nevoie disperată să meargă pe propria ei cale.

La mănunchiul acesta de contradicții frumoase făcea uneori aluzie fratele ei, asta le inspirase devotamentul tuturor celor care o cunoscuseră, de la Akiko la Ayame.

Însă Nori tot nu înțelegea cum de inima ei a putut deveni atât de rece încât să-și părăsească amândoi copiii.

Iar astăzi, cu siguranță, nu era ziua când avea să dezlege misterul.

Ayame era aprinsă la față. Putea să însemne un singur lucru.

— Akira-sama s-a întors! exclamă Nori.

Sosise cu o zi mai devreme. Se ridică iute în picioare și lăsă jurnalul în brațele desfăcute ale lui Ayame.

— Pune-l la loc. O să vin după el mai târziu.

— Da, domnișoară. Dar...

Nori își adună fusta în jurul genunchilor și năvăli în casă. Simțise absența lui Akira ca pe o durere fizică, o bubuitură surdă care nu contenea niciodată.

Auzi glasuri în sufragerie și deschise ușile aproape smulgându-le din țâțâni, uitând de orice demnitate.

— Oniichan!

Akira era acolo, așa cum se așteptase. Părea obosit, dar mulțumit, cu ridurile fine de râs în jurul gurii. O întâmpină cu un zâmbet călduros, însă era ceva în el care o avertiza să nu vorbească.

Nu era singur. Doi străini stăteau lângă el.

Băiatul părea să fie cam de vârsta lui Akira și era cu câțiva centimetri mai înalt. Avea pielea albă, dar bronzată, și cei mai luminoși ochi albaștri pe care Nori îi văzuse vreodată. Părul lui era...

Ca de aur.

Nori clipi la ei, așa cum ai clipi după ce te-ai uitat prea mult la o lumină puternică.

Privirea sa se mută asupra fetei. Era toată o pată roșie, de la pantofii cu tocuri înalte până la culoarea rujului. Avea pielea de culoarea smântânii, ochii cenușii, cu stropi de aur, și părul de un blond-argintiu.

Era cea mai frumoasă ființă pe care Nori o văzuse vreodată.

— Surioară, zise Akira, după cum vezi, avem oaspeți.

Nori se îmbujoră de rușine. Iat-o, cu zăpada încă topindu-i-se în părul nepieptănat și cu urme de pământ pe genunchi. Nu mai văzuse niciodată albi.

Akira repetă în engleză. Nori se străduia să găsească acele cuvinte pe care le învățase de la el.

— Bine ați venit, îngăimă ea.

Akira încuviință. Aparent numai atât îi cerea.

— El e William Stafford, continuă, arătând spre băiat. Iar ea e verișoara lui, Alice Stafford.

Fata îi zâmbi și William râse.

— E exact așa cum ai spus. O pisicuță.

Nori înclină capul.

— O să stea cu noi o vreme. Presupun că vei fi o gazdă binevoitoare.

— *Hai, Oniichan.*

— Vorbește engleză ori de câte ori poți.

— Da.

Akira oftă.

— Bun. Ayame-san!

Ayame apăru precum ceața de dimineață, în cea mai mare liniște.

— Da?

Bineînțeles că vorbea engleză.

— Te rog să-i conduci pe oaspeții noștri în dormitoarele lor. Cu toții am avut un drum lung.

— Desigur. Vă rog, urmați-mă.

Străinii o urmară pe Ayame afară din cameră și numai fata se opri să arunce o ultimă privire curioasă peste umăr.

După ce le auzi pașii pe trepte, Nori se întoarse spre fratele ei. Nu avea energia să țipe și știa că nu e o idee bună să încerce să desfacă ceea ce s-a făcut deja.

— De ce?

Akira întoarse privirea. Părea stânjenit.

— Will e prietenul meu, zise el. L-am cunoscut la concurs. E un pianist strălucit. Locuiește în Londra, dar nu se poate duce acasă o vreme, așa că i-am propus să stea aici cu noi. Înțelege anumite lucruri, nu trebuie să-i explic...

— Și fata? șopti Nori, încercând în zadar să-și ascundă bănuiala din glas. Ce e pentru tine?

— E verișoara lui. Are șaisprezece ani.

— Am întrebat ce e pentru *tine*.

— E un copil, pufni Akira. Și o prostuță. Nu mă jigni.

— E frumoasă.

— Nu-mi plac blondele, strâmbă Akira din nas. De unde vin toate astea?

Nori se liniști puțin.

— Mă gândeam că... Parisul e orașul iubirii. Am crezut că poate...

— Nu fi ridicolă. Cine ți-a spus așa ceva?

Mama.

— Nimeni. Îmi pare rău.

Akira îi făcu semn să se apropie, iar ea îl ascultă. Când îi puse mâna pe creștet, simți cum durerea dinăuntrul ei dispare.

— N-o să mai călătoresc tot restul anului, îi promise el. Trebuie să termin școala. Așa că nu e ca și cum te-aș lăsa singură cu ei. Și cred că o să-ți placă. O să fie drăguț să ai o fată prin preajmă, nu-i așa?

Nori își mușcă buza de jos.

— Poate.

Nu înțelegea ce ar vrea de la ea o fată europeană care arăta de parcă locul ei ar fi fost pe un ecran de cinema.

— O să fiu amabilă cu ei.

— O să umplem casa de muzică, spuse el cu blândețe, răsucindu-i o buclă, și zâmbi superior. Și o să fiu considerabil mai puțin morocănos.

— Dacă te face fericit pe tine, atunci și eu sunt fericită.
O sărută pe frunte.
— Arăți ceva de speriat. Du-te și spală-te pentru cină.
— Mi-ai adus o rochie nouă?
— Ți-am adus două. Acum, hai, du-te.
Mulțumesc că te-ai întors.
Înclină capul și făcu așa cum i se spuse.

*

Întocmai cum promisese Akira, străinii erau o companie plăcută, deși îi vedea numai la masă.

Fata, Alice, învățase în sfârșit să-și scoată pantofii în casă și umbla cu picioarele goale, fără pic de rușine și fără șosete, lăsându-și la vedere unghiile vopsite în culori vii. Nu stătea prea mult în casă în timpul zilei.

Will era mai discret. Era în permanență alături de Akira și cu toate că Nori simțea junghiul geloziei, trebuia să recunoască faptul că alcătuiau o pereche potrivită. Vorbeau uneori prea repede ca să-i înțeleagă, dar întotdeauna erau râsete în discuțiile lor. Își petreceau cea mai mare parte din zi baricadați în salonul de muzică.

Iar Nori își petrecea cea mai mare parte din zi de cealaltă parte a ușii, cu urechea lipită de ea, ascultând.

Chiar era ceva miraculos.

Akira părea fericit. De fapt, nu îl mai văzuse niciodată așa. Își recăpătase vitalitatea; era băiatul care nu i se îngăduise niciodată să fie.

Deși se ducea în camera lui în fiecare seară înainte de culcare astfel încât el să-i poată citi cu voce tare, nu stătea niciodată prea mult. În seara asta, îi citi un capitol din

Povestea lui Genji[14] înainte să închidă cartea și să scoată un oftat adânc.

— Iartă-mă. Sunt obosit.

— Nu-i nimic.

Terminase deja cartea singură, cu câteva zile în urmă, dar nu avea de gând să-i spună.

— Te-ai simțit bine? Ayame-san spune că ai avut coșmaruri.

— Au trecut, îl liniști ea, mințind doar pe jumătate.

Încetaseră în mare măsură de la întoarcerea lui și de când spectrul fără chip fusese înlocuit de fata îndrăgostită care ținea un jurnal plin de visuri.

— Cum îți mai e piciorul?

— E bine. Cicatricea se vede mai puțin decât ai crede.

— Bun. Știu că am fost ocupat, dar o să te duc undeva în curând.

Începea să devină o amăgire frecventă. El îi făcea promisiuni, ca să-și împace conștiința vinovată, iar Nori era convinsă că în momentul în care o spunea, era complet adevărat. Însă apoi momentul trecea și ea era uitată.

Înclină capul în semn de răspuns și fu răsplătită cu un hohot ascuțit de râs.

— Ai devenit cam docilă, nu-i așa?

La exterior, poate. Cu cât se așteptau la mai puține din partea ei, cu atât mai multe erau lucrurile cu care scăpa basma curată. Avusese nevoie de mult timp ca să învețe asta. Supunerea nu înseamnă slăbiciune. Iar îndrăzneala nu înseamnă forță.

— Nu vreau să mă cert cu tine.

---

[14] Roman al scriitoarei japoneze Murasaki Shikibu, de la începutul secolului al XI-lea, marcând nașterea romanului japonez. (*N.t.*)

Akira o privi bănuitor.

— Nu mi-ai făcut probleme din pricina oaspeților noștri.

— N-aș avea de ce, ridică ea din umeri. Sunt departe de țară, de casă. Doar nu i-aș da afară în stradă.

— Știu că asta înseamnă să gătești mai mult.

— Mă ajută Ayame-san.

Akira dădu aprobator din cap.

— E amabilă cu tine?

— Da, Oniichan.

— Ei bine, în curând n-o să mai trebuiască să faci asta, îi spuse el. Acum avem suficienți bani cât să-i angajăm la loc pe servitorii pe care i-am pierdut. Sau, și mai bine, pe alții noi. Oameni în care pot avea încredere.

— Credeam că suntem săraci, zise ea, încruntându-se.

Akira râse.

— Suntem cumpătați, nu săraci. Și oricum, Will ne plătește pentru ospitalitatea noastră.

— Am crezut că au o situație grea.

— Nici pe departe. Vin dintr-o familie foarte veche și foarte bogată.

Nori își încrucișă brațele.

— Atunci de ce sunt aici? Sunt convinsă că există hoteluri pentru oameni atât de bogați.

— Nu e vorba de bani. Sunt... De fapt, Nori, sunt cam la fel ca noi. De-asta i-am invitat să stea aici.

— Nu înțeleg.

Akira puse cartea înapoi pe raft.

— Nu eu trebuie să spun povestea asta.

Nori se simți cuprinsă de frustrare. Întotdeauna Akira dansa cu trei pași înaintea ei.

— Dacă spui tu.

— Ai putea să încerci să vorbești cu ei, să știi. Nu mușcă.

— Știi că nu am experiență cu oamenii obișnuiți.

Akira chicoti.

— Și nici n-o să ai parte de așa ceva de la ei doi. Dar e un început. S-ar putea să fii surprinsă. Alice nu e cu mult mai mare ca tine, s-ar putea să-ți placă.

Se mută de pe un picior pe altul.

— Parcă spuneai că e prostuță.

— Tocmai de-asta s-ar putea să-ți placă.

Zâmbetul lui îi arătă că nu intenționase să fie ironic.

— Acum, la culcare.

Nori plecă fără o vorbă. Dar nu la culcare.

Coborî pe trepte, o luă prin bucătărie și ieși în curtea interioară.

Cerul nopții era gravat cu stele, fiecare amplasată atât de meticulos încât era convinsă că Dumnezeu le acordase o atenție deosebită. Dădu să caute în coșul în care își ținea lucrul de mână, însă descoperi că nu era singură.

Will stătea pe unul dintre scaunele de răchită, fumând o țigară. Privirea lui o întâlni pe a ei, iar Nori rămase împietrită precum o căprioară prinsă în bătaia puștii vânătorului.

— Scuzele mele, spuse el cu un zâmbet larg. N-am vrut să te sperii.

Își îngădui să-l privească de aproape pentru prima dată. Era insuportabil de atrăgător. În clipa aceea, asta nu făcea decât să o irite.

— Nu m-ai speriat.

O măsură din cap până în picioare, însă lui Nori nu i se păru nimic indecent în gestul acela.

— Câți ani ai?

— Paisprezece, minți ea.

La vară. Dar până și minciuna ei părea prea mică, prea copilărească în fața unei asemenea persoane.

Will îi aruncă un zâmbet jucăuș, de parcă știa că minte. Akira probabil îi spusese vârsta ei adevărată. Se simți ca o proastă.

— Dar nu ești la școală.

Nori simți că nu poate sta locului, dar se forță să nu se miște.

— Nu merg la școală. Oniichan spune că e mai bine așa.

— Oniichan?

— Akira.

Îi scrută chipul, iar ea rămase neclintită. Când o privea, simțea furnicături în tot corpul. Senzația nu era în întregime neplăcută.

— Și faci întotdeauna ce îți spune Akira?

Din glasul lui nu răzbătea nimic. Și nu renunțase la zâmbetul lui jucăuș.

— Uneori.

Se ridică și arătă spre scaunul gol.

— Ei bine, Noriko. Nu mă lăsa să te distrag.

Trecu pe lângă ea ca o adiere, iar Nori simți miros de fum și de ceva mai înțepător venind dinspre el.

— Nu, începu ea, și regretă înainte ca vorba să-i scape cu totul de pe buze.

Will ridică dintr-o sprânceană blondă.

— Poftim?

— Nu-mi spune așa, zise ea, roșie ca racul. Nimeni nu-mi spune așa. Spune-mi Nori.

Băiatul ridică din umeri de parcă pentru el oricum nu conta.

— Ei bine, micuță Nori. Noapte bună.

După ce Will plecă, fata se așeză împleticindu-se pe scaunul pe care i-l lăsase liber. Inima îi bubuia în urechi și

se simțea învăluită într-o căldură neobișnuită. Genunchii i se loveau unul de celălalt.

Era o senzație asemănătoare cu frica. Dar diferită. Era mai periculoasă. Și în același timp mai puțin periculoasă.

Ce se întâmplă cu mine?

*

Nori avu grijă să nu mai rămână singură cu el. Însă începând din acea seară, dansau unul în jurul celuilalt ca personajele de la un bal mascat. Nu se atingeau niciodată, dar se apropiau tot mai mult.

La micul dejun, mâna lui o atingea în treacăt pe a ei când îi dădea zahărul. Privirile li se întâlneau doar o clipă, iar când el se uita altundeva, ea se simțea mângâiată cu nerușinare.

Will avea nouăsprezece ani, era doar cu un an mai mare decât Akira, dar avea cu o viață mai mult ca ea. Călătorise prin toată lumea pentru a cânta la pian. Vorbea engleză, franceză și germană și colecționa lucrări de artă. Nori își dădea seama că nu e străin de compania femeilor. Emana o încredere magnetizantă care reușea să o atragă, în ciuda voinței sale.

Când Will și Akira leneveau în salon și beau un pahar seara, discutând despre politică sau artă sau orice alte lucruri despre care Nori nu știa nimic, se strecura în încăpere și stătea în colț.

Niciunul dintre ei nu o lua în seamă, dar nici nu o rugau să plece, așa că o considera o victorie. Când Akira nu era atent, privirea lui Will cădea pe buzele ei.

După ce Akira se ducea la culcare, Nori urca în copacul ei și încerca să numere toate stelele. Uneori deslușea

muzică venind din casă și își dădea seama că Will deschisese ferestrele salonului de muzică, pentru ca ea să-l poată auzi cântând.

Înțelegea că e pentru ea, la fel de neîndoios de parcă ar fi avut numele scris pe note.

Nimeni nu mai știa că nu doarme.

Însă Will știa. Văzuse ceea ce toți cei din jurul ei trecuseră cu vederea și stătea treaz nopțile împreună cu ea. Nu spunea nicio vorbă despre asta, însă sunetul pianului său îi arăta că nu era singură.

Iar gestul acesta în sine era la fel de intim ca un sărut. Și poate, cine știe, sentimentul acesta semăna puțin cu dragostea.

Nu mai fusese niciodată privită așa cum o privea el. Nimeni nu se apropiase vreodată de ea când vorbea, sorbindu-i fiecare silabă.

Și cu siguranță nimeni ca el.

Într-o noapte, coborî din copac și intră în salonul de muzică, unde îl găsi așezat în fața pianului. Rămase acolo, tremurând. Avu nevoie de toată forța ca să nu o ia la fugă din cameră.

Will se întoarse spre ea, cu ochii albaștri neclintiți ca un lac înghețat.

Nori simți cum i se aprind obrajii.

— Te... uiți la mine.

El nu șovăi.

— Bineînțeles că mă uit la tine. Ești frumoasă.

— Nu sunt, zise ea, repede.

— Nu ca fetele de acasă, rectifică Will. Nici măcar ca fetele de aici. Dar pentru mine ești.

Auzindu-i vorbele, Nori simți cum se înmoaie. Dar nu era de ajuns.

— Este... singurul motiv?

Will ridică din sprâncenele deschise la culoare.

— De ce ești aici, Nori?

Nu avea un răspuns. Sau cel puțin nu unul pe care să vrea să-l recunoască.

— N-ar trebui să fiu aici, șopti ea.

— Dar ești, insistă el. Fiindcă ești singuratică. Și curioasă. Și puțin speriată de mine, dar și mai speriată de ce se va întâmpla dacă observă Akira. Pentru că și tu te uiți la mine.

Vedea prin ea ca prin sticlă. Nori își coborî privirea.

— Eu... sunt aici pentru muzică. Atâta tot.

Fără să scoată un cuvânt, Will se ridică și o sărută pe gură.

Nori îi dădu voie. Iar în seara următoare, îl sărută la rândul ei.

Luni de zile lucrurile se desfășurară astfel, până ce promoroaca se topi și lumina soarelui zăbovea până la orele târzii ale serii.

Uneori cânta la vioară pentru el, iar el o tachina că muzica probabil le curge prin vene. Întotdeauna el vorbea cel mai mult.

Se întâlneau doar noaptea. În zori, Nori se strecura înapoi în camera ei ca o fantomă, având uneori senzația că nu se putea încrede în propria memorie.

Dacă mai observase și altcineva, subiectul nu fu pomenit niciodată.

Akira se ținu de cuvânt și își petrecea mai mult timp acasă. La sfârșitul săptămânii, o însoțea uneori la croitor după țesături sau la cheiuri după pește.

O învăța mai multă engleză, deși acum o vorbea aproape fluent, iar uneori Alice se alătura lecțiilor ca să prindă frânturi de japoneză sau să vină cu câte o sugestie.

Părea să se fi plictisit de cumpărăturile nesfârșite pe care le făcea. Începuse să poarte *yukata* prin casă, deși lega întotdeauna greșit cordonul. Pe Nori nu o lăsa inima să-i spună.

Nori începu să servească preparate de vară la mesele de seară. Supe de pește răcite și învigorate cu ierburi aromate proaspete, *unagi*[15] la grătar și tăiței *somen*[16] pe care îi făcea de la zero. Will învățase cu ușurință să folosească bețișoarele, dar lui Alice îi era greu în continuare.

Băieții nu spuneau niciodată nimic, dar într-o zi, în timp ce mâncau *ramen*[17], Nori hotărî să vorbească.

— Poți să folosești furculița, Alice.

Alice ridică privirea din bolul cu supă. Obrajii ei palizi erau îmbujorați. Partea din față a rochiei îi era stropită de pete.

— Oh, aș putea?

Nori încuviință. Kiyomi o învățase să folosească furculița.

— Ar trebui să avem câteva în bucătărie. Îți aduc eu una.

— Roagă o servitoare să i-o aducă, zise Akira alene.

Citea o carte pe sub masă și nu încerca prea tare să ascundă acest lucru. Așa cum făgăduise, angajase din nou un grădinar și două slujnice. Voise să angajeze și un bucătar, dar protestele lui Nori îl convinseseră să nu o facă.

— Nu are nevoie de furculiță, obiectă Will.

Apucă un șirag lung de tăiței cu bețișoarele, parcă pentru a-i demonstra cât de ușor este.

— Trebuie să învețe cum să facă anumite lucruri. În plus, e nepoliticos.

---

[15] Țipar de apă dulce.

[16] Tăiței foarte subțiri din făină de grâu.

[17] O supă consistentă cu tăiței și carne, pește sau creveți, precum și alge, muguri de bambus, ceapă verde, ou fiert sau ciuperci.

Nori ridică dintr-o sprânceană. Aceasta era latura lui care nu îi plăcea. Avea aceeași aroganță ca Akira.

— Nu e nepoliticos.

Akira arăta de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar privirea mânioasă a lui Nori îl reduse la tăcere și ridică pur și simplu din umeri.

Will zâmbi cu superioritate.

— Nu are nevoie să-i ia cineva apărarea. E vorba doar de o furculiță.

— În fiecare seară se așază aici și în fiecare seară jumătate din mâncarea ei rămâne în farfurie. Chiar e vorba doar de o furculiță. Am obosit să vă văd cum ignorați acest lucru.

Ochii albaștri ai lui Will deveniră ca de gheață.

— Draga mea...

— Nu, se răsti ea. Eu sunt cea care gătește. E dreptul meu să fiu jignită dacă mâncarea mea nu se mănâncă.

Alice se înroșise până în vârful urechilor. Lăsă privirea în jos, iar părul argintiu îi acoperi fața.

Will se uită la Akira, căutând sprijin, dar nu primi așa ceva.

Apoi capitulă cu un zâmbet, însă ceva se schimbă în purtarea lui. Flutură din mână.

— Dacă o să folosească furculița, poate să se ducă să mănânce la bucătărie. Eu nu am de gând să-i încurajez cusururile, Dumnezeu știe că n-are nevoie de ajutorul meu pentru așa ceva.

Fără o vorbă, Alice își luă bolul și se duse la bucătărie.

Nori se simți copleșită de dezgust. Akira era cufundat din nou în cartea lui, iar Will îi făcea semn unei servitoare să mai aducă vin. Niciunul dintre ei nu părea

deranjat. Dar pe de altă parte, niciunul dintre ei nu știa cum e să fii ignorat.

Era vorba de lucrurile mărunte. Iar apoi, într-o bună zi, fără să-ți dai seama măcar, te priveai în oglindă și erai și tu o făptură măruntă.

Nori își luă bolul.

— Hai, stai jos, se răsti Will.

În sfârșit, Akira vorbi.

— Will, spuse el, las-o în pace.

Nori se duse în bucătărie și o găsi pe Alice stând în fața chiuvetei, cu o expresie confuză pe chip. Era mai înaltă decât Nori cu treizeci de centimetri; avea picioare lungi ca femeile din reviste. Nu părea de șaisprezece ani, ci mai mare.

Dar chiar în clipa aceea, cu machiajul șters, Nori îi văzu pentru prima dată vulnerabilitatea.

— Poți să o lași așa.

Alice se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău. N-am găsit gunoiul.

— E în regulă.

Deja schimbul acesta scurt era mai mult decât își spuseseră în cinci luni petrecute sub același acoperiș. Will avea un fel al său de a atrage tot aerul dintr-o încăpere.

Alice ezită.

— De ce... de ce m-ai ajutat?

Nori alese cel mai simplu răspuns.

— De ce nu?

Alice roși, iar din ochii cenușii îi țâșniră iute lacrimile.

— Credeam că nu îți place de mine. Că mă privești de sus.

Nori nu putu decât să se holbeze la ea, mută de uimire. Nu mai auzise niciodată ceva atât de absurd. După o clipă, întrebă:

— De ce?

Alice ridică din umeri.

— Presupun că ți-au spus de ce am plecat din Londra.

Nori scutură din cap.

— L-am întrebat odată pe Akira-san, dar mi-a zis că nu el trebuie să spună povestea asta. Iar pe Will nu l-am întrebat niciodată.

Alice râse, iar sunetul era fermecător.

— Nici el nu trebuie s-o spună, deși asta sigur nu l-a împiedicat niciodată. Eu trebuie s-o spun.

Privirile li se întâlniră, iar între ele se născu o înțelegere reciprocă, precum un curent slab.

— Porți greșit *yukata*, spuse Nori cu timiditate. Pot să te învăț cum se face. Dacă vrei.

Zâmbetul pe care îl primi în schimb fu tocmai răspunsul de care avea nevoie.

*

ALICE

Își respectă promisiunile. Nu pot spune același lucru despre... ei bine, despre nimeni altcineva.

Mâinile mici ale lui Nori lucrează cu pricepere în timp ce mă îmbracă în halatele de mătase din această insuliță. Îmi arată, pas cu pas, felul corect de a mă înveșmânta. După ce termină, mă așază la măsuța ei de toaletă. Își ia pieptenul de fildeș și îmi piaptănă părul cu cărare pe mijloc.

— Mai întâi o să-l leg în două cozi, îmi spune ea. Așa își aranjează părul doamnele vara.

Atingerea ei este atât de blândă încât îmi vine să plâng.

Trebuie să recunosc că am judecat-o cam aspru la început. Are o înfățișare neobișnuită, fără îndoială, și îi lipsește cu desăvârșire simțul modei. Părul ei e un dezastru. Nu citește reviste și nu se uită la televizor; nu are alte interese în afara cărților și a lucrului de mână. Nu se machiază — deloc, nici măcar nu-și face unghiile! — și singura muzică pe care o ascultă sunt prostiile alea clasice și antice pe care le cântă Will.

Adevărul e că este îngrozitor de plictisitoare. Dacă nu ar arăta atât de neobișnuit, aș confunda-o cu tapetul.

Dacă am fi acasă la Londra, nici măcar nu m-aș uita la ea.

Dar nu suntem la Londra. Nu sunt la mine acasă. Sunt o străină în țara ei, un oaspete în casa ei, iar ea a fost binevoitoare cu mine. Chiar și înainte de seara trecută. Am văzut-o la bucătărie, exersând preparate occidentale pentru ca Will și cu mine să ne simțim ca acasă. Are grijă ca servitoarele să ne aducă dimineața ceaiul în cameră. Deși a făcut-o în tăcere, și-a asumat sarcina imposibilă de a încerca să mulțumească pe toată lumea.

— Te-a învățat asta mama ta? o întreb, dornică să aflu mai multe despre ea.

Este atât de tăcută întotdeauna și deși zâmbește adesea, are o anumită tristețe care nu dispare.

Mâinile ei nu șovăie nici măcar o clipă, dar văd cum o urmă de durere îi traversează chipul. Își revine repede, însă eu am surprins schimbarea.

— Mama nu mai e, zice ea simplu. M-a învățat altcineva.

Mă întind și îi prind mâna într-a mea.

— Când a murit?

Nori mi-a împărțit părul în două; îmi răsucește cele două părți laolaltă și le prinde cu un ac.

— Nu a murit. Pur și simplu nu mai e.

Nu pot cuprinde cu mintea ceea ce aud. Sunt proastă — toți cei din familia mea mi-au spus-o mereu —, dar chiar și așa. Hotărăsc să încerc o abordare diferită.

— Mama mea a murit când aveam șapte ani. Am două surori mai mari, Anne și Jane, și ele m-au crescut împreună cu tata. Așa că știu cum e să nu ai o mamă care să aibă grijă de tine.

Nori zâmbește de parcă îmi găsește comentariul tare nostim.

— Mă bucur că le-ai avut pe surorile tale. Trebuie să fi fost o mângâiere.

Strâmb din nas. Ce mai mângâiere. Jane e o vacă urâcioasă, iar Anne e pur și simplu antipatică în general. Nu o iubesc pe niciuna dintre surorile mele. Nici măcar nu le plac.

— Păi, tu îl ai pe Akira. Păreți apropiați.

Dar n-aș zice că e adevărat. Devotamentul ei înflăcărat față de el pare să vină dureros de mult dintr-o singură parte. Întotdeauna îi dă târcoale, sperând că se va uita la ea, iar Akira abia o vede cu coada ochiului. Din câte înțeleg, rareori se întâmplă asta.

Îmi pune în păr unul dintre acele ei decorative cu flori.

— Gata. Arăți splendid.

Zâmbesc apreciativ la imaginea mea din oglindă. Știu că sunt foarte frumoasă. Nu cred că e vorba de vanitate — toată lumea îmi spune că sunt — și în plus, e singurul lucru cu care mă pot mândri, așa că nu are importanță.

Eu nu am bani, fiindcă Will ține socotelile. Îmi dă o alocație, dar numai ca să nu-i stau în cale. Nu am un nume, fiindcă tata mi l-a luat.

Deocamdată, cel puțin.

— Ai un păr atât de frumos, spune ea pe un ton visător și se trage de un cârlionț. Atât de mătăsos și de drept. Mi-aș dori...

Vocea i se stinge. Acum mă simt vinovată fiindcă mi-am zis că arată neobișnuit.

— Prostii, îi spun. Tu ai cei mai frumoși ochi. Ai o piele desăvârșită și aș ucide să am silueta ta.

— Nu-i nevoie să mă flatezi, spune ea, roșind.

Îi fac semn să schimbăm locurile, iar ea se așază pe pernuța de catifea, unde am stat până adineauri. Trebuie să spun, acum că mă gândesc mai bine, că înfățișarea ei e acceptabilă.

— Cum vrei să arăți? o întreb.

Flutură din gene.

— Nu știu. Vreau să semăn mai mult cu tine.

Mă uit la chipul ei sincer și sunt profund emoționată. Are ceva ce îmi arată că pot avea încredere în ea.

Aceeași simplitate din pricina căreia am privit-o de sus este motivul pentru care știu că nu îmi va face rău. Și aceleași lucruri care m-au atras la vechii mei prieteni, la vechea mea iubire, sunt motivele pentru care am cuțitele lor împlântate în spinare.

— Nu m-ai întrebat niciodată de ce am venit aici.

Înclină capul.

— Alice.

Brusc, simt că mi se face rău.

— Da?

— De ce ești aici?

Îi spun înainte să-mi pierd curajul.

— Nu am avut de ales. Tata m-a alungat fiindcă am făcut familia de rușine. M-am îndrăgostit de un îngrijitor

de cai, e așa o banalitate, știu, e... am crezut că și el mă iubește, dar... m-a trădat, a vândut povestea la ziar, așa că... eu... Nimeni nu îmi scrie, nimeni. Am fost trimisă împreună cu William în călătoriile lui, dar el mă urăște, mă urăște de când eram copii. Mă tratează ca pe...

Mă întrerup și simt cum lacrimile fierbinți îmi curg pe obraji. Mă văd limpede în oglindă și arăt ca o proastă.

— Am fost părăsită de toți cei în care am crezut că pot avea încredere. Nu pot să mă duc acasă. Nu știu când o să fiu iertată, dacă o să fiu iertată vreodată. Până și la Paris erau prea mulți oameni din cercul nostru, așa că nu am putut să rămânem nici acolo. Prin urmare, acum nu am pe nimeni.

Adevărul acestor cuvinte mă izbește și o spun din nou, în speranța deșartă că poate, în sfârșit, o să mă simt curată.

— Nu am pe nimeni.

Încăperea se cufundă în liniște. Expresia de pe chipul lui Nori nu se schimbă. Se întoarce cu fața la mine și îmi ia amândouă mâinile în mâinile ei. Atingerea ei e ca un balsam pe o arsură.

— Am ceva să-ți spun.

Îmi înăbuș un suspin.

— Ce e?

Îmi aruncă un zâmbet chinuit.

— Ar trebui să stai jos. E o poveste lungă.

Tokyo, Japonia
Iulie 1954

Nori împlini paisprezece ani într-o lumină albastră cețoasă.

Festivalul verii mișuna de oameni, iar ea se ținea strâns de Akira ca să nu-l piardă. Îi cumpărase un chimono albastru-închis brodat cu fluturi aurii și legat cu un cordon în aceeași nuanță. Își petrecuse ore în șir îndreptându-și părul și își cususe o coroniță înflorată pe care o confecționase din resturi de mătase.

Akira nu remarcase niciunul dintre aceste lucruri, însă pe Nori nu o deranja.

Alice era răcită și rămăsese acasă, iar lui Nori îi lipsea teribil. Cele două deveniseră inseparabile. Akira își dădea acordul tacit, însă lui William nu îi prea convenea. Nu suporta să fie pus în umbră. Nu avea răbdare pentru nimic și, mai rău, nu avea nici empatie. Nori crezuse că e la fel ca Akira: că dincolo de răceala pe care o emana, se găsea o fântână adâncă de bunătate.

Însă acum nu mai era sigură de asta.

Începuse să se poarte atât de urât cu ea în ultimul timp — niciodată când era și Akira de față, desigur —, încât îi intrase în reflex să-l evite. Întâlnirile lor nocturne erau tot mai rare.

Din fericire, alesese să nu vină.

Nori nu trebuia să-l împartă pe fratele ei cu nimeni, și situația asta îi convenea de minune.

Akira îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ești îngrozitor de tăcută azi.

Ducea în spate un săculeț plin cu lucruri pe care i le cumpărase, care părea gata să plesnească. În mâna liberă ținea trei frigărui *yakitori*.[18]

Nori îi scoase limba.

---

[18] Frigărui de pui asezonate cu sare sau sos tare (un sos de soia îngroșat și îndulcit) și servite inclusiv pe stradă și la pachet.

— Nu pun nimic la cale, Oniichan. Sunt doar bucuroasă că petrec timp cu tine.

Lui Akira i se înmuiară trăsăturile și zâmbi.

— Îmi pare rău că am fost atât de ocupat. E greu să compui. Și sunt la doar câteva examene distanță de terminarea școlii. Vreau doar să-mi iasă totul bine.

— Ție totul îți iese bine, îl liniști ea. Sunt sigură că nici de data asta n-o să fie altfel.

Akira îi sărută încheieturile degetelor.

— Mereu optimistă, nu-i așa, micuțo?

Nori se lumină la față. Dispoziția lui Akira era solară de câteva săptămâni bune. Avea întotdeauna un cuvânt blând sau o atingere fugară; uneori chiar îi oferea dulciuri sau funde de prins în păr.

— Nu-s atât de micuță, protestă ea în joacă. Te prind din urmă pe zi ce trece.

— Nu prea, râse el.

Nori își lipi palma de pieptul lui.

— E timpul să-mi pun dorința. Îmi iei un lampion?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Tot mai crezi în așa ceva?

— *Hai.*

Se așteptă la o mustrare, însă Akira oftă și se supuse.

Un grup de băieți fugi pe lângă ea, dezechilibrând-o. Făcu doi pași în spate, încercând să nu cadă, și în clipa aceea, o mână o apucă de cot. Glezna dreaptă i-o luă într-o parte și simți cum se răsucește ceva. Se întoarse și văzu în fața ei un bărbat scund care purta o pereche de ochelari mari.

— Ah... *arigatou*. N-am vrut.

El îi oferi un zâmbet cu strungăreață.

— Cu plăcere, *chibi hime*. Nu-i nicio problemă.

Mică prințesă.

Se încruntă.

— Dumneavoastră... știți cine sunt?

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă.

— Doar vag. Eu sunt Hiromoto. Sunt proprietarul magazinului de antichități din cealaltă parte a orașului Chiba. Îl mai vedeam pe tatăl nobilului dumitale frate din când în când. Nu ai cum să cunoști un sărman ca mine.

Dintr-odată Nori se simți cuprinsă de vinovăție.

— Îmi pare rău, eu... n-am vrut...

— Nu, nu, nu-i nevoie. Nu te reține. Dar dacă ai vreodată o după-amiază liberă, aș fi onorat să treci pe la magazinul meu.

Îi zâmbi din nou.

— Cred că ai fi impresionată. Am o colecție mare de obiecte rare și frumoase.

Ea înclină capul. Bărbatul mai făcu o plecăciune și dispăru înapoi în mulțime.

Simți cum Akira o bate ușor pe creștet.

— *Aho.* De ce stai în mijlocul drumului?

— *Gomen, Oniichan.* N-am observat.

Îi întinse un lampion de hârtie albastră cu o lumânare aprinsă înăuntru.

— O să-mi spui vreodată ce dorință îți pui?

— Nu! răspunse Nori, indignată.

Akira râse de ea.

— Atunci, haide. Trebuie să ajungem acasă până nu se face prea târziu.

Nori strânse din ochi și lăsă lampionul să plutească în sus până ce se pierdu printre toate celelalte și nu mai avu cum să-l distingă.

Dragă Dumnezeu,
Te rog să nu schimbi nimic. Totul e bine.
Ai,
Nori

Deschise ochii și căscă.

— Mergem? întrebă Akira, iar ea încuviință.

— Atunci ia-o tu înainte. Ar trebui să știi drumul.

Nori ezită.

— Mi-am sucit glezna.

— Cum? se încruntă Akira.

— M-am împiedicat. Acolo.

El își dădu ochii peste cap.

— Haide. Te iau eu în spate.

Nori încercă să nu pară nerăbdătoare, dar evident că nu reuși.

Akira își mută săculețul în față.

— Doar azi. *Ne?*

— Mm-hm.

— Vorbesc serios, Nori. E ridicol.

— Știu, Nii-san.

Se ghemui, iar ea îi sări în spinare, încolăcindu-și brațele și picioarele în jurul lui ca un koala agățat de o ramură rezistentă.

Merseră așa până acasă, iar ea își îngădui să se cufunde pe jumătate în somn, delectându-se cu parfumul săpunului lui și cu mirosul afumat de cărnuri la grătar de la festival.

Intrară pe poarta din spate, prin grădină. O așeză sub copacul ei favorit, iar Nori își dădu seama că el nu încetase niciodată să o urmărească. În continuare o cunoștea mai bine ca oricine. Fisura care apăruse între ei

aproape se închisese, fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

Îi dădu o acadea.

— Nu sta prea mult afară.

Nori îi zâmbi.

— De căpșuni?

— Bineînțeles. *Oyasumi.*

— Noapte bună.

Îl privi cum deschide ușa glisantă din lemn. Lumina îl izbi și umbra lui căzu peste ea. Apoi ușa se închise și Akira dispăru.

Nori își termină acadeaua și privi stelele. Îi plăcea să-și închipuie că, dacă ar fi în stare să urce până în vârful copacului bătrân, ar putea să le prindă și să le coasă pe toate laolaltă.

Ce pelerină frumoasă ar fi aceea.

Își lipi obrazul de scoarța copacului. N-ar strica să închidă ochii puțin. Se va duce la culcare în curând, dar aici, afară, cu fața întoarsă spre cer, se simțea uluitor de liberă.

Nu auzi pașii. Când deschise ochii, un trup se afla deasupra ei. Simțea miros de fum.

Știu pe loc că e Will.

— Oh, Will, oftă ea. M-ai speriat.

El își frecă nasul de părul ei.

— Te sperii, pisicuță?

Nori simți că o cuprinde iritarea.

— Nu mai sunt așa de mică. Dă-te la o parte.

Will îi ignoră protestele și o sărută. Nori îi dădu voie o clipă, înainte să se retragă.

— Ești beat, zise ea, fără să se obosească să-și ascundă repulsia. Ai gust de sake.

Băiatul o sărută din nou, mai tare de data asta. Nori îi simțea șoldurile frecându-se de ale ei. Încercă în zadar să se smulgă de sub el. Nu îi îngăduise niciodată mai mult decât o pipăială furișă peste rochie. Își întoarse gura astfel încât săruturile o atinseră pe obraz.

— Will, ajunge.

— Mereu spui „nu mai sunt așa de mică", șuieră el. Dar tot ți-e frică. Ești ca un copil.

— Nu sunt un copil! protestă ea.

— Să înțeleg că nu-ți mai sunt drag? întrebă el, iar suferința îi părea sinceră.

Rareori se întâmpla să fie sincer.

Nori ezită. Nu putea nega că îi inspira ceva ce nu putea fi numit decât afecțiune. Însă se dovedea a fi mai mult decât putea duce.

Cruzimea lui față de Alice și pasiunea pentru jocurile psihologice spuneau ceva despre el care o înspăimânta.

— Nu știu, Will, șopti ea. Cred că... n-ar mai trebui să facem asta.

Avea chipul pe jumătate ascuns în întuneric, dar puteai deslușii expresia lui furioasă.

— Atunci să înțeleg că îi iei partea?

— Nu iau partea nimănui. Alice e prietena mea...

— Iar eu ce sunt? mârâi el.

Nori se trase înapoi, cuprinsă de teamă.

— Will, mă doare. *Hanashite.* Dă-mi drumul.

— Eu te-am văzut primul.

— Will, asta n-are nicio legătură cu...

O mușcă de umăr atât de tare că Nori țipă.

— N-o să o crezi pe cuvânt pe târfa aia proastă, șopti el. În niciun caz. Nu după tot ce am făcut pentru tine.

Nori simți cum i se adună lacrimi în colțul ochilor și încercă să și le rețină. Așa era William. Un gentleman bogat. Prietenul cel mai bun al fratelui ei. Era vărul lui Alice.

Și însemnase ceva și pentru ea. Fusese drăguț cu ea. Nu i-ar fi făcut rău.

— William, spuse Nori, și era mândră, atât de mândră, că nu îi tremură vocea. Știi că țin la tine. Cu adevărat. Putem să discutăm despre asta mâine-dimineață. Ai cuvântul meu.

Băiatul slăbi strânsoarea. Lui Nori i se tăie respirația.

— E în regulă, Will, îl liniști ea. E în regulă. Doar că trebuie să mă duc la culcare acum. I-am promis lui Akira, *ne*? Te rog...

Era exact ceea ce nu trebuia să spună. Strânsoarea lui deveni iar mai puternică, iar de data aceasta, era ca de oțel.

Își apropie fața de a ei, iar Nori nu vedea decât ochii aceia albaștri, în care ardea un foc rece. Nu mai putea scoate un sunet. Simți cum se face stană de piatră.

— „Akira, Akira", o batjocori el, cu gura lipită de urechea ei. Asta știi să spui mereu. Ai și tu un creier în cap, fetițo? Ai și tu un singur gând numai al tău?

Vorbește. Trebuie să vorbești.

Degetele lui Will se mișcară iute. Avea mâini frumoase. Degete desăvârșite de pianist. Desăvârșite.

— E timpul să te maturizezi, pisicuțo.

Ochii ei nu se închideau. Tot ce vedea era albastrul.

Albastru, ca safirul. Albastru, ca mașina din visele mele. Albastru, albastru, albastru.

Simți cum materialul chimonoului îi alunecă în sus pe coapse și peste abdomen. Auzi zăngănitul unei cataramе de curea când se desfăcu. Auzi o bufniță țipând.

Iar apoi veni roșul.

Durerea fu ascuțită. O lăsă fără suflare și Nori nu reuși să scoată decât un scâncet înăbușit. Mușchii i se contractară, protestând împotriva acestei invadări, însă ochii tot nu i se închiseră.

Vorbește.

Simți o singură lacrimă cum i se adună la baza gâtului.

Vorbește.

— Acum ești femeie, șopti el, răsuflând din ce în ce mai repede. Și acum ești a mea.

Capitolul 14
Cântecul nopții

Tokyo, Japonia
Iulie 1956

— Șaisprezece ani, zise Akira gânditor.

Ridică paharul, iar Ayame îl umplu iar.

— Ce repede au trecut!

Nu chiar atât de repede, se gândi Nori. Lumina soarelui se revărsa asupra ei, însă nu-i încălzea pielea. Medalionul pe care i-l oferise Akira de dimineață îl simțea rece pe gât. Era din aur alb, cu o cheie sol gravată pe partea din față. Când i-l oferise, Nori îi mulțumise politicos, ca un adult. Apoi plânsese în camera ei preț de jumătate de oră.

Acum stăteau în curtea interioară și luau cina devreme în cinstea ei. Akira angajase un bucătar adevărat cu această ocazie. Alice purta noua ei *yukata* roșie, pe care de data asta o legase cum trebuie. Era așezată lângă Nori și îi strângea mâna prietenei sale pe sub masă.

Acum nu mai aveau secrete una față de cealaltă. Își petreceau zilele împreună și deseori toată casa era la dispoziția lor.

Akira terminase liceul *magna cum laude* și era acum un membru oficial al Filarmonicii din Tokyo, cel mai tânăr membru, la numai douăzeci de ani. Ocupa abia al treilea pupitru de la vioara întâi, dar nu părea să-l deranjeze acest lucru. În mintea lui, era doar o trambulină spre lucruri mult mai măreațe. Nori era din cale-afară de recunoscătoare că își alesese un contract local și se străduia din răsputeri să-i creeze o atmosferă cât se poate de plăcută. Mai precis, încerca să nu-l enerveze prea mult.

Yuko încercase să-i facă propuneri, trimițând frecvent daruri sub formă de bani și felicitări în care îl implora pe Akira să se întoarcă la Kyoto. El îi dădea banii lui Nori și punea felicitările pe foc nedeschise.

Acum deținea moștenirea de la mama lor. Banii n-aveau să mai fie o problemă.

Will călătorea constant și era plecat uneori săptămâni sau chiar luni în șir. Păcat că era astăzi aici. Își scurtase o ședere la Bruxelles ca să participe. Numai de dragul ei, spusese.

Nori avea îndoielile sale.

În lipsa privirii lui dezaprobatoare, Alice înflorise, iar Nori vedea cu ușurință ce fată pătimașă și capricioasă fusese odinioară. Avusese grijă să evite orice urmă de scandal, nu că ar fi observat cineva în colțul acesta îndepărtat de lume. Nu se obosise să învețe japoneză, dar Nori îi traducea bucuroasă în timpul numeroaselor lor ieșiri la cumpărături.

Nori dormea în patul lui Alice câteva nopți pe săptămână și stăteau treze până târziu, citind din jurnalele vechi ale lui Seiko.

Akira se întoarse să-i spună ceva lui Ayame, iar Alice strănută.

În clipa aceea, privirea lui Will o întâlni pe a ei.

Fără secrete.

În afară de noaptea trecută. În afară de ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă și se întâmpla acum aproape în fiecare lună. În afara felului în care se chinuia singură zi de zi, suferind cumplit din pricina amestecului nebun de sentimente care se luptau pentru dominație înăuntrul ei.

Nori se scuză și se retrase în baia de lângă bucătărie. Își surprinse reflexia cu coada ochiului și tresări.

Chipul nu îi trăda nimic din tumultul interior. De fapt, arăta destul de bine azi. Nu se vedea niciun semn al nopților nedormite.

Se străduia cât putea să-i ascundă adevărul lui Akira. Nu voia ca el să vadă.

Dar nu putea nici să nu se simtă jignită oarecum că nu remarcase.

Ușa se deschise și Will se strecură înăuntru. Fără să spună un cuvânt, îi întinse paharul lui cu lichior de prune.

— Mulțumesc.

Will chicoti.

— Ai fi putut alege un loc mai bun să te ascunzi.

Nori dădu din umeri. Nu avea cum să se ascundă. Era prietena lui Alice, proprietatea lui Will și sora mereu afectuoasă a lui Akira. Deseori simțea că ea era singura care ținea toată șarada asta ridicolă laolaltă. Această familie improvizată a unor exilați s-ar fi făcut fărâme fără ea.

Bău lichiorul dintr-o singură înghițitură. Îi arse gâtul pe dinăuntru, însă ghemul de neliniște din stomac începu să-i slăbească.

Will rânji.

— La mulți ani, iubirea mea.

Nori închise ochii. Nu era prima dată când simțea un val rușinos de afecțiune față de el. Într-atât încât îi tolera vizitele de la trei dimineața în dormitorul ei în tăcere. Dar chiar și așa, nu reușise niciodată să scape de sentimentul că era ceva profund în neregulă. Era ca un fior rece care nu o părăsea niciodată.

— Arăți obosită, zise el, cu o notă de compasiune în glas.

— Sunt obosită.

Will se încruntă și, fără să întrebe, dădu să-i ridice tivul rochiei. Știa că se uita la vânătăile de un mov-închis de pe pielea ei.

— Ți-am spus să nu te mai ciupești.

Nori ridică iar din umeri.

— Iar eu ți-am spus că o să încerc.

Will dădu nemulțumit din cap.

— Îi spun lui Akira. Te-am avertizat de două ori.

Nori simți un val de iritare și îi înfruntă privirea.

— Dacă tot vorbim de spus secrete, poate că și eu ar trebui să stau de vorbă cu el.

Will nici nu clipi.

— Akira mă adoră, spuse el cu îngâmfare. N-ar crede niciodată un cuvânt rostit împotriva mea, pisicuță. Doar știi asta.

Nori ezită.

— El... eu... și pe mine.

Privirea lui Will se întunecă.

— Ești sigură?

Cuvintele îi pieriră pe limbă și simți gust de cenușă. *Era* sigură. Dar apoi el o privi, mult mai sigur de sine decât putea fi ea vreodată, și Nori avu impresia că ochii lui îi pătrund până în adâncul sufletului. Ca mercurul,

Will se strecura printre crăpăturile certitudinii ei și sădea sămânța otrăvită a îndoielii.

El îi zâmbi, iar privirea i se lumină din nou. Era de parcă ar fi avut un întrerupător pe care-l aprindea și stingea, tot timpul. O făcea să amețească.

Îi luă mâinile și i le sărută.

— Nicio grijă, iubire. Nicio grijă. Nu ți-aș trăda niciodată secretele.

Își scoase asul din mânecă.

— Te iubesc, ai uitat?

Nori se chirci de durere. Pur și simplu nu mai avea forță să lupte. Era mult mai simplu să-l creadă.

— Adevărat?

— Sigur că da, o liniști el. De-asta trebuie să ai încredere în mine. Numai în mine. Întotdeauna.

*

Mai trecu o săptămână până ce Nori avu o clipă doar pentru ea însăși. Will plecase la un concurs de pian la Praga, iar Alice era ocupată să scrie scrisori disperate la Londra în care implora să fie iertată. Acum că avea optsprezece ani, trebuia să se întoarcă la Londra și să încerce să facă rost de potențiali pretendenți la mâna ei. Altfel, nu ar fi avut niciun viitor.

Akira era acasă, de data asta, dar era încuiat în camera sa, explicând că încearcă să compună ceva. Nu spunea ce, dar orice ar fi fost, îl consuma cu totul. Tăvile cu mâncare pe care i le pregătea erau trimise înapoi pline.

Nori se așeză pe noua ei ramură favorită. Era mult mai sus decât cea pe care se cocoța înainte. Nimeni nu putea veni aici după ea.

Cei ai casei se duseseră la culcare și acum ea era liberă. Deschise jurnalul. Era ultimul din cutie și oricât ar fi iubit-o pe Alice, pe acesta trebuia să-l citească singură.

O urmărise pe mama ei pe parcursul a patru ani în Paris, implicată într-o poveste de dragoste înflăcărată cu un bărbat căruia nu i-a dat niciodată numele. Fusese martoră la sfidarea lui Seiko, la refuzul ei de a se întoarce în Japonia chiar și după ce o dezmoșteniseră. Simțise un fior de durere când iubitul lui Seiko s-a dovedit a fi mincinos, fiind logodit în secret cu altă femeie în tot acel timp.

Iar acum, pe măsură ce mama ei rămânea fără bani, fără prieteni și fără speranță, Nori vedea în sfârșit cum începe să se transforme în femeia care dăduse naștere la doi copii și îi abandonase pe amândoi.

Era timpul să termine povestea.

15 decembrie 1934

Nu vrea să mă vadă. Nu vrea nici măcar să-mi răspundă la scrisori și oricum, nu mai am bani de timbre. Nu mai am bani de mâncare. Mama nu îmi mai trimite nimic. Cineva i-a spus ce am făcut — nu știu cine, are iscoade peste tot —, iar acum insistă să vin acasă. Spune că sunt fată bătrână la douăzeci și doi de ani și că, dacă mai aștept mult, nu o să mă mai vrea nimeni. Spune că sunt marfă uzată și că trebuie să vin acasă.

Eu nu vreau.

Mi se spune că acum e căsătorit. Eu refuz să cred asta. Nu ar face așa ceva. Nu ar face-o. Poate că nemernica lui mamă e în stare să-l țină departe de mine, dar el nu s-ar însura niciodată cu altă

femeie. Era logodit cu ea, acum știu asta, dar nu a iubit-o niciodată. Cum s-o fi iubit dacă nu mi-a pomenit niciodată de ea? În patru ani de zile?

Mi-a promis că mă va iubi pentru totdeauna.

Nu are cum să fie adevărat. Aici viața e altfel. Dragostea e altfel. Pentru prima dată, înțeleg că, de fapt, într-o lume plină de pericole, căsnicia poate fi o minune, un refugiu. Nu e o piață de carne și nici o condamnare la o moarte lentă.

Căsătoria a două suflete sincere este imediat sub îngeri. Iar asta m-a învățat chiar el, și el o crede. Știu că așa e.

Prin urmare, sunt convinsă că n-o să se însoare cu ea doar ca să-i facă pe plac mamei sale. Proprietarii spun că o să mă dea afară în stradă dacă nu plătesc curând.

Nu vor face asta.

Lumea va fi așa cum spun eu că este. Sunt Seiko Kamiza, singura moștenitoare a familiei mele și a numelui nostru străvechi. Sunt binecuvântată. Sunt iubită de Dumnezeu.

Nu m-ar abandona niciodată astfel. Nu ar face-o.

*

1 ianuarie 1935

S-a căsătorit cu ea. Mi se spune că e deja însărcinată.

Toate scrisorile mi-au fost trimise înapoi nedeschise. Mama lui le-a lăsat un mesaj proprietarilor

apartamentului meu. Spune că dacă încerc să-l văd, o să cheme poliția să mă arunce în închisoare înainte să mă trimită înapoi pe insula mea murdară și păgână.

Mama mi-a trimis un bilet doar dus pe un vapor spre Kyoto. Pleacă săptămâna viitoare.

Nu pot să mă duc. Nu pot să fiu închisă iarăși în cușcă. Jur că o să mor.

Mai degrabă m-aș arunca în helești și m-aș îneca. Atunci tuturor o să le pară tare rău că m-au tratat atât de urât.

Iubirea mea, iubirea mea prefăcută și mincinoasă îmi va găsi trupul neînsuflețit și se va gândi: „Uite ce am făcut".

Lui *papa* o să-i pară rău că nu m-a iubit niciodată fiindcă sunt fată.

Iar mamei nu o să-i pară rău de nimic fiindcă ea consideră că voința ei e voința lui Dumnezeu, așa că nu poate greși niciodată.

Și nici mie n-o să-mi pară rău, fiindcă o să fiu moartă și n-o să mai sufăr. Călătorie sprâncenată.

*

10 ianuarie 1935

Din cabina mea văd oceanul. Nu mă pot gândi la altceva decât la cum să mă înec. Îmi închipui că ar durea o vreme. Dar apoi durerea ar lua sfârșit pentru totdeauna.

Am auzit de o fată care s-a spânzurat, dar mie nu mi-ar plăcea urmele de pe gât, așa că nu pot face asta.

Am pierdut. Mama a câștigat, așa cum se întâmplă întotdeauna.

Mi-am îngropat inocența la Paris. Mă întorc în Japonia femeie, cu toată amărăciunea care vine odată cu asta.

Nu am niciun loc în afara numelui meu. Am crezut că îmi pot făuri unul, chiar am crezut, iar preț de o clipă m-am gândit... dar... femeia aceea a râs de speranțele mele și m-a numit sălbatică. Eu l-am iubit pe fiul ei, mi-aș fi dat viața pentru el, dar ea nu a văzut în mine decât o târfă străină.

Asta sunt eu pentru Europa. O curiozitate în cel mai bun caz, ceva pe lângă care să te guduri ca pe lângă un nou-născut. Însă dincolo de asta, mă consideră inferioară. Nu m-aș fi putut mărita niciodată cu unul dintre bărbații lor. Nu aș fi putut niciodată să-i port copiii în pântece.

Sunt o proastă.

Mama m-a avertizat. Eu n-am vrut să aud, dar o aud acum.

Cel mai rău este că nu ea m-a distrus. Eu m-am distrus singură.

Nu cred că voi mai fi fericită niciodată.

*

1 februarie 1935

Urmează să mă mărit. Numele lui este Yasuei Todou. Are treizeci și trei de ani și aparent încă e neînsurat fiindcă nu are niciun ban, așa că niciuna dintre celelalte fete nobile nu-l vrea, iar el e prea

mândru ca să se mulțumească cu cineva din rândul noilor îmbogățiți.

Pentru mine e un lucru bun, fiindcă nu este în măsură să refuze o verișoară de-a împăratului. Mama o să-i dea o avere ca să mă ia de nevastă. Suficient cât să ignore orice șușoteli cum că ar primi o mireasă la mâna a doua.

Chiar și așa, are un nume vechi și un conac la Tokyo. Se spune că tatăl lui era un bețiv și un împătimit al jocurilor de noroc și că nu le-au mai rămas decât casa și numele.

Mama spune că are perspective bune și cu siguranță va ajunge într-o poziție înaltă în societate. Ce-o fi însemnând și asta. O să tragă ea sforile, ca întotdeauna.

Mi-a dat o fotografie în miniatură cu el. Are, într-adevăr, o înfățișare serioasă. Nu e chipeș, dar nici urât, așadar presupun că ar putea fi mai rău.

Chiar mă întreb ce fire are. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar o să aflu destul de curând.

Ne căsătorim mâine.

Pe patul meu era deja întinsă o rochie de mireasă în ziua când am sosit acasă.

Nu am de ales. Se pare că niciodată nu am avut de ales.

*

12 februarie 1935

Soțul meu tocmai a ieșit din camera mea. Încă îi simt mirosul de sudoare pe mine.

Din fericire, termină repede. Măcar atât. A durat o săptămână întreagă după nuntă ca să reușească. Mă urăște, cred, deși e prea bine-crescut ca să mi-o spună în față.

Am tot timpul din lume ca să scriu, nu îmi dă nimic de făcut. Nu am voie să invit prieteni acasă. Dacă aș avea prieteni la Tokyo, îmi închipui că acest lucru m-ar tulbura. Sunt puține cărți aici și încă nu am nicio sumă de bani la dispoziția mea, așa că nu pot să cumpăr altele.

Nici măcar nu există un pian aici. Am cerut un salon de muzică.

El spune că se va gândi la asta dacă îi ofer un fiu.

Mă îndoiesc că de la mine o să aibă parte de vreun fiu care să trăiască. Bunica mea nu a reușit. Mama mea nu a reușit. Și s-au pocăit, s-au pocăit cu disperare unui Dumnezeu străin. Au făcut tot ce le-a stat în putință ca să ridice blestemul abătut asupra băieților noștri.

Eu am trăit toată viața în păcat.

Probabil o să-i fac o fetiță cu trei capete. Iar atunci n-o să primesc niciun salon de muzică.

*

28 martie 1935

Mi-a întârziat ciclul.

Mă rog să am un copil mort.

Ar fi o binecuvântare. Biata fată. Biata fată blestemată.

*

8 septembrie 1935

A trecut multă vreme de când nu am mai avut forța să scriu.

Copilul se va naște curând. Îmi spun că am trecut de lunile periculoase și că sigur o să dau naștere unui copil sănătos. Mă simt mereu atât de obosită încât nu aș pune rămășag.

Mama mi-a trimis o grămadă de ceaiuri și tonice pe care să le beau. Spune că a rugat un preot și o fecioară de la templu să le binecuvânteze și că o să am un fiu sănătos.

Unul dintre ele avea miros de sânge. Mă întreb câte țărănci a sacrificat ca să-l prepare.

Din fericire, soțul meu o crede nebună și îi interzice să-mi mai trimită ceva. Dispoziția i s-a îmbunătățit considerabil și acum îmi îngăduie o mică indemnizație. A cerut să mi se amenajeze o bibliotecă.

El nu citește. Nu face decât să fumeze și să joace șah de unul singur.

Medicul spune că, după felul cum e bombat pântecele, o să fie băiat. Sunt însă convinsă că mama l-a amenințat că o să-i jupoaie de vie toată familia dacă spune altceva, așa că nu-mi îngădui să sper.

Nu o să-mi mai îngădui niciodată să sper.

— Domnișoară!

Nori tresări și aproape alunecă de pe ramură. Își înfipse călcâiele în scoarța copacului și scoase capul dintre frunze. Ayame o privea de jos.

— Te-am strigat, domnișoară.

Nori își strecură jurnalul în pieptul bluzei.

— Îmi pare rău. N-am auzit.

Ayame se încruntă.

— Ești mult prea sus. Fratelui dumitale nu i-ar plăcea.

Nori începu să coboare, strecurându-se cu pricepere prin adânciturile din lemn în care își putea vârî tălpile. Își petrecuse jumătate din viață în acest copac; avea încredere în el mai presus de orice. Cu excepția lui Akira.

Odată ce picioarele îi atinseră pământul, îi aruncă un zâmbet fermecător lui Ayame.

— Dar n-o să-i spunem, nu-i așa?

Ayame oftă.

— Domnișoară... mi-aș dori să nu-ți asumi asemenea riscuri.

Când ai ajuns să mă îndrăgești atât de mult?

— O să am grijă, făgădui ea. De ce aveai nevoie, Ayame-san?

Servitoarea își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Obocchama a cerut să te vadă.

— Poftim? De ce? clipi Nori.

— N-a spus. Nu vrea să spună.

Nori oftă. Akira nu trimitea niciodată după ea; apărea pur și simplu. Să o trimită pe Ayame nu era semn bun.

— De ce arăți atât de îngrozită?

Ayame era palidă la față.

— Mă tem că e într-o pasă proastă.

Nori simți un nod în stomac. Akira nu-i adresase decât trei cuvinte toată luna. Nici măcar nu se obosise să o ducă la festival când a împlinit șaisprezece ani; se dusese singură.

Era limpede că îl supără ceva, dar lui Nori îi fusese prea teamă ca să întrebe ce era. Se părea că avea să afle chiar acum.

— Unde e?

— E în birou, domnișoară.

Nori îi dădu jurnalul lui Ayame și porni fără o vorbă. Nu avea rost să mai amâne furtuna. Dacă trebuia să o înfrunte, avea să o înfrunte fără ocolișuri.

Își scoase pantofii și o luă pe scurtătură, prin încăperea care acum zăcea nefolosită și care odinioară adăpostise altarul familiei.

Chiar și acum, mai vedea locul unde aproape murise. Servitorii înlocuiseră rogojinile, dar sub ele, scândurile pardoselii erau decolorate. Înălbitorul scosese pata făcută de sângele ei, dar lăsase o urmă. Dacă se străduia, simțea mirosul înțepător al fricii. Încă era cuprinsă de acea disperare crudă îngropată undeva imediat sub suprafață.

Păreau atât de departe vremurile în care nu avusese pe nimeni.

Dar nu era așa. Nu avea să uite niciodată nimic din tot ce se întâmplase; fiecare persoană pe care o întâlnise vreodată îi era întipărită pe piele ca un semn ars cu fierul roșu.

Uneori se uita în oglindă și se gândea că e un adevărat miracol că încă respiră.

Bătu ușor în ușa biroului și auzi cum sunetul viorii se oprește. Recunoscu melodia. Era „Ave Maria" de Schubert, una dintre primele piese pe care i le cântase vreodată. Îi spusese adesea că nu-i place.

— Intră, zise el.

Nori păși în cameră, închise ușa și așteptă. Akira o privi din cap până în picioare în felul acela enervant al său. Strâmbă din nas.

— De ce arăți mereu de parcă ai trăi în pădure?

Nu avea cum să-l contrazică. Era plină de pământ și frunze, cu julituri pe brațe și vânătăi în genunchi. Bluza ei avea o pată de vin pe piept. Părul ei era o cauză pierdută; va trebui s-o roage pe Alice să se ocupe de el mai târziu.

— *Gomen.*

— Și miroși urât.

— Îmi pare rău, tresări ea.

Akira încrucișă brațele.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Nori simți cum i se cască un gol în stomac. Genunchii începură să-i cedeze.

— Despre?

El trase adânc aer în piept. Dacă n-ar fi știut mai bine, Nori ar fi zis că își adună curajul.

— Trebuie să plec.

Nori simți o ușurare atât de puternică încât îi veni să plângă.

— Oh, Doamne. M-ai speriat. Doar atât, deci. Unde te duci de data asta?

— La Viena, zise Akira, fără să-i întâlnească privirea.

— Austria?

— Da.

— Cât timp?

Aceasta era întrebarea-cheie. Nu o părăsea niciodată mai mult de două luni, cel mult trei. Făcuse doar patru călătorii în ultimii doi ani. Îi era groază de clipa asta, dar era pregătită.

Akira tot nu o privi.

— Nouă luni. Poate mai mult.

Se mototoli ca o păpușă de hârtie. Numai reacția lui rapidă o împiedică să se prăvălească pe podea.

— Nori...

— *Nu.*

— Dar e...

— Nu.

— Stai jos, o îndemnă el, apucând-o de cot. Stai jos înainte să cazi și să-ți spargi capul.

Lumea se învârtea. Nori simți cum îi urcă sângele în tâmple.

— Nu poți să pleci.

— Nori, ascultă-mă.

Se prăbuși pe podea, ținându-l de guler, trăgându-l și pe el odată cu ea, forțându-l să-i privească fața palidă și îngrozită.

— Nu poți să mă lași singură cu el, șopti ea, prea încet ca s-o audă.

— Poftim?

De ce nu mă vezi?

— La dracu', nu poți să pleci nouă luni!

— Unde ai auzit cuvântul ăsta? întrebă Akira, șocat.

Nori îl împinse cu toată forța din brațele ei slabe, iar el căzu pe spate.

Sforile, care rezistaseră atâta timp, pe când era trecută de la un păpușar la altul, se rupseseră în cele din urmă.

— Am trăit într-o casă de toleranță, Oniichan, știu să înjur, se înfurie ea. Știu multe lucruri, deși nu-mi recunoști niciun merit.

Akira o privea cu o expresie goală pe chip. Nu îl mai văzuse niciodată să nu-și poată găsi cuvintele. Însă nu dură mult și chipul i se întunecă.

— Nu știi nimic, șuieră el. Am primit o invitație de la cel mai important violonist de concert din Europa. Vrea să mă învețe, Nori. Vrea să-i fiu discipol. Este mai mult decât am visat vreodată. Trebuie să plec.

— Și cu mine cum rămâne? își încleștă ea pumnii.

Lui Akira nu-i venea să creadă. Nori nu mai ridicase niciodată vocea la el până acum.

— Nori...

— Și cu mine cum rămâne, la naiba? țipă ea.

Fratele ei se ridică în picioare și se șterse de praf, de parcă gestul acela ar fi îndepărtat tot ce era sub demnitatea sa.

— Cum rămâne cu tine? Ce vrei să spui? zise el rece. Ai servitori care se ocupă de orice dorință a ta. Aici nu te bate nimeni, niciun bărbat nu pune mâna pe tine. Ești hrănită, ești îmbrăcată în mătăsurile cele mai fine, ai o parteneră de joacă în proasta aia. Am rămas în țara asta nenorocită zi de zi pentru tine. Peste câțiva ani o să mă însor cu vreo cățea răsfățată doar ca să nu te jupoaie de vie bunicul și să-ți poarte carnea pe post de cămașă. O să renunț pentru totdeauna la muzică, la călătorii, la visurile mele de a avea turnee prin Europa. O să iau în mână frâiele familiei ăsteia blestemate și o să încerc să construiesc o lume în care copiii din flori nu sunt omorâți în somn. Iar acum vreau ceva doar pentru mine — nouă luni — și tu faci crize ca un copil.

Ochii i se umplură de lacrimi furioase.

— Nu e corect.

— Ba e foarte corect, îi zise el. Ești un copil. Și o proastă. Iar eu nu sunt taică-tău, fiindcă Dumnezeu știe că nu și-a bătut niciodată capul cu tine.

Nori se simți copleșită de durere. Se ridică în picioare și întinse mâinile în față, de parcă ar fi putut opri ceea ce trebuia inevitabil să urmeze.

Privirea lui Akira era mai dură ca oricând. Nu avea nici pic de blândețe. Puțul răbdării îi secase până la urmă.

— Și bineînțeles, știm că nu sunt mama, o luă el în râs. De vreme ce ai pus-o deja pe fugă.

Camera se cufundă în tăcere. Până și ceasurile încetară să mai ticăie.

Nori rămase complet nemișcată. Akira făcu ochii mari; deschise gura ca un pește ce încerca să respire. Făcu o jumătate de pas spre ea.

Nori luă vaza de sticlă de pe masă. Se uită la vază, se uită la el. Akira clipi.

Iar apoi Nori aruncă vaza drept în capul lui.

Akira se feri, însă la mustață. Vaza se sparse de peretele din spatele lui.

Nori râse.

— Ți-ai pierdut mințile? șopti el.

Își duse o mână la tâmplă, unde îl zgâriase vaza.

Nori cugetă o clipă.

— Poate, zise ea, aplecându-se să ia unul dintre paharele de whisky pe care Akira le ținea stivuite ordonat pe un raft de lângă ușă. În ce mă privește, trebuia s-o fac de mult.

Aruncă paharul. Akira scânci și se feri după canapea.

— *NORI!*

Mai ridică un pahar. Acesta era mai greu decât primul — probabil făcea parte din colecția scumpă de cristaluri pe care Akira o moștenise de la tatăl lui.

— Oprește-te! strigă Akira. Nu ăla! Pentru numele lui Dumnezeu, Nori, e moștenire de familie.

Nori dădu din umeri și simți cum bluza îi alunecă de pe umăr. Scăzuse în greutate atât de mult încât aproape nimic nu-i mai venea bine.

— Mama a plecat fiindcă era înspăimântată, spuse ea. Și nefericită. Și fiindcă avea un cântec de cântat, iar bunica noastră și tatăl tău i l-au vârât înapoi pe gât până ce a

ajuns să se sufoce cu el. Nu putea să respire. Nu putea niciodată să *respire*...

Ar fi trebuit să o sperie sunetul vocii ei, însă nu mai putea simți nimic. Nu era nici măcar furioasă. Doar amorțită.

— Și nu am fost eu, continuă ea, simțind cum se revarsă emoțiile pe care le ignorase atâta amar de vreme. Nu a fost vina mea. Toată lumea a dat mereu vina pe mine, dar nu e vina mea... și acum tu... și tu, Oniichan...

Akira o fixa cu privirea.

Nori simți cum pumnul i se încleștează pe pahar. Vag, îl auzi cum se sparge și simți cioburile înfigându-i-se în palmă. Un șuvoi cald îi dădu de înțeles că sângerează; era ca o eliberare, ca acea clipă teribilă și minunată când crezuse că a scăpat pentru totdeauna de durere.

— Ai fost tot ce aveam, șopti ea.

La asta se reduce totul în cele din urmă, mamă? Cu toții rămânem singuri? Figurine care dansează într-o cutiuță muzicală, care se mișcă, dar nu ajung niciodată nicăieri?

Chipul fratelui ei se schimbă. Era palid și tremura, însă odată ce privirea îi căzu pe sângele ei, păru să-și recapete puterile.

— Ayame, murmură el, apoi încercă din nou, cu o voce mai puternică. Ayame!

Nori se uită la mâna ei. Trei cioburi mari de sticlă îi ieșeau din palmă și două mai mici dintre degetul mare și arătător. Tăieturile nu erau deosebit de adânci, dar arăta rău.

Însă nu o durea. Golită de emoții, se prăbuși pe podea.

Desluși agitație la ușă, câteva cuvinte rostite în grabă. Akira îi spuse ceva lui Ayame de două ori înainte ca servitoarea să plece.

Nori își înfășură palma în bluză.

Akira îngenunche în fața ei cu trusa medicală alături. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să deschidă capacul de cositor.

— Dă-mi mâna.

Ea nu se mișcă, iar Akira se întinse.

— Nori, dă-mi mâna.

Capul îi pulsa de durere. Nu mai avea energie să i se opună. Făcu așa cum i se spuse.

Fața lui Akira căpătase o nuanță verzuie amuzantă. Luă o pensetă și începu să-i tragă ciobul cel mai mare din palmă.

Nori se chirci, dar nu țipă. Privea cu un soi de fascinație macabră.

Akira înjură în barbă.

— Uite ce-ai făcut. Ce-ai pățit, Nori?

Ea îl privi țintă.

— Nimic. Îmi pare rău.

Akira îi atinse obrazul și, împotriva voinței ei, Nori îi întâlni privirea. Ceva dinăuntrul ei se întinse și se rupse la atingerea lui.

— Ești bine?

Simți cum încep să-i curgă lacrimile.

— Nu doare.

— Nu asta te-am întrebat.

Ea se înecă atunci cu un suspin.

— Oniichan...

Akira ezită.

— Știu că tu crezi că nu te văd, șopti el. Dar nu e adevărat. Doar că nu știu ce să-ți spun. Și n-am putut niciodată să te protejez așa cum mi-am dorit. Și nu trebuie... nu a trebuit niciodată să am grijă de nimeni. Nu sunt făcut pentru asta.

Nori scutură din cap.

— Ai făcut mai mult decât suficient.

El oftă.

— Știi, când mi-au spus despre tine, am vrut să te urăsc. Mi-ar fi fost mult mai ușor să te urăsc. Nu am înțeles niciodată de ce a plecat mama și apoi mi-au spus despre tine și totul a căpătat sens. L-am învinovățit pe tata ani la rând, dar apoi a murit și nu am avut pe nimeni care să-mi accepte furia. Asupra căruia să mi-o îndrept. Și apoi m-au mutat la Kyoto și te-am găsit pe tine.

Nori lăsă capul în jos.

— Dar apoi te-am văzut și arătai... semănai atât de mult cu ea. Și erai o făptură atât de plăpândă, încât pur și simplu n-am putut.

Îi scoase următorul ciob din palmă, atât de repede că ea nu avu timp să țipe.

— Semeni mult cu ea, să știi, continuă el.

Nori nu îndrăzni să respire. Akira nu vorbea niciodată atât de mult despre mama lor.

Îi întâlni privirea.

— Mă îngrozești, Nori.

Fata își mușcă buza de jos.

— Dar... cum?

Ochii lui Akira străluceau de lacrimi ținute în frâu.

— Nu cred că a avut niciodată o zi fericită în viața ei. Era frumoasă și zâmbea des, dar mereu părea tristă. Mă așeza la pian lângă ea, să știi, și cânta... cânta remarcabil. Iar apoi când termina, zâmbea o clipă și era...

Vocea i se stinse.

— Singura dată când era adevărat.

Își drese glasul.

— Mă adora, mărturisi el. Iar eu am încercat... am încercat s-o fac fericită. Am început să cânt la vioară ca s-o

fac fericită. Și... apoi într-o zi m-a sărutat pe frunte, mi-a spus că sunt lumea ei. După care a dispărut pur și simplu. Iar tatăl meu n-a vorbit niciodată despre ea. În următorii unsprezece ani, n-am știut niciodată...

Nori simți cum îi alunecă o lacrimă pe obraz. Dar în palmă tot nu simțea nicio durere.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Akira scutură din cap.

— Înainte să te cunosc, eram sigur de toate. Eram complet absorbit de propria mea persoană, nu țineam la nimeni, așa că nu mă putea răni nimic niciodată. Și m-am convins că eram fericit.

— Și nu erai?

Akira îi zâmbi.

— Eram în siguranță. Eram încredințat de propria mea valoare și asta era tot ce îmi trebuia.

Îi înfășură palma, strat cu strat, în bandaje groase de culoare albă. Apoi îi luă mâna și și-o lipi de piept.

— Tu m-ai învățat să fac altfel.

Nori îl privi mută de uimire.

— Nu te-am învățat niciodată nimic.

El zâmbi din nou, iar de data asta zâmbetul lui îi străpunse inima ca o săgeată.

— Ba da, Nori. Și dacă trebuie să aleg între familia noastră sau muzica mea sau orice altceva... o să te aleg întotdeauna pe tine.

Nori își simți tot trupul cuprins de fiori. Își retrase mâna.

— Pentru că sunt în grija ta? Sau pentru că sunt sora ta vitregă?

Akira o atinse ușor pe vârful nasului.

— Pentru că ești tu.

Multă vreme, niciunul dintre ei nu vorbi. Apoi Akira se ridică în picioare.

— I-am spus lui Ayame-san să cheme medicul. S-ar putea să ai nevoie de copci, zise încet, de parcă nici el nu-și dorea să alunge tăcerea. Ar trebui să mă duc să văd ce se întâmplă.

Nori își înălță privirea spre el.

— Ar trebui să te duci la Viena, zise ea simplu.

— Nu pot, scutură el din cap.

— Vreau să te duci, spuse ea și, în mod miraculos, era adevărat. Cred că ar trebui să te duci și să faci o muzică minunată, să vezi clădiri frumoase și să fii fericit. Iar după ce termini, vino înapoi. Învață ce ai de învățat de la bunica, însoară-te cu o fată și fă-ți datoria.

Akira avea o expresie gravă pe chip.

— Știi că totul se va schimba când voi deveni capul familiei. Totul va fi altfel.

Nori își netezi fusta.

— Totul e mereu altfel, Oniichan. Întoarce-te la mine, atât.

El încuviință și ieși.

Nori era singură, dar nu mai simțea singurătatea. Căldura din trup îi radia în afară, până ce fu convinsă că strălucește ca un licurici în întuneric.

24 decembrie 1935

Am făcut-o. Misterioase sunt căile Domnului, fiindcă i-am oferit familiei mele ceea ce îi trebuie mai presus de toate: un băiat.

E o făptură frumoasă și medicul spune că e perfect sănătos. Soțul meu e încântat peste poate, mama vine de la Kyoto să-l vadă. O să dea cea mai mare petrecere pe care a văzut-o orașul vreodată.

Nu vreau decât să mă odihnesc. Îmi așază băiatul pe piept și eu îl privesc cum doarme.

Are capul acoperit cu păr negru și cei mai minunați ochi, nuanța de negru-cenușiu a familiei mele. Mâinile lui micuțe au unghii roz și are tălpi mari. Cred că o să fie înalt.

Arată de parcă ar fi fost sculptat cu mâinile goale doar pentru mine.

Mama vrea să-i dea numele tatălui ei, iar soțul meu vrea numele tatălui lui. Vor să-l încarce încă din leagăn cu stafiile unor morți. De parcă povara lui nu e destul de grea.

Dar am să-i dau ce nume vreau eu. E miracolul lor, moștenitorul lor, dar e fiul meu.

Și o să-i dau numele Akira.

Nori era cufundată în paginile jurnalului când o bătaie în ușă o făcu să tresară. Grijulie, strecură jurnalul sub pernă. Trase adânc aer în piept. Aștepta acest moment.

Acum crăpăturile erau astupate complet.

Fără să aștepte un răspuns, Will se strecură înăuntru. Era încă în ținuta de zi.

— Știam eu că ești trează, zise el, cu aroganță.

Nori îi susținu privirea.

— Cred că ar trebui să pleci.

El râse.

— Ce drăguț. Dă-te mai încolo. Nu-i nevoie să facem nimic în seara asta, vreau doar să stau lângă tine.

Nori întinse mâna bandajată. Cămașa de noapte îi alunecă de pe umăr și simți privirea pe piele.

— Te rog să pleci, William.

El se încruntă și își încrucișă brațele.

— Despre ce vorbești?

Mai trase o dată aer în piept.

— Cred că acum te înțeleg. Mi-a luat destul de mult, dar cred că acum te văd așa cum ești.

— Serios? o întrebă el batjocoritor. Și ce vezi, pisicuțo?

Nori înclină capul.

— Strălucești atât de tare încât la început m-ai orbit. Sincer, așa e. Când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că ești de aur.

Will zâmbi, dezvelindu-și dinții.

— Și acum?

Nori se ridică.

— Acum văd că ești ca smalțul. Strălucești la exterior, dar la interior nu există nimic. De fapt, îmi e milă de tine. Oi fi eu o mulatră și o bastardă, dar nu sunt atât de tristă încât să răpesc lumina altora ca să umplu golul din mine. Tu... tu ai totul și totuși nu ai nimic.

Will arăta de parcă l-ar fi lovit. Rămase pe loc, clătinându-se înainte și înapoi. Apoi dădu să vină spre ea.

— Oprește-te.

El îngheță.

— Ești... ești confuză. Știi că te iubesc, micuță Nori.

— Știu că ești invidios pe fratele meu, zise ea fără nicio emoție. Și pe verișoara ta. Fiindcă eu îi iubesc pe amândoi. Iar pe tine nu te-am putut iubi niciodată. Chiar și pe când habar n-aveam de ce, știam că e greșit.

— Nu știi nimic despre iubire, șuieră el.

— Nu, mărturisi ea. Dar poate într-o zi o să știu. Tu, niciodată, fiindcă nu ești în stare să te iubești decât pe tine. Și îmi e milă de tine.

— Să fiu al naibii dacă o să accept mila ta, spumegă el.

Făcu trei pași înainte și o prinse în brațe.

— Cine ți-a umplut capul cu otrava asta? Târfa aia de Alice?

— M-am gândit singură, cu mintea mea.

— Imposibil, o tachină el. Tu nu ai o minte a ta, de-asta ești atât de încântătoare.

Nori îl privi în ochii săi albaștri și reci fără să tresară. Era uimită că putuse vreodată să se teamă de el, că își imaginase vreodată că îl iubește, că își imaginase la un moment dat că seamănă vreun pic cu Akira.

— Nu știu ce e dragostea, îi zise ea. Dar știu că nu asta e.

Will o strânse de umeri.

— Îmi pare rău dacă simți că ți-am făcut rău. Nu asta a fost intenția mea.

Nori îi oferi un zâmbet mic și trist.

— Cred că vorbești serios. Chiar cred.

— Atunci...

Nori îl împinse la o parte.

— Pleci.

Will roși.

— Mai vorbim dimineață.

— Nu ai înțeles. Pleci din Japonia. Te întorci la Londra și o iei pe Alice cu tine. O să le spui tuturor că a fost o cetățeană exemplară și că va fi o soție foarte bună. Asta o să faci. Și o s-o rezolvi până la sfârșitul lunii.

El rămase cu gura căscată.

— Și de ce, Doamne iartă-mă, aș face așa ceva?

Nori arătă spre ușă.

— Fiindcă eu cred că afecțiunea ta față de fratele meu e autentică. Și l-aș cruța de aflarea adevărului, pentru totdeauna. Dar tu trebuie să pleci. Acum ai lumea la picioare cu muzica ta, nu e nevoie să stai aici. Și trebuie să-i dai lui Alice încă o șansă să aibă o viață.

— Refuz! explodă el. Nu accept să-mi dai ordine. Tu aici n-ai nicio putere. Nicăieri n-ai nicio putere. Exiști doar datorită compasiunii superiorilor tăi. Nimeni n-ar crede o vorbă din gura ta.

— Ba Akira-san m-ar crede, zise ea încet.

Se ținu demnă și nu șovăi.

— Și Alice m-ar crede. Și poate și ziarele din Londra. Par să adore poveștile scandaloase.

Will aruncă o privire urâtă.

— Nimeni nu te-ar asculta.

— Poate că nu, fu ea de acord. Dar nu mă pot opri să vorbesc. Și eu nu pot opri ce ți se va întâmpla dacă fratele meu va afla vreodată adevărul. Sau nu ți-a povestit despre familia noastră?

Culoarea se scurse din obrajii lui Will. Avea expresia unul lup hăituit, păcălit în cele din urmă de oi. Nori își dădu seama cât de ușor trebuie să-i fi fost să manipuleze nesiguranțele ei. Le purta la vedere, iar Will era extrem de atent la așa ceva.

— Nu vreau să te părăsesc, zise el cu o voce răgușită. Te...

Ea scutură din cap.

— Îmi pare rău, Will. Tu... ai fost...

Nori ezită. Nu îl detesta nici măcar acum.

— Îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat. Sper că o să-ți găsești liniștea.

Will înghiți în sec.

— Nu mă face să mă întorc acolo, scânci el. Toate sunt... Niciuna dintre ele nu este ca tine.

— Nu e o mare tragedie, zâmbi ea.

Băiatul îi aruncă o privire foarte abătută.

— E o tragedie mai mare decât vei ști vreodată.

Tragedia era că dacă nu ar fi fost atât de răsfățat, atât de sigur de superioritatea sa înnăscută, poate că nu ar fi ajuns deloc așa. Dar lucrul ăsta rămânea un mister.

Nori întinse mâna.

— Rămas-bun, Will.

— Avem... mai avem timp...

— După seara asta nu vei mai vorbi niciodată cu mine. Nu vei încerca să prinzi un moment cu mine singură. Acesta e sfârșitul jocului nostru, William.

Arăta de parcă ar fi fost lovit în inimă.

— Nu vreau să se termine.

— Știu, zise ea cu blândețe. Dar de asta am nevoie. Așadar, rămas-bun.

Will ezită. Ai fi zis că tot ce voia era să-și recapete controlul, de parcă s-ar fi întrebat dacă o poate face să se răzgândească. Expresia de pe chipul ei îi arăta că nu e nicio speranță.

— Eu chiar voiam, începu el și se opri. Oh, Nori.

Fata nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus.

Îl privi cum pleacă, iar când ușa se închise, simți o mică umbră de tristețe. Dar mult mai mare decât aceasta era sentimentul de libertate care-i dădea aripi.

Își aminti, dintr-un trecut atât de îndepărtat, poemul ei favorit.

> Simt că viața-i
> Obidită și nesuferită
> Să-mi iau zborul nu e cu putință
> Căci sunt o pasăre în suferință

Nori se duse la fereastră și o deschise larg. Luna era pe jumătate ascunsă de nori, dar încă era acolo.

Poate e cu putință să fiu o pasăre.

Tokyo, Japonia
Octombrie 1956

Era o dimineață rece de octombrie când verii Stafford fură în sfârșit gata de plecare. După multe rugăminți și susținerea fără tragere de inimă din partea lui Will, lui Alice i se îngădui în cele din urmă să se întoarcă acasă.

Nori și Akira îi conduseră la cheiuri, unde transatlanticul aștepta să-i ducă înapoi în Occident.

Alice plânse de mama focului în timp ce stătea agățată de Nori. Machiajul i se șterse deja.

— Mi-aș dori să poți veni cu mine, suspină ea.

— O să-ți scriu în fiecare săptămână, promise Nori, mângâindu-i părul blond-argintiu. Iar tu trebuie să-mi povestești totul despre petrecerile minunate la care o să mergi și rochiile frumoase pe care o să le porți. Iar când tatăl tău o să-ți aranjeze căsătoria cu un domn chipeș, vreau să știu totul despre asta.

Alice își șterse fața cu mâneca.

— Te iubesc atât de tare, dulcea mea prietenă.

Nori zâmbi și o sărută pe amândoi obrajii.

— Și eu pe tine.

Despărțirea lui Will de Akira fu considerabil mai reținută. Își strânseră mâinile și mormăiră câteva cuvinte. Cel mai probabil aveau să se întâlnească din nou, poate chiar mai repede decât i-ar fi plăcut lui Nori.

— Ne mai vedem, atunci, zise Akira.

Nu reuși să-și ascundă dezamăgirea din glas, iar Nori încercă să-și alunge sentimentul de vinovăție provocat de faptul că îi despărțise.

Will dădu aprobator din cap.

— Termină-ți compoziția aceea. O să fie strălucită.

— Și a ta la fel. Cred că ar trebui să scoți câteva dintre fermatele acelea. Știi că le detest.

Will zâmbi afectat. Cineva de pe vapor le strigă să urce sau vor fi lăsați în urmă.

Privirea lui căzu asupra lui Nori.

— Rămas-bun, atunci, zise el rigid.

Ea înclină capul.

— Drum bun, domnule Stafford.

Will tresări. Dacă se așteptase ca ea să-și schimbe atitudinea în ultima clipă, avea să fie dezamăgit.

Nori se întoarse către Alice.

— Nu-i lăsa să te frângă, spuse ea, simplu.

Alice îi oferi acel zâmbet orbitor al ei.

— De data asta, nu.

Urcară pe vas. Akira îi înconjură umărul lui Nori cu brațul și priviră cum vasul se depărtează tot mai mult, până ce dispăru în amurgul cenușiu.

— O să-ți fie dor de ei? întrebă Nori timid.

Akira oftă.

— Puțin. Dar am știut întotdeauna că vor trebui să se întoarcă unde e locul lor.

Nori se simți cuprinsă de vinovăție.

— Mă rog, tu ai Viena la care să te gândești. Pleci peste doar două săptămâni.

Akira zâmbi și i se luminară ochii.

— Sunt entuziasmat, mărturisi el. Și le-am spus deja servitorilor să aranjeze totul pentru tine. Nu o să-ți lipsească nimic, îți promit.

Nori își înăbuși un chicotit. Se descurca singură cu casa de câțiva ani buni. Akira nu știa nici măcar unde era solnița.

— *Hai, Oniichan.*

— Vrei să ne ducem direct acasă? Am câteva ore la dispoziție. Putem să mergem în oraș.

— Sună bine.

Will se încruntă deodată.

— Mi-aș dori să nu mai ieși fără palton. O să te îmbolnăvești.

Nori strâmbă din nas spre el.

— Îți faci prea multe griji. Sunt indestructibilă, Oniichan.

Akira își scoase paltonul și i-l puse în jurul umerilor.

— Poartă-l.

— Oniichan! O să-ți fie frig.

El ridică din umeri.

— Sunt bine. Haide.

Nori îl prinse de braț și își potrivi pașii cu ai lui. Nu prea veneau niciodată în partea aceasta a orașului; rareori părăseau enclava sigură a cetățenilor înstăriți. Festivalurile erau organizate mai aproape de zona unde locuiau, oferind în același timp un loc neutru de întâlnire pentru toată lumea.

Această parte a orașului era diferită. Era plină de oameni obișnuiți.

În timp ce își făceau loc prin mulțime, Nori îi privea pe curieri trecând pe biciclete și pe copii plimbându-și câinii. Pășeau printre oameni, mergând șerpuit. Își îngădui să se cufunde într-un vis plăcut cu ochii deschiși, fiind atentă doar să-și miște în continuare picioarele.

Simțea miros de carne gătită și pește proaspăt din ocean. Auzea mame strigând după copii și bărbați jucând zaruri. Erau și câțiva albi, amestecându-se fără ca alții să se uite de două ori la ei.

Până și Nori părea să se piardă în mulțime fără să atragă atenția. Poate că Japonia era mai mult decât Kyoto-ul bunicii ei. Poate că era ca o tapiserie multicoloră și putea găsi un loc în care să se simtă până la urmă ca acasă.

Akira se opri, iar Nori își reveni brusc din transă.

Se trezi holbându-se la un bărbat scund, cu chelie, care era scăldat în sudoare, cu toate că afară era răcoare. Purta un costum urât de tweed și ochelari prea mari pentru fața lui. Îl privea copleșit pe Akira.

Făcu o plecăciune adâncă și aproape scăpă din brațe teancul de suluri de pergament pe care le căra.

— Akira-sama, se bâlbâi el. Este o mare onoare. O mare onoare.

Akira se încruntă și dădu să treacă pe lângă el, însă Nori îl ciupi de mână. Lui Akira nu-i plăcea să fie admirat astfel, dar se întâmpla destul de des.

Îi aruncă o privire rapidă care spunea: *Fie, o să-i fac pe plac.*

— *Konnichiwa.* Îmi pare rău, ne-am cunoscut?

Bărbatul râse.

— Oh, nu v-ați aminti de un bătrân nătâng ca mine. Erați doar un copil. Cinstita dumneavoastră mamă vă aducea la magazinul meu acum mulți, mulți ani. Vă plăcea să vă jucați cu dragonii de aur pe care-i țin lângă casa de marcat. Iar dumneaei — Domnul s-o binecuvânteze — avea o slăbiciune pentru evantaiele mele de mătase.

Akira clipi de câteva ori.

— Ah, sunteți vânzătorul de antichități. Hiromoto-san, nu-i așa?

— Da! exclamă el. Vai de mine, da, vă amintiți. Ce onoare. Ce onoare. E atât de minunat să vă văd din nou după toți acești ani. Și sunteți atât de înalt!

Akira roși.

— Da, mă rog. Mulțumesc.

Hiromoto se întoarse către Nori și făcu o plecăciune.

— Și ce plăcere să vă văd din nou, *chibi hime*.

Nori își aminti într-o clipită. Cu toate că făcuse tot posibilul să uite noaptea aceea, îi era gravată în minte ca un tatuaj.

— Oh... festivalul. Am dat peste dumneavoastră.

— Într-adevăr, într-adevăr, râse el.

Akira se uită la ceas.

— Păi, vă rog să ne scuzați, Hiromoto-san, chiar trebuie să plecăm.

Bărbatul își drese glasul.

— De fapt, dacă mi-ați face onoarea, am o propunere pentru dumneavoastră. Am auzit de muzica dumneavoastră, desigur, sunteți atât de talentat. Un motiv de mândrie pentru acest oraș minunat.

Akira încuviință din cap.

— Da, mă rog. Mulțumesc.

— Organizez un mic eveniment în Ajunul Crăciunului, vedeți, spuse el și își scoase o batistă din buzunar, cu care își tamponă fruntea transpirată. Nimic extraordinar. Dar vor participa câteva persoane importante. Politicieni și alții asemenea. Și aș fi extrem de onorat dacă ați cânta. Mama dumneavoastră — Dumnezeu s-o binecuvânteze — a cântat la pian la un eveniment de-ale mele. A emoționat publicul până la lacrimi. Asta a fost chiar înainte de...

Tuși încurcat. Povestea oficială prezentată de familie era că Seiko murise, dar aproape toată lumea știa că fugise de acasă.

— În fine. Speram să cântați la evenimentul meu. Aș plăti, bineînțeles.

Akira încercă în zadar să pară că regretă.

— Mă tem că nu va fi posibil. Am un angajament de dinainte și voi fi plecat o vreme.

Hiromoto se schimbă la față.

— Aha, aha. Înțeleg, desigur. Mă gândeam doar că ar fi frumos să-i cinstim amintirea mamei dumneavoastră.

Se întoarse către Nori.

— Sper că dumneata vei participa. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Nori așteptă ca Akira să-și ceară scuze în numele ei. Sigur avea să inventeze ceva.

Akira ezită. Părea vag emoționat, ceea ce se întâmpla rar.

— Păi, în cazul acesta... ar putea să cânte sora mea în locul meu.

Nori îl privi șocată. Era convinsă că nu a auzit bine.

Hiromoto zâmbi larg, dezvelindu-și dinții putrezi dinspre partea din spate a gurii.

— Ah! Ar putea? Vai, dar ar fi excelent, absolut minunat. Nu mi-am dat seama că aveți o elevă.

Nori simțea că obrajii îi luaseră foc.

— Nu are.

— Ba da, o corectă Akira. Chiar eu am instruit-o. E foarte silitoare. Și nu duce lipsă de timp liber.

Nori îi aruncă o privire iritată, pe care el o ignoră cu tact.

— S-ar bucura să-mi ia locul.

Hiromoto lăsă sulurile să cadă pe jos și o apucă de amândouă mâinile.

— Ați vrea? Oh, ați vrea, doamnă?

Nori rămase cu gura căscată.

— Eu...

Dar știa că nu există decât un singur răspuns, între ochii lui imploratori de cățeluș plouat și privirea severă a lui Akira.

— Da, voi veni, spuse ea, cu glas stins.

Bărbatul o sărută umed pe dosul palmei.

— Perfect. Absolut perfect.

*

Petrecerea avea loc pe 24 decembrie, ziua când Akira împlinea douăzeci și unu de ani. Niciunul dintre ei nu vorbea despre asta, dar amândoi simțeau greutatea momentului. Când aveau să vină lunile de vară, Akira urma să fie nevoit să se întoarcă la Kyoto.

Era timpul să-și respecte partea lui de înțelegere. Înțelegerea pe care o stabilise de dragul ei.

Nori simțea o durere fără margini; parcă ar fi înghițit cioburi de sticlă. Ar fi dat orice ca să aibă puterea de a-i pune capăt, de a schimba lucrurile. Ca să aibă absolut orice putere.

Akira lovi cu bagheta în stativul pentru partituri.

— Nori. Fii atentă. Mai avem doar o zi ca să ne iasă bine bucățile astea.

Ea își dădu ochii peste cap. Akira urma să plece la Viena a doua zi, dar în clipa aceea, nu-l interesa decât să se asigure că nu avea să-l facă de râs.

Ceea ce ar fi fost mult mai ușor dacă i s-ar fi îngăduit să-și aleagă singură lucrările. Hiromoto alesese *Concertul pentru vioară în mi Minor, op. 64* de Mendelssohn. Angajase o mică orchestră de cameră care să o acompanieze, iar ea avea să cânte fragmentele pentru vioară solo. Urma să aibă la dispoziție doar câteva ore înainte de eveniment

pentru a repeta împreună cu orchestra. Numai gândul la acel moment o făcea să-i vină să vomite. Acum, pe lângă faptul că nu mai cântase niciodată în fața unui public, trebuia să cânte alături de o orchestră. Nemulțumirile ei fură întâmpinate cu un bobârnac ușor peste nas. Akira nici nu voia să audă.

Avea să fie prezent și un pianist, ca s-o acompanieze la a doua lucrare. Cântase câteva piese împreună cu Will. Erau singurele momente când se simțise... în siguranță în preajma lui.

Akira alesese a doua lucrare: *Ciaccona în Sol minor* de Vitali. Îl auzise cântând-o de multe ori cu Will. Îi amintea mereu de un cântec de dragoste sumbru. Era o piesă frumoasă, însă părea... bântuită.

Așa că Nori rămăsese să aleagă o singură piesă. Alesese „Ave Maria" a lui Schubert fără să se gândească de două ori.

Lucrarea de Vitali era, însă, cea care amenința să o facă bucăți.

Akira tresări.

— Cu diez. Cântă din nou pasajul acela.

Nori îl ascultă.

— Știi ce înseamnă „diez"? se răsti el. Și mai ușor cu arcușul. Pentru numele lui Dumnezeu, știi cum se face.

Nori înghiți cu greutate.

— De ce ai ales-o pe *asta*? Nu e făcută să fie cântată solo, oricum; aranjamentul are o parte pentru pian. Ar trebui să exersez cu un pianist.

— Am motivele mele, zise el, ignorându-i întrebarea.

— Dar, Oniichan...

— Ssst.

Akira se așeză la pian.

— Ce faci? întrebă Nori.

Îi făcu semn să înceapă să cânte, iar ea se supuse.

Iar apoi cântă și el. Și era desăvârșit până la ultima notă.

Nori aproape scăpă arcușul din mână.

— *N-naze?* De când știi să cânți la pian?!

Fratele ei nu se opri din cântat.

— Mereu am știut să cânt la pian, Nori.

Ea îl privi cu gura căscată.

— P-poftim?

— M-a învățat mama, spuse el simplu. Am făcut ani în șir pian dimineața și vioară seara. Ca să nu mai spun că, de vreme ce Will era aici, nu puteam să-l las să mă întreacă.

Nori simți că-i vine să leșine.

— N-ai cântat niciodată în fața mea!

— Nu eram gata să-ți împărtășesc așa ceva! ridică el din umeri.

Nori simți cum palmele încep să-i transpire.

— Iar acum ești?

Akira schiță un zâmbet.

— Presupun că da.

— E posibil să nu te pricepi la ceva? zise ea, iritată. Și eu care credeam că te prind din urmă.

— Poate la anul, zâmbi Akira cu superioritate.

Nori se simți cuprinsă de înflăcărare. Își șterse palmele de rochie.

— Pianistul pe care o să-l aibă acolo o să fie bun, sunt convinsă.

— Cu siguranță. Eu sunt doar un biet înlocuitor ca să înveți lucrarea.

Nori înclină arcușul.

— De la capăt, atunci.

Cântară până târziu, la orele mici ale dimineții. Parcă ar fi fost transportați pe alt tărâm, unde nu aveau nevoie nici de hrană, nici de odihnă. Lumina soarelui începu să se reverse în cameră și totuși niciunul dintre ei nu se opri.

Când Ayame intră să le spună că e timpul ca Akira să plece, Nori lăsă în sfârșit vioara jos.

Fără un cuvânt, se duse să se așeze lângă el pe banchetă. Vraja pe care o țesuseră se destrămă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Era începutul sfârșitului vieții așa cum o cunoșteau ei.

Akira se aplecă și îi atinse în treacăt cu buzele gropița din obrazul stâng.

— Știu că poți. Doar eu te-am învățat în toți anii aceștia, trebuie să se fi prins ceva de tine.

— *Hai, Oniichan*, încuviință ea.

— Să fii cuminte.

— Da.

— Și ai grijă la triluri. Mereu ești neglijentă la triluri.

— Oh, Oniichan, nu poți să rămâi? Măcar până după concert. Te rog să nu mă pui s-o fac singură.

— Îmi pare rău, Nori, oftă el. De data asta, nu.

Ea își îngropă fața în pieptul lui.

Te rog, Doamne. Adu-mi-l înapoi.

*

Luna noiembrie trecu fără evenimente. Nu sosi nicio scrisoare de la Akira.

Nori se străduia din răsputeri să nu se simtă dezamăgită.

Lăsă deoparte ultimul jurnal al mamei sale, pentru o vreme. Nu avea timp de el, iar dacă era să fie sinceră, se

temea. În cele din urmă, trebuia să ajungă la partea despre ea. Despre tatăl ei. Iar Nori nu știa dacă într-adevăr își dorește să știe aceste lucruri.

Își petrecu zilele exersând neîncetat. Era destul de convinsă că toți servitorii o detestau, dar nu-i păsa.

Nopțile și le petrecea tricotând fulare pentru Akira. În Viena cu siguranță era frig. După ce aveau să-i iasă perfect, urma să le trimită pe toate odată cu poșta.

Scrisese adresa hotelului la care stătea fratele ei pe o bucată de hârtie pe care o ținea în cutia viorii.

Dormea sporadic sau deloc. Neliniștea o chinuia neîncetat. Avea urme mici și roșii peste tot pe brațe și picioare de la cât se ciupea singură.

Se așeza lângă foc și privea cum ferestrele se aburesc de promoroacă. Nu îi plăcuse niciodată zăpada, dar anul acesta, din cine știe ce motiv, îi părea altfel. Era frumoasă.

Înfofolită în palton, ieșea afară, în grădină, în fiecare noapte. Nu mai era locul lăsat în paragină care fusese când sosise prima dată aici. Akira avusese grijă să-i fie redată gloria de odinioară, și cu toate că nu-i spusese niciodată că era un cadou pentru ea, Nori știa că așa este.

Tokyo, Japonia
24 decembrie 1956

Trimiseră o mașină după ea, puțin după ora șapte dimineața. Evenimentul avea loc la conacul de la țară al lui Hiromoto, la vreo oră în afara orașului. Nu era puțin lucru pentru un om sărac. Potrivit spuselor lui Ayame, obținuse de curând o sumă uriașă de bani de pe urma unor afaceri din străinătate. Evenimentele

acestea erau felul său de a se gudura pe lângă elita orașului, de a încerca să intre în lumea bună cu bocancii săi murdari.

Lui Nori i se părea un tip bizar, dar îi plăcea destul de mult.

Bărbatul insistă să-și trimită propriul șofer ca s-o aducă. Nori se ghemui pe bancheta din spate și privi cum orașul se estompează încet dincolo de geam. Lumea era acoperită cu o plapumă groasă de zăpadă.

Se gândi să deschidă geamul și să simtă aerul rece pe față, dar se abținu. Nu voia să o certe șoferul.

Bătea darabana cu degetele în poală. Memorase toate lucrările până la ultima notă.

Înțelegea ce încerca Akira să obțină punând-o să facă asta. Chiar înțelegea.

Dar tot avea îndoieli.

Akira își petrecuse toată viața străduindu-se să excelеze și avea tot dreptul să își dorească asta. N-avea să poată înțelege niciodată ce înseamnă să vrei să rămâi în umbră.

Când ajunseră în fața conacului, șoferul coborî și îi deschise portiera.

— Doamnă.

Nori îi mulțumi, își luă cutia cu vioara și se duse înăuntru.

Casa părea construită recent, pe o parcelă goală de teren, înconjurată doar de copaci și amplasată la marginea unui lac amenajat.

Nori se întrebă de ce ți-ai construi o casă în mijlocul pădurii și apoi râse de mirarea ei. Era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut și ea.

Fu condusă imediat în foaier, care părea să ocupe cea mai mare parte din casă. Avea podele din marmură

care arătau noi și ferestre cu geamuri din podea până în tavan. Organizatorii petrecerii așezau deja mese lungi, acoperindu-le cu fețe de masă aurii. În colț era o platformă înălțată pe care se aflau un pian cu coadă și cincisprezece scaune.

Ceilalți muzicieni erau deja la locurile lor, cu excepția pianistului. Cu toții păreau de cel puțin două ori mai în vârstă ca ea. Hiromoto nu se zărea pe nicăieri.

O servitoare veni să-i ia poșeta și geanta în care avea rochia.

— O să le pun în șifonier. Vi le aduc când e timpul. Vă puteți alătura celorlalți, dacă doriți, domnișoară.

Nori se apropie timid de ceilalți, ascunsă pe jumătate în spatele cutiei.

— Eu... ăă... *shitsurei shimasu...*

Dirijorul se întoarse cu fața la ea. Era cel mai tânăr din grup, cu un zâmbet luminos și părul lung și negru.

— Ah, iat-o pe solista noastră. Bine ai venit.

— Mulțumesc pentru invitație, dădu Nori din cap.

Bărbatul arătă spre un podium care fusese amplasat puțin în spatele celui pe care urma să stea el.

— Ni s-a sugerat să ai și dumneata unul, explică el. Fiindcă ești atât de scundă.

— Mulțumesc, zise Nori, roșind.

— Ar trebui să începem. Ne ocupăm mai întâi de Mendelssohn, apoi dumneata de Schubert și gata. Dumneata și pianistul veți încheia cu... Ce era?

— Vitali. *Ciaccona*.

Dirijorul ridică dintr-o sprânceană.

— Trebuie să spun că nu e o lucrare ușoară.

Nori clipi.

— Nu, chiar nu este.

— Să începem.

Akira îi spusese că trebuie să urmărească bagheta dirijorului. Nu era atât de greu pe cât se temuse.

Însă coordonarea cu celelalte instrumente, ei bine, asta era...

Stătură trei ore numai la Mendelssohn. După două, abia ajunseseră la mijlocul lucrării.

Nori simțea cum ochii celorlalți îi sfredelesc spinarea. Cu siguranță, toți acești oameni erau profesioniști și se întrebau a cui rudă scrântită era Nori de ajunsese să cânte aici.

— În regulă, zise dirijorul după o vreme. Luăm o pauză. Hai să trecem la Schubert. Cânți singură, da?

Nori încuviință și își mușcă buza atât de tare încât simți gustul sângelui.

— Sunt... N-o să fie prea mulți oameni aici, nu?

El îi aruncă o privire nedumerită.

— Nu prea mulți. Doar vreo două sute, cam așa ceva.

Nori simți că-i vine să leșine.

— Oh, bine atunci. Doar atât. În regulă.

Dirijorul îi făcu semn să înceapă.

Măcar atât putea să facă. Degetele ei știau lucrarea pe de rost și o interpretă fără nicio problemă. Șușotelile din spatele ei îi sugerară că reușise să-și salveze onoarea.

Puțin.

Dirijorul îi făcu un semn cu capul.

— Foarte bine. Se vede că ești solistă.

Lui Nori îi veni să pufnească, dar se abținu.

— De obicei, cânt mai mult singură. Dar... unde e pianistul?

— Nu l-am văzut, se încruntă el. Mă duc să văd. Mai avem doar câteva ore.

Lăsă jos bagheta și dispăru în camera alăturată.

— E sora lui, nu? șopti cineva din spatele ei. Arată tare ciudat.

— Sora vitregă, îl corectă cineva. Și n-o spune prea tare. Familia ei e...

Dirijorul intră înapoi cu pas apăsat și o încruntătură pe chip.

— Întârzie, se răsti el. Minunat. Fiindcă nu sunt destule lucruri care pot merge prost diseară.

Nori înghiți în sec.

— Ce facem?

— Repetăm concertul în continuare. Atâta putem face.

Chipul dirijorului se îmblânzi.

— Cânți foarte bine. Fratele dumitale ar fi mândru.

— Îl cunoașteți pe Akira-san?

— Bineînțeles că da, râse bărbatul. Am urmat același conservator. Mi-a telefonat acum câteva zile. Mi-a spus să nu mă aștept să fii la fel de bună ca el.

Ea își înăbuși râsul.

— Păi, are dreptate.

— E un geniu care se naște o dată la o generație, zâmbi el. Un *tensai*, știi? Nu ai cum să concurezi cu asemenea oameni.

Nu e nevoie să-mi spui asta.

— Cu toate astea, continuă dirijorul, dumneata ai ceva ce el nu are.

Nori ridică privirea, uimită.

— Ce?

— Mai bine să-ți spună el, zise bărbatul, făcându-i cu ochiul. Acum, mai încercăm o dată? De la capăt?

Iar Nori cântă, într-adevăr, cu mai multă încredere de data aceasta. Îi lăsă pe ceilalți să o ridice ca un val care

se umflă. Ea era solista, da, și trebuia să se înalțe deasupra lor — dar nu prea departe. Era un dans delicat de-a șoarecele și pisica.

Nori închise ochii și încercă să simtă ceea ce simțise când îl auzise prima dată cântând pe Akira. Era un sentiment străin și cunoscut, extraordinar, dar simplu, și cu toate că îi dădea fiori pe șira spinării, întotdeauna, întotdeauna era însoțit de o căldură plăcută.

După încă trei ore, veni o servitoare să le spună că oaspeții vor sosi peste o oră și că trebuie să-și pună ținuta de concert.

Toată lumea părea să știe unde să se ducă și porniră încolo, lăsând-o pe Nori singură.

— Vă rog, domnișoară, zise servitoarea. Aveți o cameră în care să vă schimbați la etaj. V-am pregătit rochia.

Nori încuviință și o urmă pe scara în spirală. Etajul avea pereții văruiți doar pe jumătate. Era limpede că aici nu urca nimeni niciodată. Casa aceasta era mai mult pentru a-i întreține pe musafiri decât pentru a locui în ea.

Nori își îmbrăcă rochia albă sclipitoare, străduindu-se să nu sfâșie materialul delicat. Era prea lungă pentru ea, fiindcă inițial îi aparținuse lui Alice, și trebuia să aibă grijă să nu se împiedice. Își eliberă părul din cocul în care îl strânsese și-l lăsă să-i cadă peste umărul stâng, prinzând partea din dreapta cu o agrafă lungă de fildeș.

Își trecu o dată rujul peste buze și miji ochii, privindu-se în oglindă.

Se poate și mai rău, se gândi ea, cu tristețe.

Auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se în mod repetat la parter, dar și hohote de râs, genul de râs afectat pe care îl aveau oamenii cu prea mulți bani și prea mult timp liber.

Se așeză pe marginea patului și oftă. Nu avea rost să se roage să fie puternică.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Doar o clipă.

Se deschise oricum. Iar în prag stătea Akira.

Era îmbrăcat în costumul de concert, cu un trandafir roșu prins la rever și părul netezit pe spate cu gel.

Ridică dintr-o sprânceană la vederea expresiei șocate a lui Nori.

— Ah, haide, Nori. Doar nu credeai că o să te las să mă faci de rușine.

Nori se aruncă în brațele lui.

— Oniichan!

— M-am gândit să-ți fac o surpriză, zise el pe un ton afectuos. Nu te plângi mereu că sunt prea serios?

— Dar... dar erai în Viena!

— Am venit cu avionul. Era să nu ajung la timp. Am sosit acum câteva ore și nu pot sta mult. Mă întorc peste trei zile.

Nori ridică privirea către el și îi fu greu să nu verse lacrimi de bucurie.

— Oh, slavă Domnului. Acum poți să cânți în locul meu.

— În niciun caz, chicoti el. Eu o să fiu pianistul tău în seara asta, surioară. Dar cu restul te descurci.

Nori își înfipse unghiile în palmele lui.

— Oh, te rog să nu mă pui să fac asta. Tu te-ai descurca mult mai bine.

— Păi, firește, pufni el. Totuși, vreau să cânți tu.

— Dar eu sunt un nimeni! izbucni Nori.

Creierul ei privat de somn se străduia să țină pasul cu tot ceea ce se petrecea și nu se putu abține să nu-și

dorească să se afle în dormitorul ei, ghemuită în pat, cu o cană de ceai fierbinte alături.

Akira o atinse ușor pe nas.

— Nu ești un nimeni.

Nori se uită urât la el, deloc convinsă.

— Uite ce e, zise fratele ei. Știi că nu fac niciodată nimic fără un motiv. Așa că va trebui să ai încredere în mine.

Nori își reținu lacrimile. Nu era timp pentru așa ceva. Ușurarea de a-l avea pe Akira din nou lângă ea era mai presus de orice. Dacă trebuia să se prăbușească în flăcări, măcar el avea să fie acolo să... mă rog, măcar avea să fie acolo.

Îl apucă de mână și îl strânse tare.

— La mulți ani.

— Fără solemnități, ridică el din umeri.

— Am întrebări, îl tachină Nori. Multe întrebări. Așa ceva nu-ți stă în fire, Oniichan.

— Poate mai târziu, zâmbi el cu superioritate. Acum, hai să mergem.

*

Nu te uita la ei.

Era singura cale. După ce îl căutase pe Hiromoto în mulțime și nu reușise să-l găsească printre oamenii în costume negre, Nori se dăduse bătută și acum privea fix în podea.

Akira stătea la pian. Fusese îmbrățișat călduros de către dirijor și jumătate dintre instrumentiștii din orchestră.

Era evident că aici era locul lui, nu al ei. Dar iată că și ea se afla aici.

O persoană pe care nu o recunoscu urcă pe scenă și rosti câteva cuvinte, mulțumindu-le oaspeților în numele lui Hiromoto pentru participarea din seara aceasta. O prezentă pe solista serii drept domnișoara Noriko Kamiza, iar ea auzi murmure din mulțime.

Nu-și mai dorise niciodată atât de tare să se afle altundeva. Iar asta spunea ceva.

Rochia îi provoca mâncărimi. Palmele îi erau transpirate. Ar fi trebuit să poarte părul altfel. Coardele viorii erau întinse prea tare.

Privirea lui Akira era singurul lucru care o ținea să nu cadă la pământ.

Fratele tău crede în tine.

Trase adânc aer în piept și nu-l eliberă până ce dirijorul nu-i făcu semn cu capul că e timpul să înceapă.

Acum.

Porni cu avânt. Cântând cu pricepere încă de la primele note ascendente, se arătă stăpână pe lucrare.

Perfect.

Aproape simțea mâinile lui Akira peste ale ei, îndrumând-o. Dincolo de sunetul orchestrei, îi auzea glasul în minte.

Bine. Acum mai lent. Încetinește la bucata asta... e ca o mângâiere. Aproape senzuală.

Chiar așa.

Acum, mai sus. Fără diez.

Mai repede. Mai repede. Mai repede.

Rămăsese fără suflare. Fața îi ardea, însă mâinile îi erau sigure. Nu avea să fie umilită. Nu astăzi.

Orchestra o luă înainte, iar ea se grăbi să o prindă. Sunetul flautului o străpunse până în inimă.

Așa te simți?

Așa se simte Akira întotdeauna?

Să se afle în mijlocul unor astfel de sunete?

Deschise ochii. Acum era un sunet diferit, cu totul necunoscut.

Erau aplauze. Aplauze furtunoase.

Nori se clătină. Nu se opriră preț de minute întregi.

Pieptul îi urca și cobora.

— Bis! Bravo! strigă cineva.

— Da, mai mult!

Akira o privi cu coada ochiului. Tradiția era să existe o scurtă pauză între piese.

Nori rămăsese deja fără suflare, dar făcu semn din cap că e gata să continue. Următorul era cântecul ei.

„Ave Maria" curse lin, așa cum, în sinea ei, știuse întotdeauna că se va întâmpla. Era o prelungire a sa, așadar imposibil de uitat.

Auzi pe cineva plângând.

Iar apoi începu din nou tunetul. Se părea că mulțimea aceasta era nesătulă.

Simți mâna lui Akira pe umăr când se aplecă să-i șoptească la ureche.

— Dacă ai nevoie de o pauză...

— Nu.

— A trecut aproape o oră. Arăți puțin cam palidă.

— Vreau să termin.

Dacă se oprea acum, n-avea să mai poată începe din nou. Adrenalina era singurul lucru care o ținea în picioare.

Ascuns de restul mulțimii, Akira îi sărută ușor ceafa.

— Încredere, șopti el.

Se duse înapoi la pian. Murmurul mulțimii încetă. Nori putea să jure că, de fapt, îi înghețase o ființă celestă.

Akira lăsă prima notă să cadă. Apoi pe a doua. Apoi pe a treia. Fiecare dintre ele, mai gravă și mai amenințătoare decât cea de dinainte.

Simți cum înăuntrul ei ceva se face bucăți.

Iar apoi, fără să gândească măcar, răspunse chemării.

Nu era în urma lui; nu era înaintea lui. Sunetul ei era întrepătruns cu al lui; erau două jumătăți ale unui întreg.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

Toată frica ei, toată durerea, toată ura se scurse din ea și pătrunse în sunet.

Uitase de dificultatea piesei; uitase de public.

Acolo erau doar doi oameni.

Înaintă tot mai repede, până când ajunseră să danseze într-un abur roșu înnebunitor.

Iar apoi, în vreme ce melodia încetinea pentru ultima dată, un mesaj limpede ca lumina zilei:

Sfârșit.

Se mototoli ca o păpușă de hârtie și își acoperi ochii. Vioara îi căzu cu zgomot pe podea.

Nu auzi aplauzele.

Nu-l simți decât pe Akira luându-i mâna și conducând-o repede prin salon, pe ușa din față, ieșind în noaptea rece de iarnă.

Simți aerul pe față și scoase un suspin.

— Ești bine, zise el simplu. Gata, gata.

Nori continuă să respire întretăiat.

— Am reușit, șuieră ea.

Akira se așeză chiar acolo, în zăpadă, astfel încât Nori să-și poată odihni fața pe pieptul lui.

— Da, ai reușit, zise el pe un ton liniștit, dar plin de satisfacție.

— A fost bine?

Akira pufni.

— Neglijentă la triluri. Ca de obicei.

Nori știa că era mai bine să nu se supere.

— Dar restul?

Akira tăcu preț de o clipă îndelungată.

— Mă... bucur că m-am întors.

Nori strecură aceste cuvinte în caseta ei cu obiecte scumpe.

— Mă duc după lucrurile noastre, zise Akira. Și să-i prezint omagiile mele lui Hiromoto. Asta dacă nu vrei să rămâi la petrecere și să te bucuri de triumf?

Ea scutură din cap.

— Hai să mergem acasă.

*

Șoferul era același bărbat ca înainte. Îi zâmbi lui Nori când îi deschise portiera. Lui Akira îi aruncă o privire scurtă și nedumerită. Akira luase un taxi direct de la aeroport și avea doar o mică valiză cu el.

Noaptea era perfect neclintită, cu un cer negru, fără stele. Pe drumul dosnic și șerpuitor nu mai erau alte mașini.

Akira se sprijini de geam cu ochii pe jumătate închiși. Nori suflă pe suprafața transparentă și trasă caracterele numelui său cu degetul mic.

No-

Ri-

Ko...

Odinioară, numai asta știa să scrie.

Îl împunse pe Akira cu piciorul.

— Akira-san.

Fratele său se întoarse cu fața la ea.

— *Nani?*

— Crezi că aș putea să vin cu tine, la Viena? Și să cântăm din nou? Împreună?

Se așteptă ca el să pufnească sau să-și dea ochii peste cap, însă privirea pe care i-o aruncă fu limpede și sinceră.

— Încă nu ești pregătită pentru așa ceva.

Nori înclină capul.

Akira îi ridică bărbia cu două degete și o trase de un cârlionț.

— Poate la anul.

Nori dădu să zâmbească, dar nu mai apucă.

Totul se petrecu într-o clipită.

Mașina viră atât de brusc spre stânga încât o răsturnă pe spate. Capul i se izbi de geam. Se gândi, în treacăt, că pomii se apropie îngrozitor de mult.

Chipul lui Akira era înghețat. Îl văzu șoptindu-i numele.

Nori.

Apoi cel mai puternic sunet pe care-l auzise vreodată. Corpul lui zbură înainte. Ultimul lucru pe care-l simți fură brațele lui care o înconjurară.

Fiindcă în clipa următoare, nu mai simți nimic.

Știa că pământul pe care zace trebuie să fie rece, știa că flăcările din jurul ei trebuie să fie fierbinți, dar nu simțea nimic din toate astea.

Văzu șoferul la șase metri distanță. Era doar o pată. Capul îi era crăpat ca un ou. Nu știuse niciodată că oamenii au atâta sânge în ei.

Lumina flăcărilor se reflectă în sticla făcută zob care zăcea peste tot în jurul ei, acoperită cu un strat de zăpadă proaspăt căzută.

Ochii ei găsiră ciobul mare și zimțat care îi ieșea drept din piept.

Lucea ca o cometă căzută din ceruri.

Capitolul 15

Aurora

Cred că am surzit. Și am orbit. Și am rămas fără grai.

În fiecare zi, întruna, oameni intră și ies din cameră. Se așază lângă pat și îmi pun întrebări, dar eu nu aud nici măcar un cuvânt. Dacă încerc să dorm, mă trezesc și îmi pun alte întrebări.

Cred că s-a întâmplat ceva foarte rău. Am acest sentiment profund, chiar și aici, în planul acesta plutitor, că din mine lipsește o bucată uriașă. Trebuie s-o găsesc. Trebuie să găsesc ce este lucrul acela.

Dar mai întâi, chiar trebuie să-mi amintesc numele meu.

*

Noriko.

Gata, l-am găsit. Nu sunt sigură câte zile mi-a luat să-mi dau seama. Cineva a acoperit fereastra cu hârtie, așa că trebuie să mă bazez pe urechile mele ca să aflu cât e ceasul.

Cineva a venit astăzi — sau poate ieri? — și am crezut că îi recunosc chipul, dar apoi l-am pierdut. Mi-a scăpat printre degete ca stropii de ploaie de pe o aripă.

Pe piept mă freacă cu un unguent care miroase a sulf. Mă ustură și eu țip, dar nici asta nu aud.

Nu pot face altceva decât să plâng.

*

Îmi dau voie să ies din cameră.

Dacă merg între două dintre ele și mă sprijin puțin, mă pot deplasa prin hol.

Acum cred că știu acest loc. Nu e o închisoare stranie, așa cum am crezut la început.

Îmi este… familiar. Simt o mică scânteie de afecțiune, de speranță, dar nu-mi pot aminti de ce.

Apuc mâneca unei femei și mă uit la chipul ei palid, pătat de lacrimi.

— S-a întâmplat ceva rău, îi spun eu.

Este prima dată când încerc să vorbesc, iar vocea mea este plăpândă. Dar cred că mă înțelege. Tot nu pot auzi, însă îi pot citi pe buze.

— Nori…

Cealaltă femeie o întrerupe.

— Nu-i spune. N-o să-și amintească. Doar o chinui.

— Are dreptul…

— Mai ții minte ultima dată? E inutil. Și e crud.

Simt un junghi adânc în piept, de parcă m-ar sfâșia cineva în două pe dinăuntru.

Mă trezesc multe ore mai târziu. Durerea a dispărut.

Dar tot nu mă pot opri din plâns.

*

E cineva pe care trebuie să-l găsesc.

Sunt Noriko, Noriko Kamiza, și am o mamă care a dispărut și un tată pe care nu l-am cunoscut niciodată, și o prietenă cu părul argintiu care se află dincolo de mare.

Și mai am ceva.

Am căldura soarelui și povara lui deopotrivă.

De ce nu-mi pot aminti?

*

Totul se abătu asupra ei într-o clipă de limpezime uluitoare. Fu suficient de puternic cât s-o trezească din somn.

Nori se ridică în picioare. Fiecare membru al corpului ei urla, iar ea era pe jumătate goală, dezgolită de la brâu în sus, dar nu-i păsa. Se înfășură cu pătura și porni.

Avea un sentiment de-a dreptul ireal, de parcă nimic din toate astea nu se petrecea cu adevărat.

Înaintă pe coridor, se opri la ușa a treia pe dreapta. Bătu.

Nu primi niciun răspuns.

Deschise ușa.

Camera lui Akira era exact așa cum o lăsase. Patul era făcut; dosarele pline cu partituri erau stivuite ordonat pe birou. Numeroasele fulare pe care i le tricotase stăteau atârnate în cui, lângă oglindă.

Iar acolo, așezată pe pat, era o siluetă învăluită pe jumătate în întuneric.

Înaintă încet, ignorând faptul că se simțea de parcă ar fi pășit prin flăcări.

Silueta ridică privirea.

— Ayame, șopti Nori.

Ayame nu spuse nimic. Paloarea ei era cadaverică; părul îi era unsuros. Rochia albastră îi părea murdară.

Și plângea.

Nori simți un val mișcându-se în adâncul ei. Ceva îi spuse să plece, să se întoarcă în camera ei și să se culce. Să se cufunde la loc în delir.

Fiindcă așa ceva era de nerostit. Imposibil.

Nori închise ochii.

— Unde e?

Ayame scoase un suspin spart.

— Nu... Nu trebuie să...

Preț de o clipă, Nori își îngădui o speranță oarbă, stupidă.

— E în Viena? întrebă ea, cu o voce măruntă și pițigăiată care îi părea ridicolă până și ei.

Ayame o privi lung, cu ochii mari și fața albă, fără să spună nimic.

— Știu că trebuia să plece la Viena, insistă Nori. Dar apoi urma să se întoarcă.

Vocea i se sparse și încercă să respire, însă durerea din piept era atât de puternică încât aproape o răsturnă pe spate.

— Urma să se întoarcă, răsuflă ea. Mi-a promis că o să se întoarcă.

Ayame se ridică din pat.

— S-a întors, zise ea încet. Pentru concertul dumitale. Nu-ți mai amintești?

— Eu...

Lumea întorcându-se cu susul în jos. Sticlă spartă.

Foc.

— Eu...

Ayame mai făcu un pas spre ea, iar Nori se trezi întinzându-și mâinile în față de parcă ar fi putut ține adevărul la distanță.

— Nu, se împotrivi ea, simțind vag cum o cuprinde furia. Nu spune.

Dar Ayame nu se opri.

— S-a întors. Erați pe drum spre casă. Dar era întuneric și... ningea. Mașina...

— Am zis *NU!*

— Mașina a ieșit de pe drum.

Nori încercă să fugă, dar se împiedică în pătură și căzu pe podea. Înclină capul și ridică mâinile, implorând.

— Te rog, nu, șopti ea. Te rog.

— A alunecat pe marginea drumului, în pădure. Ați lovit copacii.

În cele din urmă, Nori ridică privirea. Ochii îi erau uscați. Și cu toate că stătea în genunchi, umerii îi erau drepți.

Își întipări în minte clipa aceasta, camera aceasta, până la ultimul fir de praf ce plutea prin aer. Lăsă totul să i se absoarbă în oase. Se forță să-și amintească, cu o limpezime precisă, clipa dinainte. O ținu strâns în palme, ca pe o pasăre mică și zvăpăiată.

Iar apoi îi dădu drumul.

— Unde e Akira-san? întrebă Nori.

Și cu cea mai măruntă voce, Ayame îi răspunse.

Nori deschise gura.

Acum își amintea.

Întins acolo, pe pământul acela înghețat, mai fusese cineva lângă ea, la doar un metru distanță.

Akira.

Corpul lui era chircit, aproape de parcă ar fi dormit. Părul îi era ușor ciufulit, așa cum era întotdeauna.

Iar chipul lui... chipul lui... *dispăruse.*

Nori se îndoi de durere.
Iar apoi urlă.

*

Îmi dau ceva care mă face să dorm.
Dar eu nu dorm, cu toate că asta e tot ce vreau să fac.
Zac trează și mă uit în tavan și mă gândesc iar și iar: Lasă-mă să mor.
Te rog, Doamne.
Lasă-mă să mor.

*

Nu mor.
Deși zac aici toată ziua și-mi întorc fața la perete și aștept să vină moartea, nu se întâmplă nimic.
Văd corpul fără chip al lui Akira, la fel cum mi-a apărut și mama în toți anii aceia în visele mele, și trebuie să mă aplec să vărs în bolul de lângă pat.
Beau puțină apă ca să o liniștesc pe Ayame, care arată de parcă e gata și ea să moară, dar nu mănânc nimic.
Medicul vine să-mi verifice rănile, iar eu simt o furie ridicolă, nedemnă când îl văd.
Îl urăsc ca pe un scorpion.
Unde era când a fost nevoie de el? Unde era ca să-l ajute pe cel ce merita salvat?
Îi spun să mă lase să mor și spune că nu poate, că e medic, și oricum, nu merit să mor.
Ba da.
Întotdeauna am meritat să mor. Dar am refuzat.
Iar acum l-am omorât.

*

Ayame spune că trebuie să mă ridic din pat.

Spune că nu pot să stau în patul acesta la nesfârșit. A făcut baie și și-a pus o rochie nouă, apretată. Ea și-a revenit.

E mort de doar trei săptămâni.

Aud sunete în fața ușii, oameni care se mișcă și vorbesc, gătesc și curăță și trăiesc.

Dar soarele s-a dus.

Nu știu? Nu știu că soarele s-a dus și totul s-a sfârșit?

Așa că nu pot să mă ridic din pat.

Nu mă voi ridica niciodată din pat.

*

AYAME

Tokyo, Japonia
1 martie 1957

Mesagerul sosește la ivirea zorilor, într-o zi mohorâtă. Ceața e atât de groasă că abia văd pe fereastră. A plouat cu găleata toată noaptea, o *hisame* înfiorătoare: ploaie rece, genul care pătrunde în aer, în casă și îți pătrunde în oase. Nu te poți încălzi orice ai face.

Aștept clipa asta de când s-a întâmplat. Îmi împart timpul între a sta de veghe în camera ei și a dormi lângă ușa din față, cu un cuțit sub pernă.

Îmi înfășor un șal în jurul umerilor și îl întâmpin la ușa din față. Nu-i voi îngădui să facă nici măcar un pas dincolo de prag.

Înclină capul și îmi întinde scrisoarea. E marcată cu sigiliul familiei Kamiza: o crizantemă albă cu mijlocul violet.

— Atenție, Ayame-san, acesta va fi primul și singurul ei avertisment.

Vreau să mă enervez, dar nu pot. Se pare că nu mai pot să simt nimic.

Îl cunosc pe Akira-sama din ziua în care s-a născut. Obișnuiam să-l țin în brațe, când aveam doar cinci ani, și să-i cânt până adormea. L-am urmărit cum s-a schimbat dintr-un băiețel iubitor și fericit într-un copil secretos care vorbea rareori.

Când a plecat la Kyoto, am crezut că s-a terminat. M-am dus chiar să lucrez pentru altă familie importantă.

Iar apoi a venit după mine. Stătea drept în fața mea, zâmbindu-mi, întocmai ca un miracol. M-a rugat să-i administrez gospodăria; a spus că nu ar avea încredere în nimeni altcineva.

Și în toți acești ani, am avut grijă de el. Așa cum mama mea a avut grijă de tatăl lui.

În fiecare zi îi aduceam cafeaua și în fiecare zi ridica ochii spre mine, zâmbea ușor și spunea: „Mulțumesc, Ayame-san. Ai întotdeauna atât de multă grijă de mine".

Și în fiecare zi mă prefăceam că nu sunt îndrăgostită de el cu disperare, cu patimă, într-un fel imposibil. Fiindcă eu sunt o servitoare. Iar el e... era...

Nu pot cuprinde cu gândul o lume fără el.

Strâng scrisoarea în mâinile reci.

— Femeia aceea nu poate veni aici, șoptesc eu furioasă. Nici nu se pune problema.

Schițează un zâmbet.

— Aveți grijă s-o citească. Doamna așteaptă un răspuns curând.

— Cât de curând? întreb eu, tremurând.

— Trei zile.

Face încă o plecăciune, se întoarce și dispare înapoi în ceață.

Eu mă întorc în casă.

Durează o veșnicie să găsesc tăria să urc la etaj. Știu ce mă așteaptă acolo. Și nu vreau să mă confrunt cu așa ceva.

În cele din urmă, mă conving să mă mișc și mă mir de cât de grele mi-au devenit picioarele. Am îmbătrânit o sută de ani în câteva săptămâni.

Nu bat. Deschid ușa și o găsesc acolo, așa cum știam că se va întâmpla.

Zace în pat, cu fața întoarsă spre tavan, fără să clipească deloc. Părul i s-a încâlcit de la sudoare; probabil va trebui tuns.

Dar pielea îi arată cel mai rău. Pielea ei, odinioară de o nuanță extrem de neobișnuită de maroniu ca de migdală, acum e cenușie.

Se transformă într-o femeie moartă chiar sub ochii mei și nu am ce să fac.

— Nori, șoptesc.

Nu se mișcă. Nici măcar nu știu dacă mă aude. Nu a rostit niciun cuvânt de când i-am spus de moartea fratelui ei.

Mă duc să mă așez pe scaunul de lângă capul patului și mirosul ei îmi provoacă repulsie. Miroase a moarte, a degradare.

— Nori, spun din nou, de data asta cu mai multă forță, ai o scrisoare.

Buzele crăpate i se depărtează. Formează cu ele cuvântul *nu* și apoi se întoarce pe o parte, cu fața la perete.

Pe spinarea ei văd răni roșii.

Când a găsit-o poliția și a transportat-o la spital, eu am fost cea care a adus-o aici. După ce i-au scos ciobul,

doctorul a spus că va trăi și își va reveni complet, dar că va rămâne cu o cicatrice oribilă.

Aproape i-am râs în față.

N-am mai reușit să-l văd pe Akira-sama. Era deja la morgă. Și în orice caz, nu avea chip. Mi-au spus că nu avea chip.

A trebuit s-o scot pe Nori din locul acela înainte să sosească bunica ei. A trebuit s-o fac, pentru Akira-sama.

— E o scrisoare de la bunica dumitale.

Nori-sama își întinde gâtul ca să mă privească, mijind ochii.

— Poftim? șoptește ea, și are un glas sugrumat de om bătrân.

— Bunica dumitale a trimis un mesager cu o scrisoare pentru dumneata.

Pentru prima dată în multe zile, se ridică în șezut. Trebuie să se țină de mine ca să se sprijine, dar întinde brațul scheletic și îmi ia scrisoarea din mână.

Îndepărtează sigiliul și deschide plicul, apoi scoate scrisoarea. Văd că ochii ei cercetează pagina, o dată, de două, de trei ori.

Chipul ei nu trădează nicio emoție; ochii îi sunt goi ca ai unei păpuși.

Îmi întinde scrisoarea și se întoarce la loc cu fața la perete.

Văd că îmi tremură mâinile în timp ce încerc s-o citesc. Lumina dimineții care se revarsă pe fereastra acoperită e cenușie și ștearsă, dar tot disting ce scrie.

28 februarie 1957

Noriko,

Te vei bucura să afli că ți-ai împlinit ambiția. Fratele tău e mort. Viitorul casei noastre e mort. Moștenirea mea, pe care m-am străduit atât de tare să o protejez, va lua sfârșit odată cu moartea mea.

Poate că acum mă vei crede când îți spun că ești blestemată, că ești infamă, că ești un copil al diavolului.

Probabil ți-au spus că frumosul lui chip a fost sfâșiat în două. A murit pe un drum rece în toiul nopții, singur.

Avea douăzeci și unu de ani, nici o zi mai mult.

Noi, familia lui, bunicul tău și cu mine, l-am înmormântat cu mare cinste în Kyoto, orașul strămoșilor lui.

Ai la dispoziție până la sfârșitul primei săptămâni din martie să părăsești Japonia și să nu te mai întorci vreodată.

Îți arăt această bunăvoință din respect față de nepotul meu, fiindcă Dumnezeu știe că nu meriți nimic.

L-ai omorât pe fratele tău. I-ai distrus pe mama și pe tatăl tău.

Îți voi spune acum că a fost un ajutor de fermier ordinar dintr-un stat mic și ordinar pe nume Virginia, din America. Numele lui era James Ferrier. A murit în 1941, la scurt timp după ce te-ai născut.

Îți spun aceste lucruri ca să fii foarte sigură că nu ai pe nimeni și nimic. Nu ai un nume, fiindcă ți-l retrag. Și nu ai o familie, fiindcă i-ai distrus pe toți.

Părăsește Japonia. Vezi dacă poți găsi vreun colț prăpădit de lume care să te primească.
Deși, dacă vrei părerea mea, tare mă îndoiesc.
Onorabila Yuko Kamiza

Îmi apăs gura cu mâna ca să nu țip.

Ce femeie diabolică.

— Nori, exclam eu, apucând-o de umerii subțiri și forțând-o să se uite la mine. Trebuie să pleci.

Ea clipește amorțită.

— Nori, o să te omoare! Nu e o amenințare goală, acum nu mai au niciun interes, nu îi mai oprește nimic!

— Bine, spune ea, înclinând capul într-o parte.

Rămân fără replică.

— Poftim?

Nori dă din umeri.

— Merit să mor. Las-o.

O plesnesc peste față. O fac fără să gândesc măcar. Toată durerea, toată furia mea față de un univers crud și absurd țâșnește afară.

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să spui așa ceva, fată proastă ce ești? Obocchama a riscat totul pentru dumneata, ca să-ți ofere o viață, să-ți ofere o șansă la un viitor pe care merita să-l ai.

Obrajii i se îmbujorează.

— Da, șoptește ea, iar acum e mort.

— Iar asta nu a fost vina dumitale. A fost un accident. A fost voia lui Dumnezeu.

Ochii i se umplu de lacrimi. Masca se fisurează.

— Ce fel de Dumnezeu ar îngădui așa ceva? suspină ea.

Nu pot să-i răspund. Nu știu.

O țin la pieptul meu pe făptura asta mică și plăpândă și încerc să-i alin lacrimile.

— Trebuie să trăiești, îi spun, iar glasul îmi tremură. Trebuie să fugi din țară, să te duci într-un loc sigur. Du-te la prietena dumitale, Alice, în Anglia. Pleacă din Japonia, lasă toate astea în urmă. Începe o viață nouă.

Ea clatină din cap.

— Eu nu *vreau* să trăiesc deloc.

O scutur tare, iar capul i se leagănă înainte și înapoi.

— Nu contează ce vrei. Să nu îndrăznești să ponegrești amintirea lui Obocchama îngăduindu-ți să mori. Acum, ridică-te.

Ezită.

— RIDICĂ-TE!

Aproape o trag din pat. Se clatină prin cameră pe picioarele tremurânde. Arată ca o căprioară care învață să meargă.

Se prăbușește la perete și multă vreme nu vorbește.

— Vii cu mine? întreabă cu o voce mică.

Biata fată, scumpa de ea. Mi-aș dori să pot. Nu am cunoscut niciodată un alt fel de viață, nici măcar nu am visat la așa ceva.

Locul meu e aici. Restul gospodăriei va fi lichidat; dreptul asupra moșiei va rămâne suspendat până când se stabilește cărei rude urmează să-i revină... dar eu voi rămâne aici ca îngrijitoare.

Cu stafia lui Akira-sama. Poate că acum mă va vedea, așa cum nu m-a văzut niciodată când trăia. Eu sunt singura care a mai rămas.

Chipul meu îi dă răspunsul lui Nori-sama.

Încearcă să zâmbească, dar fața i se crispează — se vede că a uitat cum se face.

— Bine, atunci, zice ea încet, ar fi bine să-mi împachetezi lucrurile.

Sunt cuprinsă de ușurare. Închid ochii ca să-mi reținlacrimile.

Am s-o protejez de dragul tău, Obocchama. Știu că a fost odorul tău cel mai de preț.

Așa cum tu ai fost al meu.

*

În ziua când a părăsit Japonia, cerul a plâns.

Shinotsukuame. Ploaie necontenită. Ploaie ce nu încetează niciodată.

Dar știa că lacrimile nu sunt pentru ea.

Își împachetă următoarele lucruri: douăsprezece rochii, două chimonouri, panglicile pe care i le dăduse mama ei, șase bluze și șase fuste, toate șiragurile de perle. Ultimul jurnal al mamei sale, pe care nu îl terminase încă, și o fotografie în miniatură pe care i-o oferi Ayame.

Era o fotografie cu Akira chiar înainte să vină la Kyoto. Nu zâmbea, se uita drept în aparat. Dar în ochii lui era o lumină.

Îi luă vioara. Luă toți banii din seif, o mică avere, destul cât să o ducă departe. Luă actele false pe care i le procurase Akira, pentru orice eventualitate.

Și în sfârșit, luă medalionul pe care i-l oferise Akira când împlinise șaisprezece ani.

Toate celelalte lucruri nu-i mai aparțineau. Nu mai era Noriko Kamiza, fata din flori.

Acum nu mai era absolut nimeni.

Să fie liberă era o perspectivă înfiorătoare.

Stătea în ploaie, cu părul lipit de tâmple, așteptând să înceapă îmbarcarea.

Ayame vorbea cu căpitanul. Nori văzu bani trecând dintr-o mână într-alta. Probabil mită, ca să se asigure că e bine îngrijită pe parcursul călătoriei lungi.

Nori ridică ochii spre cer. O cuprinse o disperare sălbatică, o fisură în vidul absolut pe care-l simțea de zile întregi.

Încă o dată, îl imploră pe Dumnezeu. *Adu-mi-l înapoi.*

Ia-mă pe mine în locul lui. Te rog. Te implor. Fă să fie un vis, un vis oribil, și spune-mi că o să mă trezesc.

Spune-mi că viața nu e atât de întâmplătoare, atât de crudă ca asta.

Era bun, ceea ce e mai bine decât amabil, și era sincer, ceea ce e mai bine decât blând.

Spune-mi că nu l-ai lăsat să moară.

Adu-mi-l înapoi pe Akira.

Te rog.

Tunetele bubuiră, iar Nori fu convinsă, pentru prima dată în viață, că Dumnezeu a auzit-o.

Răspunsul era nu.

Ayame veni și o luă de umeri, conducând-o sub apărătoarea care acoperea rampa.

— Acum e timpul să pleci, scumpa mea, șopti ea.

Nori vru să simtă tristețe la gândul că o părăsea pe Ayame. Dar nu putea. Soarele dispăruse; nu mai putea fi tristă din niciun alt motiv.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, zise ea, și era sinceră. Îmi pare rău că s-a terminat așa.

— Nu e vina dumitale, domnișoară.

Nori reuși să schițeze un zâmbet.

— Nu mai e nevoie să-mi spui așa. Doar Nori.

Ayame o sărută pe amândoi obrajii reci.

— Să nu uiți cine ești, șopti ea.

Se îmbrățișară pentru ultima dată. Adânc în inima ei înghețată, Nori știu că nu aveau să se mai vadă nicicând.

Urcă rampa vaporului.

În loc să coboare la cabina ei de la clasa întâi, unde o aștepta un pat cald, se duse la marginea balustradei și privi peste ea.

Oceanul părea nemărginit. Însă cumva, undeva, se sfârșea de fapt.

Poate că la fel era și cu durerea ei.

Deși nu-i putea vedea sfârșitul.

Se întoarse să privească țara în care se născuse, țara după iubirea căreia tânjise cu disperare, îndepărtându-se acum din ce în ce mai mult.

— Rămas-bun, șopti ea.

Imaginea lui Akira îi veni în minte.

Rămas-bun, Oniichan.

Vântul foșnea și se strădui să-i audă vocea, așa cum reușise întotdeauna chiar și atunci când era departe. Când era surdă la Dumnezeu, când era surdă la speranță, vocea lui fusese întotdeauna acolo.

Dar nu și acum. Acum nu mai era nimic.

Akira nu mai era.

Partea a IV-a

Capitolul 16

Piele

Paris, Franța
Martie 1964

Pavajul din piatră cubică era alunecos. Nu se așteptase la asta. Planul ei fusese fără cusur; nu exista nicio ieșire pe care să n-o fi cercetat, niciun traseu pe care să nu-l fi prevăzut. Știa exact care era ultima lucrare și plănuise să se strecoare în timpul ultimelor șase măsuri, înainte ca luminile să se aprindă.

Nimeni nu avea să știe vreodată că a fost aici în seara asta.

Dar nu plănuise ca violoncelistul să leșine la jumătatea lucrării de Rahmaninov. Nu plănuise ca acesta să se prăbușească peste femeia care țipa lângă el.

Nu plănuise panica, luminile care se aprinseră în sală, nu plănuise ca pianistul să se ridice ca să scruteze mulțimea căutând ajutor.

Și chiar și atunci, situația mai putea fi salvată. Încercă să rămână pe scaun, cu capul plecat. Erau o mie de oameni aici, ea purta o rochie neagră, nu avea niciun motiv să fie zărită.

Până ce persoana de lângă ea țâșni în picioare, zicând că e medic și rugând-o să se dea la o parte ca să-l lase să treacă.

Atunci, când se ridică în picioare, în timp ce ochii albaștri ca safirul ai pianistului îi întâlniră pe ai ei, știu că planul său era precum cenușa împrăștiată în vânt.

Și fugi.

Avea un avans, dar el era mai iute. Iar ea purta tocuri.

Reuși să iasă din sală, să iasă pe ușile din față, să coboare scările împleticindu-se și să iasă pe pavajul din piatră cubică umed. Căzu, simțind durere, dar izbuti să se ridice la loc și să urce într-un taxi din apropiere. Din fericire, era chiar acolo, aducând o pereche în vârstă.

Dacă nu ar fi fost, ar fi prins-o.

Îi vedea chipul în oglinda retrovizoare, strigând numele care îi aparținuse odinioară.

Nori!

Nu avea niciun răspuns pentru el.

Nu avea răspunsuri nici pentru ea însăși.

*

Proasto. N-ar fi trebuit să te duci.

Nori își privi reflexia din ceașca de ceai. Aici, ceaiul era bun. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la cămăruța aceasta pe care o închiria de la o văduvă franțuzoaică amabilă.

Celălalt lucru care îi plăcea era intimitatea.

Știa că nu va fi găsită, dar nu conta. Nu putea rămâne aici. Balonul se spărsese.

În ultimii șapte ani, se mutase dintr-un loc în altul, fără să rămână nicăieri prea multă vreme. Întâi Viena, apoi Roma, apoi Malta. Își petrecuse câteva luni în Elveția înainte de a veni la Paris. Era aici de aproape un an.

Alergând după stafii.

Atâția oameni pe care îi pierduse iubiseră acest oraș al luminilor.

Sperase că venirea aici avea să-i aducă liniștea. Poate chiar avea să se simtă îndemnată să rămână, să încerce să-și construiască o viață.

La început, nu voise să se stabilească nicăieri. Fusese mulțumită să se ducă în cele mai frumoase orașe ale Europei, să stea în lumina caldă a soarelui și să asculte muzicanții de stradă.

Asta ar fi făcut și el în zilele lui libere.

Devenise ca o pasăre migratoare, zburând dintr-un loc în altul, fără alte gânduri decât ce să mănânce, unde să doarmă și unde să zboare după aceea.

Însă acum era obosită. Foarte, foarte obosită. Iar la douăzeci și trei de ani, nu mai era o fetiță.

S-ar fi așteptat la mai mult de la ea.

Nori împinse ceașca de ceai într-o parte. Asemenea gânduri erau periculoase. Trebuise să aibă o grijă deosebită de-a lungul anilor ca să nu cadă prea adânc în vizuina iepurelui. Nu avea să mai iasă la suprafață.

Era timpul pentru o plimbare.

Își înfășură un șal în jurul umerilor și coborî pe scara îngustă, în spirală. Ca întotdeauna, se opri să mângâie motanul portocaliu cu un singur ochi al proprietarei înainte de a ieși pe ușă.

Îi plăceau pisicile. Din câte își dădea seama, erau tovarăși mai buni ca majoritatea oamenilor. Căsnicia, copiii... nu erau pentru oamenii ca ea, nici ea nu se potrivea cu vreunul dintre aceste lucruri. Însă i-ar fi plăcut să aibă o pisică într-o zi.

Era o zi plăcută. Nici prea caldă, nici prea răcoroasă. Soarele era pe jumătate ascuns după niște nori de culoarea smântânii, iar în aer plutea o adiere care purta aroma pâinii de la brutăria de pe stradă.

Nori porni pe drum, evitând cu pricepere bicicliștii necugetați, până ce ajunse la un podeț care avea vedere la Sena.

Se întrebă dacă mama ei se plimbase pe aici.

Poate că Seiko privise apa aceasta și urmărise porumbeii îndrăzneți cum se năpusteau să fure pateurile din mâinile copiilor care nu bănuiau nimic. Poate că ascultase vâjâitul pe care îl scoteau feriboturile în timp ce treceau pe dedesubt.

Sau poate că nu.

Nori își strânse șalul mai bine. Avea douăzeci, de toate culorile. Le tricotase de-a lungul anilor ca să-și țină mâinile ocupate și să-și umple nopțile fără somn. De asemenea, devenise relativ pricepută la tot felul de lucruri — grădinărit, preparatul gemului, tapițat, pictură. Întotdeauna era în căutarea unor hobby-uri noi.

Orice care să-i liniștească vocea din minte care șoptea *vina ta* iar și iar.

Însă acum avea destule șaluri. Avea destule șaluri și fulare și cuverturi și pulovere. Avusese destule camere și căsuțe închiriate. Acum își dorea altceva, însă era periculos.

Nu se punea problema să se întoarcă în Japonia. Nu se punea problema unei întoarceri pline de bucurie acasă, fiindcă acasă nu exista.

Era un vas alungat departe de chei încă din ziua în care murise Akira.

Un pescăruș coborî în picaj de pe o creangă de lângă ea, aducând-o înapoi în prezent.

Probabil era timpul să plece. Ar fi fost mai bine să-și facă bagajele. Nu se putea amăgi că Will va avea eleganța de a se preface că nu a văzut-o. Le va spune tuturor celor cărora le păsa, mai exact... unei singure persoane.

O fulgeră ca un trăsnet din cerul senin.

Pentru ea nu exista un undeva. Dar poate că exista *cineva.*

Nori nu-și îngăduise niciodată să cocheteze cu această idee. Ayame trimisese o scrisoare la Londra, parcă în altă viață, dar asta fusese tot.

Acum Alice probabil că avea în jur de douăzeci și cinci de ani, probabil că era căsătorită, probabil că era în locul unde se născuse să fie. Poate că uitase. Sau poate că nu uitase și Nori era ultima persoană pe care voia să o vadă.

Poate era prea târziu. Era aproape sigur prea târziu.

Dar în timp ce Nori stătea în pat în noaptea aceea, jarul nu voia să se stingă.

Simțea cum îi arde în piept, întinzându-se până la vârfurile degetelor, până în creștetul capului, până la tălpi.

Își amintea acest sentiment.

Sălbatic. Schimbător. Înșelător.

Speranță.

*

ALICE

Kensington & Chelsea
Londra, Anglia
Aprilie 1964

În clipa când mă trezesc, sunt fericită.

Mă strecor din pat, atentă să nu-l trezesc pe soțul meu. Nu am de ce să mă tem. George doarme lemn după câteva pahare, iar aseară a dat multe peste cap.

Intru în baia alăturată fără să aprind lumina și îmi privesc chipul în oglindă.

Încă sunt atrăgătoare. Măcar asta mă consolează. Pielea mea e fără cusur, ochii cenușii îmi sunt luminoși, iar părul meu e des și lucios, tot de nuanța aceea rară de blond-argintiu pentru care sunt atât de cunoscută.

Silueta mea e intactă, chiar și după doi copii. Încă reușesc să-i fac pe bărbați să întoarcă uimiți capul după mine pe stradă.

Dar cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau seama cât de găunos e totul.

Sunt căsătorită cu singurul fiu al Ducelui de Norfolk. Când socrul meu va muri, ceea ce nu se va întâmpla într-un viitor prea îndepărtat, fiindcă e foarte bătrân, voi fi prima ducesă a întregii Anglii.

E cel mai bun aranjament la care aș fi putut spera. Norocul a făcut ca, atunci când am ajuns aici, George să își caute nevastă, iar trecutul meu să fi fost uitat într-un mod cât se poate de avantajos.

El nu m-a întrebat niciodată despre perioada petrecută la „pension", iar eu nu l-am întrebat niciodată câți bani i-a dat tata ca să mă ia de nevastă.

Avem două fete: Charlotte, care are cinci ani, și Matilda, care are doi.

Charlotte seamănă cu tatăl ei. E vânjoasă, are părul șaten, ochii căprui și e isteață. Dar Dumnezeu să mă ierte că gândesc așa, nu va câștiga niciodată vreun concurs de frumusețe. Nu se vor scrie poeme despre înfățișarea ei.

Matilda e păpușica mea; seamănă cu mine și, de fapt, cred că o să fie o frumusețe mai mare decât am fost eu vreodată. Soțul meu le adoră pe amândouă și, cu toate că nu simte vreo pasiune pentru mine, e respectuos și blând.

Dar tot ne trebuie un băiat. Așa e lumea.

Sunt încă tânără, slavă Domnului, cu cel puțin un deceniu de ani rodnici înaintea mea. Însă am o teamă secretă.

Mă îmbrac în grabă și cobor la bucătărie, unde o servitoare mi-a pregătit deja micul dejun. Întotdeauna iau micul dejun singură.

În timp ce soțul meu doarme, în timp ce fetele mele sunt la etaj în camera lor, pot să fiu femeia egoistă care am fost întotdeauna menită să fiu, măcar preț de câteva clipe scurte în fiecare zi.

Lumina se revarsă prin ferestrele largi pe care le-am montat primăvara trecută.

Este iarăși aprilie.

Trebuia să vină la mine în aprilie. O așteptam, servitoarea mi-a trimis o scrisoare înainte, dar ea nu a mai sosit.

Nu a venit nici anul următor, nici anul de după acela.

Și iată-mă, șapte luni de aprilie mai târziu, așteptând-o în continuare pe fata pe care am iubit-o ca pe o soră.

Probabil e moartă. Oricât de mult m-ar îndurera, o văd pe fata mea dragă și melancolică legându-și pietre de mijloc și înaintând în ocean.

Îl adora pe fratele ei, cu o fervoare pe care nu am înțeles-o până când nu am avut copiii mei. Dacă li s-ar întâmpla ceva, cred că inima mi s-ar opri în piept. Pur și simplu aș înceta să mai exist.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, dar încerc să le alung. Mi-e dor de ea. Chiar și după toți acești ani, chiar dacă sunt exact acolo unde trebuie să fiu, în locul în care am fost menită să fiu, tot mi-e dor de ea.

Avea cea mai catifelată atingere și o fragilitate înșelătoare — credeam că are nevoie să fie protejată, însă întotdeauna ea a fost cea care m-a protejat pe mine.

Mi-a spus odată că s-a născut sub o stea răuvoitoare.

Mi-au trebuit toți acești ani lungi ca să o cred.

Agitația de pe scări e semnul că fetele s-au trezit. Charlotte coboară treptele alergând, în rochia ei nouă de culoare albastră, iar dădaca vine în urma ei, cu Matilda încă adormită în brațe.

Le strâng pe amândouă la piept și inspir parfumul inocenței și bucuriei lor.

Soțul meu mă găsește în grădină. Nu mi-au plăcut niciodată grădinile, însă acum îmi plac. Încă un dar pe care mi l-a oferit ea.

Se așază pe bancă lângă mine, iar eu încerc să nu fiu iritată la vederea lui. E un om bun, la drept vorbind, dar e îngrozitor de banal și plictisitor, *atât* de plictisitor. Sunt convinsă că am întâlnit argintării mai interesante.

— Vreo veste de la medic?

Speranța din glasul lui e ca a unui copil.

Mă întorc spre el și încerc să zâmbesc.

— Da. Se pare că sunt însărcinată.

Se face de culoarea căpșunilor și apoi mă sărută pe buze, stângaci ca întotdeauna.

Îndur nopțile de dragoste cu răbdarea unei sfinte, parte din datoria mea de nevastă. Nu mă aștept să mai simt vreodată fiorul pasiunii; nu mă aștept să mai ard de dorință așa cum ardeam demult, cu trădătorul acela chipeș, chipeș.

Dar ultimele sesiuni pe care le-am tolerat și-au făcut treaba. Acum sunt însărcinată în paisprezece săptămâni.

— Mă gândeam să merg la cumpărături azi. O să merg cu fetele.

El scutură din cap de parcă ar vrea să-și limpezească gândurile.

— Sigur, sigur. Ia câți bani îți trebuie.

E un om bun. Îmi doresc din nou ca atât să-mi fie de ajuns.

Le pun pe fete în cărucior și pornim. Încerc să-mi abat gândurile de la copilul care îmi crește în pântece. Sunt plină de teamă și nu vreau ca teama mea să-l otrăvească — sau cel puțin, sper să fie un el.

Am un secret. Am un păcat. Și în toți acești ani, am scăpat de pedeapsă. Dar e mereu acolo, sub suprafața sclipitoare a vieții mele de poveste.

Cumpăr doi ursuleți de pluș pentru fete și mă opresc să iau prânzul la o cafenea micuță pe care abia a deschis-o un indian.

Londra se schimbă. Acum avem oameni de toate felurile aici. Îmi place destul de mult. Întotdeauna m-a nedumerit cum poți judeca o altă persoană numai pe baza culorii pielii sale.

Sunt atât de multe lucruri mai bune pentru care să-i judeci pe alții. Serios.

După prânz, le cumpăr fetelor arahide condimentate și le duc în parc să se joace.

Sper că vor rămâne apropiate și după ce vor crește. Eu nu mi-am iubit niciodată surorile și nici ele nu m-au iubit pe mine. Mi-am găsit sora adevărată în celălalt capăt al lumii.

Aștept până se lasă întunericul să le duc pe fete acasă. Amândouă sunt epuizate, iar eu le încredințez dădacei și mă prăbușesc într-un fotoliu să mă odihnesc.

— Bess, zic eu, adu-mi niște ceai, te rog.

Servitoarea mea apare din cealaltă cameră și are fața roșie.

— Vărul dumneavoastră e aici, *my lady*.

Mă ridic în capul oaselor și o privesc cu ochi goi.

— Poftim?

— Vărul dumneavoastră, Lord Stafford, e aici.

— William, adică?

— Da, *my lady*.

Sunt atât de furioasă că îmi vine să țip. Cine se crede să apară pe nepusă masă la ora asta? Anii nu au reușit să diminueze tensiunea dintre noi. Nu îl pot ierta pentru felul în care și-a folosit autoritatea asupra mea când eram pe fundul prăpastiei. Ne vedem numai când e nevoie.

— Trimite-l acasă, zic eu cu infatuare și simt un fior de plăcere.

Will trece pe lângă ea și dă buzna în cameră.

— Cam târziu pentru asta.

Sar în picioare.

— Ce tupeu ai!

Rânjește superior. E chipeș ca întotdeauna, cu toată aroganța și farmecul lui diavolesc.

— Îmi pare rău, draga mea verișoară, dar am vești care nu pot aștepta.

Simt cum sprâncenele mi se ridică aproape până la linia părului.

— Ce e?

— Cred că am văzut-o.

Simt că mi se clatină pământul sub picioare. Mă prăbușesc la loc pe fotoliu, mută de uimire.

În fiecare an sau cam așa ceva mă chinuie cu câte o veste că a văzut-o. Dar întotdeauna se dovedește a nu fi ea și eu rămân cu senzația că am fost arsă cu fierul roșu.

— Nu începe, spun, pe un ton obosit.

— Jur că am văzut-o la Paris, protestează el. De data asta sunt sigur, am trimis pe cineva să cerceteze.

— Destul, mormăi eu. Ajunge, gata.

Will e obsedat să o găsească de când am aflat de moartea lui Akira. Până în ziua de azi, a fost singura dată când l-am văzut plângând.

Nu suport nici măcar să încerc. O cunosc mai bine decât el, deși Will n-ar recunoaște în veci asta. Știu că dacă ar vrea să fie găsită, am fi găsit-o.

Nu i-am spus niciodată de scrisoare.

— Dar sunt convins..., începe el.

— Erai convins la Roma, mă răstesc eu. Și la Viena, unde erai sigur că s-a dus să caute fantome. Erai convins în fiecare oraș în care te-a purtat muzica și ea nu e *niciodată* acolo. Pentru că a *dispărut* și m-am săturat deja de încercarea ta ridicolă de a-ți consola orgoliul, de a o salva și a o face în sfârșit să se îndrăgostească de tine. Renunță.

Se colorează într-o nuanță stacojie.

— N-ai idee despre ce vorbești.

— Ba știu exact despre ce vorbesc. Nu a fost niciodată vorba de ea și cu siguranță nu e vorba de mine. E vorba de tine, care ești incapabil să accepți că ai pierdut.

Își smulge sacoul de pe el.

— Oh, taci din gură, Alice.

Fac un semn spre ușă.

— Noapte bună, William. Aștept cu nerăbdare următoarea ta amăgire.

De fapt, nu o aștept. Conversațiile astea rup bucăți din mine. Iese valvârtej, mormăind, iar când aud ușa din față închizându-se, duc o mână la gură.

— Bess, șoptesc eu.

Într-o clipă e lângă mine.

— Doamnă?

— Du-mă la etaj. Trebuie să mă odihnesc. Sunt obosită. Sunt foarte, foarte obosită.

Dorm ore întregi. De dimineață, fac o baie lungă și fierbinte și încerc să mă scutur de oboseala din oase.

Urăsc luna aprilie. Chiar este luna cea mai crudă.

Mă înfășor într-un prosop și mă așez pe marginea căzii, stând acolo o oră înainte să am puterea să mă îmbrac.

Fetele se joacă afară cu Bess, iar George e — undeva. La clubul de prânz, poate. Nu sunt niciodată la curent.

Arunc o privire pe una dintre multele ferestre. Norii sunt întunecați și groși, amenințând cu ploaia. Cât de original.

Cobor scările și ajung doar la jumătatea drumului, înainte să mă ghemuiesc pe palier.

Nu știu cum o să trec de următoarele cinci luni.

Cineva sună la ușă.

Oftez și aștept să se ducă unul dintre servitori. Probabil e sora mea, Jane, care vrea să dea iama în șifonierul meu, de parcă aș avea ceva care să i se potrivească.

Nu vine nimeni. Mă uit în jur enervată, întrebându-mă pentru ce îi plătesc pe oamenii aceștia.

Sună din nou.

Mă ridic cu greu și cobor încet fiecare treaptă.

Soneria se aude a treia oară.

Merg spre ușă și mă cuprinde un sentiment ciudat. Sunt aici, dar nu sunt aici. Sunt în trecut, în viitor, într-un loc pe care nici nu-l pot numi.

Cumva, știu.

Deschid ușa și acolo este ea.

E exact la fel. Are fața la fel de rotundă, cu o gropiță adâncă în fiecare obraz. Are părul negru ca pana corbului și creț ca întotdeauna. L-a tuns scurt, până sub bărbie.

Nu îi dai douăzeci și trei de ani — pare deopotrivă prea tânără și prea în vârstă. Nu are o înfățișare nobilă, fiindcă e îmbrăcată doar într-o rochie simplă de culoare albastră.

Dar e *în viață*.

Nori îmi zâmbește timid.

— Îmi pare rău, spune ea simplu.

Aud un vâjâit în urechi și apoi se sting toate luminile.

Mă trezesc în patul meu.

Nori stă pe margine lângă mine, cu o expresie vinovată.

Clipesc spre ea.

— Bess, zic eu cu glas răgușit, iar servitoarea vine imediat.

— *My lady*?

— Lasă-ne singure. Și nu îngădui nimănui să intre în cameră până nu spun eu.

Ea încuviințează și iese. Nori se foiește.

— Văd că ai o viață minunată, draga mea. Exact așa cum vorbeam.

— Ești... ești aici, zic eu, privind-o cu ochi mari.

Zâmbește și dă din cap.

— Da.

Simt cum mă cuprinde furia.

— Unde ai fost?

Întoarce privirea. Se vede că se aștepta la asta.

— E complicat.

— Puteai să-mi scrii, zic eu, supărată. Ai dispărut de pe fața pământului șapte ani nenorociți. Am crezut că ai murit. M-ai lăsat să cred că ai murit.

Înclină capul.

— Îmi pare rău. Dacă vrei să plec...

O apuc de mână și o țin strâns.

— Prostii, n-o să te mai scap din ochi.

— Oh, Alice, râde ea. Mi-a fost dor de tine.

— Și ai auzit că am copii? întreb fără să mă gândesc. Două fete. Charlotte și Matilda.

— Le-am văzut, spune ea pe un ton cald. Sunt frumoase, draga mea. Abia aștept să le cunosc cum se cuvine.

— Și acum aștept un copil, zic eu și descopăr că mă sfiesc din pricina asta.

Mă sărută pe obrajii îmbujorați.

— Minunat!

O fixez cu privirea. A crescut și a devenit mai atrăgătoare. E o fată frumoasă, chiar și cu colțurile gurii lăsate în jos. Arată atât de tristă.

— Dar tu, Nori?

Ezită.

— Nu o poveste atât de interesantă.

— Vreau s-o aud oricum, insist eu.

Nori rămâne complet nemișcată.

Iar apoi îmi povestește. Îmi povestește și dintr-odată înțeleg cât de singură a fost și cât de mult crede că a meritat acest lucru. Furia mi se risipește.

S-a torturat singură în tot acest timp. Faptul că acum e aici înseamnă că nu mai vrea să facă asta.

— De ce n-ai venit la mine de la început? mă tânguiesc eu. Aș fi avut grijă de tine. Am fi fost ca niște surori!

Culoarea i se scurge din obraji.

— N-am vrut să fiu lângă tine. Sau, mai degrabă, n-am vrut ca tu să fii lângă mine. Nu eram bună de nimic pentru nimeni, Alice. Eram convinsă că sunt...

O privesc în ochi.

— Ce?

Își mușcă buza de jos.

— Nimic. Nu contează. Acum sunt aici.

Nu mă mulțumește răspunsul, dar știu că nu trebuie să insist. E ca un mânz speriat; dacă insist prea tare, o să fugă ca din pușcă. Uitându-mă la ea, îmi dau seama că e la un fir de păr distanță de a se face zob.

O să mai încerc mâine, după ce își va fi adunat puterile. Știu că îmi va povesti. Doar că are nevoie de timp.

Mă ridic în șezut și o înconjor cu mâinile. Ne agățăm una de alta ca niște copii speriați.

— Îți muți lucrurile aici astăzi, îi spun. O să locuiești aici, cu mine. O să fii mătușa fetelor mele și nașa băiatului meu când va veni pe lume. Așa vor sta lucrurile, Nori.

Scoate sunetul acela mic pe care-l scotea mereu când încerca să nu plângă.

— Nu e sigur, zice ea.

Habar nu am despre ce vorbește. Tot ce știu e că am o nevoie disperată de ea, am avut întotdeauna nevoie de ea, iar acum am regăsit-o.

Nu trebuia niciodată să o întâlnesc. Dar nu aș schimba nici măcar un singur lucru.

— La naiba cu siguranța. Rămâi.

Nori se retrage ca să mă privească. Îmi oferă un zâmbet mic și, măcar în clipa asta, ochii îi sunt limpezi.

— Rămân.

Se adaptează remarcabil de bine, așa cum știam că o va face. Ultimii șapte ani nu au fost irosiți — a devenit o tânără sofisticată și cultivată, conștientizând dureros ca orice femeie că pe umerii noștri se poate pune mai mult, mereu mai mult. Și că nu ne este îngăduit să arătăm asta.

Soțul meu o adoră. Ea îi povestește despre călătoriile ei și uneori joacă șah împreună seara. Știe să-i gătească friptura lui preferată de rață la cuptor și soțul meu îmi spune că poate să rămână cât dorește.

Fetele se lasă amândouă vrăjite cu ușurință de ea și știam că așa se va întâmpla. O roagă să se uite la ele cum se joacă, iar Nori le oferă spectacole cu marionete și le citește înainte de culcare.

E politicoasă cu personalul și cu toții se dau peste cap să facă tot felul de lucruri mărunte pentru ea.

Așadar, una peste alta, să o primesc în casa mea a fost un mare succes. Dar nu mă pot abține să nu o vreau doar pentru mine. Chiar le angajez fetelor un profesor de muzică, doar ca să le dau ceva de făcut în timpul zilei, pentru a putea fi singură cu ea.

O duc peste tot prin oraș — mă rog, prin zonele bune ale orașului — și îi cumpăr toate lucrurile drăguțe la care

mă pot gândi. Îmi place atât de mult s-o îmbrac frumos; tot păpușica mea a rămas.

Observ privirile oamenilor, desigur. Sunt convinsă că și ea le observă, dar nu tresare niciodată. Uneori se întoarce și dă delicat din cap, iar vinovatul roșește și se îndepărtează în grabă.

Amândouă știm că nu va dura mult până ce vărul meu își va da seama că a avut dreptate, că a văzut-o cu adevărat la Paris. Nu discutăm despre asta. Pur și simplu știm.

Acum că am copii, o pot citi mult mai bine, fiindcă modul ei de a comunica e foarte asemănător cu al unui copil. Nu spune multe, dar ochii ei și micile mișcări ale corpului îmi spun ce simte.

Nu întreb, dar știu că îi este teamă. Teama o însoțește ca o umbră.

Îmi strecor mâna în mâna ei când ne așezăm pe banca mea preferată din parc și privim soarele portocaliu cum scapătă sub nori. Astăzi am ajutat-o să-și depună actele ca să rămână în Londra pentru totdeauna. Simt o senzație caldă în stomac și îmi acopăr pântecul cu cealaltă palmă; e tare și bombat. Știu că și fiul meu e fericit.

— Chiar trebuie să-ți organizăm o prezentare oficială.

— Nu te prosti, râde ea.

— Vorbesc foarte serios, îi spun. Vulturii n-o să se împrăștie până nu își iau porția de bârfe. Jumătate de oraș știe că locuiești împreună cu mine; zvonurile devin tot mai ridicole pe zi ce trece. Nu ar fi mai bine să deținem noi controlul asupra poveștii? Să ținem lucrurile în frâu?

— Nu-mi pasă ce spun despre mine, oftează ea.

— Se holbează la tine, îi atrag eu atenția, iar ea pufnește.

— Da, am observat. Probabil li se pare că sunt îngrozitor de urâtă.

Îmi dau ochii peste cap fiindcă ea chiar crede asta. Jur că nu știu ce i-au spus în mansarda aia, dar i-a intrat până în măduva oaselor.

Pe de altă parte, și eu sunt de vină. Întotdeauna am fost superficială. Întotdeauna am menținut bucuroasă o ierarhie bazată pe înfățișare. Era singurul mod în care credeam că pot câștiga ceva. Dar acum înțeleg cât doare. Și mi-e rușine de mine.

— Putem să dăm o petrecere, o îndemn eu. Ceva mic. Intim.

Nori își retrage mâna.

— Aș prefera să nu.

— Draga mea, e ceva normal, să știi. Toate tinerele aflate la vârsta căsătoriei au parte de un bal al debutantelor.

Se întoarce încet să mă privească. Văd cum buzele îi tremură.

— Alice, spune ea blând, eu nu sunt o doamnă. Și nu e nevoie de așa ceva. Mă mulțumesc să trăiesc în liniște cu tine și cu copiii tăi.

Dar tocmai asta e problema. Eu nu mă mulțumesc cu atât și simt o iritare inexplicabilă față de atitudinea ei. Nu înțelege că întotdeauna e mai bine să fii centrul atenției în condițiile impuse de tine. Fiindcă Dumnezeu știe că oricum o să se vorbească despre tine. Eu știu asta și știu că e adevărat fiindcă mi-am dat seama că nu sunt nici pe departe atât de proastă pe cât a încercat toată lumea să mă convingă mereu.

Și de vreme ce ea stă în casa mea, lumea vorbește și despre mine. Am auzit deja că Mary Lambert, partenera mea de tenis, sugerează că Nori și cu mine suntem amante secrete. Că o ascund din pricina geloziei ranchiunoase și a dorinței interzise.

Cât de ridicol.

Mă întorc spre ea și o strâng de mână.

— Totuși n-ai fi de acord?

Se încruntă, dar îmi dau seama după zâmbetul ei mic că am câștigat.

— Dar o să fie restrânsă? ciripește ea.

— Ah, sigur că da. Și o s-o ținem la casa mea de la țară. O să fie minunat.

— Cum dorești, cedează ea.

Windsor, Anglia
Iunie 1964

Ceva mic. Intim.

Ceva mic... Intim.

Adică două sute de oameni înghesuiți în marea sală de bal din casa de la țară a lui Alice, aflată la câțiva kilometri de Castelul Windsor.

Însă pălăvrăgeala din jurul lui Nori nu era altceva decât zgomot alb.

Așa supraviețuise ea.

Se retrăgea într-un loc, adânc înăuntrul ei, unde nu o putea atinge nimic. Anii deveniseră mai lungi, o iarnă rece îmbinându-se cu alta, iar ea plutea înainte cât de bine putea. Numai atât putea face pentru a-și ține capul deasupra apei.

Însă făcuse o promisiune. Lui Ayame. Și lui Akira.

Chiar și acum, gândul la numele lui aproape îi înmuia picioarele.

Singurătatea și epuizarea o prinseseră în sfârșit din urmă, împingând-o în brațele celei care îi era aproape ca o familie. Dar chiar în clipa aceasta, își dorea să fi

rămas în căsuțele închiriate și în camerele de hotel, în cabinele din călătoriile pe mare pe care le făcea fără vreo destinație anume.

Era o rătăcitoare, menită să fie singură.

Așa era ea, așa fusese întotdeauna destinată să fie. Să nege asta era dezastruos.

Însă pentru prima dată de când soarele ei asfințise cu atâția ani în urmă, se simțea cu adevărat sfâșiată. Își dorea cu disperare să creadă că a fost pedepsită destul.

La suprafață era o mișcare ca o adiere. Cineva vorbea cu ea.

Era o femeie corpolentă care purta o rochie roz sclipitoare, mănuși lungi de culoare albă și prea multe bijuterii pentru cineva cu bun-gust. Avea trăsăturile delicate ale lui Alice, însă toate erau înghițite de fața lată, ca o lună albă.

Jane. Vârsta: treizeci și unu de ani. Sora lui Alice, pe care o detestă. Dar nu la fel de mult ca pe cealaltă.

— Și te simți bine la Londra, domnișoară Noriko?

— Oh, spuse ea. Da, mulțumesc. Alice e foarte amabilă să mă primească.

Jane miji ochii.

— Și cum ai cunoscut-o pe draga mea surioară?

Minciuna aceasta fusese deja repetată de nenumărate ori.

— Ne-am cunoscut la pension, repetă ea ca un papagal. Ne simțeam foarte bine.

Jane încuviință. Sigur că știa că Alice nu fusese niciodată la pension. Însă alese să treacă cu vederea răspunsul ei.

— Și dumneata? Ce te aduce aici acum?

Nori își netezi rochia de culoarea lavandei. Era cel mai simplu articol de îmbrăcăminte pe care reușise să-l găsească în șifonierul lui Alice.

— Sunt în călătorie, atât, zise ea simplu.

Jane încuviință cu putere din cap.

— Înțeleg, înțeleg, și te întorci curând în China? Sau rămâi?

Nori simți un val de iritare.

— Japonia, de fapt. Nu am fost niciodată în China.

Jane flutură din mână, de parcă nu era nicio diferență între o țară orientală sălbatică și alta.

— Da, da. Și plănuiești să rămâi aici?

— Alice m-a rugat să rămân, da.

Jane își întinse buzele subțiri într-un zâmbet arogant.

— *Înțeleg.* Și nu ai o familie a dumitale? Absolut nimic? Nici bani? Așadar, o să locuiești cu sora mea și o să-i mănânci mâncarea?

Nori roși.

— Și văd că și asta e rochia ei, continuă Jane, cu o privire aprigă în ochii albaștri. Deși, ca să fiu sinceră, îți stă mult mai bine. Dar chiar și așa, domnișoară Noriko, mă întreb sincer ce speri să obții din toate astea.

Nori simți ceva ce nu mai simțise de multă vreme. Era doar o scânteie, dar era acolo: mândrie.

— Familia mea este înrudită cu casa regală din țara mea, spuse ea încet. Drept urmare, am foarte mulți bani.

Acest lucru era, în continuare, parțial adevărat. Încă avea mare parte din banii pe care îi moștenise. O combinație dintre o viață cumpătată și câte o slujbă ocazională de tricotat pulovere sau brodat draperii însemna că era în continuare o femeie înstărită de drept.

Jane ridică dintr-o sprânceană exagerat de subțiată cu penseta.

— Înțeleg, înțeleg. Dar nu ești măritată?

— Nu.

— Atunci ești pe piață? șuieră Jane, renunțând în sfârșit la fațada politicoasă. Ăsta e planul dumitale? S-o păcălești pe sora mea să-ți găsească un alb bogat cu care să te măriți?

Nori clipi la ea.

— De ce m-ar interesa, fie și pe departe, așa ceva?

— Pentru că asta vor mereu fetele de teapa dumitale, se răsti Jane. Parvenite lacome. Nou-îmbogățite sau din familii bogate fără niciun nume. Crezi că suntem cu toții la fel de proști ca ea? Vii aici, cu farmecele dumitale exotice...

— Nu mă interesează niciun bărbat.

— Deci ești pe invers, atunci? Zvonurile sunt adevărate?

— Poftim? Nu, sunt...

— E evident că ești corcită, zise femeia, coborându-și glasul până la o șoaptă care îți înghețа sângele în vine. În cel mai *bun* caz. Nu păcălești pe nimeni, cu părul ăla oribil de negresă. Eu te văd așa cum ești. Eu știu că nu ești vreo floricică orientală drăguță. Ești o *buruiană*.

Spunând asta, se întoarse în mulțime.

Nori rămase acolo, cu paharul de șampanie tremurându-i în mână.

Jane găsise, cu o precizie desăvârșită, punctul slab din armura ei.

Nori lăsă jos paharul și părăsi încăperea.

În momentul acela al serii, spera că toată lumea era deja prea beată ca să observe că oaspetele de onoare lipsește.

Se strecură pe coridor și coborî scările din spate. Era un singur loc unde se putea duce ca să-și aline sufletul făcut țăndări.

Aerul era lipicios și umed, dar lui Nori nu-i păsa. Ieși în grădina englezească și se ascunse după un tufiș tuns astfel încât să semene cu un amoraș.

În fața ei era o salcie bătrână. Se întrebă dacă poate să urce în ea într-o rochie de marcă.

Urma să aibă nevoie de multă voință ca să șteargă această nouă amintire. Însă știa că poate s-o facă. Iar apoi va luneca înapoi sub suprafață, în locul unde luminile dansau deasupra, dar nu o atingeau niciodată.

Surprinse o mișcare cu coada ochiului. Înainte să poată clipi măcar, William o trase în brațele sale.

— Știam eu că tu erai, îi șopti în păr. *Știam* eu că în cele din urmă o să te întorci la mine.

Nori oftă. Presimțise că va fi doar o chestiune de timp până va trebui să-l înfrunte.

— William. Cum ai intrat? întrebă ea încet. Alice s-a străduit din răsputeri ca numele tău să nu ajungă pe listă.

William se retrase ca să-i privească fața, iar ochii lui de safir scânteiau triumfători.

— Am mituit un servitor să-mi dea drumul în grădinile din spate. Știam eu că o să vii.

Nori oftă din nou. Cumva, nu o tulbura să-l vadă din nou pe William. Era de parcă l-ar fi văzut abia ieri.

— Atât de previzibilă sunt?

William rânji larg, dar apoi zâmbetul i se stinse. Lăsă privirea în jos.

— Mi-a părut foarte rău să aud de Akira.

— Știu, zise ea, și își dădea seama că e adevărat.

— Dar tu ai supraviețuit.

Nori întoarse capul.

— E un mod de a spune.

William ezită pentru prima dată.

— Ești... ești bine?

Ea încuviință.

— Verișoara ta, Jane...

— Ce ți-a spus? întrebă el, iar chipul i se întunecă.

— Nu contează, flutură ea din mână.

El o luă de braț și o conduse până la salcie.

— Și ți-a fost foarte greu, nu?

Nori îl privi fix. Will se făcu stacojiu la față, dându-și seama prea târziu ce întrebare prostească era.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit... Adică... Ești și mai frumoasă, Nori. Arăți atât de bine. Mă întrebam doar dacă... dacă ai suferit în toții anii ăștia. Sau dacă ai reușit să-ți găsești puțină liniște.

— Puțin din amândouă, dădu ea din umeri.

Will îi ridică bărbia astfel încât ea fu forțată să-l privească în ochi. Atingerea lui era cunoscută și, de data asta, deloc amenințătoare. Nu mai era uriașul care fusese odinioară pe lângă ea.

— N-o să-ți fac rău, șopti Will. Dacă îmi permiți... o să te protejez. L-am iubit pe Akira ca pe un frate. Te-am iubit și pe tine, chiar dacă eram...

Se întrerupse.

— Ai avut dreptate în privința mea. Eram gelos, eram foarte gelos. Îmi doream lumina ta. Îmi doream adorația ta, te doream pe tine și nu știam cum altfel să... Îmi pare rău, Nori.

În pofida tuturor așteptărilor, se simți cuprinsă de compasiune pentru el — singura persoană care îl mai cunoscuse pe Akira așa cum îl cunoscuse ea, indiferent de cum era în rest.

— Nu-i nevoie, îi spuse ea cu blândețe. E în regulă.

— Așa că poate să fie exact așa cum a fost, continuă Will. Dar mai bine.

Nori scutură din cap, cu un zâmbet trist.

— Niciodată nu o să mai fie așa cum a fost, William. Eu nu mai sunt la fel.

El o ridică și o învârti în aer.

— O să repar eu lucrurile. Te iubesc.

Nori simți cum i se umezesc ochii. Lacrimile erau rare acum, și veneau dintr-un loc dinăuntrul ei despre care credea că dispăruse deja de mult.

— Oh, William. Nu poți.

El o sărută pe obrajii pătați de lacrimi, apoi pe nas, apoi pe buze. Ultimul sărut o înfioră neplăcut.

— Uite ce e...

— Will, încetează.

— Mărită-te cu mine. Fii a mea.

Nori simți, de parcă era vie, durerea unei nopți dintr-o altă grădină, dintr-o altă lume, dintr-o altă viață. Se trase în spate.

— Nu pot, șopti ea.

— Prostii, pufni Will. Bineînțeles că poți. Nu-mi pasă ce spune nimeni, să le ia naiba pe toate rudele mele. Și știm că Alice o să ne susțină — după ce își revine din șoc.

— Nu de-asta.

Se dădu înapoi ca să se uite la ea.

— Atunci de ce, iubire?

— Eu...

— Nu ții la mine?

Will închise ochii.

— Ba da. Am ținut, demult. Dar, Will, ți-am mai spus deja...

— Sst. Trebuie doar să ne reobișnuim unul cu altul. Așa că, mărită-te cu mine.

— Nu o să mă mărit niciodată, zise ea încet. Nu o să am copii niciodată.

Will acceptă acest lucru fără să riposteze.

— Bine, atunci. Să le ia naiba și pe convenții. Rămâi cu mine și gata.

Nori trase adânc aer în piept.

— Will. Nu te vreau. Nu vreau să te văd. Nu vreau să mai deschid rana asta. Te rog să mă lași în pace.

Will se clătină în spate.

— Nu înțeleg.

— Te rog frumos. Dacă nu vrei, o să-i spun adevărul lui Alice.

Will se încruntă la ea.

— Ce să-i spui? Că mi te-ai aruncat singură în brațe? Că te furișai noaptea fără pic de rușine în salonul de muzică să mă vezi? Că făceai paradă în fața mea ca târfele alea din bordelul unde ai stat?

Nori rămase neclintită în fața furiei lui.

— Eram un copil naiv, zise ea, foarte încet. Și voiam pe cineva ca tine — cineva cum credeam că ești — care să mă iubească. Iar tu ai stricat totul. Acum nu mai poți strica nimic. Nu mai sunt neputincioasă.

Will își dădu ochii peste cap.

— Nu fi așa dramatică.

— Nu-mi vorbi de sus, șuieră ea. Mi-a căzut vălul de pe ochi de multă vreme.

El își schimbă tactica. Acum Nori vedea asta cât se poate de clar — clipa exactă când hotăra să fie fermecător.

— Ah, iubire. Hai să nu ne certăm.

— Nu ne certăm, zise ea și glasul ei răsună limpede. Tu pleci.

Privirea lui deveni rece, cu toate că încă zâmbea.

— Atunci de ce ai venit să mă vezi? La Paris? Dacă nu voiai nimic de la mine?

Nori ezită, iar Will începu să vorbească frenetic.

— Dă-mi doar o șansă ca să te fac fericită, insistă el. Nu poți să faci asta? De dragul vremurilor trecute, de dragul lui, nu poți să faci asta? Ar fi vrut să fii fericită.

O luă de mâini și o trase aproape de el.

— Nori?

— Vreau să fiu fericită, îngăimă ea, iar inima îi bătea cu putere.

— Atunci rămâi cu mine.

Nori scutură din cap.

— Will, nu ai ce să-mi spui ca să mă faci să mă răzgândesc. Asta nu e o negociere sau un joc pe care să-l câștigi cu orice preț. Am spus nu.

Will rămase perplex. Făcu un pas spre ea, iar Nori se trase în spate.

— Nori? zise el din nou, în felul acela demn de milă care îi arăta că dincolo de toate, era un copil răsfățat care nu suporta să fie refuzat. Nori?

Se ridică în picioare cât era de înaltă.

— Rămas-bun, Will.

El nu spuse nimic. Doar lăsă capul în jos și se îndepărtă.

Bath, Anglia
August 1964

Burta lui Alice se bomba ca un cazan umflat pe măsură ce se apropia sorocul. Acum Nori o ajuta pe prietena ei cât de mult putea, de vreme ce Alice era obosită cea mai mare parte din timp. Își petrecea aproape toată ziua dormind.

Reședința de vară de la Bath era spațioasă și frumoasă și rămăsese aproape neschimbată din secolul șaisprezece încoace. Se afla pe o parcelă mare de teren, pe malul unui lac limpede.

Nori se simțea mai acasă aici decât în Londra cea aglomerată.

Fuga din oraș fusese o decizie bună pentru toată lumea. George nu putuse să vină, dar trimitea mici cadouri și mărunțișuri pentru nevasta și fetele lui în fiecare săptămână.

Lui Nori îi plăcea să le ia pe fete la plimbări cu barca și trăgeau adesea la mal într-un loc liniștit și umbros, unde puneau de un picnic. Ajunsese să țină la amândouă de parcă ar fi fost ale ei, iar de vreme ce se îndoia profund că va avea copii vreodată, îi erau deosebit de dragi.

Acum erau doar ele patru și câțiva membri ai personalului aleși pe sprânceană — Bess, slujnica preferată a lui Alice; Maud, dădaca; și Noah Rowe, noul profesor de muzică. Fetele erau foarte atașate de el, iar Charlotte, care avea aproape șase ani, jură că nu va pleca acasă dacă nu vine și el.

Cu toate că încerca să se țină deoparte, uneori Nori participa la lecțiile de muzică.

Charlotte învăța să cânte la pian, iar Matilda scutura dintr-o tamburină mică și chicotea.

Făceau și canto, învățând melodii despre regine și regi, zâne și eroi.

Noah era un tânăr strălucit și zâmbitor de nouăsprezece ani, cu o claie de păr negru și creț și ochi uluitori, de un albastru-palid, mari și visători precum cerul de vară. Era dintr-un loc pe nume Cornwall, iar accentul lui nu era deloc atât de rafinat ca al lui Alice. Însă vorbea clar și avea o voce caldă.

Lui Nori îi plăcu de el de când îl văzu, însă păstra distanța.

Simțea că o privește, la început doar uneori, dar acum se întâmpla des. De fiecare dată când intra într-o cameră, el răsucea imediat capul și își pironea privirea asupra ei, făcându-se roșu ca o pătlăgică.

Alice remarcă, desigur, fiind extrem de plictisită în atmosfera aceea provincială și flămândă după o urmă de scandal sau de bârfă.

Zăceau întinse amândouă pe o pătură în grădină. La radio se auzea o piesă a celor de la Beatles. Puțin mai departe, Noah le fugărea pe fete printre copaci, în timp ce ele țipau și râdeau.

— E un dulce, nu-i așa? zise Alice, alene.

Nici măcar nu se obosise să se schimbe de cămașa de noapte.

Nori închise ochii și își răsfiră palmele cu fața la soare.

— Da, așa e.

— Și ți se pare foarte chipeș?

— Oh, Alice, nu începe.

— Păi, *este*, insistă ea, pe un ton provocator. Deși nu are un nume și sigur nu are nici bani, fiindcă îl plătesc cu mai nimic.

— E puțin mai mare ca un copil.

Alice pufni.

— Ai douăzeci și patru de ani, nu nouăzeci. Cum poți să spui că e un copil?

— Nu știe nimic despre lume.

Alice ridică dintr-o sprânceană.

— După felul cum te privește, bănuiesc că a văzut mai multe ca tine în anumite privințe.

— *Alice.*

— Păi, e adevărat! protestă ea. Nu știu cum reușești, parcă ai apă înghețată în vene. Toți bărbații ăștia arătoși care se uită la tine și tu stai ca o statuie. Nu te-am văzut nici măcar o dată să te uiți și tu la vreunul.

— Nu mă interesează.

— Și n-a fost nimeni în călătoriile tale? Nici măcar unul?

— Nu, Alice, oftă ea.

— Cum reușești? Eu sunt măritată, așa că n-am de ales. Dar tu ești liberă să degusti multe delicatese și strâmbi din nas la toate.

— De ce trebuie să fii atât de primitivă? mormăi Nori. Nu e deloc feminin.

Alice se sprijini pe coate. Restul corpului îi era atât de subțire, iar burta îi era atât de mare încât arăta de parcă era mereu în pericol să se răstoarne.

— Ăsta e un termen inventat de bărbații care și-au dorit libertatea de a nu le îngrădi nimeni ipocrizia, zise ea prompt. Și nu e nimic greșit să simți dorință. E ceva omenesc. Și îmi pare rău pentru tine că n-ai cunoscut-o vreodată.

— Nu sunt din piatră, zise Nori obosită. Și nu sunt oarbă. Bineînțeles că e foarte chipeș. Și e bun și amuzant și...

Simți cum vocea i se umple de căldură împotriva voinței ei.

— Și sincer. Cred că este el însuși în foarte multe privințe.

Alice chițăi și o apucă pe Nori de mâini.

— Îți *place* de el. Știam eu!

— Nu contează, spuse Nori calm, fiindcă nu are rost.

Ochii cenușii ai lui Alice erau pătrunzători.

— Oh, draga mea. Nu poți să te ascunzi de iubire la nesfârșit. Fiindcă tu ești iubirea întrupată și iubirea n-o să înceteze niciodată să încerce să te găsească.

*

Deși știa că nu e deloc înțelept, Nori se trezi bântuind prin fața ușii salonului de muzică în seara aceea. Auzea melodia cântată stângaci la pian.

Charlotte râdea.

Nori intră fără să bată. Așa cum bănuise, Noah stătea pe banchetă lângă Charlotte. Chipul fetiței se lumină când văzu cine e.

— Tușică Nori, uite, exclamă ea. Pot să cânt „Strălucește, mică stea"!

Nori îi zâmbi larg. Izbiturile acelea la întâmplare în clape nu puteau fi numite în niciun caz Mozart.

— Foarte frumos.

— Și Noah spune că o să mă învețe Betăvăn.

Nori își reținu un hohot de râs.

— Sunt convinsă.

Ochii lui Noah îi întâlniră pe ai ei și schimbară o privire amuzată.

— Charlotte, zise Nori, fără să întoarcă privirea, cred că e ora de culcare.

Fata se încruntă.

— Trebuie?

— Da. Mami s-a dus la culcare de câteva ore și trebuie să te culci și tu.

Charlotte oftă, dar se supuse. Era bine-crescută, trăsătură pe care Nori presupuse că o moștenise de la tatăl ei.

Nori se aplecă să o sărute pe amândoi obrajii.

— Noapte bună, dulceață.

După ce Charlotte plecă, Nori își dădu seama brusc că stătea aproape de Noah. Nu mai fusese niciodată singură cu el până atunci.

Tânărul îi zâmbi timid.

— Vrei... să stai jos?

O parte din ea își dorea.

— Nu, mulțumesc. Ar trebui să plec.

— O învăț pe Charlotte cele douăsprezece variațiuni de Mozart, spuse el.

— Da, știu.

Nori se întoarse să plece. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar știa că e mai bine să nu pornească pe acel drum.

— Ești muziciană, nu-i așa?

Nori îngheță brusc. Se întoarse ca să-i privească fața luminoasă.

— Poftim?

Noah zâmbi.

— Pentru tine, nimic din toate astea nu e nou. Îmi dau seama. Și nu doar te uiți la partiturile pe care li le dau fetelor, le citești. Te aud cum fredonezi melodia.

Ea ridică din umeri, roșind.

— Mi-am încercat și eu mâna. Acum mulți ani.

— Lady Alice spune...

Alice. Bineînțeles că nu s-a putut abține să nu se amestece.

— Chiar trebuie să plec, zise ea, fiindcă discuția asta nu ducea decât într-un singur loc.

Și nu avea de gând să vorbească despre fratele ei cu băiatul acesta. Nici gând.

Plecă înainte ca el să apuce să-și alunge zâmbetul de pe buze.

*

Nori se trezi în toiul nopții din pricina unui urlet care îți îngheța sângele în vene. Ai fi zis că e un duh prevestitor de moarte.

Sări în picioare și își aruncă un halat peste trupul gol. Fugi pe coridor până la dormitorul lui Alice, dar Charlotte ajunsese acolo prima.

Își ținea la piept animălțul de pluș și avea ochii mari. Cu groază, Nori își dădu seama că nu Alice țipase, ci Charlotte.

Iar când Nori văzu de ce, un urlet îi urcă în gâtlej și îngheță acolo.

Alice era pe podea, pe jumătate încurcată în cearșafuri. Era limpede că încercase să se ridice, dar se prinsese în ele și căzuse.

Cămașa de noapte albă îi era pătată, îngrozitor de pătată, cu apă însângerată. Iar acolo, zăcând în mormanul de cearșafuri, era ceva... solid.

Nori o apucă pe Charlotte și o lipi cu fața de pieptul ei. Însă era prea târziu. Văzuse deja.

— Bess! strigă Nori. Noah! Cineva, vă rog! Ajutor, vă rog!

Alice ridică atunci capul de pe podea. Pielea îi era verzuie. Pe chipul ei frumos curgeau râuri de lacrimi.

— E prea târziu, șopti ea. E prea târziu. S-a dus deja.

*

Nimeni nu știa de ce. Medicul spuse că se întâmplă rar atât de târziu, dar că se întâmplă și că nu există răspunsuri.

— Nici măcar nu a respirat, zise el, de parcă asta ar fi trebuit să o consoleze.

Alice era o stafie, palidă și tăcută. Dormi în patul lui Nori pentru că nu suporta să stea în camera ei. Rămase acolo toată ziua, săptămâni întregi, până ce frunzele copacilor începură să cadă.

Nori cunoștea disperarea sumbră și nesfârșită în ghearele căreia era prinsă. Nu existau cuvinte pentru așa ceva.

Tot ce putea face era să stea lângă pat și să aștepte ca Alice să se înzdrăvenească puțin.

George veni de îndată ce primi vestea; dar nu existau cuvinte de consolare. Îngropară trupul format pe jumătate al fiului lui Alice în grădină, sub un stejar străvechi, cu o mică ceremonie ținută de un preot din localitate. Alice refuză să participe.

George le luă pe fete la Londra, lăsând-o pe Alice în grija lui Bess și a lui Nori. Charlotte avea aceeași expresie șocată pe chip pe care o avusese în noaptea aceea, iar țipetele Matildei după mama ei se auziră și în timp ce mașina se îndepărtă.

Surprinzător, Noah refuzase să plece.

— O să rămân cu Lady Alice, spuse el, simplu. Și cu tine.

Nori nu avea energia să întrebe la ce ar fi folosit un profesor de muzică, și în plus, unul de mâna a doua, într-o asemenea situație.

Bess aducea apă fierbinte și săpun la capul patului în fiecare zi, iar uneori amândouă reușeau s-o convingă pe Alice să se ridice în șezut ca s-o poată spăla și schimba într-o cămașă de noapte curată.

Nori găti toate felurile preferate ale lui Alice în încercarea zadarnică de a o face să mănânce mai mult de câteva înghițituri.

Noah era în mare parte inutil, dar stătea în pragul ușii și cânta cu o voce joasă și limpede. În mod absurd, Nori se simțea mai bine avându-l aici, dar nu ar fi recunoscut niciodată.

Într-o dimineață, Bess o luă deoparte.

— Nu se mai poate așa, zise ea, simplu. Au trecut luni întregi deja.

— Nu putem s-o forțăm, ezită Nori.

Bess clipi din ochi spre ea. Era o fată voinică și bronzată, cu pistrui și un păr ciufulit blond-roșcat.

— Eu nu pot, bineînțeles, o corectă Bess. Dar să-mi fie cu iertare, domnișoară, de dumneavoastră ascultă.

Nori simți un ghem în stomac și gemu. Mai fusese în situația asta, de cealaltă parte. Captivă în întuneric. Acum era rândul ei să tragă pe cineva înapoi la lumină.

— O să-i spun să se dea jos din pat, zise ea.

Bess încuviință și făcu un semn spre ușa închisă de la dormitor.

— Vă las, atunci.

Nori trase adânc aer în piept și deschise ușa dormitorului. Obloanele erau lăsate și era atât de întuneric încât aproape se împiedică.

Se apropie încet de pat.

— Alice, șopti ea.

Nu primi niciun răspuns. Silueta din pat nici măcar nu se mișcă.

— Alice, încercă din nou, cu mai multă forță de data aceasta.

Tot nimic.

Nori îngenunche astfel încât să ajungă la nivelul ochilor ei.

— Alice, zise ea, e timpul să te ridici acum.

Buzele lui Alice se mișcară, dar ea nu vorbi. Nori încercă din nou.

— Trebuie să ne întoarcem la Londra. Vara s-a terminat. Ai îndatoriri. Soțul tău a sunat, din nou, ca să spună că fetele întreabă de tine. E timpul să mergi acasă.

Chipul lui Alice era plin de ură.

— Du-te, șuieră ea, cu o furie tăcută.

— Nu pot să plec, zise Nori cu blândețe. Îmi pare foarte rău. Dar azi e ultima zi așa, draga mea. Trebuie să te ridici din pat.

Alice o privi în ochi.

— Pleacă, Nori. Totul era bine înainte să vii aici. Pleacă și gata.

Nori ignoră spinul dureros pe care-l simți. Nu era prima dată când se gândea și ea la asta, dar nu avea timp să-și plângă de milă.

— Acum nu mai are importanță, zise ea pe un ton egal. Se întâmplă lucruri îngrozitoare și nu vom ști niciodată de ce. Trebuie să suporți nedreptatea, trebuie s-o înghiți ca pe o pastilă amară și să mergi mai departe. Trebuie să te ridici din pat.

— Vreau să știu de ce! țipă Alice și sări în picioare. De ce să-l ia pe el? tună ea. Vreau să știu de ce, la naiba. Vreau să știu *de ce*.

— Așa a fost voia lui Dumnezeu, spuse Nori, rostind cuvintele cu mare greutate.

Alice se chirci și începu să plângă.

— E vina mea, gemu ea. E vina mea. Am un păcat, am un păcat înfiorător. Aveam șaisprezece ani. La Paris, eram... mi-era atât de teamă. Mi-era atât de teamă, Nori. Nu m-ar fi lăsat în veci să mă întorc acasă dacă ar fi aflat

că am rămas însărcinată. Mi-ar fi adus sfârșitul. Și nu aveam pe nimeni. Eram singură.

Nori ascultă această ultimă destăinuire fără să clipească.

— Nu e un păcat. Și chiar dacă ar fi, e între tine și El. Nu ar pedepsi pe altcineva.

Era îngrozitor să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Se întrebă cu cine vorbește de fapt.

Alice scoase un urlet care îți sfâșia inima.

— Trebuia să fi lăsat în urmă necazurile astea.

— Le-ai lăsat, Alice. Ți-ai revenit după tot ce s-a întâmplat. Și ești atât de tânără și le ai deja pe fete. O să mai ai și alți copii. Îți promit.

Nori întinse mâinile. După o clipă, Alice le luă în mâinile ei și cele două femei se ridicară în picioare.

Alice își înghiți un șuvoi nesfârșit de lacrimi.

— Dar îl voiam pe *acesta*.

Nori nu spuse nimic. Nu era nimic de spus.

În dimineața următoare, plecară la Londra.

Capitolul 17

Dar acasă nu-i niciunde

Londra, Anglia
Decembrie 1964

Până la venirea iernii, atmosfera se mai înseninase. Alice revenise la buna ei dispoziție obișnuită și începuse să se pregătească de zor pentru perioada sărbătorilor. Nori știa că era doar de fațadă, însă ea, dintre toți oamenii, știa cât de necesar era să ai lucruri care să te distragă. O lăsă în pace pe prietena ei.

Iar ea deveni tot mai retrasă. Nu se punea problema să mai participe la alte petreceri.

În plus, o preocupa ceva. Era tot mai greu să-l evite pe Noah. Privirile lui deveneau mai stăruitoare și mai înfierbântate. Nori începu să găsească mici daruri în camera ei, flori din mătase sau hârtie. Poeme și dulciuri, funde și mici figurine pictate.

Le ignoră pe toate. Însă știa că în cele din urmă va trebui să-l înfrunte.

O surprinse pe scările din spate într-o dimineață înainte de micul dejun.

— Te rog să te dai la o parte, spuse ea, suficient de politicos. Sunt așteptată.

— Mi-ai primit darurile?

— Da, răspunse Nori și întoarse privirea.

— Și? Nu-ți sunt pe plac? întrebă el, pe un ton atât de sincer că o impresionă.

— Nu e vorba de asta. Sunt foarte drăguțe.

— Am citit o carte despre origami, zise el, cu obrajii trandafirii. Și m-am gândit că o să-ți placă. Speram să-ți amintească de casă.

Doamne. Biet copil naiv.

— Domnule Rowe, nu este potrivit să-mi trimiteți daruri.

Băiatul din fața ei se mută stângaci de pe un picior pe altul, iar ea își aminti cât de tânăr este. Se întrebă dacă e prima fată căreia îi băruia inima lui.

— Știu că sunt sub condiția dumitale, murmură el. Și nu vreau să te jignesc. Doar că... eu cred că ești frumoasă.

Nori simți un fior cald pe șira spinării.

— Nu ești sub condiția mea, zise ea răspicat. Nimeni nu este sub condiția mea. Crede-mă. Dar eu sunt o străină și mult mai în vârstă ca dumneata.

Noah zâmbi și își dezveli dinții drepți, de un alb desăvârșit.

— Nu cu mult. Doar cu cinci ani.

Nori scutură din cap.

— Ești un tânăr fermecător. Cu siguranță sunt multe englezoaice minunate cărora le-ar plăcea să primească daruri de la dumneata.

El se încruntă.

— Dar eu nu lor vreau să le ofer daruri. Dumitale ți le ofer.

Nori ezită. Se putea strădui toată ziua încercând să nu-l rănească. Dar trebuia să pună capăt situației.

— Nu pot să-ți ofer ce vrei, Noah.

Băiatul făcu un pas spre ea, iar Nori îi simți parfumul de cedru și iarbă proaspăt tăiată.

— Și ce crezi că vreau?

— Îmi închipui că vrei ceea ce vor toți bărbații.

Noah rămase tăcut câteva clipe.

— Asta crezi despre mine? întrebă el, iar dacă n-ar fi știut mai bine, Nori ar fi zis că pare dezamăgit... dar de ea, nu de el însuși.

De îndată fu cuprinsă de vinovăție.

— N-am vrut...

— Nu ai crede asta dacă m-ai cunoaște.

— Dar nu te cunosc! Și nici dumneata nu mă cunoști! Abia dacă am vorbit măcar!

Noah își scărpină bărbia.

— Mda, e adevărat.

— Înțelegi, așadar, spuse ea plină de speranță, de ce trebuie să încetezi.

Noah îi zâmbi larg.

— Zece minute.

Nori clipi repede, nedumerită.

— Poftim?

— Zece minute. Petrece zece minute cu mine în fiecare seară în luna următoare. Iar dacă după aceea vrei să te las în pace, așa să fie.

Nori avea toată puterea aici. Un singur cuvânt adresat lui Alice și profesorul de muzică și-ar fi făcut imediat bagajele să plece înapoi la Cornwall.

— De ce aș spune da?

— Pui întrebarea greșită. De ce ai spune nu? De ce ți-e teamă?

Nori intră imediat în defensivă.

— Nu mi-e teamă.

Noah bătu din palme.

— Bine. Atunci ne vedem diseară.

— D-dar...

— În bibliotecă. Nimeni nu intră acolo vreodată. Să spunem, la zece?

Îl privi lung, neștiind ce să spună. El luă acest lucru drept răspuns; apoi se îndepărtă, făcându-i cu ochiul.

Proastă ce ești.

Uite ce ai făcut.

*

Avea dreptate în privința bibliotecii. Deși era curată, arăta în continuare nouă-nouță. Nu era o încăpere folosită.

La fel ca majoritatea lucrurilor din casa lui Alice, probabil era doar de decor.

Noah stătea așezat într-un fotoliu de pluș cu spătar înalt, cu mâinile împreunate în poală. Deși avea un chip de băiat, Nori îi vedea unduirea mușchilor sub cămașă. Își mișca mâinile cu pricepere, iar ea nu se îndoia că e obișnuit cu o zi de muncă cinstită.

— Ai venit, îi zâmbi el.

Se așeză în fața lui și își încrucișă gleznele.

— Zece minute.

El dădu aprobator din cap.

— Atunci mai bine să începem. Unde te-ai născut?

Nori se foi ușor.

— Nu știu.

Băiatul se încruntă, iar Nori se enervă pe loc fiindcă întrebarea lui atât de simplă reușise să atingă subiectul delicat al vieții ei pline de neajunsuri.

— Cum să nu știi? întrebă el cu blândețe, pe un ton ce nu o judeca.

— Mama m-a născut acasă. Nu există înregistrări ale nașterii. Am locuit într-un apartament... o vreme. Dar nu am întrebat-o unde m-am născut. Iar apoi a plecat, iar eu am fost crescută de bunica mea, la Kyoto.

Noah dădu din cap.

— Am auzit zvonuri, desigur. Că ești... că ești, mă rog...

— Bastardă, zise Nori pe un ton limpede. Da, sunt.

Noah roși.

— N-am vrut să te jignesc.

— Și nu m-ai jignit. Asta sunt.

Nu părea convins, însă hotărî să treacă mai departe.

— Și ți-a plăcut la Kyoto?

Nori își coborî privirea.

— Nu vedeam prea multe de la mansardă.

Băiatul se uită la ea șocat.

— Poftim? Te țineau în mansardă?

— Da.

— Nu se poate așa ceva! izbucni el. Nu poți să ții un copil în mansardă.

— Ba se poate, și chiar asta au făcut, râse ea.

Noah se făcu palid la față.

— Dar de ce? Fără îndoială nu erai singura bastardă din Japonia.

Nori îi arătă brațele. Ochii lui căzură asupra pielii netede și bronzate, de culoarea brună a nucilor de cocos, de la cât de mult stătea la soare.

— De-asta, spuse ea simplu.

— Pielea dumitale?

— Da.

Noah o privi cu ochii săi mari și albaștri.

— Dar nu este nimic în neregulă cu ea.

Nori își cuprinse trunchiul cu brațele.

— Bunica mea credea altfel. O considera o marcă a inferiorității, un semn în fața lumii că am sânge străin, trădător.

— Dar dumneata nu crezi, nu? insistă el. Nu dai crezare spuselor ei, nu-i așa?

Nori fu pe punctul să nege, dar fracțiunea de secundă de ezitare o trădă. Înainte ca ea să poată reacționa, Noah coborî din fotoliu și îngenunche în fața sa.

Își trecu degetele palide de-a lungul brațului ei, până la mână. Îi întoarse palma și o lipi de a lui. Radia căldură, atât de multă încât aproape îl ardea.

— A fost primul lucru pe care l-am remarcat la dumneata, mărturisi el. Netedă ca o perlă, de o culoare atât de minunată.

Îi privi chipul șocat.

— Eu cred că e frumoasă.

Ochii lui Nori se umplură de lacrimi și își retrase mâna. Noah își ridică fața spre a ei, iar ea țâșni de pe scaun de parcă ar fi luat foc.

— Și acum ți s-a terminat timpul.

Ieși în grabă din cameră, dar chiar și pe când zăcea în pat în noaptea aceea, Nori nu putu face nimic să-și potolească bătăile inimii, dintr-odată frenetice.

*

Își jură că nu îi va mai spune nimic despre trecutul ei. În timpul întâlnirilor lor nocturne, stătea în tăcere, cu fața întoarsă la perete ca un copil încăpățânat. Dar venea întotdeauna. Picioarele ei o conduceau singure acolo în fiecare seară.

Noah nu se lăsa descurajat de tăcerea ei. Era întotdeauna pregătit cu un pahar mic de vin pentru el și o cană aburindă cu cidru de mere pentru ea. Îi spuse destul de onest că nu e nevoie să rămână dacă nu vrea.

Dar ea rămânea mereu.

De vorbit, vorbea doar el. Nori încerca să nu-l asculte, însă vocea lui era atât de fermecătoare și îi evoca imaginea unor dealuri verzi și unduioase.

Așa că asculta.

Crescuse în Cornwall și era cel mai mic dintre patru băieți. Mama lui franțuzoaică fusese o beție care murise de tânără și nu-i lăsase altceva decât rețete de gemuri, pe care el încercase în zadar să le recreeze.

Era felul său de a se strădui să o cunoască și de a face față furiei pe care o simțea fiindcă nu avusese ocazia asta.

O făcea să râdă cu franceza lui groaznică.

Tatăl lui fusese profesor și murise cu patru ani în urmă. Fratele cel mare vânduse casa familiei, așa că fuseseră cu toții nevoiți să se descurce singuri.

— Nu am avut niciodată mare lucru, mărturisi el, timid. Și cum eu eram cel mai mic, de obicei primeam ce rămânea de la ceilalți. Dar am avut parte de multă iubire.

Îi spuse cum maicile de la școală l-au învățat să cânte la pian.

— La început nu mi-a plăcut, zise el chicotind. Era îngrozitor de greu. Dar odată ce am înțeles câtă fericire poate să le aducă oamenilor... nu am fost niciodată

suficient de bun cât să devin profesionist, desigur, dar ador copiii, așa că, știi, dau bucuria mai departe.

Se trezi că se uită lung la buzele lui. Buzele lui roz și desăvârșite. Lui Nori îi veni să întindă mâna spre el, dar se abținu.

Întoarse privirea.

— Cred că a trecut timpul.

El îi zâmbi ironic.

— A trecut timpul acum o oră. Mă întrebam când o să observi.

— Nu am vrut să te întrerup, roși ea.

— Deci, Nori. Vrei sau nu să te măriți cu mine?

Ea se zbârli.

— Nu glumești.

— Nu glumesc, spuse el simplu.

Nori se ridică de pe scaun și își netezi fusta.

— Nu.

El dădu din cap, netulburat. Se aștepta la asta.

— Poate mâine, atunci.

Nori își duse o mână la gură și se îndepărtă.

*

Zilele se rostogoleau laolaltă. Încetase să mai numere.

Crăciunul veni și plecă, iar Nori primi trei rochii noi de la Alice, un colier de perle de la George și o felicitare confecționată manual de la fete.

Alice era ocupată și fericită; începuse să decoreze camera copilului de la etaj. Era încrezătoare că va rămâne din nou însărcinată în curând. De data aceasta, avea să fie un băiat. De data aceasta, cu siguranță avea să trăiască.

Nori era recunoscătoare că prietena sa avea atâtea treburi de făcut. Orice ar fi fost între ea și Noah, devenea tot mai greu de ascuns.

El îi oferi două drajeuri cu zahăr și o plăcintă care fu destul de bună.

Deși nu dorea să-i încurajeze sentimentele, Nori îi tricotă un fular din fir auriu.

Tricota des, ca să-și liniștească gândurile.

Făceau plimbări lungi prin zăpadă, cu capetele plecate în bătaia vântului, fără să spună nimic. Noah îi înconjura mijlocul cu brațul, iar ea încerca din răsputeri să nu se gândească la senzația de căldură pe care i-o dădea.

O făcea să se simtă în siguranță. Iar acesta era un lux pe care îl cunoscuse atât de rar.

Vorbeau adesea despre muzică, iar ea vedea cum idolatria pe care Noah i-o arăta se preschimbă încet în ceva mai profund.

Împotriva voinței sale, îi povesti totul. Îi povesti chiar și despre William. Fu singura dată când îl văzu cu adevărat furios, însă el acceptă fără tragere de inimă să nu spună nimănui.

În fiecare seară, la sfârșitul discuțiilor din fața focului, o ruga să se mărite cu el.

Nori spunea nu, el dădea din cap, și asta era tot.

Nu încercă niciodată să o sărute, deși ea își dădea seama că tânjește să o facă, după felul în care își ținea corpul foarte aproape de al ei. Mâinile lor stăteau la un centimetru distanță, privirile li se întâlneau și senzația era aceeași ca a unei mângâieri. Nori se simțea lipsită de rușine în fața lui, plină de o dorință sălbatică pe care nu o cunoscuse niciodată, la care nici măcar nu se gândise vreodată.

Știa că trebuia să pună capăt acestei situații. Nu exista niciun viitor pentru ei, absolut niciunul.

Nu avea de gând să fie târfa lui și nu putea să-i fie soție — societatea nu ar fi acceptat așa ceva, chiar dacă legea ar fi permis-o — așadar, ce mai rămânea? Cum ar fi putut să se sfârșească totul dacă nu în dezastru? Oare amantul trădător al mamei sale și William nu fuseseră un avertisment suficient?

Dacă ar fi avut minte cât i-a dat Dumnezeu unui peștișor de aur, i-ar fi spus de la obraz că nu vor fi împreună niciodată și că dacă insistă în continuare, va avea grijă să fie trimis înapoi la țară.

De fapt, hotărâse să-i spună acest lucru de foarte multe ori. Dar nu putu niciodată să o facă.

Noah îi scosese la lumină și îi hrănise nevoia secretă și rușinoasă de a fi dorită. Era îmbătată de atențiile lui; se desfăta cu pasiunea lui pentru pielea și părul ei de parcă ar fi fost un balsam pe o arsură de-o viață.

Avea momente când se vedea prin ochii lui. Și era atât de multă frumusețe acolo încât îi dădeau lacrimile.

Toată viața ei se simțise ca un elefant ce se mișca greoi printre lucruri delicate.

Însă în privirea lui sinceră, nu mai era elefantul. Era lebăda.

Zilele lor binecuvântate se apropiau de sfârșit și, cu toate că renunțaseră de mult la jocul celor „zece minute", Nori știa că, în cele din urmă, el avea să-i spună cuvintele pe care îi era groază întruna că le va auzi.

Fiindcă trebuia să-i spună nu. Iar asta i-ar fi frânt inima și Nori descoperi că nu voia deloc, deloc să facă asta.

Ținea *cu adevărat* la el. Indiferent în cât de multă negare se învăluia singură doar pentru a supraviețui, era nevoită să o recunoască.

Avea inima bună, era sincer, generos și râdea mereu. Era mai matur decât i-o arăta vârsta, dar în același timp și foarte idealist. Era o persoană minunată. Și se potrivea perfect în haosul minții ei.

Simțea pur și simplu că acolo îi e locul.

Dar Nori credea că era incapabilă de dragostea pe care o merita el. Inima îi fusese smulsă din piept la marginea unui drum întunecat.

La cumpăna dintre ani, în ajunul lui 1965, avu grijă să stea ascunsă. Alice umpluse casa cu străini bine îmbrăcați, iar Nori nu avea niciun chef ca aceștia să se holbeze la ea ca la o atracție de la circ.

Se ascunse sus, între ramurile unui copac.

Își ridicase rochia neagră și își lăsase pantofii pe pământ. Nu prea era potrivit pentru o doamnă, dar mergea.

Copaci erau pretutindeni în lume. Era extrem de recunoscătoare pentru statornicia lor.

Cineva o strigă pe nume. Se ținu bine de o ramură rezistentă înainte să privească în jos.

Era Noah; purta o haină groasă de iarnă și fularul pe care i-l dăduse ea.

Se gândi să rămână acolo unde era.

— Coboară sau urc eu după dumneata, strigă el cu un glas jucăuș. Iar eu sunt nepriceput la urcat, așa că probabil o să-mi sparg capul.

Știa că nu va urca, dar coborî oricum. Porni cu o ușurință exersată, sărind de pe o ramură pe alta până ce ateriză în fața lui cu o bufnitură.

El îi zâmbi.

— Nori.

Și numai felul în care îi rosti numele o făcu să vrea să fugă.

— Noah...

El ridică o mână.

— Mai am zece minute.

Noah o privi, iar ea își dădu seama, după lumina caldă din ochii lui, că ajunseseră în punctul acela: concluzia inevitabilă. Știa ce avea să spună și știa ce trebuie să-i spună la rândul ei.

Zgomotul dinăuntru se estompă, iar singurul sunet era vântul fosnind printre copaci și bătaia îngrozitor de puternică a inimii ei.

— Nu, șopti ea, dar chiar în clipa în care rosti cuvântul, știu că nu are cum să-l oprească.

— Sunt îndrăgostit de dumneata.

Gata. O spusese.

Nu. Te rog, nu.

Noah îi oferi un zâmbet cald. Părea trist.

— Știu că ți-ai dori să nu fiu, zise el. Și eu mi-aș dori să nu fiu. Dar sunt. Sunt îndrăgostit de dumneata, Nori, și asta nu o să se schimbe. Eram îndrăgostit de dumneata ieri. Și o să fiu îndrăgostit de dumneata și mâine.

Nu.

— Nu mă aștept să spui nimic, continuă el. Știu că ai impresia că te iubesc doar fiindcă ești frumoasă. Și ești, Nori. Dar nu de-asta te iubesc. Nu sunt un copil — nu te venerez. Te văd așa cum ești. Și știu că ești încăpățânată, că poți fi foarte nesuferită. Știu că azi vrei ceva și mâine vrei tocmai opusul. Știu că nu ai idee cine ești sau ce vrei să fii. Știu că ai impresia că viața ta s-a sfârșit fiindcă fratele dumitale s-a dus și că doar îți umpli timpul până

mori. Și știu că ai impresia că sunt doar un băiat prea orb ca să văd toate astea.

Acum chiar nu mai putea respira. Vântul se înteți și Nori simți cum se clatină.

Noah o luă de mână, iar ea fu prea șocată ca să protesteze.

— Dar știu și că ador felul în care cânți dimineața, continuă el și, deși mâna îi tremura, vocea îi era fermă. Ador felul în care buclele dumitale refuză să se așeze într-o parte în unele zile. Ador că mierea ți se pare mai bună ca diamantele. Ador cât de tandră ești cu toate făpturile Domnului. Îți ador mintea ascuțită și inima statornică. Ador... Doamne, ador totul la dumitale, Nori. Până și lucrurile pe care mi-aș dori să nu le ador. Te ador mai mult decât... orice aș fi putut visa vreodată. Și în felul ăsta știu că e adevărat ce simt pentru dumneata. Pentru că niciodată nu mi-aș fi putut imagina așa ceva. Niciodată nu mi te-aș fi putut imagina.

Îi dădu drumul la mână. Chipul lui frumos era o mască încordată. O sărută, o singură dată, iar ea simți o pornire adâncă în miezul ființei sale.

— Mărită-te cu mine, zise Noah.

Gura ei se deschise și se închise, dar nu ieși niciun sunet.

— Dacă nu mă vrei, va trebui să plec, zise el încet. Nu are sens să încerc să nu te văd. Ești totul pentru mine.

Îi mai zâmbi o dată și se duse înapoi în casă.

Nori se prăbuși la pământ și își îngropă fața în palme.

Du-te după el.

Ridică-te. Ridică-te.

Însă nu putu să o facă.

*

În dimineața următoare, Alice fu cea care o găsi stând în fața șemineului din birou, privind în gol.

— Noah își face bagajele, zise ea. Poți să-mi spui de ce?

Nori scoase un mic geamăt.

Alice se așeză lângă ea.

— Ți-a spus că te iubește, nu-i așa?

Ea încuviință. Alice o luă de mână.

— Ah, draga mea. Trebuia să fi știut.

— Dar de ce a trebuit s-o spună? izbucni ea. Pentru că acum trebuie să plece și nu *vreau* să plece.

— Dar și tu îl iubești, zise Alice, mângâindu-i părul.

Nori nu o contrazise.

— Mi-ai spus că e vai de el, spuse ea pe un ton furios. Că e sub condiția mea.

— Oh, este. Dar cred că e un om bun. Și cred că fratelui tău i-ar fi plăcut de el.

Nu exista o laudă mai mare. Nori închise ochii.

— Nu pot să fac față, zise ea cu sinceritate. Sunt incapabilă, Alice. Serios. Pot să fac față nedreptăților. Pot să fac față tragediei. Pot să fac față pierderii.

— Dar nu poți face față ideii că poate e timpul să fii fericită? zise Alice cu blândețe. Te îngrozește atât de mult încât ești dispusă să-l pierzi?

Nori își mușcă buza atât de tare că simți gustul sângelui.

— Nu știu.

— Păi, ar fi bine să-ți dai seama. A întrebat dacă pot să-l rog pe șoferul meu să-l lase la gară.

— Spune-mi ce să fac, o imploră Nori. Alice, tu știi câte ceva despre iubire. Tu știi despre bărbați. Spune-mi ce ar trebui să fac.

Alice oftă.

— Draga mea, nu pot să-ți spun ce să faci. E drumul pe care trebuie să mergi singură. Eu îl am deja pe al meu. Ești bine-venită să trăiești toată viața ca parte din al meu, dacă asta îți dorești. Însă trebuie să te întrebi cu adevărat... dacă vreo părticică din tine își dorește mai mult.

Nori scutură din cap.

— Dar dacă aleg greșit?

Alice zâmbi și o sărută pe obraz.

— Indiferent ce ai alege, șopti ea, o să te iubesc întotdeauna. Și o să fii mereu bine-venită lângă mine.

*

Nori îl aștepta la baza scărilor din spate.

El coborî, îmbrăcat cu mantoul și ținând în mână o valiză mică. Nori fu frapată de faptul că tot ce avea pe lume încăpea în valiza aceea.

O privi cu o expresie calmă.

— Te rog să te dai la o parte, spuse el, pe un ton destul de prietenos. Sunt așteptat.

Nori înghiți cu greutate.

— Te rog să nu pleci.

— De ce? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu vreau să pleci, zise ea și glasul i se stinse.

Știa ce voia Noah să audă, dar nu putea să o spună.

— Nu e destul de bine.

— Noah! strigă ea. Încerc!

— Încearcă mai mult, zise el simplu. Nu o să accept jumătate din dumneata.

Noah își înfipse tălpile în podea și întinse brațele astfel încât să nu poată trece pe lângă ea.

— Nu fi atât de încăpățânat!

— Cine vorbește, zise el, batjocoritor. M-ai ținut la distanță cu fiecare ocazie și acum îmi ordoni să rămân.

— Te rog, spuse Nori cu glas răgușit. Nu am ce ordine să dau. Te rog să nu mă părăsești.

El lăsă jos valiza și își încrucișă brațele.

— De ce aș rămâne?

Nori începu să facă gesturi largi cu mâinile, de parcă ar fi putut reda ceea ce cuvintele ei nu puteau.

— Fetele te adoră. Și acum nu te mai așteaptă nimic în Cornwall, chiar dumneata ai spus-o. Și dumneata... ei bine, dumneata...

Noah oftă.

— Dacă asta e tot ce ai de spus, Nori, am un tren de prins.

Cu multă blândețe, o împinse la o parte. Ea se întoarse să-i privească spatele și fu uimită să descopere ce imagine cunoscută era. Spatele unei persoane pe care o iubea.

Fii curajoasă.

Se năpusti spre el, înconjurându-i mijlocul cu brațele.

— Rămâi, șopti ea.

Simți cum lacrimile îi alunecă pe obraji.

— Te iubesc, Noah. Te iubesc cu tot ce a mai rămas din inima mea.

El se întoarse spre ea și îi luă fața în palme.

— Ah, dragostea mea. A fost atât de greu?

Nori își înăbuși un suspin.

— Nu pleca. Nu mă părăsi niciodată.

— Niciodată, zise el și o sărută.

Și atunci se întâmplă lucrul cel mai straniu: Nori îl crezu.

— Deci ai să te măriți sau nu cu mine?

Ea râse în timp ce Noah o ridică în brațe.

— Poate mâine.

Capitolul 18

Crizantema

Londra, Anglia
Mai 1965

Rochia fu cusută. Alice angajase o armată de croitorese care să confecționeze un model de culoarea fildeșului care amintea de un chimono, cu mâneci lungi în formă de clopot și un decolteu adânc.

Locul fu stabilit — o capelă mică, adăpostită în ruinele unui castel. Charlotte era încântată și ceru ca ea să fie cea care alege rochiile domnișoarelor de onoare, în timp ce Matilda, care abia învăța să se certe, insistă ca această sarcină să-i revină ei.

Alice dezbătea împreună cu George pe care dintre numeroasele lor case de la țară să le-o ofere însurăților. Noah urma să fie promovat în funcția de secretar privat al lui George, cu o creștere substanțială a veniturilor.

Nori se simțea recunoscătoare, dar adevărul era că nu acorda prea multă atenție niciunuia dintre aceste lucruri.

Era întruna în al nouălea cer, tot corpul îi fremăta și îi tânjea de dor. În rarele ocazii când reușea să se smulgă din brațele lui Noah, tot ce voia era să viseze.

Fericirea ei era desăvârșită.

Ei bine, aproape.

Lipsea ceva. Întotdeauna avea să lipsească ceva. Însă știa că el ar fi fost fericit să vadă asta.

Într-una din zilele acelea însorite îi povesti în sfârșit lui Noah despre jurnale.

Din cine știe ce motiv, păstrase acest secret. Pe acesta și încă un lucru — nu vorbise niciodată despre noaptea când murise Akira. Și nici nu avea de gând s-o facă vreodată.

Îl luă de mână pe Noah și îl conduse la banca de piatră de sub mesteceni. Se așezară acolo, cu crengile răsfirate deasupra capetele lor ca niște halouri protectoare.

Ultimul dintre jurnalele mamei sale, pe care nu-l terminase niciodată, îi zăcea greu în poală.

Noah o privi cu ochii săi albaștri și sinceri.

— Și de ce nu l-ai citit?

Ea flutură din mână, parcă pentru a spune că existau o grămadă de motive. Noah îi prinse mâna în aer și o sărută.

— Te temi că mama ta va vorbi despre tatăl tău? întrebă el pe un ton firesc. Sau că va vorbi despre tine?

Nori se foi, încurcată.

— Le-am citit pentru că am vrut să știu cine era. Înainte de mine. Nu am vrut niciodată să știu cine a fost după. Trebuie să existe un motiv pentru care nu pot să-mi amintesc. Poate nu trebuie să știu.

— Crezi că te-a urât? întrebă Noah cu acea directețe provincială pe care Nori o detesta și o adora atât de mult. Crezi că va spune că te-a urât?

— Nu știu.

— Păi, atunci evident că trebuie să-l citești. Haide, stau aici cu tine.

Nori îi aruncă o privire îndurerată. Nu o lăsa inima să-i spună că avea nevoie de ore în șir ca să citească un rând, de zile ca să citească un pasaj, de luni ca să citească o singură însemnare. Călătoria asta prin trecutul mamei sale era ca o urcare foarte abruptă. Întotdeauna o făcuse cu multă grijă.

Iar acum Noah îi cerea pur și simplu să citească.

El râse văzându-i expresia bosumflată.

— Haide, iubire. Nu mi-ai fi spus dacă n-ai vrea să-l citești. Mereu ai vrut să știi, dar te-ai îndoit că ai putea să suporți. După ce fratele tău...

— Te rog, nu, șopti ea printre buzele amorțite.

— Vreau doar să spun că, fără el, nu ai fi putut risca.

— Ce să risc?

— Orice, zise el și o strânse de mână.

— Of, Noah, spuse ea și îl privi în ochi.

Fu răsplătită cu zâmbetul lui fermecător.

— Dar acum sunt aici, zise el vesel. Așa că poți să-ți risipești temerile legate de trecut, iar viitorul ne aparține.

Nori scutură din cap.

— Nu pot să-l citesc cu tine aici.

— Ba sigur că poți, o tachină el. Urmează să fiu soțul tău. Nu poți să te ascunzi de mine, Nori. Chiar trebuie să încetezi cu asta.

O mustra ca un optimist pe un cinic, iar Nori știa că nu are rost să se certe cu el. În plus, nu voia să-l dezamăgească. Devenise protectoare față de sufletul lui plin de bucurie, așa cum trebuie întotdeauna să protejezi lucrurile rare și delicate.

Și Noah avea dreptate: acum Nori era gata să înfrunte orice s-ar fi aflat între paginile acelea.

— Bine, capitulă ea, ignorându-și bătăile frenetice ale inimii. Dar trebuie să te întorci cu spatele. Chiar nu pot s-o fac dacă te uiți la mine. Și s-ar putea să dureze ceva.

El îi zâmbi larg.

— O să urc în copac, îi făgădui. N-o să cobor până nu mă chemi.

— Nu poți să urci în copaci, iubire, zise ea cu blândețe.

— Am exersat, să știi. Curând o să te prind din urmă, și atunci unde o să te mai ascunzi de mine?

Se aplecă să o sărute tandru pe gură.

— Te iubesc, zise el simplu.

Lui Nori îi ardeau obrajii; simțea căldura de la claviculă până la frunte.

— Și eu te iubesc, șopti ea.

Luă jurnalul și se retrase într-un colț al grădinii, afundându-se în iarba umedă.

Apoi începu să citească.

*

13 aprilie 1939

Akira al meu e o minune.

În fiecare zi mă uit la el, apoi mă uit la toanta de maică-sa și la plicticosul de taică-său și nu-mi vine să cred că noi l-am făcut.

O să fie un copil-minune, mi-aș pune toată averea la bătaie că așa va fi. Știe deja să citească notele, deși are doar trei ani, și cântă la pian mai bine decât cântam eu când aveam de două ori vârsta lui.

Are mâini desăvârșite. Desăvârșite.

Cântă și la vioară și cred că îi place mai mult. Dar sper din tot sufletul să nu se lase de pian.

Îl învăț și franceză și își amintește propoziții întregi — în dimineața asta a recitat un poem pe care i l-am dat să-l învețe săptămâna trecută.

Și e un băiat atât de chipeș! Arată exact ca mine și deloc ca tatăl lui — slavă Domnului.

Dar e atât de serios, teribil de serios. E timid cu zâmbetele, iar când râde, își acoperă gura de parcă i-ar fi rușine. Vorbește încet și e gânditor, și cu toate că e doar un copil, judecă foarte atent înainte să facă ceva.

Asta nu o moștenește de la mine.

Trebuie să am mare grijă sau tatăl lui o să-l strice. Yasuei spune că o să-l fac să fie prea blajin, că trebuie modelat din leagăn pentru chemarea sa în viață.

Însă eu îmi doresc un copil fericit. Dumnezeu știe că sunt puține și prețioase bucuriile din viață — vreau să aibă parte de câțiva ani însoriți.

Îmi doresc totul pentru el și n-am cunoscut niciodată o durere precum cea pe care o simt când mă gândesc că, de fapt, nu am nimic ce să-i dau.

O să-l duc la țară vara asta și o să-i înmoi degețelele prețioase în apa sărată a oceanului. O să-i dau dulciuri și o să-l învăț cum să-l interpreteze pe Beethoven.

O să-i șterg încruntătura dintre sprâncene și o să-l sărut pe obraji până chicotește.

Și o să mă rog să-și amintească.

Cred că o să fie cel mai rău lucru din lume să-l privesc cum crește. Spre deosebire de alte mame,

eu nu pot avea speranțe pentru fiul meu, eu nu pot visa la ceea ce va deveni.

Eu știu ce va deveni.

Și nu găsesc nicio bucurie în asta.

*

2 mai 1939

Mama e aici.

S-a invitat singură, bineînțeles, și nu a spus nimănui că vine. Spune că va rămâne o lună întreagă. Yasuei a acceptat o delegație în străinătate doar ca s-o evite, așa că acum sunt singură cuc.

A venit cu servitorii ei fiindcă spune că în ai mei nu poate avea încredere să facă vreun lucru bine și trebuie să aibă și ei camerele lor.

Nu văd cum o să suport acest lucru. Singura ușurare e că nu a venit cu tata.

Nu am nevoie de el să se uite la mine de parcă aș fi o târfă.

M-ar fi rupt în bătaie când m-am întors de la Paris, dar mama nu l-a lăsat. A spus că nu pot să am semne pe corp înaintea nunții.

De fapt, asta e straniu la mama. E nemiloasă, dar nu e sadică. Nu îi place cruzimea, nu pricinuiește durere doar de dragul durerii, așa cum face *papa*. Și uneori, când pare extrem de afurisită, mă apără de fapt de ceva mai rău.

Dacă mă poate proteja, o face. Dar numai dacă îi sunt de folos familiei. Sau, de fapt, numai dacă îi sunt ei de folos.

*

5 iulie 1939

Încă e aici.

Doamne, ajută-mă.

Pot să-i tolerez criticile constante față de absolut tot ceea ce fac, de la felul cum îmi conduc gospodăria până la felul cum mă îmbrac, dar nu pot tolera să-l îndepărteze pe fiul meu de mine.

Patima pentru el îl copleșește pe bietul băiat. Cred că l-ar scufunda în aur și l-ar expune ca pe o icoană sfântă.

El este respectuos față de ea, e un copil foarte bine-crescut, dar pare disperat să fie salvat.

Îi vorbește de parcă ar fi un om mare, în niciun caz un copil, și îl umple de daruri de parcă așa i-ar câștiga iubirea.

Nu pot face nimic. Sunt incapabilă să-i țin piept, ca întotdeauna.

Mă întreabă când o să-i mai fac un nepot, dar nu întreabă ca o bunică iubitoare.

Întreabă ca păzitoarea unei dinastii. Dacă o să fac o fată, mă îndoiesc că se va obosi să vină încoace.

Doar de băieți are nevoie.

Nu-i spun că nu m-am mai culcat cu soțul meu de luni de zile. Nu vine în dormitorul meu. Presupun că are amante. Nu mă deranjez să întreb.

În cele din urmă vom avea nevoie de încă un fiu, dar deocamdată sunt liberă.

Acum, bine ar fi dacă mama s-ar întoarce acasă, la Kyoto.

E un miracol că orașul nu s-a făcut praf și pulbere în lipsa ei.

*

1 august 1939

Mama l-a luat pe băiatul meu.

Mi l-a luat, așa cum un șoim ia un obiect strălucitor și-l duce înapoi la cuibul său.

Abia mai pot să scriu de durere.

A insistat să-și petreacă toată luna august cu ea la Kyoto și eu nu sunt invitată. Cu toate că sunt o femeie măritată și mama moștenitorului familiei noastre, se pare că încă sunt prea mânjită ca să întinez pragul orașului ei iubit.

Yasuei încă nu s-a întors. Îi scriu și îi spun că trebuie să vină acasă de îndată și să preia controlul asupra casei sale. Mama trece cu bocancii peste noi toți.

Îi trimit acasă pe toți servitorii și le spun că o să-i chem când o să vreau să se întoarcă.

Rămân singură în casa asta imensă. Îmi aud ecoul pașilor în timp ce merg prin camere.

Dar nu pot suporta să fiu aici, captivă între zidurile casei soțului meu, într-un oraș care încă nu-mi e cămin.

Am nevoie să ies.

Trebuie să ies.

O să mă duc acolo unde merg întotdeauna când nu-mi pot suporta viața.

O să mă duc unde cântă muzica.

*

20 august 1939

Am cunoscut un american.

Am cunoscut un american la concert.

M-a atins pe umăr în timp ce ieșeam, foarte ușor, mi-a zâmbit și mi-a spus că am scăpat evantaiul pe jos. Mi-a vorbit în engleză, nu știe o boabă de japoneză, și s-a luminat la față când și-a dat seama că îl înțeleg. Spune că se simte foarte singur, că are puțini oameni cu care să vorbească.

E în armată sau în marina militară, sau ceva de genul acesta. Poartă uniformă, în orice caz. Dar de vreme ce în țara lui e pace, se află în permisie și a venit aici ca să picteze florile de cireș.

Are pielea brună ca o nucă de cocos, nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum, și ochii precum chihlimbarul. Au cea mai neobișnuită culoare, dar sunt frumoși.

Doamne, cât de frumoși sunt.

Și e înalt, foarte înalt, cu brațe puternice, pe care spune că le-a căpătat la plug. Nu știu ce e un plug — cred că e un fel de mașinărie agricolă de-a țăranilor. Are buze pline, desăvârșite.

E bărbatul cel mai chipeș pe care l-am văzut vreodată.

Dar am mai trăit asta o dată. Știu că nu e bine.

Mi-am stârpit dorința, nu am mai visat la iubire de când soțul meu mi-a pus un inel pe deget și un căpăstru în jurul gâtului.

Sunt sclava lui, iapa lui de prăsilă, nevasta lui credincioasă și ascultătoare, și asta o să fiu până o să mor.

Asta ar spune mama. Asta ar trebui să spun și eu.

Dar l-am văzut pe american de cinci ori deja, în fiecare seară din săptămâna asta. Închiriază o cămăruță oribilă în cea mai proastă zonă a orașului, dar mie nu-mi pasă. Îmi arunc o eșarfă peste cap, îmi pun ochelari de soare negri și intru în ghetou de parcă n-aș fi o verișoară a familiei regale, de parcă nu mi s-ar fi spus „mică prințesă".

E un domn. Nu încearcă niciodată să mă atingă, deși nu îmi scapă felul în care privirea lui îmi cercetează pielea de pe claviculă, de parcă nu se gândește la altceva decât cum să mă sărute acolo.

Și stăm de vorbă. Surprinzător, stăm de vorbă despre orice. Nu avem aproape nimic în comun și totuși ne înțelegem perfect unul pe altul.

Nu am putut niciodată să stau de vorbă cu cineva în felul acesta.

Băiatul meu se va întoarce acasă curând și deși sunt atât de fericită, știu că asta îl va aduce înapoi și pe soțul meu. Cu toate defectele lui, îl iubește pe fiul nostru.

Mă observă nu mai mult decât își observă mobilele, dar mă tem că o să simtă mirosul dorinței pe mine. Sunt o cățea în călduri, sigur o să-și dea seama.

E un drum periculos acesta pe care pășesc.

Ar trebui să mă întorc.

Dar nu pot.
Of, nu pot.

*

7 septembrie 1939

Se întâmplă ceva în Europa, toată lumea vorbește despre asta. Germania creează probleme, așa cum a făcut întotdeauna, iar soțul meu spune că totul se va sfârși rău și că speră că Japonia are destulă minte cât să se țină departe de încă un război. Deja suntem în război cu China și au avut loc pierderi îngrozitoare de vieți omenești în ambele tabere. Dar Împăratul a declarat că Japonia trebuie să se extindă, iar soțul meu spune că ne pândește încă un Mare Război.

Dar mie nu-mi pasă de toate astea fiindcă sunt îndrăgostită pentru prima dată. Sunt îndrăgostită de-a binelea, cu adevărat.

Am găsit pe cineva care mă face să mă simt ca și cum toată lumea ar fi a mea. Și nu am crezut niciodată că va fi un american, fiindcă mama spune că sunt oameni vulgari, dar iată că exact așa s-a întâmplat.

Îmi petrec zilele cu fiul meu, învățându-l cântece, gâdilându-l și privindu-l cum încearcă să nu râdă, ducându-l la magazinul de antichități care îmi place atât de mult.

În timpul zilei, îi sunt dedicată trup și suflet. Nimeni nu mi-ar putea pune la îndoială calitățile de mamă — el sigur nu o face. În fiecare seară

înainte de culcare îmi ia fața în palme și mă sărută pe gropițele din obraji. Spune: „Te iubesc, *maman*", într-o franceză perfectă, la fel de solemn de parcă ar ține un discurs.

Îl pun în pat pe îngerașul meu, apoi sting lumina și îl las să viseze.

Iar noaptea sunt liberă. Liberă ca o pasăre, nevăzută pe cerul întunecat.

Și apoi mă duc la el — americanul meu. Dragostea mea.

Nu simt că păcătuiesc. Știu că sună neobișnuit, de vreme ce sunt o adulteră și poate o târfă, dar sentimentul acesta este... pur. Este lucrul cel mai pur pe care l-am cunoscut vreodată.

Facem dragoste până la orele mici ale dimineții și apoi ațipesc în brațele lui până răsare soarele. Lumina e atât de nepoftită încât atunci când o văd furișându-se pe geam, îmi vine s-o smulg și s-o arunc la loc afară.

În aceste ultime clipe prețioase ne facem în șoaptă planuri pentru un viitor care nu poate exista nicicând.

El spune că trebuie să scap de soțul meu, că mă duce cu el în America. Spune că vom trăi la o fermă în mijlocul pustiului, departe de albii cărora nu le-ar conveni și de negrii care nu ar înțelege.

Spune că vom avea copii frumoși și că nu-i va păsa dacă sunt băieți sau fete. Spune că i-ar plăcea o fată la fel de mult ca un băiat și poate chiar mai mult, fiindcă ar fi la fel de frumoasă ca mine.

Și cred că aș face-o. Cred că aș renunța la servitori și la mătăsuri și la moștenirea periculoasă a

familiei Kamiza. Cred că aș bate untul și aș mulge vacile și aș număra bănuții dacă asta ar însemna să mă cuibăresc în fiecare noapte în brațele lui puternice și să-l aud rostindu-mi numele.

Îl iubesc atât de mult încât e ca o durere fizică să mă smulg din brațele lui.

Dar trebuie să mă întorc la fiul meu.

Orice s-ar întâmpla, nu pot să-l părăsesc niciodată. Nu pot să-l las niciodată cu un tată care ar avea grijă să-l facă să-și piardă pofta de viață și cu o bunică ale cărei ambiții înflăcărate l-ar distruge.

Însă zidurile casei mele impozante nu mi s-au părut niciodată atât de sufocante. Nu cred că mai pot să respir aici. Mă perpelesc ca un pește pe uscat.

Sunt atât de sfâșiată și de tulburată încât în unele zile nu pot să fac altceva decât să plâng.

Stau așezată la pian și sunt bolnavă de durere. Încerc să mă gândesc cum l-aș putea răpi pe Akira. E fiul meu, locul lui e lângă mine. Și ar fi bine-venit, dragostea mea mi-a spus că ar fi bine-venit.

Dar știu că așa ceva e imposibil.

Nu am reușit nicicând să ieșim din țară. Mi l-ar lua pe Akira și nu l-aș mai vedea niciodată.

Nu se poate face nimic. Va trebui să rămân aici, fiică, soție, mamă. Nu există cale de scăpare pentru mine. Nu a existat niciodată.

Orice libertate am avut a fost mereu o iluzie. Orice pas înainte a fost mereu de scurtă durată.

Sunt o Kamiza.

Iar în cele din urmă, toate drumurile duc spre casă.

*

16 octombrie 1939

Akira a câștigat primul lui concurs. E atât de mândru de el, dar nu o arată, în schimb spune că totul se datorează felului cum l-am instruit.

Copil scump și binecuvântat.

Tatăl lui a aruncat o privire spre trofeu când Akira l-a adus acasă, dar nu a spus altceva decât: „Bine". Eu știu că băiatul meu s-a simțit rănit. Dar — și astfel știu că e foarte dezamăgit — nu a arătat-o. Și-a luat o expresie netulburată și a urcat în camera lui fără un cuvânt.

Nu mai aștept nopțile ca să-l văd pe americanul meu și mă furișez adesea în timpul zilei. Nu ne putem întâlni în privat, desigur, dar îi spun unde voi fi și el e întotdeauna acolo.

Inventez câte o treabă imaginară și mă duc la piață și-i simt privirea pe ceafa mea.

Am renunțat la a încerca să rezist puterii pe care o are asupra mea. Știu că am devenit nesăbuită. Vin acasă mirosind a sudoare și a dragoste și a fum de țigară — iar eu nu fumez. Uneori vin acasă abia la prânz, intru pe ușa servitorilor și mă strecor în camera mea.

Dacă aș avea un soț care mă iubește, ar fi observat până acum. Din fericire, nu am.

Slujnicele mele îmi găsesc scuze, toate mă iubesc, iar soțul meu nu e un bărbat care să inspire dragoste.

Akira e prea mic ca să știe ce se petrece, dar e un băiat isteț și trebuie să am grijă.

Nu aș suporta să-i fac rău.

Trebuie să nu se îndoiască nici măcar o clipă că inima mea bate pentru el.

*

22 noiembrie 1939

Yasuei spune că e timpul să mai facem un copil, acum că Akira are aproape patru ani. Spune că trebuie să fie apropiați ca vârstă ca să poată fi un sprijin unul pentru celălalt. Habar n-am de unde știe așa ceva; are doar un frate și se urăsc reciproc.

Îi spun că nu mă simt bine, că în ultimul timp am avut probleme femeiești și că nu pot să mă culc cu el. Câștig timp.

Adevărul e că nu suport să-l las să mă atingă.

Și în orice caz, chiar e ceva în neregulă cu mine. Sunt obosită tot timpul și am o căldură ciudată în oase.

Akira se bucură că împlinește patru ani. Spune că vrea să crească mare ca să poată să mă ajute cu toate măruntele mele necazuri și să facă în așa fel încât să nu mai fiu tristă niciodată.

Îi spun că el e leacul pentru toate supărările mele și îl sărut pe obraji până ce îmi arată zâmbetul acela al său, rar și greu de surprins.

*

3 decembrie 1939

Azi e ziua cea mai rea din toată viața mea.

M-a văzut medicul și mi-a confirmat cea mai mare frică.

Sunt însărcinată.

*

9 ianuarie 1940

Mă agăț de speranță. Sau, mai sincer spus, de negare.

Îmi spun că medicul a greșit. Fiindcă nu era medicul meu obișnuit, ci un tont care nu m-ar recunoaște niciodată, și are cabinetul departe, în cealaltă parte a orașului. Poate a învățat meserie pe o alee dosnică, cine știe? Poate a greșit.

Dar n-am sângerat din octombrie. Sânii îmi sunt grei și dureroși. Pântecul îmi e sensibil și greața pune stăpânire pe mine odată cu fiecare răsărit.

Nu sunt vreo fecioară nepricepută. Sunt o femeie măritată care a făcut deja un copil.

Știu ce înseamnă asta.

Ce trebuie să hotărăsc acum este ce o să fac în privința asta.

Am auzit de lucruri păcătoase. În Paris era un secret cunoscut în rândul artistelor și cântărețelor. Toată lumea știa unde poți să te duci, unde poți să găsești medici — sau oameni care susțin că sunt medici — care să rezolve genul acesta de probleme.

Femeile tinere și frumoase erau sfătuite unde să se ducă pentru a evita să se facă de rușine pe vecie.

Dar toată lumea știa și că unele dintre fetele acelea nu se mai întorceau vreodată.

Eu nu pot s-o fac.

Nu fiindcă mi-ar fi teamă pentru viața mea, ci fiindcă acest copil e parte din bărbatul pe care-l iubesc. Și nu mă lasă inima să rănesc nicio parte din el.

Copilul acesta o să aibă pielea lui. Așa ceva nu se poate ascunde. Nu pot să-l dau drept copilul soțului meu, cum fac curvele de când e lumea. Și cred că aș face-o dacă aș putea, așa rușinos cum este, dacă în felul ăsta aș rămâne alături de fiul meu.

Dar drumul acesta mi-e închis.

Așadar, dacă trebuie să am copilul acesta, atunci nu există decât o singură alegere. Acum sunt însărcinată în trei luni, iar în curând o să mi se vadă burta, toată lumea o s-o observe. Soțul meu știe că nu am mai împărțit patul de luni de zile. Tatăl meu ar pune să fiu ucisă pentru așa ceva.

Alegerea este evidentă. De nerostit, de nesuportat, dar evidentă.

Trebuie să plec.

*

11 februarie 1940

Mi-am smuls inima din piept.

L-am sărutat pe Akira de rămas-bun și n-o să-l mai văd ani de zile de-acum înainte. Poate că

niciodată. Dacă se face mare și nu mă iartă pentru trădarea asta, n-o să-l mai văd niciodată pe fiul meu.

Copilul acesta îmi stă jos în pântece și sunt otrăvită de ura pe care o simt față de el. Acum cred că ura mea o să-l omoare, apoi sper să se întâmple așa, apoi mă urăsc pentru gândurile mele și nu pot să fac altceva decât să plâng.

James — fiindcă pot să-i rostesc numele, dat fiind că am scăpat de sub acoperișul soțului meu — James e singura mea alinare. Spune că acum nu se mai gândește să se întoarcă în armată. Mai degrabă ar fi luat în evidență ca trădător și ca laș decât să mă părăsească. Îi spun că n-ar putea fi niciodată un laș și că și eu sunt o trădătoare la rândul meu, așa că se află într-o companie selectă.

Locuim în sfârșit împreună, de parcă am fi un cuplu căsătorit și sărac, nu doi adulteri păcătoși.

Am adus cu mine cât de multe bogății am putut căra, dar și toate bijuteriile mele, așa că nu ne va lipsi nimic când se va naște copilul.

Închiriem o căsuță lângă mare, în mijlocul pustiului, departe de Tokyo. Aceasta e una dintre cele mai mici insule din Japonia, iar al nostru e cel mai mic sat de pe insulă. Abia l-am putut găsi pe hartă când căutam un loc unde să ne ascundem.

O să mă caute. E mai bine pentru noi toți dacă nu mă găsesc niciodată.

James e tandru cu mine. Mă bate ușor pe pântecul ferm și îmi spune să fiu veselă, că acest copil e o binecuvântare și că într-o bună zi, curând, o să-l am din nou alături pe fiul meu. El chiar e convins de asta. Încă mai crede că putem să-l luăm înapoi pe

băiatul meu, să ne întoarcem în America și să ducem o viață fericită după ce lucrurile se vor fi potolit.

El nu îmi cunoaște familia.

Foarte bine, fiindcă dacă ar cunoaște-o, l-ar paște moartea.

*

13 iulie 1940

Am născut o fetiță.

A fost un travaliu lung și dificil și, când s-a terminat, eram stoarsă de puteri.

Cu Akira a fost mult mai ușor. Deja fata se dovedește a fi capricioasă.

James e înnebunit după ea. Vrea să-i spunem Norine, după bunica lui, ceea ce mie mi se pare îngrozitor.

În plus, fetița e o Kamiza. Chiar dacă e doar o bastardă, și ea va avea un rol. Și ea va avea un destin legat de al meu, legat de toată familia mea blestemată. Știu asta.

Va avea un nume cum se cuvine.

O să-i dau numele de Noriko și o să-i spunem Nori.

*

2 septembrie 1940

James nu se simte bine. Slăbește prea mult și are accese de tuse care-i provoacă o durere teribilă.

Uneori scuipă firicele de sânge și sunt îngrozită că o fi luat vreo boală din cocioaba aceea murdară în care locuia.

El râde de mine și insistă că nu are nevoie de medic. Mă roagă să i-o aduc pe fetița noastră, o ridică în aer și îi spune că e cea mai frumoasă fetiță care s-a născut vreodată.

Fetița plânge mai mult decât Akira și e greu de hrănit. E micuță, nu e mare și puternică așa cum era el, iar fața îi e mereu roșie.

Are ridicol de mult păr pe care habar n-am cum o să-l îmblânzesc.

Dar are ochi minunați. Are ochii tatălui ei.

Nu e vina ei pentru ce s-a întâmplat cu Akira. Asta trebuie să-mi spun, asta o să-mi spun mereu.

Biata fetiță, nu e vina ei.

O să fac tot ce îmi stă în putință pentru ea. Deși mă îndoiesc că va fi de ajuns.

Dar îl are pe tatăl ei. El o iubește și mă iubește și pe mine și e cel mai bun dintre bărbați. Nu mai am aceeași nevoie de acest jurnal ca înainte. Nu am nevoie să țin secrete față de el. Poate că a noastră nu este o uniune cu numele, dar este o uniune a sufletelor, iar eu sunt cea mai norocoasă femeie din lume fiindcă îl am.

Poate că totul va fi bine până la urmă.

*

28 ianuarie 1941

Nu a fost bine.

A murit.

James a murit.

A încetat să mai respire în somn, fără să mă deranjeze, fără să o trezească pe fiica noastră, care doarme în coșul de lângă pat.

A murit aici, departe de casă, departe de familie.

Medicul spune că plămânii i-au cedat. Nimeni nu ar fi putut face nimic. Nu există leac pentru boala debilitantă de care suferea. Unii trăiesc, alții mor și nimeni nu știe de ce.

Dar eu știu de ce. Acesta e prețul pentru păcatul meu. Acesta e blestemul asupra familiei mele care își înfăptuiește lucrarea fatală.

Îl îngrop în tăcere pe cel care a fost dragostea vieții mele, și numai un preot e de față.

E mult mai puțin decât merită. Nu era un prinț, nu era moștenitorul niciunei dinastii, dar era un om remarcabil. Era blând. Era răbdător. Era mai bun decât voi fi eu vreodată.

Și acum e mort.

E ciudat. Încă îl iubesc. Cred că o să-l iubesc întotdeauna, cu toate că e mort și nu mai e aici să mă iubească la rândul lui.

Aș putea să mă întorc la fiul meu. E un gând îngrozitor, dar aș putea s-o fac. E prea mic ca să mă urască încă.

Nu știu dacă soțul meu m-ar primi, dar mama s-ar putea să insiste. S-ar putea să fie disperată să salveze aparențele. S-ar putea să-i ordone, așa cum le ordonă tuturor, și totul ar putea fi așa cum era înainte să mă îndrăgostesc.

Aș putea să mă întorc.

Dacă n-ar fi Nori.

Fiica lui James, fiica noastră e tot ce mi-a rămas de la el. Ultimul copil pe care-l voi avea vreodată, copilul care îmi va aminti mereu de fratele ei, de fiul pe care l-am pierdut.

Mă uit la chipul ei și cred că seamănă atât de mult cu mine.

Dar sunt hotărâtă să nu fie deloc ca mine. Eu m-am luptat cu destinul, m-am luptat cu locul meu în lume, iar acum sunt distrusă.

Fata asta, biata fată, o să aibă mai multă minte.

O s-o învăț să se supună.

O s-o protejez.

Și, dacă pot, o să încerc s-o iubesc.

Asta va fi penitența mea. Să-mi petrec o viață în obscuritate cu copilul acesta. Eu, care am ajuns atât de jos după ce m-am născut atât de sus.

Doamne, iartă-mă. Doamne, iartă-mi păcatul.

Fiindcă eu n-o voi face niciodată.

Cât voi trăi, nu mă voi ierta niciodată.

*

Nori strânse jurnalul la piept.

Era întuneric în grădină acum, iar greierii țârâiau. Suspina încet, lăsându-și lacrimile să curgă liber.

Își dorise ca mama ei să fie un monstru.

Era ușor să urăști un monstru.

Și ura era ceva ușor de simțit.

Asta, toate astea, erau ceva mult mai greu.

Fără o vorbă, Noah veni lângă ea. O luă în brațe, iar ea își îngădui să se sprijine de trupul lui cald.

Niciunul dintre ei nu vorbi multă vreme.

În cele din urmă, Noah rupse tăcerea.

— Acum simți că o cunoști? întrebă el, încet. Pe mama ta?

— Da, răspunse Nori și închise ochii.

— Și o urăști?

Dintr-odată, era iarăși în mansardă, adresându-i lui Akira exact aceeași întrebare. Strânse în pumn țesătura cămășii lui Noah ca să se smulgă din acea amintire.

— Nu, zise ea cu sinceritate. Nu o urăsc.

— O ierți? întrebă Noah, foarte blând.

Nori încercă să vorbească, dar glasul i se frânse. Nu ieși decât un suspin gâtuit.

Noah începea să învețe, fiindcă nu o mai întrebă și altă dată.

*

După câteva zile, Nori începu să-și recapete buna dispoziție. Vremea era plăcută și era imposibil să nu zâmbești. Ieșea să se joace cu Alice și cu fetele; își petrecea nopțile înconjurată de brațele lui Noah, râzând până îi dădeau lacrimile.

O povară uriașă îi fusese ridicată de pe umeri, una cu care se obișnuise atât de tare încât uitase că o poartă.

Trecutul era scris.

Viitorul abia începea, iar pentru prima dată după mulți ani, arăta îngăduitor.

Se plimba prin grădină, bucurându-se din plin de soare și inspirând parfumul caprifoiului proaspăt înflorit. Noah se întorsese la Cornwall săptămâna aceea, încercând să dea de urma frații săi.

— N-o să fiu plecat mult, iubire, promisese el, făcându-i cu ochiul. Și o să mă întorc cu inelul de logodnă.

— Nu am nevoie de inel, dragul meu.

— Prostii. A fost al mamei și vreau să fie al tău. Nu există altă femeie pe lumea asta care ar trebui să-l aibă. Mă întorc acasă curând.

Nori nu avea nicio îndoială. Teama care îi suflase în ceafă atâția ani era în sfârșit învinsă.

Era un sentiment straniu să fie atât de minunat de liberă.

Bess o găsi bucurându-se de soare sub un stejar măreț.

— *My lady,* zise ea, cu accentul ei provincial vioi, aveți o scrisoare.

Nori se ridică în coate. Nimeni nu-i scria scrisori.

— Mulțumesc, Bess.

Bess dădu din cap și se duse înapoi în casă. Nori o auzi cum strigă la Charlotte să se dea jos de pe masă.

Se sprijini cu spatele de copac și inspectă scrisoarea din poală.

Din exterior părea destul de inofensivă. Pe ea erau doar adresa și numele ei. Nu și adresa expeditorului.

Își vârî degetul mic sub sigiliu și o deschise.

Imediat simți cum sângele i se scurge vijelios din corp, de parcă cineva i-ar fi tăiat venele de la ambele încheieturi.

Fiindcă scrisoarea era în japoneză.

Privirea i se încețoșă. Simți un impuls puternic de a vărsa și abia se abținu.

Trecu multă vreme până ce putu citi scrisoarea din mâinile care-i tremurau.

Lady Noriko,

Vă informăm că onorabila dumneavoastră bunică, Lady Yuko Kamiza, a murit. Bunicul dumneavoastră, Kohei Kamiza, este de asemenea decedat; a murit în 1959.

Bunica dumneavoastră v-a lăsat moștenire toate bunurile sale pământești, precum și cele care i-au aparținut anterior fratelui dumneavoastră vitreg. Trebuie să vă întoarceți la Kyoto imediat după primirea acestei scrisori pentru a intra în posesia lor.

Dacă nu vă întoarceți, vom trimite o escortă după dumneavoastră.

Ar fi mai bine să veniți de bunăvoie.

După ce veți face ceea ce este necesar, veți fi liberă. Aveți cuvântul nostru, pe sufletele strămoșilor noștri, că nu veți păți nimic rău.

Așteptăm să vă vedem curând, la moșia din Kyoto.

Să nu uitați.

Cu stimă,

Patrimoniul Fiduciar Kamiza

Bunica ei era moartă.

Fu cuprinsă de o durere profundă, nu fiindcă ar fi simțit vreun pic de afecțiune față de acea femeie, ci fiindcă ultima persoană din lume care avea același sânge cu ea era moartă.

Mototoli scrisoarea.

Fiecare parte din ea vru s-o ignore. Nu-și dorea deloc să se întoarcă în Japonia, țara care fusese atât de haină cu ea. Voia să creadă că dacă se prefăcea că nu a primit-o

niciodată, toate astea vor dispărea. Voia să creadă că are de ales.

Dar știa că nu e așa. Va trebui să plece.

Într-o singură clipă, frica se întoarse, învăluind-o în brațele ei negre.

Ah, draga mea, o auzi șoptind. *Ți-a fost dor de mine?*

*

— Dar de ce trebuie să pleci? se bosumflă Alice. Nunta e peste trei săptămâni!

— Mă întorc până atunci, o asigură Nori.

Își aruncă niște haine în valiză, claie peste grămadă.

— Mă duc cu avionul până acolo, îmi iau banii și vin direct înapoi.

Dacă se grăbea, putea prinde ultimul zbor din ziua aceea. La clasa întâi nu era niciodată plin. Voia doar să termine cu povestea asta.

— Aș putea eu să-ți dau bani, mormăi Alice, dacă i-ai primi.

— Un singur drum și n-o să mai am nevoie de niciun bănuț de la tine vreodată, o liniști Nori. O să fiu bogată dincolo de orice închipuire. Și mai important, o să închei pentru totdeauna socotelile cu familia mea.

Dar Alice nu era convinsă.

— Și ăsta e singurul motiv pentru care te duci?

— Bineînțeles, zise Nori tăios.

Își prinse părul într-un coc. Îi crescuse din nou și abia reușea să-l îmblânzească.

— Pentru ce altceva m-aș duce?

Alice ezită.

— Nu speri la un fel de... acceptare?

— Nu fi ridicolă, pufni ea. Și în orice caz, ultima persoană care mi-ar putea-o oferi a murit. Nu sper altceva decât să-mi iau banii murdari și pătați cu sânge și să termin cu toate astea.

Prietena ei cedă.

— Ei bine, cu siguranță îi meriți.

Se îmbrățișară prelung.

— Ai grijă, zise ea cu îngrijorare. Nu-mi place să știu că te duci în cușca leilor.

Nori reuși să schițeze un zâmbet care emana o încredere pe care nu o simțea.

— Dar fii atentă acum, Alice, zise ea veselă. Și eu am devenit o leoaică. Ultima dintre toți, se pare. Așa că acum o să fiu în siguranță.

Iunie 1965

Abia când fu nevoită să stea nemișcată atâtea ore în șir i se instală cu adevărat panica în suflet. Era ciudat să audă oameni vorbindu-i limba maternă după atâta timp. Nimeni nu o recunoștea drept japoneză, se pare, cu pielea ei bronzată și părul creț; toată lumea îi vorbea în engleză.

După tot acest timp cât stătuse departe, poate că devenise cu adevărat o străină. Dura mai mult decât ar fi fost cazul să citească în japoneză și, cu toate că înțelegea, uneori ezita până găsea cuvintele potrivite.

Nori se uită în jur la afaceriștii bogați și la soțiile lor, mulți formând cupluri fericite de albi în vacanță.

Războiul se pare că fusese uitat în cele din urmă. Fiecare țară din lume se schimbase radical, devenind aproape de nerecunoscut.

Dacă ar fi fost o împătimită a pariurilor, ar fi pariat că Japonia de care se agățase cu atâta sălbăticie bunica ei dispăruse în final.

În călătoriile pe care le făcuse, văzuse cu ochii ei războiul cultural dintre vechi și nou. Tinerii umblau cu părul lung și rochii scurte, deasupra genunchilor, ținându-se de mână și sărutându-se în public, în timp ce vârstnicii le aruncau priviri îngrozite. Deși unii o scrutaseră bănuitor, cei mai mulți îi luaseră banii cu un zâmbet pe buze.

Se pare că, până la urmă, banii aduceau totul la același nivel.

Se întrebă ce s-a întâmplat cu Kyoto, orașul tradițiilor, vechea capitală.

Se întrebă dacă va fi mai blând cu ea decât fusese înainte.

Stomacul îi fremătă și bău niște apă minerală. O deranja de câteva săptămâni, dar nu era ceva neobișnuit. Întotdeauna o durea câte ceva.

Pe scaunul gol de lângă ea se afla vioara lui Akira, aflată în siguranță în cutia ei. O ducea cu sine peste tot de ani întregi, fără s-o scape vreodată din ochi, deși nu visa niciodată să cânte la ea. Nu avea de gând s-o întineze. Nu și asta. Făcuse destule.

Pus bine în poșeta ei, era ultimul jurnal al mamei sale, legat cu panglica albă. Nori purta la gât perlele bunicii, reci și grele. Și cu toate că nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl ei, în pălărie își înfipsese o crenguță de corn cu flori albe. Era floarea statului Virginia, locul pe care el îl părăsise ca să vină în Japonia, unde ea se născuse și el murise.

Atât îi rămăsese de la familia pe care ar fi putut să o aibă, într-o lume mai bună decât aceasta. Așa ținea stafiile lor lângă ea.

Se cufundă într-un somn agitat.

O visă pe femeia fără chip strigând-o pe nume, visă cioburi scânteietoare pătate cu sânge nevinovat, foc, zăpadă și lumină.

Când se trezi, avea lacrimi pe față. Avionul aterizase. Pe fereastră, vedea fluturând drapelul japonez.

Prin urmare, așteptă să o simtă — acea familiaritate blândă care nu putea veni decât din întoarcerea la cuib. Șuvoiul de căldură.

Însă nu simți nimic.

Când își încărcă lucrurile în taxi și îi dădu șoferului adresa, acesta îi aruncă o privire uluită în oglinda retrovizoare.

— Dar aceea e moșia Kamiza.

Nori își dădu părul pe spate ca să-și dezvăluie forma feței, fața mamei sale.

— *Hai. Shitteimasu.* Vă rog să mă duceți acolo.

— Nu e deschisă pentru turiști, îi spuse el, pe un ton amabil. Dacă vreți să vedeți unul dintre palatele vechi, pot să vă duc altundeva, domnișoară.

Nori îi întâlni privirea.

— Domnule. Știu foarte bine ce este. Am venit invitată.

Ochii șoferului se fixară asupra ei, uitându-se cu adevărat la ea pentru prima dată. O scânteie de recunoaștere îi lumină chipul.

— Sunteți de aici?

Sună mai degrabă a afirmație decât a întrebare.

— Da, zise Nori încet.

El îi zâmbi și nu mai spuse nimic. Acesta era un lucru care îi plăcuse întotdeauna la poporul ei. Știau când să tacă.

Se uită pe geam și privi cum Kyoto trece pe lângă ea. Îi veni în minte că nu mai văzuse niciodată orașul cu adevărat. Atât de multe lucruri îi fuseseră ascunse.

Așa că privi, cu o fascinație pe care nu o mai simțise de multă vreme.

Văzu străzile pitorești pavate cu piatră cubică, templele mărețe, copacii colorați în verde-intens, violet nobil și roșu-stacojiu. Văzu fecioare *miko* de la temple, în veșmintele lor caracteristice, și copii care alergau împreună, îmbrăcați în salopete.

Văzu luminile puternice ale panourilor publicitare și pâlpâitul lumânărilor aprinse la altare improvizate, cu rugăciuni scrise pe hârtii atârnate deasupra lor. Văzu tonete cu mâncare și restaurante sofisticate, câini vagabonzi și cai trecând unii pe lângă ceilalți pe stradă.

Și văzu apa.

Deschise geamul și simți de îndată mirosul sărat.

Nori își dădu seama acum că n-avea nevoie să se întrebe care tabără din războiul cultural obținuse victoria în orașul ei.

Kyoto era Kyoto.

Mașina trase pe marginea drumului și se opri.

Înainte să apuce să se piardă cu firea, Nori coborî din mașină.

Casa era exact la fel. Nu părea corect. După tot ce se întâmplase, nu părea corect să fi putut rămâne neatinsă.

Simți răsuflarea fricii în ceafă. N-avea decât un singur lucru de făcut.

Îi dădu șoferului banii și își luă puținele bagaje din mâinile lui.

— *Arigatou.*

Bărbatul făcu o plecăciune adâncă în fața ei.

— Ați fost plecată multă vreme, *my lady*?

My lady.

Nori reuși să schițeze un zâmbet, dar știa că ochii îi sunt triști.

— Da. Am fost.

Taximetristul mai făcu o plecăciune.

— Ei bine. *Okaerinasaimase.* Bun venit acasă.

*

Acesta era începutul ei.

Nori stătea în umbra casei impunătoare, cu picioarele înfipte în pământ.

Absolut nimic nu se schimbase la locul acesta. Însă ea da. Nu se uita peste umăr; nu exista vreo lumină nemiloasă care s-o țină pe loc.

Fii curajoasă.

Acum nu mai erau decât stafii aici.

Porțile fuseseră lăsate deschise. Urcă pe alee, ținându-și capul sus ca un soldat.

Abia când ridică mâna să bată în ușa din față o lovi un val de greață, atât de puternic încât nu putu fi ignorat. Se întoarse într-o parte, se încovoie și vărsă.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar și le reținu imediat. Își scoase batista din buzunar și se șterse la gură.

Capul i se învârtea, dar se forță să stea dreaptă.

Așa cum învățase cu atâta timp în urmă, își adună ultimele puteri în jurul ei ca pe o pelerină.

Și apoi bătu la ușă.

Într-o clipă, ușa se deschise larg. În prag era o femeie plinuță, la vreo patruzeci și ceva de ani, cu șuvițe cărunte în părul negru. Uniforma ei de slujnică avea o pată de gem pe șorț.

— Doamne sfinte, șopti ea.

Nu aveai cum s-o confunzi.

— Mă bucur să te văd, Akiko-san.

Akiko își desfăcu larg brațele, iar Nori se prăbuși în îmbrățișarea ei. Rămaseră așa, tremurând, multă vreme.

— Îmi pare atât de rău, suspină slujnica. Îmi pare *atât de rău*, domnișoară.

Nori scutură din cap. Nu era nimic ce ar fi putut face Akiko. În lumea asta, erau oameni care aveau putere și oameni care nu aveau.

— Nu te învinovățesc, spuse ea simplu.

Akiko o trase înăuntru de amândouă mâinile, strigând la cineva să-i cheme pe domni și să aducă răcoritoare.

Înainte ca Nori să poată spune ceva, cineva îi luase lucrurile și se dusese cu ele sus, pe scări.

Akiko o conduse la un scaun și îngenunche la picioarele ei.

— Doamne sfinte! exclamă din nou. Lăsați-mă să mă uit la dumneavoastră. Ce frumoasă sunteți! Bucățică ruptă din mama dumneavoastră.

Nori înclină capul.

— Ești foarte amabilă.

Chipul lui Akiko era brăzdat de lacrimi.

— Mă bucur atât de mult să vă văd. În viață și bine, sănătoasă. Slavă Domnului.

Nori zâmbi și nu spuse nimic.

Akiko o apucă de mâini.

— Mi-aș dori să fi putut...

— Știu, Akiko-san.

— M-am rugat pentru dumneavoastră, șopti ea. În fiecare noapte m-am rugat... și apoi am auzit că tânărul stăpân a...

— Da, o întrerupse brusc Nori.

Nu putea să-i audă numele. Era singurul lucru pe care chiar nu-l putea îndura.

Akiko tăcu. Știa asta.

— Și acum am o fiică, zise ea, ștergându-și fața cu șorțul pătat. Are doisprezece ani. O cheamă Midori.

Verde.

Nori izbuti să râdă puțin.

— Ce frumos. Mă bucur tare mult pentru dumneata.

Akiko întinse mâna să-și lipească palma de obrazul lui Nori.

— Îi povestesc despre dumneavoastră, șopti ea. Îi povestesc tot timpul.

Nori își mușcă buza. După toți acești ani, în fața lui Akiko se simțea din nou ca o fetiță pierdută.

— Mulțumesc.

Se auzi agitație în cealaltă cameră, iar Akiko sări în picioare.

— Iar aceștia sunt verii dumneavoastră de gradul al treilea, zise ea iute, cu o voce joasă. Vă vor explica totul. Eu o să fiu afară.

Privirea lui Nori probabil o trădă, așa că Akiko se retrase în schimb în colț, tăcută, dar prezentă.

Nori se ridică în picioare. Doi domni, amândoi în costume închise la culoare, intrară în salon și se înclinară.

Gestul lor avea un aer batjocoritor care nu-i plăcea.

— Noriko-sama, zise primul, care avea o cicatrice în formă de L pe mâna dreaptă. Îmi face o deosebită plăcere să vă întâmpin în orașul dumneavoastră strămoșesc. Eu sunt Hideki. Iar acesta e Hideo.

Arătă spre bărbatul de lângă el, care zâmbi, dar nu vorbi.

— Dumneavoastră mi-ați scris scrisoarea, zise Nori, ignorând politețurile. Nu-i așa?

— Într-adevăr, răspunse Hideki, mieros. Și aș putea să spun că suntem încântați că ați ales să veniți atât de prompt.

Nori își încleștă pumnii la spate.

— Nu era nevoie de amenințările dumneavoastră voalate, zise ea, fără nicio inflexiune în glas. Acum, vă rog să-mi dați ce trebuie să semnez. Chiar trebuie să mă întorc curând.

Hideki înclină capul.

— Nu am avut intenția să vă amenințe, *my lady*, bineînțeles. Bunica dumneavoastră a lăsat instrucțiuni clare să fiți tratată cu tot respectul cuvenit.

— Atunci dați-mi ce am cerut, vă rog.

Bărbatul schimbă o privire confuză cu tovarășul său.

— Ni s-a spus că sunteți o timidă și o bâlbâită.

Nori se îndreptă din spate cât era de înaltă.

— Eram. Acum, actele, vă rog.

Amândoi făcură o plecăciune simultan.

— Trebuie să ne iertați încă o dată, mică prințesă.

Ea simți adierea unui vânt rece.

— De ce? întrebă printre buzele amorțite.

— Bunica dumneavoastră ne-a dat instrucțiuni stricte. Nu a fost intenția noastră să vă înșelăm. Vă rog să țineți cont că nu ne face nicio plăcere.

În urechi auzi un zbârnâit ascuțit. Tavanul și podeaua își schimbară locurile între ele preț de cinci secunde întregi.

— Despre ce vorbiți?

— Bunica dumneavoastră o să vă explice totul.

Chipurile din jurul ei începură să se estompeze laolaltă ca o pictură grotescă în acuarelă.

— Bunica mea e moartă, șopti ea.

— Vai, nu, *my lady*. E la etaj, vă așteaptă.

Atunci Nori o simți. Frica bolnavă care îi spunea că, într-adevăr, se întorsese acolo unde-i era locul. Aceasta era adevărata ei întoarcere acasă.

Încă o dată, era prinsă în plasa păianjenului.

*

AKIKO

E îngrozită, așa cum știam că va fi. Eu m-am opus vehement planului de a o înșela, dar ce gândesc eu nu a schimbat niciodată nimic.

O conduc într-una dintre camerele de oaspeți și mă așez lângă ea în timp ce își vine în fire. Pe măsură ce începe să se liniștească, arată mai degrabă furioasă, iar eu zâmbesc gândindu-mă la firea ei sfidătoare.

Dă să mă întrebe ceva, dar apoi gura i se schimonosește și se apleacă peste marginea patului și vomită în coșul de gunoi.

Îi aduc un prosop umed cu care să se curețe și mă încrunt.

— Lăsați-mă să chem un medic.

— Sunt bine. Mi s-a făcut greață în avionul ăla nenorocit.

Mă uit mai bine la ea. Are fața roșie și mâinile îi tremură. Ceva îmi spune că nu e bine.

— Chem un medic, hotărăsc eu.

Începe iar să protesteze, dar apoi zâmbește trist și oftează.

Când sosește medicul, îi răspunde la întrebări cu minime obiecții. După ce termină cu ea, medicul îmi

face un semn cu degetul încovoiat și ne retragem în pragul ușii.

— O să fie bine, zice el, ștergându-și fața transpirată. Dar trebuie să recomand să evite orice stres inutil. Nu e înțelept în starea ei.

— Stare? întreb și îl privesc nedumerită.

Se încruntă la mine.

— Păi, da. Doamna este însărcinată.

Scot un țipăt, acoperindu-mi prea târziu gura cu mâneca.

— Așa ceva e imposibil, zic eu cu fermitate.

Dar apoi îmi aduc aminte că nu mai e un copil, ci o femeie de douăzeci și patru de ani care a fost departe de mine mai bine de un deceniu. Nu știu nimic despre viața ei de acum.

Doctorul mă privește de parcă aș fi o țărancă.

— Îmi dau seama după mai multe lucruri, zice el cu infatuare. Aș estima că e în vreo trei sau patru luni. Aș avea nevoie de analizele de sânge ca să fiu convins de evoluție. Dar o singură privire mi-a spus că e însărcinată. Mi-aș pune casa rămășag că așa e.

O privesc pe domnișoară, făcându-i semn să plece slujnicei care încearcă s-o convingă să bea niște ceai. O privire spre chipul ei îmi arată că nu știe.

Doctorul îmi urmărește privirea.

— Oh, spune el. E necăsătorită?

Vorbește pe un ton plin de de superioritate și instantaneu sar în apărarea fetei pe care n-am putut-o proteja niciodată.

— Nu-i treaba dumitale și o să-ți tii limba în casa asta, șuier eu, sau am să stau de vorbă cu stăpâna despre dumneata.

El înclină capul.

— N-am vrut să jignesc. Îi pot da eu vestea, dacă doriți.

Nici nu mă gândesc.

— Am eu grijă de dumneaei. Poți pleca. Să nu spui nimic despre asta.

Iese din cameră, iar eu trimit pe toată lumea afară din încăpere și din hol, inclusiv pe vulturul acela de Hideki, cu ochii lui ca niște mărgele, lipsiți de suflet.

Îi netezesc părul domnișoarei, dându-l la o parte de pe fața ei obosită.

— Veniți, vă pregătesc o baie fierbinte.

O conduc în baie și umplu cada mare cu apă aburindă, așa cum obișnuiam să fac. O dezbrac până la piele și îi pieptăn părul, ca pe vremuri.

Îi observ sânii plini și abdomenul ușor bombat și știu că spusele doctorului sunt adevărate. Privirea îmi e atrasă de o cicatrice cu margini zimțate, chiar deasupra inimii. Am destulă minte cât să nu întreb cum a căpătat-o.

O spăl pe spate și îmi frământ mintea, întrebându-mă cum să-i dau vestea acestei făpturi blânde care a suferit deja atât de mult.

— Spuneți-mi despre viața dumneavoastră, zic eu, iar ea zâmbește.

Vorbește ore în șir, până ce apa se răcește. Vorbește despre lucrurile crude cu grație; alungă insuportabilul cu un zâmbet aspru. Vocea i se frânge când îmi povestește despre Akira-sama, dar nu plânge. Cred că singurul fel în care a supraviețuit acelei pierderi a fost să-și taie o bucată din inimă.

Akira-sama a fost totul pentru ea.

Când ajunge la partea despre viața ei de acum, văd cum fața i se luminează de bucurie.

— Și iubitul dumneavoastră, băiatul acesta... urmează să vă fie soț?

— De îndată ce mă întorc la Londra.

Mi se face rău când mă gândesc la ce trebuie să-i spun.

— Și dacă nu v-ați întoarce?

Îmi aruncă o privire nedumerită.

— De ce să nu mă întorc?

— Bunica dumneavoastră...

— E pe moarte, mă întrerupe ea. Da, mi-au spus. M-a chemat din partea cealaltă a lumii ca să-și absolve de păcate sufletul bătrân.

Îmi mușc limba, așa cum am făcut de-atâtea ori înainte. Nu e în căderea mea.

Un singur lucru trebuie să-i spun acum.

— Domnișoară... v-ați mai simțit rău?

Ridică din umeri.

— Mi-a fost și mai rău.

— Da. Dar ați fost...

Ați fost însărcinată? Sunt o proastă.

Se întoarce cu fața spre mine, iar în ochii chihlimbarii i se citește spaima.

— Ce este?

— Draga mea fată...

— Spune-mi iute, îmi cere ea, și îmi amintesc că e obișnuită cu veștile proaste și că nu are sens să mă lungesc.

— Sunteți însărcinată, zic eu, cât de blând pot.

— Nu sunt, clipește spre mine.

— Ba da, draga mea. Ascultați-vă corpul și veți ști. Nu ați sângerat de ceva vreme, așa-i?

Nori-sama se ridică din cadă, stropind cu apă peste tot. Pornește spre ușă, acoperindu-se în grabă cu un prosop.

— Greșești, să știi. Eu nu vreau copii. Niciodată.

De ce nu mă surprinde ce aud? După viața pe care a avut-o, probabil că acesta e coșmarul ei.

Se așază pe pat și reușesc s-o conving să îmbrace un halat de mătase. Ochii îi sunt goi; părul i se lipește de față, desfăcut în șuvițe ude.

O mângâi pe obrajii reci.

— O să fie bine, îi promit eu.

Nori-sama închide ochii.

— Nu pot să mă ocup de asta, Akiko-san. Nu acum. Nu când trebuie să o înfrunt.

Arată atât de tânără, dar pare atât de obosită după felul în care vorbește.

Îmi dau seama că are nevoie de toată hotărârea de care e în stare ca să reziste. Aceasta e ultima picătură. O va accepta mai târziu. Însă chiar acum, negarea e o necesitate.

Iar când va alege să simtă, eu voi fi aici.

— Atunci o să mergeți la ea? Pentru bani?

Râde și e un râs plin de amărăciune.

— Nu. Nu pentru bani.

Ridică ochii spre mine de parcă aș putea s-o ajut.

— Vrei să mă îmbraci? întreabă timid, iar eu mă gândesc cât de dragă îmi e fata asta.

Măcar atât pot să fac. Pot să-i aranjez părul și s-o înfășor într-un chimono scump de mătase; pot să-i pun bijuterii la urechi și machiaj pe față.

Pot s-o fac să strălucească precum argintul lustruit.

— Da, domnișoară. Pot să fac asta.

Stă ca o păpușă în timp ce îi perii și îi împletesc părul lung. Scot trei chimonouri, iar ea îl alege pe cel bleumarin, brodat cu stele aurii.

O dau cu puțin roșu în obraji, ca să încerc să-i acopăr paloarea pielii.

În păr îi pun o clamă simplă cu diamante.

— Gata, zic eu încet. Arătați minunat.

Zâmbește de parcă nu mă crede și mă bate ușor pe mână.

— Unde e Obaasama?

— E în pat, domnișoară. E foarte bolnavă, să știți. Medicii nu cred că va mai prinde sfârșitul lunii.

Nori-sama se ridică de pe scaun.

— Înțeleg. Atunci mă duc să o văd.

— Ne-a anunțat că va trimite după dumneavoastră.

Ridică din umeri.

— O s-o văd acum sau n-o mai văd deloc.

— Pot să vă conduc...

— Nu e necesar, Akiko-san.

Iar apoi iese din cameră, fără să se uite în urmă. Îmi aduc aminte de fetița care se agăța de mâna mea și își ascundea fața în fustele mele. Avea un zâmbet care cerșea iubire.

Cred că fetița aceea a dispărut pentru totdeauna, sfâșiată fără milă în bucăți de oamenii care trebuiau să aibă grijă de ea.

Inclusiv de mine.

*

Nu fu greu să găsească dormitorul principal.

Nori se apropie de ușile duble, pe care era gravată silueta unui dragon de aur, situate în capătul îndepărtat al holului.

Nu ai trăit niciodată o înfrângere după care să nu te fi ridicat, își spuse ea. *Nu te teme de o bătrână pe patul de moarte. Acum ea e slabă și tu ești puternică.*

Deschise ușile și intră în încăpere.

Primul lucru care o izbi fu mirosul. În cameră era un miros dulceag și grețos, de petale uscate de trandafir și ulei de mentă. Îi înțepa nările, iar dincolo de dulceață simțea altceva: duhoarea de carne stricată, de ceva stătut. Mirosea a carne putredă.

Semn că moartea se apropia.

În cameră era întuneric; cineva trăsese draperiile groase de catifea peste ferestre, iar singura lumină venea de la o veioză mică așezată la capul patului. Chiar și așa, în întuneric, Nori remarcă tablourile în ulei de pe pereți, vaza cu crizanteme de pe biroul din lemn de mahon, pe care erau împrăștiate tot soiul de hârtii, lucrul de mână aruncat neglijent pe cuvertura de la picioarele patului. Două săbii în teci pictate cu dragoni atârnau încrucișate pe perete, deasupra patului.

Făcu un pas timid spre patul cel mare, care era protejat de draperii grele de culoare albă. Preț de o clipă absurdă, se gândi că totul e o glumă, că patul va fi gol și va ieși din cameră și o va găsi pe Akiko râzând, cu o valiză plină cu bani, și se va putea întoarce la Londra și la noua ei viață simplă și fericită.

Dar apoi mai făcu un pas înainte și se auzi un foșnet ușor, iar atunci Nori o văzu: Yuko Kamiza. Bunica ei.

Era pe jumătate ascunsă în întuneric, dar Nori își dădu seama îndată că nu e nicio glumă, că își trăiește într-adevăr ultimele ore. Cea pe care și-o amintea era neobișnuit de înaltă pentru o femeie, cu un păr atât de lung încât aproape atingea podeaua și ochi de un gri-strălucitor cărora nu le scăpa nimic. Aceasta nu era femeia aceea. Arăta atât de... mică.

Yuko avea cuvertura de pluș trasă până la piept; Nori abia zărea chimonoul verde-închis pe care-l purta. Stătea sprijinită pe un morman de perne de mătase, iar părul ei, odinioară superb, era alb și sfărâmicios precum creta. Însă era frumos împletit și lăsat să cadă peste umărul ei drept.

Nori mai făcu un pas înainte, iar ochii lui Yuko se deschiseră brusc, ca ai unui dragon alertat de prezența unui intrus în bârlogul său.

Nori își feri capul și, înainte să se poată opri, făcu o plecăciune adâncă. Până să-și dea seama ce a făcut, era prea târziu. Simțea cum îi arde fața.

Încet, se ridică să întâlnească privirea gânditoare a bunicii ei.

— Obaasama, zise ea încet.

Gata. Vorbise. Nu se mai putea preface că totul e un vis febril, unul dintre nenumăratele astfel de vise pe care le avusese până atunci.

Stafia se aplecă înainte în pat.

— Noriko-san, hârâi ea cu o voce străină.

Nori înclină capul în semn de răspuns, dar nu zise nimic.

Yuko miji ochii la ea și îi făcu semn cu un deget lung să se apropie.

— Vino încoace, zise ea. Lasă-mă să te văd.

Nori se duse fără tragere de inimă, având grijă să țină umerii drepți. Se opri la o oarecare distanță de pat, iar Nori văzu cum buzele bunicii sale se ridică într-un zâmbet crispat.

Încovoie din nou degetul.

— Mai aproape. Sunt o femeie bătrână, nepoată.

Nori nu luă în seamă familiaritatea cu care îi vorbise, însă se apropie mai mult de capul patului, iar acum se putea uita mai bine la chipul bunicii sale.

Pielea îi părea ca de *papier mâché* întinsă peste un craniu, atât de subțire încât i se vedea fiecare vinișoară. Însă ochii ei erau la fel, iar Nori simți un fior pe șira spinării.

Ochii aceia cenușii o examinară din cap până în picioare de câteva ori. Și apoi, în sfârșit, Yuko vorbi.

— Ești o frumusețe adevărată, zise ea în cele din urmă. Chiar ești. Întotdeauna am știut că așa vei fi.

Nori rămase ca trăsnită.

Yuko vorbise fără vreo urmă de ironie, de parcă s-ar fi văzut doar cu o zi în urmă și s-ar fi despărțit în cei mai buni termeni.

De parcă nu m-ar fi pus să mă aplec peste un scaun și nu m-ar fi plesnit peste fundul gol cu o lingură de lemn pentru cine știe ce faptă rea imaginară; de parcă nu mi-ar fi albit pielea și nu și-ar fi bătut joc de părul meu; de parcă nu m-ar fi făcut să mă simt ca un căpcăun îngrozitor, nedemn să vadă lumina zilei. De parcă nu m-ar fi vândut ca pe o târfă și apoi n-ar fi încercat să mă trimită departe. De parcă n-ar fi furat trupul fratelui meu înainte ca... înainte ca eu să pot măcar...

Își mușcă buza atât de tare încât simți gustul sângelui.

— De-asta m-ați chemat de la capătul lumii? zise ea cu amărăciune. Ca să dovediți că ați avut dreptate?

Stafia zâmbi silit.

— Nu. Te-am chemat aici fiindcă sunt pe moarte.

Făcu o pauză, evident așteptând ca Nori să spună ceva. Când nu primi niciun răspuns, râse, iar râsul i se stinse într-un acces de tuse. Își duse o batistă la gură și aceasta rămase pătată de sânge negru.

— Te-ai schimbat, zise ea, iar Nori ar fi putut să jure că părea amuzată. Ți-ai pierdut timiditatea.

Nori închise ochii o clipă. Știa că încă exprimau prea multă sinceritate.

— Am pierdut multe lucruri.

— Cât despre exil... trebuie să înțelegi, desigur. Eram supărată. Eram supărată, și pe bună dreptate.

Nori o privi fără nicio expresie. Nu era nimic de zis. Nu putea exista vreodată iertare, în primul rând fiindcă Yuko nici măcar nu-și ceruse iertare cu adevărat. Și nici nu avea să o facă. Părea să fie un lucru de la sine înțeles în familia asta că Nori era singura persoană care trebuia să aibă regrete.

Alese să alunge gândul ăsta.

Yuko căpătă un aer sumbru și își tamponă gura cu partea curată a batistei.

— Mi-a părut tare rău, zise ea. Tare rău să-l pierd pe Akira-san.

Nori scrâșni din dinți.

— Să nu îndrăzniți, șopti ea, simțind cum furia îi crește în intensitate ca un vânt de furtună. Să nu îndrăzniți să-i rostiți numele.

— L-am iubit, protestă Yuko. Era băiatul meu deosebit.

— N-ați știut mai nimic despre el. Nu l-ați *văzut* niciodată, pentru dumneavoastră era doar un obiect!

— L-am cunoscut, clocoti Yuko de mânie. L-am cunoscut, neobrăzată ce ești. A fost al meu, la urma urmei.

Nori se năpusti asupra stâlpului patului, apucându-l cu mâini tremurânde.

— *NU A FOST AL TĂU!*

— Cum îndrăznești..., zise bunica ei, șocată.

Lui Nori nu-i mai păsa deloc. Ani în șir, fusese o trădare să se gândească măcar la Akira. Evitase asta cu fiecare fibră a ființei sale. Însă acum își îngădui să ridice stavila. Șuvoiul o izbi cu toată puterea și abia se mai putea ține pe picioare.

— Culoarea lui preferată era albastru. Compozitorul lui preferat era Beethoven. Nu mânca nimic fără *wasabi*. Iubea căldura mai mult decât frigul. Orchestra lui preferată era Filarmonica din Berlin. Bea cafeaua fără lapte. Nu i-au plăcut niciodată grădinile până să mă cunoască pe mine. Și te ura, te *ura* din tot sufletul.

Yuko rămase tăcută în fața acestui asalt, murmurând din buze.

— Ai fi atât de crudă cu o femeie pe moarte? icni ea. Mi-ai spune asemenea minciuni otrăvitoare?

Nori nu mai spuse nimic, fiindcă nu mai putea vorbi. Își simțea inima bubuindu-i în piept și tremura de indignare.

Proastă ce ești. Nu s-a schimbat. Nu se va schimba niciodată. Felul în care vede lumea e săpat în piatră.

— Ei bine, acum e mort, zise Nori rece, iar cuvintele o străpunseră dureros. Așa că nu contează. E mort, iar ceea ce a fost și ceea ce ar fi putut să fie au murit odată cu el.

Bunica ei își îngustă ochii.

— L-ai iubit, zise ea, și fu limpede că acum își dădea seama de asta pentru prima oară. Chiar l-ai iubit.

Nori nu catadicsi să răspundă.

Yuko scoase un șuierat teribil.

— Am crezut că dacă îl las să se amuze cu tine o vreme, să-și cânte muzica, o să se întoarcă acasă în cele din urmă. Am crezut...

Nori o întrerupse.

— Spune-mi de ce m-ai chemat aici, zise ea cu asprime. Gata cu jocurile. Dacă vrei să mă omori, fă-o și gata.

Yuko se sprijini cu spatele de perne, epuizată.

— Am o propunere pentru tine.

— Da. Dorești să-mi lași moșia. Presupun că e puțin mai tolerabil decât s-o vezi încăputã pe mâna statului și împărțită.

Bunica ei dădu să vorbească, dar se opri. Tuși, iar de data asta se încovoie și începu să tremure ca o femeie posedată.

Nori se uită prin cameră după apă și apoi se întoarse către ușă, gândindu-se să cheme pe cineva, dar mâna lui Yuko țâșni și o apucă de mânecă.

Nori se holbă la bunica ei, absolut șocată.

— Nu, icni bătrâna, cu un glas jalnic. Nu pleca.

Nori se întoarse către ea și așteptă să i se potolească tusea. Apoi făcu un pas în spate.

— Ar trebui să te odihnești, zise ea încet, și își detestă nota de compătimire din glas.

— Mă așteaptă o odihnă lungă, zise Yuko sumbru. Am destul timp pentru așa ceva. Trebuie să te pregătesc.

Nori ciuli urechile.

— Poftim?

Bunica ei părea uluită că Nori nu înțelege.

— Ești moștenitoarea mea.

Acum inima lui Nori bătea cu putere.

— Tot ce trebuie să fac e să semnez niște acte pentru bani.

Yuko își dădu ochii peste cap.

— Nu vorbesc de bani, fato, se răsti ea. Îți las totul, nu înțelegi? Titlurile, afacerile familiei, pământurile. Asta înseamnă că trebuie să rămâi aici. Trebuie să locuiești aici și să trăiești așa cum am trăit eu.

— Poftim? întrebă Nori, nevenindu-i să creadă. Poftim?

— Și trebuie să te măriți. Imediat, de îndată ce este posibil — câți ani ai? Douăzeci și patru, aproape douăzeci și cinci? În orice caz, trebuie să te măriți. Ai niște veri îndepărtați care vor fi potriviți. O să-ți arăt fotografii. Poți să-l alegi pe cel care îți place cel mai mult.

Dădu aprobator din cap, de parcă era mulțumită de generozitatea ei.

— Mamei tale nu i-am îngăduit niciodată libertatea asta.

Nori o privi într-o tăcere stupefiată. Gândurile ei se învârteau precum rotițele grele ale unui ceasornic foarte vechi. Apoi, în cele din urmă, înțelese.

— În niciun caz, spuse ea.

Yuko plesni din limbă.

— Sigur că da.

— Nu.

Stafia își îngustă ochii.

— Ai fost mereu un copil atât de ascultător.

Nori simți cum tâmplele încep să-i zvâcnească.

— Nu mai sunt un copil. Și nu îmi dai ordine.

Yuko o privi șocată. Era clar că nu era pregătită pentru o înfruntare.

— Îți ofer totul, zise ea, împungând cu degetul în direcția lui Nori. Mai mult decât ai fi putut îndrăzni să speri vreodată. Nu îți va lipsi nimic cât vei trăi. Vei avea tot ce îți trebuie, pentru totdeauna.

Nori se retrase, gata de atac.

— Nu am nevoie de nimic de la tine. Tu ai nevoie de ceva de la mine.

— Dar...

— Eu am viața mea, se răsti ea. Nu că te-ai fi obosit vreodată să întrebi. Am un bărbat care mă iubește.

Se simți ca un copil, insistând că o iubește cineva. Dar era ceva de care bunica ei nu o considerase niciodată demnă.

— Un băiat, vrei să spui, zise Yuko batjocoritor. Știu de profesorul de muzică. Mi-e rușine pentru tine, de vreme ce e limpede că tu n-ai destulă minte cât să-ți fie rușine de tine. Știu totul, fato. Să nu crezi că ai putut să te ascunzi de ochii mei. Nicio clipă. Peste tot unde te-ai dus, am stat cu ochii pe tine.

Clocotind de furie, Nori își izbi genunchii unul de altul, dar își ținu gura. Discuția se lungise deja prea mult.

— Răspunsul meu e nu, zise ea, cu toată demnitatea pe care și-o putu aduna. Gata.

— Îți ofer un destin.

— Nu-l vreau.

Yuko oftă.

— Pe de altă parte, nu al tău trebuia să fie, nu-i așa? Trebuia să fie al lui Akira-san. Iar acum mă duc în mormânt știind ce s-a întâmplat cu el. Știind că am aflat prea târziu ca să-l opresc.

Nori îngheță. Lumea din jurul ei se opri cu un scrâșnet.

— Despre ce vorbești?

Yuko îi aruncă un zâmbet plin de îngâmfare.

— Ei, haide. Trebuie să fi bănuit.

Nu. Nu bănuise nimic.

— A fost un accident, zise Nori, iar vocea i se stinse.

Calmul îi dispăruse.

— N-ai fi putut să-l oprești. A fost voia lui Dumnezeu.

— Oh, fată dragă. N-ai fost deloc atentă?

În cameră se făcu frig.

— Nu i-ai fi făcut rău, zise Nori sfidător, bazându-se pe singurul lucru de care era convinsă. Niciodată.

Privirea lui Yuko era dură.

— Nu asta a fost intenția. Trebuia să fie în Viena. Iscoadele ne-au asigurat...

Nori apucă stâlpul patului ca să nu se prăbușească.

— Iscoadele?

— Da, iscoadele, scuipă bătrâna. Nu fi proastă, fato. Jumătate dintre cei care lucrau în bucătăria voastră erau în slujba mea. Și grădinarul la fel. Chiar ai crezut că o să vă lăsăm să umblați nesupravegheați? Niște copii care să aibă grijă de creșă?

Lui Nori îi pierise glasul. Nu putea decât să stea și să privească îngrozită cum lumea ei se destramă.

— Trebuia să fie plecat, să fie în siguranță în străinătate, continuă bunica ei, cu un glas din care nu răzbătea nimic. Nu înțelegi, fato? Totul a fost o capcană, de la bun început. Hiromoto era omul nostru. Nici n-a fost nevoie de prea mulți bani ca să-l cumpărăm. Nu ți se pare ciudat că te-ar alege pe tine pentru o asemenea favoare? Pentru recunoaștere? Urma niște ordine. Iscoadele din casă ne-au promis că Akira-san va fi în siguranță, plecat. Treaba lui Hiromoto era să aștepte clipa ideală în care să te prindă singură. Nu pricepi? Și șoferul la fel, desigur. Ne era dator o avere — mai mult decât ne-ar fi putut plăti vreodată. I s-a promis că datoriile îi vor fi șterse și familia îi va rămâne teafără și bine întreținută. Era dispus să moară ca să-și îndeplinească datoria. Ah, gândește, fato! Ține minte! Nu a fost deloc un accident, ci a fost făcut să pară astfel.

Se aplecă înainte, transpirând și gâfâind de efort. Vocea îi era gravă și slăbită, dar Nori știu că fiecare cuvânt era adevărat.

— De la bun început, singura persoană care trebuia să fie în mașina aia erai *tu*.

Nori se încovoie.

Totul avea sens. Adevărul îngrozitor îi apucă strâns inima, strângând și strângând până ce nu mai simți decât o durere arzătoare.

— Tu l-ai omorât, șopti ea.

— Nu mă insulta, se răsti Yuko. Eu n-aș face niciodată ceva atât de neglijent. Totul a fost opera bunicului tău. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Aș fi oprit totul. Am încercat să-l opresc când am aflat, dar a fost prea târziu, iar acum o să ajung în iad cu păcatul ăsta negru pe suflet.

Întinse un deget osos spre Nori.

— *Tu* l-ai provocat, l-ai scos din minți. Nu suporta să-l vadă pe Akira-san ajungând la maturitate prins în continuare sub călcâiul tău de bastardă. A vrut să-l elibereze.

— L-a *omorât*, suspină Nori.

Hotărârea îi era făcută țăndări. Inima îi era făcută țăndări. Iar mintea la fel.

— Toate astea. Toate astea pentru ura voastră față de mine. Și uite ce ți-a adus. Ți-ai distrus singură posibilitatea de a avea urmași, ți-ai pecetluit soarta. Mama, Akira. Eu. Ai ars totul din temelii.

— Dar de-asta trebuie să-ți ocupi locul! strigă bunica ei. Ca să poată exista un sens. Ca să nu fi fost totul în zadar!

— Mereu a fost în zadar, suspină Nori.

Pumnul din jurul inimii o strângea atât de tare încât Nori știa că bunica ei nu mai are mult de trăit. Viața i se scurgea din corp.

Cu toate astea, nu-i păsa.

— Dar nu se poate sfârși aici! gemu Yuko, iar ochii i se umplură de lacrimi pentru prima dată. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate sfârși! Trebuie să-ți ocupi locul. Tu ești tot ce a mai rămas. Nu lăsa totul să fie în zadar,

nu lăsa ca moartea lui să fi fost în zadar. Asta e șansa ta să faci bine. Pentru numele lui Dumnezeu! Nori!

Pentru numele lui Dumnezeu.

Nori se întoarse pe călcâie și fugi. Fugi orbește, fără să gândească. Dar nu avea nevoie să gândească.

Era un singur loc în care se putea duce.

*

Mansarda era neschimbată.

În timp ce se prăbuși pe podea, Nori își dădu seama că acesta era singurul loc pe care-l simțise vreodată ca fiind al ei.

Era un loc potrivit unde să moară.

Și de data asta chiar murea, cu adevărat.

Oricare i-ar fi fost limita, oricâtă rezistență la suferință ar fi avut, o depășise cu mult.

Își smulse părul din cap, privind cum buclele pe care le ura căzeau pe podea în smocuri. Își zgârie pielea cu unghiile, sfâșiind-o. Și plânse și plânse până ce vomită fiere verde. Și apoi, când nu mai avu asta, vomită numai aer.

Prin ceața arzătoare a lacrimilor, își vedea reflexia în oglindă.

Te urăsc, gândi ea. *Te urăsc. Te urăsc.*

Și apoi urlă.

— Te *urăsc*!

Trebuia să fi știut.

Proastă ce ești.

Se prăbuși pe podea și simți cum îi crapă tâmplele. În cameră nu mai era aer, iar răsuflarea ei era tot mai stinsă, pe măsură ce vederea i se împăienjenea la rându-i. Își desfăcu brațele și se uită în gol, la tavan.

Fu învăluită de un amestec de durere și eliberare.

Eliberează-mă de promisiunea mea, imploră ea în gol.

Dă-mi drumul acum.

Ajunge. Am încercat. Am încercat din răsputeri.

Dă-mi drumul.

Văzu o lumină albă uluitoare, mai puternică decât orice soare, și apoi, pentru prima dată în viața ei, cineva îi răspunse.

*

NORI

Mă trezesc într-o grădină.

Trebuie să mă fi adus cineva aici. Simt parfumul florilor înainte să deschid ochii măcar. Mirosul fiecărui boboc exotic din lume îmi umple întregul corp. Sunt înconjurată de parfumuri.

Nu este grădina mea.

Deschid ochii și văd că e nesfârșită; se întinde dincolo de orizont, până în neant. Cerul este de un albastru de Prusia desăvârșit, iar norii sunt grași și cremoși, de parcă i-ar fi modelat un patiser. Soarele e blând, scăldând totul într-o lumină albă delicată.

Știu că nu este o grădină obișnuită. Mai știu și că trebuie să mă aflu aici.

Mă ridic în picioare și duc o mână la ochi ca să-i feresc de lumină. Tăieturile au dispărut, de parcă n-ar fi existat niciodată. Mă aplec ușor și îmi ridic tivul chimonoului, care e precum alabastrul și confecționat din mătasea cea mai delicată. Este împodobit cu perle mărunte și brodat cu *kiku no hana*, crizanteme. Îl ridic până în talie și

îmi trec degetele peste carnea moale din interiorul coapsei. Și cicatricea aceea a dispărut.

Las chimonoul în jos și încep să merg, încotro, nu știu, dar înainte. Merg pe sub copaci cu ramuri joase, îngreunate de fructe coapte, rodii și mere, banane și lămâi verzi, prune și caise și cireșe și fructe ale căror nume nici nu le cunosc. Sunt mănunchiuri de flori roșii pretutindeni prin iarba înaltă, împrăștiate ca artificiile căzute din cer. Mă aplec să culeg un trandafir de culoarea obrajilor îmbujorați.

Tija nu are spini.

Aud ceva atunci, un sunet catifelat, desăvârșit. Nici nu ezit măcar înainte să-l urmez. E ca un cântec de sirenă. Nu i-aș putea rezista niciodată. Nu aș vrea niciodată să o fac.

Nu mă întreb încotro merg sau de ce mă aflu în locul acesta, care evident nu e menit să fie văzut de ochii muritorilor. Poate că sunt moartă. Îmi apăs burta slăbuță cu mâinile și merg mai departe. Dacă sunt moartă, nu pot spune că mă deranjează. Locul acesta este... paradisul. Și aici nu doare nimic. Toată viața mea, am purtat în mine o durere surdă, atât de neîntreruptă că abia o remarcam.

Dar acum o remarc, fiindcă a dispărut.

Aud șopotul unui izvor undeva în apropiere, împletindu-se cu sunetul cântecului. Începe să-mi pară cunoscut. Mă trezesc că merg puțin mai repede, în încercarea de a-l prinde. *Știu cântecul acesta. De unde?* Îmi ridic marginea chimonoului ca să merg mai repede. Pământul e cald sub tălpile mele goale. *Unde am auzit cântecul acesta?*

Îl aud tot mai tare în urechi, iar sunetul devine mai bogat, trecând prin mine și curățându-mă de orice durere

am simțit vreodată. Acum alerg. Alerg printr-un crâng de copaci ale căror ramuri se arcuiesc toate laolaltă și formează un halou deasupra capului meu. Alerg pe lângă un helești limpede pe care se bălăcesc rățuște. Alerg până ce ajung pe o pajiște cu nemțișori de un violet-intens care îmi ajung până la brâu și maci roșii care par să-mi zâmbească. Mă opresc, inima îmi bubuie în piept, ochii mi se mișcă frenetic de colo-colo, încercând să găsească sursa muzicii. Puțin mai în fața mea se află un copac. Ridic gâtul ca să văd mai bine, și observ că e un piersic.

Atunci știu.

E „Ave Maria" de Schubert. E primul și singurul meu cântec de leagăn.

De data asta nu mai alerg. Merg ca un copil care abia învață să se țină pe picioare. Nu îndrăznesc să merg mai repede. Nu îndrăznesc să respir. Nu îndrăznesc să fac nimic ce ar putea înclina balanța liniei pe care pășesc, a planului existenței pe care mă aflu, care permite ca orice din toate astea să fie posibil. Împing la o parte iarba înaltă și mă opresc tremurând la baza copacului.

Iar acolo, stând pe pământ, cu vioara așezată neglijent lângă el, este Akira.

Oniichan.

Arată exact așa cum arăta ultima dată când l-am văzut. Pielea lui palidă e netedă, părul negru îi e pieptănat îngrijit pe spate și zâmbește ironic la expresia mea împietrită. Poartă o *yukata* lejeră de culoare albastră.

Oniichan.

— *Imouto*, zice el. A trecut ceva vreme. *Ne?*

Plâng. Lacrimile îmi curg pe obraji, cu toate că nu sunt tristă. Încerc să vorbesc, dar nu iese decât aer.

Akira.

Și apoi mă năpustesc în brațele lui. El mă prinde într-o îmbrățișare strânsă, lipindu-și capul de creștetul meu. Fața mea e îngropată în gâtul lui și plâng neajutorată, ascultându-i bătăile inimii și simțindu-i căldura arzătoare. Nu încearcă să mă facă să tac. Mă ține în brațe până ce hohotele de plâns încetează, iar apoi se retrage, apucându-mă de umeri ca să se uite la fața mea pătată de lacrimi.

— Gata, ajunge, zice el simplu, ștergându-mi cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. Acum ești bine. Ești bine.

Eu îmi trag nasul și mă uit în ochii lui limpezi, de un negru-cenușiu.

— Ai murit, șoptesc eu.

— Da, chicotește el.

— Dar... ești aici.

Simt căldura care îi radiază din piele. E foarte viu.

— Ești adevărat.

— Sunt, încuviințează el.

Nu mai am alte întrebări. Nu-mi pasă dacă sunt în rai sau în iad sau în purgatoriu. Akira este aici. Aici, cu mine. Mă lipesc de pieptul lui de parcă aș putea face să ne contopim numai prin puterea voinței.

— Îmi pare atât de rău, zic eu. Oniichan, îmi pare atât de rău. Totul e din cauza mea. Ai murit din cauza mea.

Scutură din cap.

— Am murit din cauza fricii și a urii. Nu din cauza ta.

— Trebuia să fiu eu, spun printre suspine. Tu trebuia să trăiești. Am făcut totul praf. N-am creat nimic valoros, eu nu sunt ca tine. Am eșuat. Îmi pare atât de rău.

Akira oftează.

— *Aho*, spune în cele din urmă. Atâta timp și tu tot nu înțelegi.

Ridic capul să-l privesc printre gene.

— Ce?

— Fiecare alegere pe care am făcut-o vreodată a fost a mea. Nu regret nimic.

— Dar dacă nu m-ai fi cunoscut niciodată...

Akira îmi ridică bărbia cu un deget și mă privește în ochi.

— Nori, spune el foarte încet, prefer să fi murit de tânăr decât să fi trăit o sută de ani fără să te cunosc.

Nu am cuvinte pentru așa ceva. Nu mă pot gândi decât la...

— De ce?

Ridică dintr-un umăr.

— Ești sora mea.

— Spune-mi ce să fac, Oniichan, îl implor. Spune-mi ce să aleg. Te rog.

— Oh, Nori, oftează el. Știi că nu pot face asta. Trebuie să-ți alegi singură calea.

— Nu pot, șoptesc eu.

Toate cărările întinse în fața mea sunt șerpuitoare și nu văd încotro duc. Nu există nicio alegere care nu va necesita un sacrificiu; nu există nicio cale de a fugi de durere.

— Dacă aleg greșit?

Akira își trece mâinile prin buclele mele.

— Orice ai alege, zice el răbdător, mergi mereu înainte.

— Nu pot, Akira-san. Nu vreau să mă întorc. Te rog să nu mă faci să mă întorc.

Îmi ia palma și o vâră în scobitura cotului.

— Asta nu ține de mine, spune el cu blândețe. Dacă nu e timpul tău, nu poți rămâne aici. Va trebui să te întorci.

— Dar sunt moartă?

Este pe jumătate o întrebare și pe jumătate o afirmație. Dar speranța din glasul meu este de netăgăduit.

— Acesta e raiul.

Akira ridică iarăși din umeri.

— Știi că nu cred în rai, Nori. Este doar o grădină.

— Nu-mi pasă unde e, scâncesc eu. Vreau doar să rămân cu tine. Te rog.

Îmi înfig mâinile în materialul chimonoului său, așa cum făceam când eram fetiță și-l imploram să-mi mai acorde câteva minute, câteva secunde din timpul său.

— Te rog să nu mă faci să trăiesc într-o lume fără tine.

Îmi aruncă o privire caldă și se apleacă înainte să-mi dea un sărut pe frunte.

— Of, Nori. Ești mai puternică decât știi. Nu mai ai nevoie de mine.

— Nu mă părăsi, șoptesc eu, aplecându-mă astfel încât frunțile să ni se atingă.

Știu deja că are dreptate când spune că nu pot rămâne aici. Aproape aud nisipul cum se scurge prin clepsidră. Nu mai avem prea mult timp. Dacă există un „pentru totdeauna" în ceea ce ne privește, nu acum începe.

Akira mă înconjoară cu brațele și mă strânge mai tare, ținându-mă aproape cu toată forța pe care o are.

— Niciodată, spune el simplu. Nu te voi părăsi niciodată.

Nu mai spunem nimic altceva. E inutil. Nu o să-mi irosesc pe cuvinte puținul timp pe care-l mai pot petrece cu el. Nimic din ce aș putea să-i spun lui Akira nu este ceva ce nu știe deja, și e imposibil să opresc nisipul să se scurgă în clepsidră. Tot ce pot să fac e să-l țin în brațe, aici și acum.

Nu știu cât durează. În orice caz, niciodată nu va fi destul timp. Închid ochii ca să nu fiu nevoită să văd cerul cum se întunecă și grădina cum dispare.

Acum e timpul să mă întorc.

Felul în care Akira mă strânge o ultimă dată în brațe și îmi dă un ultim sărut ușor ca un fulg pe creștetul capului îmi arată că și el știe acest lucru. Însă n-o să-mi iau rămas-bun.

Am să-l văd din nou.

Deschid ochii și mă uit în ochii lui, sperând că privirea mea îi va spune toate lucrurile pe care nu am timp să le rostesc. Cumva, știu că orice spun acum vor fi ultimele cuvinte care îmi sunt îngăduite. Acesta e sfârșitul miracolului meu. Îi iau mâna într-a mea, în timp ce o forță nevăzută mă trage deja la o parte.

— Tu ești soarele meu.

Îmi duce mâna la buze și o sărută. Iar apoi îmi zâmbește. Chiar și când întunericul vine din urma lui și înghite totul, văd amintirea zâmbetului său frumos. Și încă aud. E un sunet slab peste țiuitul brusc din urechile mele, dar e acolo. Îi aud răspunsul.

Și tu, al meu.

*

A doua zi, Nori o înfruntă din nou pe bunica ei. Semnele de pe brațe îi erau ascunse de mânecile largi ale chimonoului alb. Părul îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și îndreptat, căzându-i până la brâu. Se ținea semeață și mândră.

Frica îi dispăruse.

Chipul lui Yuko era încordat și aspru.

— Credeam că ai plecat deja.

— Am venit să-ți dau răspunsul meu.

— I-auzi, spuse bunica ei pe un ton batjocoritor. Nu mă ține în suspans.

Nori trase adânc aer în piept.

— Răspunsul meu este da.

Yuko făcu ochii mari.

— Vei... vei accepta?

— Da.

— Slavă Domnului, răsuflă bunica ei.

Preț de o clipă scurtă parcă reveni la viață.

— Dumnezeu ți-a vorbit, nu-i așa? Ți-a arătat că destinul tău e să ne slujești familia? Ai ajuns să înțelegi ce am încercat mereu să-ți arăt?

Nori își împreună mâinile în față.

— Am motivele mele personale.

Voi schimba familia asta, Oniichan. O voi elibera de frică și de ură și o voi umple cu omenie și iubire. Îmi voi folosi puterea ca să-i ajut pe cei neputincioși, așa cum am fost eu întotdeauna. Am să redau numelui nostru onoarea adevărată.

Așa cum ți-ai dorit, așa cum ai fi făcut și tu în locul meu. Îți jur.

Iar după ce îmi voi îndeplini lucrarea pe pământ, am să vin la tine.

Te rog să mă aștepți.

În grădină.

Kyoto, Japonia
Decembrie 1965

Copilul se născu la moșia Kamiza, în ziua a cincea a lunii decembrie.

Nebănuite erau căile Domnului, într-adevăr, fiindcă era perfect sănătos, cu pielea albă, o claie de păr creț, cafeniu precum nisipul, și ochii chihlimbarii ai mamei sale. Toată lumea spuse că e un bebeluș foarte frumos.

Mai important, copilul era băiat.

Yuko declară că e un semn de la Dumnezeu că acum casa era binecuvântată. Fu atât de încântată că s-a născut un băiat sănătos, încât abia dacă-i mai păsa că tatăl lui era un nimeni și mama lui era nepoata ei bastardă, pe care odinioară o disprețuise. Dorința ei îndârjită de a-și vedea din nou familia pusă la loc de cinste era singurul lucru care o ținea în viață, fiindcă după spusele tuturor medicilor, ar fi trebuit să fie moartă deja.

— Dacă poți avea un băiat bastard, zise ea, prin intermediul unui mesager, poți avea și un fiu legitim cu soțul tău. Sunt mulțumită de tine, nepoată. Cere-mi orice favoare și ți-o voi oferi.

Doica îi întinse copilul după ce-l spălă și înfășă, dar Nori scutură din cap.

— Dă-i-l lui Akiko-san, zise ea încet.

Se întoarse către mesager.

— Și spune-i bunicii mele că am să solicit favoarea cuvenită.

— Da, *my lady*? întrebă el.

— Trimiteți pe cineva s-o găsească pe mama mea, zise ea simplu. Iar dacă e în viață, aduceți-o acasă.

Bărbatul încuviință și ieși în grabă din încăpere.

Akiko veni cuprinsă de agitație și luă copilul din brațele doicii.

— E un băiat frumos. O să-l iubesc tare mult. O să am toată grija, domnișoară. Promit.

— Știu, spuse Nori cu căldură în glas.

Încă era ametită de la medicamentele pe care i le dăduseră pentru durere.

— Nu l-aș lăsa pe mâna nimănui altcuiva.

Akiko fusese cea care pregătise camera copilului, care îi cususe hăinuțele, care se gândise la nume. Însă numele la care se gândea erau doar pentru fete.

Akiko ezită.

— Sunteți sigură că nu vreți să-l țineți în brațe?

Nori întoarse capul.

Adevărul e că nu suporta să-l atingă. Alegerea ei îl făcuse un bastard. Alegerea ei îl lăsase fără tată. Alegerea ei îl făcuse primul fiu, dar cel care nu va putea moșteni niciodată nimic, care va fi mereu în umbra fratelui său mai mic. A fratelui său vitreg. Fiul pe care-l va avea cu viitorul ei soț, ales cu multă grijă.

Într-o bună zi, acest băiat va fi destul de mare cât să înțeleagă. Va dori o explicație și ea nu avea ce explicație să-i dea.

Noah nu primise decât o scrisoare scurtă, plină de minciuni cum că nu-l mai iubește și rugămintea să o uite. Spera din tot sufletul să nu observe petele lăsate de lacrimi pe pagină. Spera că o va detesta, că umilința și furia lui îl vor hrăni o vreme, până ce ea nu va deveni altceva decât o amintire îndepărtată.

Era tânăr, abia împlinise douăzeci de ani, și Nori își spuse că avea să-și revină.

Nu-și îngădui să se gândească la alternativă.

Fiindcă alternativa o făcea un monstru.

Lui Alice îi prezentase o versiune mai detaliată a adevărului, dar probabil nu aveau să se mai întâlnească vreodată.

Își încălcase promisiunea de a se întoarce. Era o Iudă pentru cei care o iubiseră cel mai mult.

Acestea erau doar primele sacrificii pe care le făcuse în căutarea drumului ales.

Știa că vor fi și altele.

— Du-l în camera lui și dă-i să mănânce, zise ea, și se strădui ca în glas să nu i se simtă răceala din suflet.

Ochii lui Akiko se umplură de lacrimi.

— Oh, domnișoară. E fiul dumneavoastră. Nu vreți să-l atingeți?

Nori reuși să schițeze un zâmbet.

— Poate mâine.

*

Fiindcă Akiko avea grijă de bebeluș, fiica acesteia, Midori, fu cea care se ocupă de Nori până ce își reveni.

Era o fetiță drăgălașă, căreia îi plăcea să pălăvrăgească despre modă și filme. O privea pe Nori cu ochi strălucitori, iar obrajii i se îmbujorau de venerație față de eroina ei.

— Sunteți atât de drăguță, izbucni ea într-o zi în timp ce îi peria părul lui Nori la măsuța de toaletă.

— Și tu ești, zâmbi Nori.

Midori ridică din umeri.

— Băieții de la școală nu cred asta.

— Băieții de la școală sunt proști.

Midori chicoti.

— Poate. Dar în cazul ăsta n-o să am niciodată un prieten.

Ezită și întoarse privirea. În ochii ei plecați era o întrebare.

Nori înclină capul.

— Ce este?

Fetița roși.

— Nimic. Nu se cade. Mama spune că vorbesc prea mult.

— E în regulă, zise Nori cu blândețe. Poți să mă întrebi.

Midori se mută de pe un picior pe altul.

— Dumneavoastră... ați avut un prieten. Un logodnic, adică. Urma să vă căsătoriți?

Nori simți un nod în stomac. Încercă să nu tresară.

— Da.

— Și dumnealui e... tatăl copilului?

Durerea deveni mai puternică.

— Da.

— Dar nu puteți fi cu dumnealui, conchise Midori, fiindcă trebuie să vă măritați cu cineva respectabil și să aveți un copil legitim. Asta spune mama.

Nori își înăbuși iritarea.

— Da, așa este.

— Dar de ce? îi scăpă lui Midori. De ce nu puteți să faceți ce vreți? După ce Okugatasama moare, nu dumneavoastră veți conduce?

Nori trase adânc aer în piept și se uită la chipul ei încordat în oglindă. Trebui să-și aducă aminte că uneltirile întunecate din familia sa îi scăpau acestei fete naive.

Așa cum odinioară îi scăpaseră și ei.

— Nu este posibil, zise ea. În primul rând, o să-mi fie greu să mă fac acceptată chiar și așa. Soțul potrivit, cu numele potrivit este singura mea șansă. Nu pot să mă mărit cu cine îmi dictează inima și să-mi păstrez puterea.

Dacă m-aș mărita cu un străin, amândoi am fi dați afară într-o clipită.

Midori strâmbă din nas.

— Dar nu puteți să aveți un amant? Dacă vă face fericită?

Nori ridică dintr-o sprânceană, ezitând.

— Nu. Nu sunt bărbat. Nu pot face așa ceva. Ar spune că sunt o târfă — dacă nu o spun deja — și nimeni nu m-ar asculta. Și în plus...

Vocea i se stinse.

— S-ar putea să-i facă rău.

Midori rămase cu gura căscată.

— Ar face așa ceva?

Sigur că da. I-ar tăia gâtul înainte de micul dejun și și-ar vedea de treabă. Iar apoi, după cină, l-ar tăia și pe al meu.

— Mai bine să nu riscăm, răspunse Nori, forțându-se să zâmbească. În plus, Noah al meu n-ar fi niciodată de acord să rămână în umbră și să mă vadă măritată cu altul, să vadă că fac copii cu alt bărbat. Nu ar putea niciodată să vadă cum fiul nostru nu are parte de moștenirea mea — și orice bărbat cu care m-aș mărita ar insista să fie așa. Altfel nu are niciun sens să mă ia de nevastă.

Închise ochii.

— Iar Noah merită mai mult. Dacă l-ai cunoaște măcar, ai ști că merită...

Totul.

Lui Midori îi tremura buza de jos.

— Nu-i corect. Dacă ai putere, n-ar trebui să pierzi ceea ce iubești. Asta e toată ideea.

Nori își înfipse unghiile în palmă.

— Mi-aș dori să fie așa. Dar nu am nicio putere dacă nu sunt respectată. Și nu pot fi respectată dacă nu respect regulile. Unele dintre ele, măcar.

— Și restul? întrebă Midori încet.

Nori îi întâlni privirea.

— O să-mi stabilesc singură regulile.

— Dar puteți face asta? întrebă Midori, neîncrezătoare. Vă vor lăsa?

— Trebuie, zise Nori simplu. Am făcut o promisiune.

Midori părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar îl mai iubiți?

Nori rămase complet nemișcată. Preț de o clipă, fu în alt loc. O biserică micuță, cu flori parfumate de caprifoi pretutindeni, și mâini calde în mâinile ei.

— Da.

Midori clipi, încercând vizibil să pară veselă.

— Dar vă iubiți familia mai mult?

Acum Nori simțea alt miros. Sacâz proaspăt. Lămâi. Și *wasabi*. Întotdeauna prea mult *wasabi*.

— Da, zise ea încet. Îmi iubesc familia mai mult.

*

Și lucrurile o luară la vale. Nori se ridică de pe patul lăuziei câteva săptămâni mai târziu și descoperi că lumea nu așteptase ca ea să-și revină.

Yuko nu pierduse deloc vremea și organizase banchete și petreceri pentru întregul Kyoto, poate chiar pentru întreaga Japonie, la care oamenii să-l cunoască pe noul moștenitor misterios al familiei.

Îi minți pe toți că Nori era fiica de mult pierdută a lui Seiko Kamiza și Yasuei Todou, tatăl lui Akira.

Nimeni nu credea așa ceva, dar nimănui nu-i păsa. Prietenia familiei era ceva ce își dorea toată lumea. Cu soțul potrivit alături, nu aveau să existe întrebări.

Se pare că pentru ei nu conta cine poartă coroana. Oricum fiecare își vedea propriul interes.

Teancuri de documente confidențiale îi fură trimise lui Nori în cameră, iar ea le examină cu atenție. Suma de bani care urma să-i revină în curând era cu adevărat uluitoare. După calculele ei, putea să cumpere mai multe insule și tot să-i mai rămână. Mai erau zeci de alte case, unele aici, altele în străinătate. Erau bani în mai multe afaceri deținute de familia Kamiza, legale și nu prea. Printre ele era și bordelul în care fusese trimisă odinioară, parcă în altă viață.

Scoase un stilou roșu și îl tăie de pe listă. Pentru fete vor trebui făcute alte aranjamente, dar nu avea de gând nici în ruptul capului să profite de disperarea unor tinere sărace și de depravarea unor bărbați egoiști.

Bunica ei o chema acum în fiecare zi.

Cu toate că Nori avea oroare de vizitele în camera întunecată care mirosea a moarte, o parte tainică din ea era fascinată de lumea care se desfășura în fața sa. Era mai mult decât ar fi putut visa vreodată. Dintr-odată vedea fără ochelari de cal lumea în care se născuse.

Stătea pe un taburet mic aproape de pat și asculta. Yuko avea cu siguranță multe de spus.

— Iar când vorbești cu consilierii tăi, trebuie să le arăți foarte clar că tu ai ultimul cuvânt. Trebuie să ții călcâiul pe grumaz. Ești femeie, asta n-o să le placă, dar nici nu e nevoie să le placă. Și nici de tine.

— Dar nu vreau ca oamenii să mă placă? îndrăzni Nori.

— Nu, zise Yuko tăios. Poți fi fermecătoare, poți străluci în fața lor ca o icoană sfântă, dar nu e nevoie să te placă. E mai important să te respecte.

Nori se foi pe scaun. Nici acum nu era sigură că o fată care fusese născută și crescută să asculte ar putea să dea ordine.

— Și nu poți să le arăți inima ta bună, continuă Yuko. Nu-ți va fi de folos. O să ajungi strânsă de gât într-un șanț. Sunt prea mulți care îți vor vrea locul și care îți vor purta ranchiună, pentru că ești femeie, pentru că te-ai născut atât de jos și te-ai înălțat atât de sus.

— Dar dumneata ai condus, zise Nori, cu toate că ești femeie.

Fără milă, se gândi, dar nu o spuse.

Yuko zâmbi ironic. Pielea ei era de un alb cadaveric, dar ochii îi ardeau.

— Crezi că sunt un monstru, zise ea. Și îmi închipui că pentru tine sunt. Dar când vei fi în locul meu, vei înțelege. Eram doar o fată când am ajuns la putere, mai tânără ca tine, cu un soț cu toane, dar n-am tăcut, nu m-am făcut mică și nu i-am permis să mă conducă. Nu m-am supus nenumăraților bărbați care au încercat să mă încovoaie după voința lor. Am fost mai deșteaptă decât ei toți și, încet, le-am câștigat cu greu respectul. Eram o floare frumoasă, dar aveam spini. O să înveți și tu. O să mă înțelegi mai bine după ce voi fi murit. Acum ești mamă — mama unui copil și a unei dinastii. Vei vedea ce vei face ca să protejezi ceea ce iubești. Vei fi îngrozită de ceea ce vei face. Și o vei face oricum.

Nori scutură din cap.

— Eu n-o să fiu niciodată ca dumneata.

— Atunci vei pierde, zise Yuko simplu.

Nori se ridică în picioare.

— Nu voi pierde, zise ea încet. Fiindcă dumneata nu ești singurul exemplu pe care îl am în față. Învăț de la

dumneata — ai dreptate —, însă eu am cunoscut un om care era blând, dar ferm. Care era sincer, dar nu-și trăda intențiile. Care era mult mai deștept și înțelept decât i-o arăta vârsta. Care înțelegea că spre viitor, nu spre trecut, trebuie să privim dacă vrem să supraviețuim. Așa că, vezi dumneata, Obaasama, din întâmplare am fost modelată pentru acest nou destin al meu.

Dar nu de către dumneata.

Yuko își îngustă ochii.

— Va trebui să fii puternică. E nevoie de putere ca să conduci.

— E nevoie de putere ca să supraviețuiești, o corectă Nori cu calm. Și măcar atât m-ai învățat, bunico, dacă nu mai mult.

Bunica ei zâmbi crispat. Viața din ea se stingea. Se lăsă la loc pe perne și închise ochii.

— Nu poate exista decât un singur conducător, zise ea. Dacă nu ești tu, e altcineva care plănuiește să te distrugă. Ține minte asta.

Nori încuviință.

— Acum, lasă-mă, răsuflă bunica ei. Am nevoie să dorm. Simt cum mă cufund într-un somn îndelungat.

Nori făcu o plecăciune.

— Mai am o ultimă întrebare, Obaasama.

Yuko scoase un șuierat menit să arate că ascultă.

— Ai vreun regret?

Întrebarea rămase în aer o vreme.

Bunica ei întoarse capul.

— Multe, zise ea încet. Și niciunul.

Nori simți cum o cuprinde frustrarea. Avea enorm de multe lucruri de spus și nici pe departe suficient timp.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi, spuse bunica ei, iar din felul în care o spuse, părea un blestem. O să înțelegi, Nori.

*

Nori nu spuse nimănui de planurile de a închide bordelul. Nimeni nu trebuia să știe de ele. Cu atât mai puțin bunica sa.

Peste puțin timp, avea să fie liberă să facă tot ce dorea. Nu era nevoie să chinuie o femeie pe patul de moarte.

Nu era nicio onoare în asta.

Și, lucru destul de straniu, găsi că pe Yuko Kamiza o compătimește mai mult decât o urăște. Când avea să se ducă, moartea bunicii ei urma să lase o gaură neagră căscată în lumea lui Nori. Nu avea să fie nimeni care s-o îndrume pe acest drum nou. Avea să fie singură.

Trecuseră ani de când cineva o văzuse pe mama ei. Deși toată lumea o credea moartă, Yuko fusese totuși de acord să trimită trei echipe de căutare după ea. Urma era veche și șansele erau puține, dar Nori trebuia să încerce.

Nu mai avea deloc liniște ziua. Toată lumea cerea ceva de la ea. Presupuse că așa urma să arate restul vieții sale.

Akiko îi lua măsurile pentru o rochie nouă pe care avea să o poarte la un banchet de stat. Slujnica fredona o melodie în timp ce tăie capătul unei ațe.

— Și trebuie să scoatem bijuteriile din seif ca să vedem ce se potrivește cu rochia dumneavoastră. Bunica dumneavoastră a spus foarte clar că vrea să străluciți.

Akiko vorbi cu glas coborât.

— Cred că va fi un domn de față căruia i-a făcut propuneri să vă ia de nevastă. Cred că speră că vă va găsi pe placul său.

Nori strâmbă din nas și nu făcu niciun comentariu.

— Eu zic că am destule bijuterii.

Akiko chicoti.

— Nu, doamnă. Acestea sunt cele mai bune dintre toate. Așteptați să le vedeți — puteți să vă faceți o rochie din toate rubinele acelea.

— Dar banchetul e abia peste câteva săptămâni.

— Nu uitați că programul vă e plin până atunci, îi aminti Akiko. Nu aveți timp nici să respirați, domnișoară. Bunica dumneavoastră se agită să vă transfere totul cât mai repede. Oamenii trebuie să știe că e voia dumneaei.

Nori se uită posacă la picioarele ei goale.

— Mereu o să fie așa?

Akiko o bătu ușor pe obraji.

— O să devină mai ușor, promise ea. Și mă aveți pe mine să am grijă de copil, așa că stați liniștită.

Nori tresări.

— E bine?

— Foarte, spuse Akiko, zâmbindu-i luminos.

Se uită la chipul încordat al lui Nori.

— Ah, dragă Nori, nu-i nevoie să vă simțiți atât de vinovată. E îngrijit foarte bine. Bunica dumneavoastră nu s-a deranjat nici dumneaei să viziteze camera copilului. Pentru asta sunt servitorii.

Nori rămase complet nemișcată. Ceva se urni înăuntrul ei, ca un bolovan care începea încet, dar sigur să se rostogolească la vale.

Eu n-o să fiu ca dumneata.

Cât de tare rostise acele cuvinte, dar acum erau goale de orice conținut și era rușinată până în adâncul sufletului.

— Mi-e teamă, mărturisi ea slab. Mi-e teamă să-l ating măcar.

— Vă e teamă fiindcă îl iubiți, spuse Akiko. Să iubești un copil e cea mai mare spaimă de pe pământ. E o viață de griji pentru fiecare mișcare pe care o face. E un chin și o bucurie imensă în același timp.

— Eu nu l-am vrut niciodată, șopti Nori. Mereu am știut că n-o să reușesc.

— Abia ați început, scumpa mea. Și după cum vedeți — viața e plină de surprize.

*

Acum zilele nu îi mai aparțineau.

Dar când venea noaptea, Nori se trezea singură. Umbla în tăcere prin casă de parcă încă ar fi fost o fetiță cu multe lucruri de ascuns.

Camera copilului se afla în partea din capăt a aripii de la apus.

Se strecură înăuntru. Doica de noapte era acolo, dormind buștean în scaunul-balansoar.

Cineva vopsise pereții într-un albastru-intens, ca oceanul în miez de noapte. Pe rafturi erau jucării de pluș și un carusel drăgălaș deasupra pătuțului din lemn de mahon.

Ținându-și respirația, Nori trase cu ochiul peste marginea pătuțului.

Copilul clipi spre ea. Ochii îi erau gânditori, de parcă ar fi putut înțelege însemnătatea momentului. Își strânse mânuța într-un pumn grăsuț și i-o oferi. Apoi zâmbi.

Ea îi atinse pumnul cu degetul arătător.

— Bună, șopti ea. Eu sunt mama ta. Mă tem că nu-i o afacere prea bună pentru tine.

Copilul chicoti și întinse amândouă brațele către ea.

Fără să se gândească măcar, îl ridică din pătuț, înfășurându-l în pătura lui groasă, de culoare albastră.

— Nu știu ce să-ți spun, zise ea, și glasul îi sună jalnic.

Băiețelul sparse un balon de salivă și se cuibări în brațele ei. Era cel mai ușor și cel mai greu trupușor pe care-l ținuse vreodată în brațe.

— Pentru tine o să fie altfel, îi jură ea, netezindu-i buclele subțiri cu palma. O să am grijă să fie altfel.

El o apucă de degetul mic și îl scutură în sus și în jos.

— Și o să-ți spun totul despre numele tău. Într-o bună zi, o să-ți spun totul despre toate.

Copilul zâmbi, întinzându-și degetele de la picioare, iar apoi ochii chihlimbarii i se închiseră și rămase nemișcat; doar pieptul mic i se înălța și cobora.

Îl așeză la loc în pătuț și ieși din cameră, știind că nu mai avea de mers decât într-un singur loc.

Acum nopțile îi erau un lucru de preț.

Iar în noaptea asta, se trezi în grădină, uitându-se în sus la un cer violet.

Cu toate că nu purta decât un chimono simplu, nu îi era frig.

Se cățără pe ramurile joase ale copacului ei preferat și privi în sus, la lună. În noaptea asta, se simțea suficient de mare cât s-o smulgă de la locul ei și s-o poarte la gât ca pe o perlă. Puse sentimentul acesta în caseta cu amintiri fericite. Mai târziu, când se va simți slăbită, o va rememora și își va recăpăta puterile.

Ramura pe care stătea era umedă de rouă — plouase mai devreme. Iar mâine, sau poimâine, probabil avea să

plouă iarăși. Știa că asta, *amaai* — pauza dintre ploi — nu putea dura prea mult. Nu știa ce fel de ploaie avea să vină, dar știa că va veni. Și era convinsă că îi va supraviețui.

Vântul fosni și putu să jure că aude un hohot de râs complice. Cu toate că era în toiul unei nopți de decembrie, pielea îi era teribil de caldă, sărutată de un foc nevăzut.

Iar în clipa aceea rară, simți ce era: lumina arzătoare a soarelui ei din Kyoto.

Mulțumiri

Îi mulțumesc redactoarei mele fantastice, Stephanie Kelly, pentru că a transformat cartea de față în cea mai bună versiune care putea exista. Îți mulțumesc că ai promovat cu atâta dăruire o poveste care înseamnă atât de mult pentru mine. Talentul tău e egalat numai de răbdarea ta. Ești minunată și nu aș fi putut cere mai mult. Tuturor celor de la Dutton: vă mulțumesc foarte mult pentru toate eforturile, experiența și încrederea voastră.

Cea mai profundă recunoștință pentru agenta mea, inconfundabila Rebecca Scherer, pentru că îmi e susținătoarea și fanul numărul unu. Mi-ai transformat visurile în realitate și ai crezut în mine când eu m-am îndoit. Ție și tuturor celor de la JRA: n-am cuvinte să vă mulțumesc.

Lui Yuko-san cea incredibil de amabilă, generoasă și răbdătoare (care nu seamănă deloc cu personajul!): îți mulțumesc foarte mult pentru toate informațiile și pentru că ai fost una dintre primele mele căi spre o lume mai mare, mai frumoasă.

Tati, îți mulțumesc tare mult că m-ai susținut întotdeauna. Știu că nu ți-a fost ușor să crești o visătoare.

Cartea aceasta e doar o părticică din labirintul meu de visuri, dar sper că te-am făcut mândru. Nu încetez niciodată să încerc.

Mamă și mătușică, vă mulțumesc amândurora că ați fost primele care ați crezut în mine. Mamă, îți mulțumesc pentru verile în care mă duceai cu mașina ore în șir să particip la cursurile de scriere de la CTY alături de colegii mei tocilari, primii oameni care m-au făcut vreodată să simt că nu sunt izolată de lumea din jur. Îți mulțumesc că ți-ai petrecut sâmbetele lăsându-mă să citesc tot ce era în librărie și că te-ai prefăcut că nu mă vezi noaptea cu lanterna pe sub pătură.

Bunicilor mei: vă mulțumesc că m-ați învățat valoarea demnității și forța de a fi blând într-o lume care deseori nu este așa.

Hannah, draga mea, te iubesc și te voi iubi mereu. Liz, îți mulțumesc că mi-ai stat alături în întuneric. N-o să uit niciodată. Vă mulțumesc amândurora că ați citit primele versiuni necizelate ale acestui roman și că ați văzut potențialul lor.

Oliver, Austin, Aslan, Momo, Cleo: vă mulțumesc tuturor pentru toată terapia gratuită. Scumpa mea Lux, mi-e dor de tine.

Domnule profesor O'Har, vă mulțumesc atât de mult că mi-ați răbdat perorațiile și că m-ați convins că am talentul și tăria sufletească să fac asta. Vă repet cuvintele ca o mantră în zilele rele: nu sunt o ratată. Punct.

Aș da dovadă de neglijență dacă nu i-aș mulțumi minunatei mele mame vitrege, Antonella. Tu ai fost prima care mi-a arătat că iubirea, nu sângele, creează legăturile pe care le prețuim. Îți mulțumesc că m-ai ascultat în drum spre liceu sporovăind despre cum s-au născut aceste

personaje în mintea mea. Îmi pare rău că l-am omorât pe băiat. Am mai mult de cincizeci de lucruri pentru care să-ți mulțumesc, așa că asta va trebui să fie de ajuns: îți mulțumesc pentru tot. *Ti voglio bene.*

Dragul meu Justin: te ador mai presus de cuvinte. Îți mulțumesc că îmi oferi stabilitate, că mă îndopi cu băuturi dulci și că întotdeauna crezi în mine. Mă faci să mă simt ca o prințesă.

Vă mulțumesc tuturor celor care citiți această carte: celor pierduți, celor găsiți și celor aflați undeva la mijloc.

Și în ultimul rând, îi mulțumesc fetei care am fost: pentru că a supraviețuit ploii.

Învățați cincizeci de cuvinte pentru ploaie

PLOAIE

雨 あめ	*ame* ploaie
白雨 はくう	*hakuu* aversă de ploaie
急雨 きゅう	*kyuu* aversă de ploaie
俄雨 にわかあめ	*niwakaame* aversă de ploaie
降雨 こうう	*kouu* ploaie cu o cantitate însemnată de apă

PLOAIE RECE

涼雨 りょううう	*ryouu* ploaie răcoroasă
冷雨 れいう	*reiu* ploaie rece
寒雨 かんう	*kanu* ploaie rece de iarnă
氷雨 ひさめ	*hisame* ploaie foarte rece sau grindină

PLOAIE ÎN FUNCȚIE DE INTENSITATE

弱雨 よわあめ	*yowaame* ploaie slabă
小雨 こさめ	*kosame* ploaie ușoară
小降り こぶり	*koburi* ploaie ușoară
微雨 びう	*biu* ploaie ușoară
小糠雨 こぬかあめ	*konukaame* ploaie fină
煙雨 えんう	*enu* ploaie cu ceață
細雨 さいう	*saiu* burniță
多雨 たう	*tau* ploaie abundentă
大雨 おおあめ	*ooame* ploaie abundentă
強雨 きょううう	*kyouu* ploaie violentă
横降り よこぶり	*yokoburi* ploaie care cade în diagonală
吹き降り ふきぶり	*fukiburi* ploaie abundentă și rapidă
篠突く雨 しのつくあめ	*shinotsukuame* ploaie intensă
集中豪雨 しゅうちゅうごうう	*shuuchuugouu* ploaie torențială localizată

COMBINAȚII DE PLOAIE

風雨 ふうう	*fuu'u* vânt și ploaie
雨氷 うひょう	*uhyou* ploaie înghețată
雪交じり ゆきまじり	*yukimajiri* lapoviță
みぞれ混じりの雪 みそれまじりのあめ	*mizoremajirinoame* lapoviță
晴後雨 はれのちあめ	*harenochiame* senin, apoi ploaie
雨露 うろ	*uro* ploaie cu rouă

TIPURI DE PLOAIE

夜雨 やう	*yau* ploaie nocturnă
梅雨前線 ばいうぜんせん	*baiuzensen* ploaie sezonieră
春霖 しゅんりん	*shunrin* ploaie de primăvară
春雨 はるさめ	*harusame* ploaie blândă de primăvară
緑雨 りょくう	*ryokuu* ploaie de început de vară
五月雨 さみだれ	*samidare* ploaie de început de vară
秋雨 あきさめ	*akisame* ploaie de toamnă
秋霖 しゅうりん	*shuurin* ploaie îndelungată de toamnă
凍雨 とうう	*touu* ploaie de iarnă
十雨 じゅうう	*juuu* ploaie revigorantă o dată la zece zile
恵雨 けいう	*keiu* ploaie bine-venită
人工雨 じんこうう	*jinkouu* ploaie artificială
放射能雨 ほうしゃのうう	*houshanouu* ploaie radioactivă
天泣 てんきゅう	*tenkyuu* ploaie dintr-un cer fără nori

TIMPUL ȘI PLOAIA

雨模様 あまもよう	*amamoyou* semne de ploaie
雨催い あまもよい	*amamoyoi* amenințarea ploii
雨上り あめあがり	*ameagari* după ploaie
雨後 うご	*ugo* după ploaie
雨間 あまあい	*amaai* întrerupere a ploii
晴一時小雨 はれいちじこさめ	*hareichijikosame* ploaie ușoară, de scurtă durată

霖 ながめ	*nagame* ploaie îndelungată
霖雨 りんう	*rinu* ploaie îndelungată
長雨 ながあめ	*nagaame* ploaie îndelungată
陰霖 いんりん	*inrin* ploaie îndelungată
夕立 ゆうだち	*yuudachi* ploaie bruscă de seară

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.